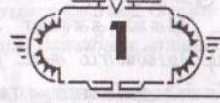

അനുസരണം, അത്!

പ്രശസ്തനായ ഗായിക

சொல்லாதே, செய்!

இரவு முழுக்க கடலில் நீராடிக் களைத்துப்போய் மெல்ல மெற்பரப்பில் எட்டிப் பார்த்த சூரியனுக்கு ஜலதோஷம் பிடித்து கண்கள் சிவந்திருந்தன. வரவேற்க காத்திருந்த உதிரி மேகங்கள் தங்கள் உதடுகளில் ஆரஞ்சு லிப்ஸ்டிக் பூசியிருந்தன. பள்ளிக்கூடம் விட்ட சிறுவர்களாய் அலைகள் உற்சாகமாய் வந்து கொண்டிருந்தன.

அந்தச் சிவப்பு நிற டால்ஃபின் கார் கரையோரமாய் மணல் வெளியில் வந்து நின்றது. இஞ்சினையும், உள்ளே ஒலித்துக் கொண்டிருந்த வயலின் இசையையும் அணைத்து விட்டுக் கீழே இறங்கினான் அவன்.

வெள்ளை நிறத்தில் காலர் வைத்த ஸ்போர்ட்ஸ் பனியன் அணிந்திருந்தான். அதில் மார்பருகே Not now என்று எழுதியிருக்க, தாடையை இறுக்கும் வெள்ளை ஷார்ட்ஸ் அணிந்திருந்தான்.

காரின் சாவியை உள் பாக்கெட்டில் போட்டுக் கொண்டு... கார்றின் தடவலில் தலைமுடி சிலும்பலாகக் கலைய... கடற்கரையோரமாக மெதுவாக, சீராக ஓட ஆரம்பித்தான். பிடித்திலிருந்த மெல்லிய செயின் ஓட்டத்திற்கேற்ப குதிக்கத் துவங்கியது.

தமிழ் சினிமா பார்க்கிற பழக்கம் உங்களுக்கு உண்டென்றால்... அவனை உங்களுக்குத் தெரியும். மிக நன்றாய்த் தெரியும். அவன் பாடுகிற சுறுசுறுப்பான சண்டைகளை ரசித்திருக்கிறீர்கள். மீசை

முளைத்த பிறகும் - அம்மாவை அணைத்துக் கொள்கிற காட்சிகளில் அவனது உணர்ச்சித் துன்பங்களை - கண்களோரக் கசிவுகளுடன் வியந்திருக்கிறீர்கள். வார இதழ்களின் அட்டைப்படங்களிலிருந்து உங்களில் சில பெண்கள் அவனை அவுட் லைனாகக் கத்தரித்த இரகசியமாகப் பாடம் செய்து வைத்திருக்கிறீர்கள். 'என் உயிரினும் மேலான நடிப்புத் தேவனே, இனிமேலும் நீ இரண்டாவது கதாநாயகனாக நடிக்க ஒப்புக்கொள்ளாதே. பின் குறிப்பு: கதாநாயகனாக நடிக்க ஒப்புக்கொள்ளாதே. பின் குறிப்பு: அர்ஜென்ட்டாய் உன் கையெழுத்திட்ட புகைப்படம் அனுப்பு.' என்று உங்களில் சிலர் கடிதம் எழுதியிருக்கிறீர்கள். சினிமா பத்திரிகைகளில் அவன் சம்பந்தப்பட்ட கிசுகிசுக்களை ஆர்வமாய்ப் படித்து, நண்பர்களுடன் அப்படியெல்லாம் கூட நடந்திருக்குமா என்று சந்தேகப்பட்டிருக்கிறீர்கள். அண்ணா சாலையில் நான்கு பக்கம் டிராஃபிக்கை நிறுத்தி வைத்து, சாலையைக் கிழித்துக் கொண்டு, 'ஏ, உருப்படாத சமுதாயமே!' என்கிற ஒரு வரிக்கு ஏழு தடவை வாயசைத்து அவன் - கையை வானம் நோக்கி உயர்த்துவதைக் கும்பல் நடுவில் நின்று பார்த்திருக்கிறீர்கள்.

ஆகவே பிரகாஷை உங்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும். நீங்கள் மறக்க நினைத்தாலும், உங்கள் வாழ்வில் சமீபத்தில் நிறையக் குறுக்கிடுகிறான் - திடீரென்று பிரபலமாகி. காலையில் தினசரியைத் திறந்ததுமே உங்களைப் பார்த்துச் சிரிக்கிறான் அல்லது துப்பாக்கி நீட்டிக் குறி வைக்கிறான். பால் வாங்க வெளியே புறப்பட்டால் தெரு சுவர் முழுக்க வரிசையாக உட்கார்ந்திருக்கிறான். திரும்பி வந்து ரேடியோவைத் திருகினால், 'நான் உபயோகிப்பது இந்த ஷேவிங் க்ரீம்தான். நீங்களும் திருகினால், 'நான் உபயோகிப்பது இந்த ஷேவிங் க்ரீம்தான். நீங்களும் இதையே உபயோகியுங்கள்,' என்கிறான். ஆபீசுக்குப் போனால் சுக தோழன், "டேய் நேத்துப் பிரகாஷ் நடிச்ச படத்துக்குப் போனேன். சும்மா பிச்சி உதர்றான்," என்கிறான். மாணேஜர் கூப்பிட்டனுப்பி, "மைலாப்பூர்லே நாம புதுசாத் திறக்கப் போகிற சேல்ஸ் பிராஞ்சை ஆக்டர் பிரகாஷ் வச்சித் திறக்கச் செய்யலாமனு நினைக்கிறேன். ஐடியா எப்படி?" என்கிறார்.

மேற்படி பிரகாஷ், இருட்டு துவைக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் இந்தக் காலையில் மார்பு, முதுகெல்லாம் வியர்த்து சட்டை சப்பென்று ஒட்டிக் கொள்ள ஒட்டிக் கொண்டிருக்கும் போது -

அருகே மணல் வெளியை ஒட்டிய சாலையில், எதிர்ப்புறமாய் சின்ன சைக்கிளில், லூசான பைஜாமா உடையில் வந்து கொண்டிருந்தவர் க்ரீச் என்று பிரேக் அடித்து, "ஹாய், பிரகாஷ்!" என்கிறான்.

"ஹாய்! குட்மார்னிங்," என்று ஒட்டிக் கொண்டே அவளருகில் வந்து நின்று சைக்கிள் பெல்லை அடித்து, "என்ன, தொடைக்கு எக்சர்சைஸா?" என்றான்.

கீழ் வரிசையின் கடைசிப் பல் தெரியச் சிரித்து, "எத்தனை நாளா ஜாக்கிங்? நான் பார்த்ததே இல்லையே... அப்பா... எவ்வளவு வேர்வை!" என்று கழுத்தருகே பிரிந்திருந்த பனியனுள் வேர்வையின் கிளை ஆறுகளைப் பார்த்தான்.

"இப்போ ஒரு வாரமாகத்தான். லேசா பெல்வி ஃபார்ம் ஆகுது. ட்ரிம் பண்ணிடலாமனு. இன்னிக்கு எங்கே ஷூட்டிங் சாரு?"

"ஒரு தெலுங்குப் படத்துக்கு கால்ஷீட் கொடுத்திருந்தேன். நேத்து போன் செஞ்சி ஷூட்டிங் கேன்சல்னு சொல்லிட்டாங்க. இன்னிக்கு முழுக்க ஃப்ரீதான். ரெண்டு இங்கிலிஷ் வீடியோ கேஸ்ட்ஸ் வாங்கிட்டு வந்தேன். பொழுது போய்டும். உங்களுக்கு வொர்க் முடிஞ்சிட்டா வாங்களேன். டேபிள் டென்னிஸ் ஆடலாம். பார்ட்னர் இல்லாமத் தவிச்சிக்கிட்டிருக்கேன்."

"பார்க்கிறேன் சாரு, வரட்டுமா? வெளிச்சம் வர ஆரம்பிச்சாச்சு. அப்புறம் ஜனங்க அடையாளம் கண்டு பிடிச்சிடுவாங்க."

"என்ன செய்து.. புகழுக்காக இதையெல்லாம் தியாகம் செய்ய வேண்டியிருக்கே. ஓக்கே, பார்க்கலாம் பிரகாஷ்" தன் இரட்டைப் பின்னல்களை பின்புறம் தள்ளிக் கொண்டு, சைக்கிளை மிதிக்க ஆரம்பித்தான் சாரு.

பிரகாஷ் ஓட்டத்தைத் தொடர்ந்து... பதினைந்து நிமிடங்களில் காருக்குத் திரும்பினான். டவல் எடுத்துத் துடைத்துக் கொண்டான். ஏறிக் கொண்டான்.

கார், மணலைச் சிதறடித்துப் பின்னால் வந்து, பிறகு முன்னால் சாலையில் ஏறி, சுகமாக மிதந்தது. வயலின் இசையை ஓட விட்டுக் கொண்டு ரோத்மான்ஸ் சிகரெட்டை எடுத்து உடுகளில் பொருத்திக் கொண்டான். லைட்டரின் தலையில் மூன்று இஞ்ச் உயரத்திற்கு நின்ற தீயில் பொசுக்கிக் கொண்டான்.

பெஸண்ட் நகரில் விளிம்பில் வரிசையாகக் கட்டடக் கலைஞர்கள் தங்களுக்குள் போட்டி வைத்துப் பங்களாக்கள்

நட்டிருந்தார்கள். நமது அயல் நாட்டு நண்பனை அழைத்து வந்து காண்பித்து, 'இந்தியா ஓர் ஏழை நாடு தோழா' - என்றால் கன்னத்திலே அறைவான் 'பொய் சொல்லாதே' என்று.

பங்களாவின் கேட்டருகே நின்ற வாட்ச்மேன் அவசரமாகக் கதவைத் திறந்து விரித்து வைக்க.. உள்ளே நுழைந்து கால் வட்டத்தில் திரும்பி போர்டிகோவில் குலுங்காமல் நிறுத்தி விட்டு இறங்கினான் பிரகாஷ்.

வரவேற்பறையில் மூங்கில் சேர்களில் அமர்ந்திருந்த பதினைந்து பேர்களையும் ஓரக் கண்ணால் பார்த்து விட்டு, விடுவிடுவென்று உள்ளே நுழைந்தான். அந்தப் பதினைந்து பேர்களில் ஒரு நபர் அவசரமாகத் தன் அழுக்கு டயரியைத் திறந்து, பேனா மூடியைக் கழற்றிப் பின் பக்கம் சொருகிக் கொண்டு, 'வெள்ளைக் காலர் வைத்த பனியன், வெள்ளை ட்ரவுசர், நார்த் ஸ்டார் ஷூ' என்று மளிகைக் கடை ஆசாமி மாதிரி ஒன்றின் கீழ் ஒன்றாய் எழுதிக்கொண்டார்.

பிரகாஷ் உள்ளே பிரம்மாண்ட ஹாலை ஒட்டி இருந்த ரீடியங் ரூமில் நுழைந்து சாய்வான நாற்காலியில் விழுந்து, கால்களை எதிரே நீளமான கண்ணாடி ட்ரே மேல் போட்டுக் கொண்டு மற்றொரு சிகரெட்டுடன் வரிசையாக அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த செய்திப் பத்திரிகைகளில் ஓர் ஆங்கில நாளிதழை எடுத்து மடியில் போட்டுக் கொள்ள...

அருகில் வந்து ட்ரேயில் நிற்பவனைப் பார்க்காமலேயே கையை நீட்ட... அவன் இவன் கைக்குத் தகுந்தாற்போல் ட்ரேயைத் திணித்துக் காபிக் கோப்பையைத் தட்டுப்பட வைத்ததும், எடுத்துக் கொண்டு...

"வெங்கட் வரலையா இன்னும்?"

"இல்லிங்க. வற்ற நேரம்தான்."

"எதுவும் போன் வந்துச்சா?"

"ஆமாங்க. பெங்களூர்லேர்ந்து எஸ்.டி.டி. போட்டு அபர்ணான்னு ஒரு பொண்ணு உங்ககூடப் பேசிப் பாராட்டணும்னு ரெண்டு தடவை கூப்பிட்டுச்சிங்க."

"நான் அதைக் கேக்கலை. வேற முக்கியமா ஏதாச்சும் வந்துச்சா?"

"இல்லைங்க."

"வாசல்ல யாரு... கூட்டமா இருக்காங்க?"

"திருத்துறைப்பூண்டிலேர்ந்து டிரிஸ்டா வந்திருக்காங்க. உங்ககூட நின்னு போட்டோ எடுத்துக்கணுமாம். நேத்தே வந்தாங்க. வெங்கட் சார்தான் காலைல சீக்கிரம் வாங்க - அப்புறம் பிடிக்க முடியாதுன்னு சொல்லியனுப்பினாரு... அப்புறம் பத்திரிகை ஆளுங்க ரெண்டு பேர் இருக்காங்க."

"ஐ.சீ. ஹீட்டர் போட்டுக்கியா?"

"ரெடியா இருக்குங்க."

"சரி, போ."

பத்து நிமிடம் செய்திகளை நுனிப்புல்லாய்ச் சேகரித்துக் கொண்டு நிதானமாகக் குளித்துத் தயாரானான் பிரகாஷ். மீசையின் அனாவசியமாய் வளைந்து நின்ற முடிகளை ட்ரிம் செய்த போது... கதவைத் தட்டி விட்டு உள்ளே வந்தான் வெங்கட்.

"குட் மார்னிங் சார்."

"இருக்கட்டும். இங்கே பாரு வெங்கட், காலைல ஏழுமணிக்கெல்லாம் வரப் பார்க்கணும். இப்போ மணி ஏழே முக்கால். போன் அட்டெண்ட் பணரதுக்கு ஆள் இல்லை. வாசல்ல பதில் சொல்றதுக்கு ஆள் இல்லை. வீராச்சாமிக்கு டிபன் பண்ணத்தான் தெரியும். காபி போடத்தான் தெரியும். இந்த விவகாரத்துக்கெல்லாம் சரக்குப் பத்தாது. முந்தா நாள் டைரக்டர் போன் செஞ்சிருக்காரு. 'போங்கய்யா, உங்களோட ஒரே தொந்தரவாப் போச்சு'ன்னு சொல்லிருக்கான் இவன்."

"ஸாரி சார், ராத்திரி லேட் ஷெட்யூல் முடிச்சி வீட்டுக்குப் போக ஒரு மணி ஆச்சு. அதான் தூங்கிட்டேன்."

"ஆனா என்ன மேன்? இப்போ நான் காலைல எந்திரிச்சி ஓடிட்டு வந்துடலையா? நானும்தானே ஒரு மணிக்கு வந்தேன்? அதுக்கப்புறம் அரை மணி நேரம் படம் பார்த்துட்டுப் படுத்தேன். எனக்குக் காரணம் சொல்லாதே. பிடிக்காது."

"ஸாரி சார். இனிமே..."

"ஓக்கே. காலையிலே ரீ ரெக்கார்டிங் புரோகிராமை முதல்ல கன்ஃபர்ம் பண்ணிக்க. அப்புறம் ஹைதராபாத்துக்கு ஸ்டார்

நைட்டுக்கு வற்றதா சொல்லியிருந்தேன். ஃபிளைட் டிக்கெட் எல்லாம் அனுப்பிச்சுட்டார். இப்போதான் அதைக் காண்சல் பண்ணிட்டமே, டிக்கெட்டை ரிட்டர்ன் பண்ணிட்டியா?”

“இன்னும் இல்லை சார். இன்னிக்கு...”

“செஞ்சிடு. யாரோ ப்ரெஸ் பீப்பிள் இருந்தாங்களாமே. எதுவும் ஒத்துக்கிட்டிருந்தியா?”

“இல்லை சார். கேக்கறேன்.”

பிரகாஷ் கர்லிங் சீப்பில் பின் தலையைப் படிய வைத்துக்கொண்டு, மெல்லிசான் ஜிப்பாவில் அக்குள் பகுதிகளில் சென்ட் அடித்துக் கொண்டு சிகரெட் பாக்கெட்டை எடுத்தபடி அறையை விட்டு வெளிப்பட்டான்.

வரவேற்பு பகுதிக்கு வந்தவுடன், காத்திருந்தவர்களில் ஸ்பிரிங்காய்க் குதித்து நெருங்க... ஒருத்தன் மாலையில் சுற்றியிருந்த நியூஸ் பேப்பரை அவசரமாகக் கிழித்து விட்டு, ரோஜா இதழ்கள் உதிர உதிரப் பாய்ந்து வந்து ஒரு மூர்க்கத்தனத்துடன் பிரகாஷ் கழுத்தில் போட்டு விட்டு, பளிச்சென்று கையைப் பிடித்து முத்தம் கொடுத்து விட்டு, “சார், உங்க... நான் உங்க... ரொம்ப ரொம்ப ரசிகன்” என்று மூச்சிரைத்தான்.

மாலையைக் கழட்டி விட்டு, சிரித்துக்கொண்டு அவர்களின் அசட்டுக் கேள்விகளுக்கு பெரும்பாலும் புன்னகையைப் பதிலாகத் தந்து விட்டு, புகைப்படத்திற்கு போஸ் கொடுத்து, இவன் பக்கத்தில் யார் நிற்பது என்பதில் அவர்களுக்குள் ஏற்பட - கொலை வரை போக வேண்டிய தகராறை வெங்கட் உதவியுடன் தீர்த்து வைத்து... எல்லோருக்கும் தலைக்குத் தலா ஒரு புகைப்படம் விநியோகித் தனுப்பி விட்டுத் திரும்புகையில்...

எஞ்சிய இரண்டு பேரில் அந்த திரிகூர்ணமிட்ட அழுக்கு டைரி, “குட்மார்னிங் சார். நான் பென்சில்லேர்ந்து வந்திருக்கேன்.”

“என்னய்யா சொல்றாரு?” என்று வெங்கட்டைப் பார்த்தான்.

“பத்திரிகை பேரு பென்சில்.”

“ஆமா சார். துப்பாக்கி முனையிலே சாதிக்க முடியாததைக் கூட பென்சில் முனையிலே சாதிக்கலாம். அதனால் எங்க பப்ளிஷர் அப்படிப் பேர் வச்சாரு.”

“ஜாக்கிரதைப்பா. உங்க போட்டிப் பத்திரிகையா அழிலப்பர்னு எதுவும் ஆரம்பிச்சிடப் போறாங்க.” என்று பிரகாஷ் சொன்னதற்கு, ஜிப் திறக்கப்பட்ட ஹாண்ட் பாக் சைசில் வாயை வைத்துக் கொண்டு அவர் சிரித்தார்.

“ரைட். உங்களுக்கென்ன பேட்டி வேணுமா?”

“இல்லை சார். பிரகாஷுடன் ஒரு நாள் அப்படின்னு ஒரு கட்டுரை செய்ய நினைச்சிருக்கோம். காலையிலே நீங்க புறப்படறதிலேர்ந்து ஒவ்வொரு புரோக்ராமுக்கும் ஒரு சைலண்ட் பார்வையாளனா என்னை அனுமதிச்சாப் போதும்.”

“ஒரு நாள்ல நான் எங்கெங்கையோ போவேன். என்னென்னவெல்லாமோ செய்வேன். அதையெல்லாம் உங்களை கவனிக்க அனுமதிக்கிறதா?”

“அப்படி இல்லை சார். ஸ்டூடியோ சம்பந்தப்பட்ட விஷயங்கள் மட்டும்.”

“அப்படியா? இன்னிக்கு ரீரெக்கார்டிங் போய் வசனம் பேசப் போறேன். மத்தியானம் ஒரு மணி வரைக்கும் இதுதான் ப்ரோக்ராம். அப்புறம் ரெஸ்ட். உங்களுக்கு சுவையா இதுல செய்தி கிடையாது. வெங்கட், இவருக்கு என்னோட ஒரு பிலியான நாளாப் பாத்துச் சொல்லு. அன்னிக்கு வரட்டும்” என்று பங்களாவின் உள்ளே நுழைந்தான் பிரகாஷ்.

டைனிங் ஹாலில் டிஃபன் சாப்பிட்டு விட்டுத் திரும்புகையில் ஹாலில் வெங்கட் போனில், “எதுவா இருந்தாலும் என்கிட்டே சொல்லலாம். அவர் ரசிகர்தானே நீங்க? இல்லையா! பின்னே என்ன விஷயம்? அவரே பேசியாகணும்னு பிடிவாதம் பிடிக்காதீங்க.”

பிரகாஷ் சிகரெட்டைக் கொளுத்திக் கொள்ளாமல் நெருங்கி, “விடு... நான் பேசிக்கிறேன். நீ போய் காரை ரெடி பண்ணச் சொல்லு” என்று ரிசீவரை வாங்கி, “ஹலோ... பிரகாஷ் ஸ்பீக்கிங். யாரு?” என்றான்.

“குட்மார்னிங்” என்றது ஆண் குரல்.

“குட் மார்னிங்.”

“பிரகாஷ். உன்னை நான் கொலை செய்யப் போறேன்.”

“இன்னொரு தடவை சொல்லு” என்றான் பிரகாஷ்.

“நான் உன்னைக் கொலை செய்யப் போறேன்” என்று மறுபடி சொன்னது அந்தக் கரகர குரல்.

“என்னப்பா இது, ஏப்ரல் ஒண்ணாம் தேதி பேச வேண்டிய பேச்சை இருபது நாள் கழிச்ச இன்னிக்குப் பேசறே? யாரு நீ? என் ரசிகனா?”

“இல்லை. உயிர் ரசிகன்.”

“சந்தோஷம். வச்சிட்டீர்மா?”

“இரு. தப்பாப் புரிஞ்சுட்டே. நான் உன் உயிரோட ரசிகன். அதை ரொம்ப ரசிக்கிறதாலே உன் கிட்டேர்ந்து தனியாப் பிரிச்சி எடுக்கப் போறேன்.”

“ஏம்பப்பா இப்பல்லாம் பைத்தியக்கார ஆஸ்பத்திரி இன் பேஷண்ட்ஸ்ஸை எல்லாம் லோக்கல் கால் போட்டுப் பேச அனுமதிக்கிறாங்களா?”

“பிரகாஷ்! யார் ஏப்ரல் முட்டாள், யார் பைத்தியம்ங் கிறதையெல்லாம் சிக்கிரம் நீ புரிஞ்சுக்குவே. தப்பு. நீ புரிஞ்சுக்க முடியாது. செத்துப் போனப்புறம் மூளை வேலை செய்யாது.”

“வெல். இப்ப என்ன? என்னைக் கொல்லனுமா? கைல என்ன வச்சிருக்கே? கத்தியா, துப்பாக்கியா? இப்போ சாதனா ஸ்டூடியோவுக்குப் புறப்பட்டுக்கிட்டு இருக்கேன். ரொம்ப அர்ஜண்ட்ன்னா அங்கே வந்துடறியா? ஸ்டுப்பிட்! வைடா போனை!” என்று பிரகாஷ் ரிசைவரை அழுத்தமாய் வைத்து விட்டு, “வெங்கட், போலாமா?” என்றான்.

“ரொம்ப எரிச்சல் மூட்டிட்டானா சார்?”

“ஆமாம். ரசிகர்களிலே எத்தனை வகை பாரு வெங்கட்! ஒருத்தனுக்கு போட்டோல கையெழுத்துப் போட்டு அனுப்பிட்டா லாட்டரில் கோடி அடிச்ச மாதிரி. ஒருத்தனுக்கு கிட்டத்துல நின்னு போட்டோ எடுத்துக்கணும். ஒருத்தனுக்கு ஜென்மத்திலே ஒரே ஒரு

தடவை தொட்டுப் பார்த்துடனும். இப்ப போன்ல பேசினவனுக்கு என்னைக் கொலை செய்யனுமாம். இடியட், என் போன் நம்பர் இன்னிக்குத்தான் தெரிஞ்சிருக்கும். உடனே டயலைச் சுத்திக் கன்னா பின்னானு பேசிட வேண்டியது. பாரேன், சாயங்காலம் போன் செஞ்சி ‘என்ன சார் பயந்துட்டீங்களா?’ன்னு கேப்பான்.”

“ஆமாம் சார். நேருக்கு நேர் சந்திக்கப் போறதில்லைங்கிற தைரியத்திலே ரொம்பக் கொச்சையா சில பேர் நடந்துக்கிறாங்க. கெட்ட வார்த்தை உபயோகிச்சுப் பச்சை பச்சையா அறுத்துடுவேன் டான்னு அன்னிக்கு ஒரு லெட்டர். ரிஸாயிருக்கிற படத்தில் எங்கள் ஜெய்சங்கரை எப்படிடா நீ அடிக்கலாம்னு ஒரு மிரட்டல். விடுங்க சார். வொரி பண்ணிக்காதீங்க.”

இப்போது போர்டிகோவிற்கு வந்து காரைத் திறந்து பின் சீட்டில் பிரகாஷ் ஏறிக் கொள்ள... டிரைவர் சீட்டில் அமர்ந்து காரை ஸ்டார்ட் செய்தான் வெங்கட்.

“வொரியா? இதுக்கா? சேச்சே... அதெல்லாம் இல்லை வெங்கட். காலைல மூட் அப்செட் ஆகுது பாரு. அதைத்தான் சொல்றேன் நான். சரி விடு அதை. என்னாச்சு டிரைவர்? இன்னுமா ஒருத்தனும் கிடைக்கலை?”

“நிறைய பேர் இருக்காங்க சார். தண்ணி போடற பழக்கம் இல்லாத, நாணயமான ஆளாத் தேடச் சொன்னீங்க. அதான் இன்னும் அமையலை.”

பங்களாவின் காம்பெளண்ட் கேட்டை வாட்ச்மேன் திறந்து காருக்கு வழி விட... அந்த ரத்த டால்ஃபின் வெளியேறியபோது சாலையோரமாய்ப் பத்துப் பேர் ஜன்னல் வழியாய் பிரகாஷைப் பார்த்து கையை, கர்ச்சிப்பை ஆட்டினார்கள்.

அவர்களைக் கடந்து, சாலையில் சீராய்ச் செல்ல ஆரம்பித்ததும், உதட்டில் அணிந்திருந்த புன்னகையைக் கழற்றிவிட்டு செளகரியமாய்ச் சாய்ந்துகொண்டு கையில் இருந்த நாவலில் பாய்ண்ட்டர் காண்பித்த பக்கத்தை மல்லாத்திப் படிக்க ஆரம்பித்தான் பிரகாஷ்.

அண்ணாசாலையில் சிக்னலுக்குக் காத்திருக்கையில், “சார், புது கட- அவுட்” என்றான் வெங்கட்.

பிரகாஷ் தன் அருகில் இருந்த கார் ஜன்னலின் குளிரக் கண்ணாடியைப் பாதி இறக்கிச் சாலையோரம் பார்த்தான். நூறடி

உயரத்தில் காக்கிச் சட்டை அணிந்த பிரகாஷ் கையில் துப்பாக்கியோடு நிற்க... அவனின் அவுட் லைன் முழுக்க சிம்கியின் மினி மின்னல்கள்.

காருக்கு அருகே நின்ற மொஃபெட்டில் காத்திருந்த பைஜாமா இவனைப் பார்த்து விட, “ஹாய்... பிரகாஷ்!” என்றான் வாய்விட்டு உற்சாகமாய்.

பிரகாஷ் சிரித்து விட்டு அவசரமாகக் கண்ணாடியை ஏற்றிக் கொண்டான். ஆம்ப்பர் தோன்றியதும் ஊர்ந்து பச்சைக்குப் பறந்துது கார்.

அப்புறம் பிரகாஷ் அன்றைய தினத்தின் அலுவல்களில் சுறுசுறுப்பாய் ஈடுபட்டான். ரீரெக்கார்டிங்கில் கிளைமாக்ஸ் காட்சியில் கசங்கின புடவை அணிந்த அம்மாவை மடியில் போட்டுக் கொண்டு பேசிய ஒரு பக்க வசனத்தை ஒரே டேக்கில் பதிவு செய்தான். சக நடிகை தந்த வெள்ளரிப் பிஞ்சை சாப்பிட்டான். ஒரு வார இதழின் அட்டைப் படத்திற்கு பிரைவேட் மேக்கப் ரூமில் போஸ் கொடுத்தான். யூனிட் சாப்பாட்டைச் சாப்பிட்டு விட்டு ஒரு மணி நேரம் காருக்குள் படுத்துத் தூங்கினான். மதியம் தெலுங்குப் படத்தின் பாடல் காட்சி ஒன்றிற்கு கையில் பூங்கொத்துடன் காதலியின் உதட்டில் வருடி, “பிரேமமே, பிரேமமே!” என்று உதட்டைத் தட்டினான். உடை மாற்றிக் கொண்டு செயற்கை மழையில் நனைந்து சேற்றில் அவளோடு மல்யுத்தம் பயின்றான். தலை துவட்டிக் கொண்டு ஷூட்டிங் பார்க்க வந்திருந்த ரசிகர்களிடம் கொஞ்ச நேரம் பேசினான். “ஏன் சார், நிஜமா சொல்லுங்க. நடிகை சாருவை நீங்க கல்யாணம் பண்ணிக்கப் போறீங்களா?” என்றவனை முறைத்தான். ஆறு மணிக்கு வெங்கட்டுடன் புறப்பட்டு வீட்டிற்கு வந்து, காத்திருந்த புதுத் தயாரிப்பாளரிடம் பேசி அடுத்த வாரம் உறுதியாய் சொல்வதாக அனுப்பினான். உடற்பயிற்சி செய்து, குளித்து, வீராச்சாமி போட்டுக் கொடுத்த ஆம்லெட்டுகளைச் சாப்பிட்டு... நடுநடுவில் லைட்டாக விஸ்கி குடித்து, வெங்கட்டை வீட்டுக்குப் போகச் சொல்லிவிட்டு, தனது அறைக்கு வரும் வரை...

பிரகாஷ் அந்தக் காலை டெலிபோனைச் சுத்தமாக மறந்திருக்க...

இப்போது ஒலித்ததும்... நினைவு வந்தது.

படுக்கையில் சாய்ந்து, ரிசீவரை எடுத்தான்.

“ஹலோ, பிரகாஷ் ஹியர்.”

“மை காட்! ஏழாவது தடவை உங்களைப் பிடிச்சுட்டேன். இப்பவும் நீங்க கிடைக்கலைன்னா நேரா புறப்பட்டு வந்துடலாம்னு இருந்தேன்” என்றது அந்த உற்சாகமான பெண் குரல்.

“யார் நீங்க?”

“பெங்களூர்லேர்ந்து பேசறேன் பிரகாஷ். என் பேர் அபர்ணா. நான் உங்களோட விசிறின்னு சொல்ல மாட்டேன். அதுக்கும் மேலே! உங்க அத்தனை படங்களோட வீடியோ கேஸ்ட்சும் உங்ககிட்டே இருக்கோ, இல்லையோ... என்கிட்டே இருக்கு. இதோ இப்பகூட ஸ்கிரீன்ஸ் உங்களை ஃப்ரீஸ் பண்ணி வச்சிப் பார்த்துக்கிட்டேதான் பேசறேன். உங்க படங்களை மறுபடி மறுபடி பார்த்துக்கிட்டே இருப்பேன். ‘ராகம்’ படத்திலே மாடிப்படியிலே மூணு மூணு படியா இறங்கி வருவீங்களே, வொய்ட் அண்ட் வொய்ட் போட்டுக்கிட்டு... அந்த சீனை மட்டும் ஆயிரம் தடவை பார்த்திருப்பேன். ரிவர்ஸ் பண்ணி, ரிவர்ஸ் பண்ணி டேப்பே அறுந்து போச்சு. ஓ! பிரகாஷ், ஐ லைக் யு வெரிமச்.”

“தாங்க் யு மிஸ் அபர்ணா. உங்களை மாதிரி ரசிகைகள்தான் எனக்கு மனசிலே தொய்வு ஏற்படறப்பெல்லாம் உற்சாகம் ஏற்படுத்தறாங்க.”

“பார்த்தீங்களா! என்னை வெறும் ரசிகைன்னு பத்தோடு பதினொண்ணாச் சேர்த்துட்டீங்க... நோ பிரகாஷ். நான் உங்க ரசிகை இல்லை. ஐ லவ் யு. நீங்க என்னை விரும்பணும்ங்கிற அவசியம் இல்லை. ஆனா நான் உங்க காதலி பிரகாஷ்.”

“ஓ... நோ, திரையிலே நீங்க பார்க்கிற பிரகாஷ் வேஷம் பூசினவன். சினிமாவில் பார்த்துட்டு அநாவசியக் கற்பனைகளை வளர்த்துக்காதீங்க மிஸ் அபர்ணா. லெட் அஸ் பி ஃபிரெண்ட். எப்ப வேணும்னாலும் போன் பண்ணுங்க. என்னை விமர்சிக்காதீங்க. என் நடிப்பை விமர்சிக்க. டோண்ட் லவ் மீ, லவ் மை ஆக்டிங். ஒக்கே? வச்சிட்டிடுமா? குட் நைட்.”

“வெய்ட், பிரகாஷ், ப்ளீஸ்... நான் உங்களை சந்திக்கணும். நீங்க சொல்ற தேதி, சொல்ற நேரம் உங்க வீட்டுக்கு வரறேன்.”

“குட் நைட்” என்று அழுத்தமாகச் சொல்லி விட்டு, ரிசீவரை வைத்தான் பிரகாஷ். படுக்கைக்கு அருகில் இருந்த கப்போர்டில் இருந்து விசாலமான டைரியை எடுத்துக் கொஞ்ச நேரம் எழுதினான்.

இண்டர்காமில் வீராச்சாமியிடம், “சிகரெட் பாக்கெட்டை கீழே வச்சிட்டேன்னு நினைக்கிறேன். எடுத்துட்டு வா” என்று சொல்லி விட்டு... அவன் பார்வைக்காக வெங்கட் அன்று வந்த கடிதங்களில் தனியாக எடுத்து வைத்திருந்ததைக் கட்டிலில் முதுகுக்கு தலையணை கொடுத்து சாய்ந்து கொண்டு படிக்க ஆரம்பித்தான்.

சிகரெட் வர... புகைத்துக் கொண்டு, சில கடிதங்களுக்கு நான்கு வரிகளில் பதில் எழுதி வைத்து விட்டு, மறுநாள் ஷூட்டிங்கிற்கு உள்ள வசனக் காகிதங்களைப் பார்த்துப் படித்தான். ‘துஷ்பிரயோகம்’ என்னும் வார்த்தையை நான்கைந்து தடவை சொல்லிப் பார்த்து நாக்குக்குப் பழக்கினான். விளக்குகளை அணைத்து விட்டு, டேப்பில் மெலிதான வயலின் இசையை ஏற்பாடு செய்துவிட்டுப் படுத்துக் கொண்ட போது...

மறுபடி டெலிபோன்!

“ஹலோ, பிரகாஷ் ஹியர்.”

“என் மேலே கோபம்தானே உங்களுக்கு? அப்படிப் பளிச்சுன்னு வச்சிட்டங்களே...”

“ஓ! நீங்களா? மறுபடியா? என்ன இப்போ? யு லவ் மி. அதானே? சரி, சந்தோஷம். கொஞ்சம் தூங்க விடறீங்களா என்னை?”

“பிரகாஷ், ஒரு மணி நேரம் கழிச்சத்தான் கூப்பிட்டிருக்கேன். இந்த ஒரு மணி நேரம் நான் என்ன செஞ்சுக்கிட்டிருந்தேன் தெரியுமா? பிலீவ் மீ. அழுதுக்கிட்டிருந்தேன். தலையணை நனைஞ்சு போச்சு. எனக்குத் தூக்கமே வரலை. அழுகை அழுகையா வருது. ப்ளீஸ் பிரகாஷ். என் மேலே கோபம் இல்லைன்னு சொல்லுங்க. இல்லைன்னா மறுபடி மறுபடி உங்க நம்பரைக் கூப்பிட்டுக்கிட்டே இருப்பேன்.”

“ஓக்கே. கோபம் இல்லை.”

“இல்லை. நீங்க சுமமா சொல்றீங்க.”

“இல்லை. உங்க மேலே கோபம் இல்லை. போதுமா?”

“என்னைக் கட் பண்ணணும்ங்கறதுக்காகச் சொல்றீங்க. நிஜமாக் கோபம்தான் உங்களுக்கு.”

“திஸ் ஈஸ் த லிமிட்” என்று படக் என்று போனை வைத்தான்.

இடைவெளி விட்டு மறுபடி சினுங்கியது போன். சற்று எரிச்சலாய் எடுத்தான்.

“பிரகாஷ், குட் நைட் சொல்லாம போனை வைக்கலாமா?”

“குட் நைட்.”

அவள் போனை வைத்து விட...

பிரகாஷ் தோள்களை ஒரு முறை குலுக்கிக்கொண்டு கப் - போர்டிலிருந்து மாத்திரை ஒன்றை எடுத்துத் தண்ணீரில் முழுங்கி விட்டு, எழுந்து ஏ.சி.யைக் குறைத்து விட்டு வந்து போர்வையை விரித்துக்கொண்டு படுத்தவுடன்...

மறுபடி அழைத்து போன்.

பிடிவாதமாக எடுக்காமல் இருந்தான்.

ஓய்ந்தது. ஒரு நிமிடம் கழித்து மீண்டும் மென்மையான அலறல்.

வேகமாக எடுத்து, “ஸ்டுப்பிட் கேர்ள்... என்னதான் நினைச்சுக்கிட்டிருக்கே நீ?”

“நான் பெண்ணில்லையே பிரகாஷ்... உன்னைக் கொல்லலாம்னு நினைச்சுக்கிட்டிருக்கேன்.”

“ஓ. நீயா? ஏன் மிஸ்டர், கத்தியைத் தீட்டி முடிச்சிட்டியா?”

“பிரகாஷ். உன்னை நினைச்சா எனக்குப் பாவமா இருக்கு. சில விஷயங்களை விளையாட்டா எடுத்துக்கறது ஒரு நல்ல பழக்கம்தான். ஆனா எல்லா விஷயங்களையும் அப்படி எடுத்துக்கறது முட்டாள்தனம். நான் சொல்றது சீரியஸான விஷயம்.”

“சரி. சொல்லு.”

“சில பேர் சொல்வாங்க. செய்ய மாட்டாங்க. சில பேர் செய்வாங்க. சொல்ல மாட்டாங்க. நான் வேற டைப். சொல்வேன். செய்வேன். நான் உன்னைக் கொலை செய்யப் போறது நிச்சயம்.”

“அப்படியா? குரைக்கிற நாய்கள் கடிக்கிறதில்லை. சரி, நான் என்ன செய்யணும்ங்கறே?”

“கடைசி ஆசைகளை நிறைவேத்திக்கோ. உயில் எழுதி வைச்சிடு.”

“அதுக்கு அவசியமே இல்லை. போன வாரம் இன்கம்டாக்ஸ் டிபார்ட்மெண்ட்லேர்ந்து வந்து சப்ஜாடா அள்ளிக்கிட்டுப்

போய்ட்டாங்க. மிஸ்டர், விளையாடினது போதும். சொல்லுங்க. உங்க பேரென்ன? என் படம் எல்லாம் பார்த்திருக்கீங்களா? இப்படி அன் டயத்திலே போன் செஞ்சி தொந்தரவு செய்யலாமா? காலைலே வீட்டுக்கு வாங்களேன். பேசலாம். போட்டோ எடுத்துக்கலாம். அதை விட்டுட்டுச் சின்னத்தனமா மிரட்டிக்கிட்டு... ஓக்கே. போனை வச்சிடவா?"

“வைக்கிறதுக்கு முன்னாடி ஒண்ணே ஒண்ணு கேட்டுக்கோ. நான் உன்னைக் கொலை செய்யப் போறேன். இந்த வாக்கியத்தோட ஒவ்வொரு வார்த்தையும் நூறு சதவீதம் உண்மை. குட் நைட்.”

போன் வைக்கப்பட்டதும்... இதுவரை விளையாட்டாய் உணர்ந்த பிரகாஷ் லேசாக ஒரு விபரீதத்தை உணர்ந்தான். என்ன இது? உண்மையாகவா? சேச்சே... எனக்கு யார் எதிரிகள் இருக்கிறார்கள்? அதுவும் கொலை செய்யும் அளவுக்கு...

சேச்சே! இது விளையாட்டுதான்.

ஆனால்... இப்படியா அதைத் தொடர்வான் ஒருவன்? அந்தக் குரலில் ஒரு வெறுப்பும், அழுத்தமும்... அதெல்லாம் ஒன்றும் இல்லை. அனாவசியமாய்க் குழம்பிக் கொள்ள வேண்டாம். திஸ் ஈஸ் நத்திங்.

டேப்பை அணைத்து விட்டு, ரிசீவரை எடுத்து கீழே வைத்து விட்டுப் படுத்துக்கொண்டான். குழப்பமாக உறங்கினான்.

அன்றைக்கு நள்ளிரவில்...

அறையின் சிலிங் முழுக்க ரத்தம் சிதறிப் பாய...

பிரகாஷ் -

17 இடங்களில் கத்தியால் குத்தப்பட்டான்.

படக் என்று எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டான் பிரகாஷ்.

கையை நீட்டி அறையின் முக்கிய பெரிய விளக்குகளை கட்டிலில் இருந்தபடியே போட்டான். அவசரமாகத் தன்னைப் பார்த்துக்

கொண்டான். ரோம மார்பில் கசகச என்று வியர்வை. மேலே சிலிங்கைப் பார்த்தான். வால் பேப்பரில் கரைந்த நிறத்தில் வயலட் பூக்கள் உதிரட்டுமா? என்றன.

ஏர்கண்டிஷனரின் கட்டுப்படுத்தப்பட்ட இயந்திர முனாகல் நடுவில் ஒரு பல்லி கிக்கிக்கே என்றது.

“ஓ காட்!” என்று சற்று வெட்கப்பட்டான். சைடில் திரும்பி நேரம் பார்த்தான்.

எழுந்து நீள செவ்வக ஜன்னலை அடைந்து, அலைந்து கொண்டிருக்கும் மெல்லிய திரையை விலக்கி, ஒற்றைக் கதவை வெளிப்புறம் தள்ளித் திறந்து குப்பென்று வெளிக்காற்றை முகத்தில் வாங்கிக் கொண்டு தேய்ந்து போயிருந்த நிலாவைப் பார்த்துக் கொண்டு நகம் கடித்தான்.

விஷயம் சீரியசானதா? சேச்சே!

நான் பயப்படுகிறேனா? சேச்சே!

பின்னே எப்படிக்கனவு? அடிமனத்தில் ஆழமாக ஒரு கலவரம் ஆரம்பமாகியிருக்கிறது. கூடாது! இதை வளர விடக் கூடாது!

காலையில் இந்த விவகாரத்தைக் கொஞ்சம் அக்கறையோடு ரிந்தித்து... ஏதாவது செய்ய வேண்டும்.

அறையின் ஃபிரிஜ்ஜை அடைந்து, ஒரு பாட்டில் தண்ணீரை எள்வாங்கிக் கொண்டு படுத்து... தொடர்பில்லாத சிந்தனைக் கலவையில் தவித்து... அவனால் சுலபமாய் உறங்க முடியவில்லை.

பொதுத் தொலைபேசிக் கூண்டிலிருந்து வெளியேறினான் அவன், ஓரமாய் நிறுத்தியிருந்த தன் சைக்கிளைத் திறந்து கொண்டு, ஏறி மிதித்தான்.

சைக்கிளில் டைனமோ வெளிச்சம் சாலையில் தத்திச் தத்திச் செல்ல.. ஒரு கையால் பாக்கெட்டைத் துழாவி பீடியை எடுத்து உதட்டில் வைத்துக் கொண்டு, எதிரே உதட்டில் ஆரஞ்சு வெளிச்சப் புள்ளியுடன் வந்தவனுக்கு எதிராக ஓட்டி நிறுத்தி, நெருப்பை இலவசமாய் வாங்கிக் கொண்டு நன்றி சொல்லாமல் தொடர்ந்தான்.

இரவுப் பூச்சிகள் சுருதி போட ஆரம்பித்திருக்க... சுவர்களில் ஏணியைச் சாத்தி வைத்து வரிசை வரிசையாய் ரேவதியைப் பசை நடவி ஓட்டிக்கொண்டிருந்தார்கள். சற்றுத் தள்ளி நாளைக்கு வருகிற

டெல்லித் தலைவருக்கு 'வருக! வருக!' வளைவு நடப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. கடைசி நிமிஷத்தில் பயணம் ரத்தானாலும், வரவேற்கும்.

அவன் அனாதையாய் இரண்டாம் காட்சி விட்டு வருகிற மக்களுக்காக காத்திருந்த அந்த கடையில், கார்ர் என்ற டியூப் லைட்டுக்கு அடியில் நின்று சுள்ளென்று உதடு கூட டி குடித்தான். கடைக்காரனின் முனகலின் நடுவில் பத்து ரூபாய் நோட்டுக்குப் பாக்கி வாங்கிக்கொண்டு, மற்றொரு பீடியை நெருப்புப் பெட்டி கேட்டுக் கொளுத்திக் கொண்டு மீண்டும் புறப்பட்டான்.

கோடம்பாக்கம் அடைந்து யுனைட்டெட் இந்தியா காலனி தாண்டி, இரவு நேர பரோட்டா தாளம் காதில் தாக்க... அந்தக் கடையின் அருகில் இருந்த பெரிய கட்டடத்தின் முன் இறங்கினான். அருகில் கொட்டப்பட்டிருந்த எச்சில் இலைகளின் மேல் இரண்டு நாய்கள் மல்யுத்தம் நடத்திக்கொண்டிருக்க... இவன் கட்டிடத்தின் முன் வாசலில் போடப்பட்டிருந்த டைமன், டைமன், டைமனாயிருந்த கொலாப்சிபிள் கேட்டைத் திறக்க... அது, ஐயையோ என்று ஓலமிட்டது.

"யாரு?" என்றான் உள் நடையில் சிகப்புத் துண்டு விரித்துப் படுத்திருந்த காவல்காரக் கிழவன்.

"நான்தான் தாத்தா. அலெக்ஸ். தூங்குங்க."

சைக்கிளை உள்ளே தூக்கி அருகில் புறப்பட்ட மாடிப்படிசுக்கு அடியில் ஏற்கனவே இருந்த நான்கு வண்டிகளுக்குப் பக்கத்தில் நிறுத்திப் பூட்டி விட்டு, கதவை மறுபடி கத்தவிட்டுச் சாத்தினான்.

மாடிப்படிசுகளில் ஏறினான். பதினைந்து படிகள் ஏறி, திரும்பி நேர் எதிர் திசையில் மறுபடி பதினைந்து படிகள் ஏறி, முதல் மாடிக்கு வந்தான். சற்று நீளமான வராந்தா. இந்தப் பக்கம் ஆறு அறைகள். அந்தப் பக்கம் ஆறு அறைகள்.

அலெக்ஸ் இந்தப் பக்கம் நடந்தான். வராந்தா முழுக்க சிகரெட் புகை உலாவிக்கொண்டிருக்க... ஓர் அறையில் கிதார் தெறித்துக் கொண்டிருந்தது. இவன் கடந்த மற்றோர் அறையின் கதவு திறந்திருக்க... உள்ளே நாலு பேர் பெட்ஷீட் விரித்து, வெற்றுடம்புடன், கைலிகளில் உட்கார்ந்து, சாய்ந்து, புகைத்து, மும்முரமாகச் சீட்டு விளையாடிக் கொண்டிருக்க... "ஹேய்... அலெக்ஸ்! வர்றியாம்மா? பாய்ண்ட் கம்மிதான். ஜாய்ன் பண்றியா?"

"இல்லை. நான் வரலை" என்று தன் அறையின் கதவைத் திறந்து உள்ளே வந்தான் அலெக்ஸ்.

விளக்கைப் போட்டுக் காலில் இடறின கடிதத்தை எடுத்தான். விளக்கை நோக்கிப் பிடித்துக் கொண்டு கவரின் ஓரத்தை உள் காகிதம் கிழித்து விடாமல் கிழித்தான். ஊதி வெளியே எடுத்துப் பிரித்தான்.

'அன்புள்ள அலெக்ஸுக்கு, உன் அம்மா எழுதியது. இங்கு எல்லோரும் செளகரியம். நீ அனுப்பிய இருநூறு ரூபாய் கிடைத்தது. சினிமாவில் சேர்ப்போகிறேன் என்று இரண்டு வருஷத்திற்கு முன்பு நீ புறப்பட்டுப் போன பிறகு ஒரு தடவை கூட இங்கே நம்மருக்குத் திரும்பி வரவில்லை. எங்களையும் உன்னைப் பார்க்க வரக்கூடாது என்று எழுதி விட்டாய். உன்னைப் பார்க்க எனக்கும், நம் ஜான்சிக்கும் மிக ஆவலாக உள்ளது. ஒரு முறை வந்து விட்டுப் போ. அப்புறம்... சினிமாவில் நீ என்ன வேலை செய்கிறாய்? ஒவ்வொரு படத்தைப் பார்க்கும் போதும் உன் பெயரைப் போடுகிறார்களா என்று ஆவலுடன் பார்த்து ஏமாந்து போகிறோம். எங்கண்ணன் டைரக்ட் செய்யப் போறாரு, நடிக் ப் போறாரு என்று ஜான்சி இங்கு எல்லோரிடமும் சொல்லிக் கொண்டு திரிகிறாள்...'

மேலே கடிதத்தைப் படிக்காமல் அப்படியே மடக்கிக் கவருக்குள் போட்டு மேஜை மேல் வைத்து விட்டு பாண்ட்டை உருவிவிட்டு ஜட்டியோடு படுத்தான்.

'க்ளிக்' என்று பக்கத்து அறையில் சோடா உடைத்தார்கள்.

இங்கே இவனுக்குள் பொங்கும் பூம்புனல்.

கிதார் உச்சஸ்தாயில் வழிந்து கொண்டிருக்க...

இவனுடைய நரம்புகள் மீட்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன.

"ஏன்யா, இவ்வளவு நேரம் நான் திருப்பிச் சொல்லிக்கிட்டே இருக்கேன். நீ திரும்பத் திரும்பப் பிடிவாதம் பிடிக்கிறியே... இப்பப் பார்க்க முடியாதுன்னா பார்க்க முடியாது. நீ ஒண்ணு செய்யி."

"சொல்லுங்க சார்."

"இன்னிக்கு என்ன தேதி?"

"பதினைஞ்சு."

"இது என்ன மாசம்?"

“பிப்ரவரி”

“சரி இந்த மாசம் முப்பதாம் தேதி வா. டைரக்டரைப் பார்க்கறதுக்கு நான் அனுமதிக்கிறேன்.”

“இந்த மாசத்துக்கு முப்பதாம் தேதி ஏது சார்?”

“நீ என்ன பண்ணே... தேதி கிழிச்சுக்கிட்டே வர்றே காலண்டர்ல, முப்பதாம் தேதி இருந்தா இங்கே வர்றே, இல்லைன்னா முறுக்கு டின் தூக்கிட்டு பீச்சுக்குப் போயிடற. அதிலே நல்ல வரும்படி கிடைக்கும். அட! போவியா... அவனவன் படம் எப்படி இருந்தாலும் ரெண்டு ஏரியாவை நானே வாங்கிக்கிறேன். என்னை நடிக்க வைங்கன்னு தொங்கறான். இவர் வந்துட்டாரு.. சான்ஸ் கேக்க...”

“சார், என்கிட்டே திறமை இருக்கு. பள்ளிக்கூட டிராமாவிலே எல்லாம் நடிச்சி நிறையப் பிரைஸ் வாங்கிருக்கேன். டைரக்டரை சந்திச்சி, அவர் என் திறமையைப் பார்த்தா நிச்சயமா சான்ஸ் தருவாரு...”

“இப்போ நீ போகப் போறியா, இல்லை நாயை அலுத்து விடச் சொல்லட்டுமா?”

“நான் இன்னிக்கு டைரக்டரைப் பார்க்காமப் போக மாட்டேன். ஒரு மாசமா நான் காத்திக்கிட்டிருக்கேன் அவரைப் பார்க்கிறதுக்கு.”

“அப்ப சரி”

லொள்... லொள்...

லொள்... லொள்...

அலெக்ஸின் கைகள் தலையடியில் இருந்த தலையணையை அழுத்தமாகக் கசக்கிக் கொண்டிருக்க... பற்கள் நெரிபட்டுக் கொண்டிருந்தன.

அறைக் கதவு தட்டப்பட...

எழுந்து கொடியிலிருந்து கைலியை உருவிக் கட்டிக் கொண்டு போய்த் திறந்தான்.

மெலிதான பிராந்தி வாடையுடன் “ஸாரி டு டிஸ்டர்ப் யு அலெக்ஸ். நாராயணன் கிளாசை உடைச்சுட்டான். ரூம் பூராக்

கண்ணாடித் துண்டு. வार् கோல் வேணும்.” என்று உரிமையாக நுழைந்து மூலையில் இருந்ததை எடுத்துக் கொண்டு திரும்பி, “வர்றியா? நிறைய இருக்கு. ரெண்டு பெக் சாப்பிடேன்” என்றான் அவன்.

“வர்றேன்” என்று அவனுடன் போய் அடுத்த அறையில் தரையில் ஸீப்ளாட் ஆகிக் கிடந்தவனை மிதித்து விடாமல் ஜாக்கிரதையாகக் கால் வைத்து உணர்வுடன் இருந்தவர்களுக்கு ஹலோ சொல்லி, உருளைக்கிழங்கு சிப்ஸை அள்ளிக் கொண்டு, குடித்தான்.

“தாங்க்ஸ் ரால்” என்று தன் அறைக்குத் திரும்பினான். கதவைச் சத்தமாகச் சாத்தினான். படுக்காமல் நாற்காலியில் சாய்ந்து மேஜை மேலிருந்த அந்தக் கடிதத்தைத் தொடர்ந்தான்.

‘உலகமே உன்னை அறிந்து கொண்டு கொண்டாடும் அந்தத் தினத்திற்காக நம்மூர் நாடியம்மனை வேண்டியிருக்கிறேன். நிச்சயம் பலிக்கும். பதில் எழுது - உன் அம்மா.’

கடிதத்தைக் கசக்கினான்.

பாவாடை சட்டையில், கழுத்தில் பித்தளைச் சிலுவை குலுங்க... ஜான்சி குதித்தாள் கண்ணெதிரே...

“எங்கண்ணன் நடிக்கப் போறாரு. ஹேய்!”

மேலும் கசக்கினான்.

“அப்படியா? என்ன பேர் சொன்னே?”

“அலெக்ஸ் சார்.”

“நடிகனாகணும்னு ஆர்வத்தோட ஊரை விட்டுப் புறப்பட்டு வந்துட்டேன்னு சொல்றியே... வயத்துக்கு என்ன செய்றே?”

“என் திறமை மேல நம்பிக்கை இருக்கு சார். உங்க படத்திலே எனக்கு முதல் ஒரு சின்ன ரோல் கொடுத்துப் பாருங்க சார்.”

“அப்படியா! இப்போ நான் சொல்ற சீனுக்கு நடிச்சுக் காட்டு. பார்க்கலாம். நீ ஒரு போட்டோ கிராஃபர். கைல காமிரா வச்சிருக்கே. எதிர்க்க ஒரு குழந்தை அழுதுகிட்டிருக்கு. அதைச் சமாதானப்படுத்திச் சிரிக்க வச்சிப் போட்டோ எடுக்கணும். வசனத்தை நீயாப் பேசிக்கோ. கமான்.”

“இங்கே பாரும்மா... அழக் கூடாது... இந்தப் பக்கம் பாரு. இது என்ன பாரு.. ஏய்... ஏய்... காமிரா இது... இழுக்கக் கூடாது. ம...

சமர்த்தா இரு, எங்கே... கொஞ்சுண்டு சிரிப்பியாம். நான் உனக்கு பலான், சாக்லேட் எல்லாம் வாங்கித் தருவேனாம். அய்... இதோ பார்த்தியா.. இதுக்குள்ளே உன்னை மாதிரியே இன்னொரு பாப்பா... பார்த்துக்கிட்டே இரு... சிரி... சிரி... சிரி... க்ளிக்!”

“பரவால்லை. சுமாரா ஆக்டிங் வருது உனக்கு. அடுத்த மாசம் ரெண்டாவது வாரம் என்னை வந்து பாரு. என்ன?”

அடுத்த மாசம் ரெண்டாவது வாரம்.

“இப்போ ஹிந்தி படம் ஒண்ணுல பிசியா இருக்கேன். ரெண்டு மாசம் கழிச்சி வாயேன். அப்பதான் தமிழ் பண்ணேன். சான்ஸ் தர்றேன்.”

ரெண்டு மாசம் கழித்து...

“சும்மா வந்து ஏன் நச்சரிக்கிறே? உன் அட்ரஸ் என்கிட்டே இருக்கு. தேவைப்படறப்போ கூப்பிட்டு விடறேன். இனிமே வர வேணாம். சரியான ரோதனைய்யா இந்தாளோட..”

அலெக்ஸ் எழுந்து அறைக் கதவை திறந்து கொண்டு வெளியே வராந்தாவில் நின்று கொண்டு டிராஃபிக் செத்துப்போயிருந்த சாலையைப் பார்த்தான். இன்னும் கிதார் உயிரோடு இருந்தது. இன்னும் இரவுக் கடையில் சன்னமாக என்னடி முனியம்மா கேட்டது.

“வெரிகுட். அற்புதமா வசனம் பேசறே. தெளிவா இருக்கு உச்சரிப்பு. அனுபவப்பட்டவனாட்டம் நடிக்கிறே. பரவாயில்லையே... சரி, இப்ப பேசினியே வசனம், இது எந்தப் படத்திலே வருதுப்பா?”

“எந்தப் படத்திலேயும் வரலை சார். நானா சொந்தமா எழுதினது.”

“அட! உனக்கு எழுதக்கூடத் தெரியுமா?”

“சினிமாவுக்காகவே பத்துக் கதை திரைக்கதை, வசனத்தோட ரெடியா வச்சிருக்கேன் சார். சுமாராப் பாட்டுக்கூட எழுதுவேன்.”

“சினிமால நுழையறதுக்கு என்னென்ன தேவையில்லையோ, அது எல்லாத்தையும் வச்சிருக்கியே நீ?”

“வேற என்ன சார் வேணும்?”

“பொம்பளையா இருந்தா கொஞ்சம் அழகு, கொஞ்சம் அட்ஜஸ்ட்மெண்ட். ஆம்பளையா இருந்தா கொஞ்சம் பணம். கொஞ்சம் அதிர்ஷ்டம். அவ்வளவுதான். நேத்து ஒரு டைரக்டர் பேட்டி தந்திருக்கார் பார்த்தியா? ஊட்டி போய் லொகேஷன் பார்த்துட்டு ஆர்ட்டிஸ்ட் மட்டும் முடிவாகாம சென்ட்ரல் வந்து இறங்கினாராம். பெட்டியைத் தூக்க வந்த போர்ட்டரைப் பார்த்தாராம். நூத்தி ஒரு ரூபா எடுத்துக்கொடுத்து நீதான் என் படத்துக்கு ஹீரோன்னு கையோட அழைச்சுக்கிட்டுப் போய்ட்டாராம். இதுக்குப் பேர் அதிர்ஷ்டமில்லையா?”

“அப்போ திறமை?”

“அட போப்பா... புரியாத ஆளா இருக்கியே, திறமை இருந்தா அது நடிக்கு நல்லது. டைரக்டர்லேர்ந்து எல்லாரும் பயப்படுவாங்க. நிறமை இல்லைன்னா அது மத்தவங்களுக்கு நல்லது. சகட்டு மேனிக்கு ஏறலாம். அதை விடு. இன்னொரு வழி சொன்னேனே, அதை யோசிச்சியா?”

“என்ன சார் அது?”

“இப்ப சொன்னேனே... பணம்! இருபதாயிரம் எப்படியாச்சும் தேத்திக் கொண்டாந்துடு. உன்னை இண்டஸ்ட்ரீல எப்படியாவது செருகி விட்டுடறேன்.”

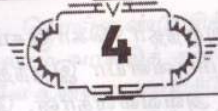
“செருகிக்கிறதுக்கு நான் ஒண்ணும் கொண்டை ஊசி இல்லை சார். நான் தப்பான டைரக்டர்கிட்டே வந்துட்டேன். வர்றேன்.”

“சரி, போ கதை வச்சிருக்கேன்னு சொன்னியே... கொண்டாயேன். படிச்சிப் பார்க்கறேன்...”

கொண்டு போய்... கொண்டு போய்... பலரால் படிக்கப்பட்டு பலர் முன்பு நடித்துக் காட்டி... எல்லோரும் “அப்புறம் வா” என்றார்கள். “நிச்சயம் உன்னைப் பயன்படுத்திக்கிறேன்” என்றார்கள். சின்னச் சின்ன நல்ல ஐடியாக்களை மட்டும் தங்கள் படங்களில் அவனைக் கேட்காமல் பயன்படுத்திக் கொண்டார்கள். கோபமாய்க் கேட்ட போது, வேண்டுமானால் கோர்ட்டுக்குப் போகச் சொன்னார்கள்.

மனம் வெறுத்துப் போன அலெக்ஸ் பூச்சி மருந்து குடித்த போது.. ஆட்டோவில் அள்ளிப் போட்டுச் சென்று காப்பாற்றியவன் -

கணேஷ்.

அலெக்ஸ் தங்கியிருக்கும் அதே கட்டடத்தில் மற்றோர் அறையில் தங்கியிருக்கும், அடர் மீசையில் நான்கைந்து செம்பட்டை முடிகள் கொண்ட, அடக்கமாய் ஒரு தொந்தி கொண்ட, சினிமாத் துறையில் புரொடக்ஷன் மானேஜராகக் காலந்தள்ளும் கணேஷ் -

இவன் கண்ணீரைத் துடைத்து, “அசட்டுப் பையனே, காலம் வரும் போது நீ ஜிவ்வென்று உயர்ந்து விடுவாய். அதுவரை காத்திரு. காத்திருக்கும் போது பசிக்கும். காசு கொடுத்தால் சோறு கிடைக்கும். புரொடக்ஷன் அசிஸ்டெண்ட்டாக என்னிடம் வேலை பார்த்தால் அந்தக் காசு கிடைக்கும்,” என்று ஆறுதல் சொல்லி...

அலெக்ஸ் சினிமா என்கிற ராட்சஸ உடம்பில் இத்தனூண்டு அங்கமாய், ஒரு செல்லாக மாறினான். ஒரு புரொடக்ஷன் அசிஸ்டெண்ட் சகலமும் செய்ய வேண்டும். ஆடி மாசம் மாங்காய் கொண்டு வர வேண்டும். ஆகஸ்ட் மாசம் டிசம்பர் பூவை வலை வீசித் தேடிக் கொண்டு வர வேண்டும். டிராலி தள்ளு. ஓடிப் போய் மூணு பாக்கெட் டிரிபிள் ஃபைவ் வாங்கிட்டு வா. கூல் டிரிங்க்ஸ் உடைச்சி எல்லோருக்கும் கொடு. வேன் எடுத்துப் போய் ஜெனரேட்டர் கொண்டா. இந்த நாயைக் குளிப்பாட்டு...

அலெக்ஸ் ஒவ்வொரு செயலையும் நூறு சதம் வெறுத்துக் கொண்டு செய்ய... அவனுக்குள் சின்னதாய் ஒரு கோபப் புள்ளி உட்கார்ந்தது. அந்தப் புள்ளிக்கு இலக்கு எதுவும் தெரியவில்லை.

ஆனால்... புற்று நோய் மாதிரி நிமிஷத்திற்கு நிமிஷம் அந்தப் புள்ளி உள்ளே பெரிசாகிப் பெரிசாகி இதயம் பூரா நிரப்பிக் கொண்டு மேலும் வளர... திமிறிக் கொண்டிருக்கையில்தான்...

அவனுக்குள் இன்னொரு ‘அவன்’ மெதுவாகப் பரவினான்.

புதியவனின் நீதிகள் வித்தியாசமாய் இருந்தன. அவன் எப்போதும் பற்களைக் கடித்துக்கொண்டே இருந்தான். அவன் விழிகள் சிவப்பாய் பிதுங்கியிருந்தன. அவனுக்கு விசித்திரமான தாகம் இருந்தது. சொடக்குப் போட்டதும் கையில் விதவிதமான ஆயுதங்கள் வந்து உட்கார்ந்தன. அவன் சுற்று முற்றும் அவற்றை உபயோகிப்பதற்காக பார்த்துக் கொண்டே இருந்தான்.

“அலெக்ஸ், தூங்கலை?”

குரல் கேட்டு கலைந்து, வராந்தாவில் நின்று சாலையை வேடிக்கைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அலெக்ஸ் திரும்பிப் பார்க்க...

கணேஷ் நின்றிருந்தான்.

“போய்ப் படு. காலைல ஒன்பது மணிக்கெல்லாம் யூனிட் வேன் வரும். மகாபலிபுரம் போறோம்.”

“என்ன படம்?”

“மலரல்ல முள்! ரெண்டாவது ஷெட்யூல். நாளைக்கு ரெண்டு பாட்டு எடுத்து முடிச்சடனும்னு சொல்லியிருக்கார் டைரக்டர்.”

“யார் ஹீரோ?”

“பிரகாஷ்தான்.”

அமைதியாய்ப் பார்த்தான் அவன்.

“என்ன? என்ன அப்படிப் பார்க்கறே என்ன? போய்த் தூங்கு! எனக்கும் தூங்கணும். மகாபலிபுரம் போய் சில ஏற்பாடுகள் செஞ்சிட்டு இப்பத்தான் வர்றேன்” என்று ஒரு கொட்டாவியை வெளியேற்றியபடி கணேஷ் நகர்ந்ததும்...

அலெக்ஸ் தன் அறைக்குள் நுழைந்தான்.

தரையில் கிடந்த அந்தச் சினிமா பத்திரிகையின் பக்கங்கள் காற்றில் புரண்டு, புரண்டு நின்ற போது... பிரகாஷ் சிரித்துக் கொண்டிருக்க...

அவனை ஆத்திரமாக மிதித்து... காலை அழுத்தி.. அசைத்து...

பிரகாஷ் சிரித்துக்கொண்டே கிழிந்து போனான்.

காலை ஏழு மணிக்கெல்லாம் வந்த டெலிபோன் அழைப்புகளுக்கெல்லாம் பொறுமையாக, “சார் இன்னும் எந்திரிக்கலை.” என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தான் வெங்கட்.

எட்டரை மணிக்கு இண்டர்காம் அழைத்தது.

“குட்மார்னிங் சார்” என்றான்.

“ஓ, வெங்கட்டா, வந்துட்டியா? அட! மணி எட்டரை ஆச்சா? வீராச்சாமிகிட்டே காப்பி வேணாமனு சொல்லிட்டு பிரேக்ஃபாஸ்டை ரெடி பண்ணி வைக்கச் சொல்லிட்டு மேலே வா.”

“சரி சார்.”

“முக்கியமான விசிட்டர்ஸ் யாராச்சும் காத்திருக்காங்களா?”

“இல்லை சார். எல்லோரும் இரசிகர்கள். அப்புறம் ராஜின்னு ஒரு பொண்ணு வந்திருக்கு. ஒரு தெலுங்குப் படத்திலே உங்களுக்கு மூணாவது தங்கச்சியா நடிச்சிருக்குதாம். சந்தர்ப்பப்பட்டுப் போகிபாரிசு பண்ணேன்னு சொன்னீங்களாம்.”

“பொட்டுப் பொட்டுன்னு தலைவலி வெங்கட். யாரையும் மீட்பண்பு மூடல் இல்லை நான். அந்தப் பொண்ணை நாளைக்குப் போன் பண்ணச் சொல்லி அனுப்பிடு. இரசிகர்களோட கலகலப்பாய்ப் பேச முடியாது. ஏதாச்சும் சொல்லிப் போட்டோக் கொடுத்து, காப்பி உ கொடுத்து அனுப்பி வச்சிடு வெங்கட். அனுப்பிட்டு மேலே வா.”

ரிஸீவரை வைத்துவிட்டுத் தோள்களை ஒருதரம் குலுக்கிக் கொண்டு, ஒலித்த டெலிபோனை எடுத்து, “எந்திரிசிட்டார். அரை மணிலே ரெடியாகி விடுவார். சரியா அரைமணி கழிச்ச ஒரு போனடிச்சு கன்ஃபர்ம் செஞ்சுக்குங்களேன்” என்று சொல்லிவிட்டு வாசலுக்கு நடந்தான் வெங்கட்.

பிரகாஷ் கதகதப்பாய் குளித்து விட்டு, உடையணிந்து, வெளிநாட்டுத் தைலம் இரண்டு சொட்டு விரலில் எடுத்து நெற்றியோரங்களில் தேய்த்துக் கொண்ட போது, தட்டி விட்டு உள்ளே வந்தான் வெங்கட்.

“என்ன, அவங்களை அனுப்பிட்டியா? ஏய்... இதென்ன சட்டை கசங்கிப் போயிருக்கு? என்னாச்சு, ரகனையா?”

“எங்களை வெளியே போகச் சொல்ல நீ யார்ன்னு ஒருத்தன் சட்டையைப் பிடிச்சான். அப்புறம் வாட்ச்மேன் வந்து எல்லோரையும் அனுப்பிட்டான். அந்தப் பொண்ணு நீங்க சந்திக்கலைன்னதுமே மனங்கு கணல தண்ணி வந்தது. அனுப்பிட்டேன்.”

“ஃபர்கெட். ஒரு கர்ட்டிசிக்காக சொல்லியிருப்பேன். நான் என்ன ப்ரொட்யூசரா? சரி, விடு. வெங்கட், ராத்திரி சரியாத் தூக்கம் இல்லை.

கண்ணு ஜிவுஜிவுன்னு எரியுது. நேத்து ராத்திரி மறுபடி போன் - என்னைக் கொலை செய்யப் போறதா?”

ஹேர் டிரையரைப் பிளக்கில் செருகி, தலையில் மேய விட்டான் பிரகாஷ்.

“இது சும்மா விளையாட்டுத்தான் சார்.”

“சரி, எத்தனை தடவை? ரெண்டாவது, அவன் குரல்ல விளையாட்டு இல்லை.”

“என்ன சார் இது! உங்களுக்கு யார் எதிரி? அப்போ இதை சீரியஸாவே எடுத்துக்கறதுன்னு முடிவு பண்ணிட்டீங்களா?”

“ஐயம் பர்ப்ளெக்ஸ்ட். சரி, அது விளையாட்டாகவே இருக்கட்டும். அவன் யாருன்னு தெரிஞ்சிட்டு அதை உறுதி செஞ்சுக்கணும் எனக்கு. நீ என்ன செய்றே, காரை எடுத்திட்டுப் போய் நம்ம ஏரியா ஸ்டேஷன் இன்ஸ்பெக்டரைக் கூட்டிட்டு வா. அவர்கிட்டே சொல்லணும்... அப்புறம்... இன்னிக்கு என்ன ப்ரோக்ராம்?”

“ஒன்பது மணிக்கு மகாபலிபுரத்திலே இருக்கணும். நாலு தடவை போன் செஞ்சிட்டாங்க.”

“தலையிலே வலி. மனசிலே குழப்பம். எப்படிய்யா டீயட் பாடறது? ராத்திரித் தூக்கம் வேற இல்லை. ஐ வாண்ட் ரெஸ்ட். கேன்சல் பண்ண முடியுமான்னு பாரேன்,” என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போதே டெலிபோன்...

வெங்கட் எடுத்துப் பேசி விட்டு வாயைப் பொத்தி, “அவங்கதான். ரிஸீஸ் தேதி கொடுத்தாச்சாம். லாபிலே வேற லேட்டாகுமாம். இந்த சாங் சின்னை எடுத்துட்டா உங்க ஓர்க் முடிஞ்சுடுதாம். என்ன சொல்ல?”

“மத்தியானம் லன்ச் பிரேக் வரைக்கும் நான் இல்லாம எடுக்க வேண்டிய ஹீரோயின் குளோசப், மூவ்மெண்ட், கடலு, பறவைன்னு எடுத்துக்கச் சொல்லு. ரெண்டு மணிக்கு சரியா அங்கே இருப்பேன்னு சொல்லு.”

அதன்படி சொல்லி வைத்து விட்டு, “சரி சார், வீராச்சாமியை டிபன் கொண்டாரச் சொல்லிட்டு நான் போய் இன்ஸ்பெக்டரைக் கூட்டிட்டு வரேன்” என்று போனான் வெங்கட்.

இன்ஸ்பெக்டர் தீபக் இளமையாய் இருந்தார். கோல்ட் செயினில் வாட்ச் கட்டியிருந்தார். நீட்டப்பட்ட சிகரெட்டை வேண்டாம் என்றார். வைக்கப்பட்ட பானத்தை மரியாதைக்கு இரண்டு தரம் உறிஞ்சி விட்டு வைத்து விட்டு கேட்டார். பொறுமையாய் பேச விட்டுக் கேட்டார்.

“எனக்கு இது சீரியஸாகப் படலையே மிஸ்டர் பிரகாஷ். உங்களைக் கொலை செய்யற அளவுக்குத் தீவிரமா வெறுக்கிறவங்க இருக்காங்களா?”

“நிச்சயமா இல்லை. இண்டஸ்ட்ரியில் ரொம்ப நல்ல பேர் சார் இவருக்கு. நான்கூட சொல்லிட்டேன். இவர்தான் கலங்கறார்” என்றான் வெங்கட்.

“அப்படி இல்லை இன்ஸ்பெக்டர் சார். ராத்திரி அன்டயத்திலேயும் ஒரு விளையாட்டுத் தொடருமா என்ன? இரண்டாவது, அவன் பேசிய அத்தனையையும் உங்களுக்குச் சொன்னேனே, எங்கேயாவது மருந்துக்காகவாவது கிண்டல்தான் இதுன்னு நம்பறதுக்குக் கூற இருக்கா? இல்லையே! எனக்குக் கலக்கம் எல்லாம் கிடையாது. லேசான குழப்பம். அதைக் கிளியர் பண்ணிடலாமனுதான் உங்களைச் சந்திக்க விரும்பினேன்.”

“ஓகே! எனக்கு எழுத்து மூலமா ஒரு புகார் கொடுத்துடுங்க. உங்க நம்பரை மானிட்டர்ல போட்டு உங்களுக்கு வர்ற லோக்கல் கால்களை ட்ரேஸ் பண்ணுக்கு ஏற்பாடு பண்ணேன். உங்களுக்கு செக்யூரிட்டிப் போலீஸ் வேணும்னு ஃபீல் பண்ணினா, ரெண்டு பேரை அனுப்பறேன்.”

“நோ, நோ, அதல்லாம் வேணாம். பகல்ல ஒருத்தன், ராத்திரியில் ஒருத்தன், ரெண்டு வாட்ச்மேன் இருக்காங்க. சமையல் வேலை செய்துட்டு வீட்டோட ஒரு ஆள் இருக்கான். நான் தூங்கற நேரம் போக வெங்கட், என் அசிஸ்டெண்ட் என்கூடத்தான் இருப்பான். எனக்கு... இது விளையாட்டுதான்னு உறுதியாகணும். அவ்வளவுதான். இந்த மிரட்டல்காரனைப் பிடிச்ச இந்த மாதிரி பிஹேவ் பண்ணினதுக்கு நியூஸன்ஸ் கேஸ்ல புக் பண்ணுங்க இன்ஸ்பெக்டர். அப்பத்தான் மத்தவங்களுக்குப் புத்தி வரும்.”

“ஓ.கே. நான் புறப்படறேன். நான் உடனே அந்த ஏற்பாட்டைச் செய்யறேன். கம்பளைண்ட்டை அனுப்பி வச்சிடுங்க. மறுபடி அவன் பேசுவான். அப்போ கொஞ்சம் தமாஷா ஏதாச்சும் பேசி அதிக நேரம் இழுத்துடுங்க.”

தீபக் புறப்பட்டுப் போனதும்...

“வெங்கட். நான் தூங்கப் போறேன். சரியா ஒரு மணிக்கு என்னை எழுப்பு. கம்பளைண்ட்டைப் பண்ணி வச்சிடு. எங்கேயும் போயிடாதே. சிமேயே இரு.” என்றான் பிரகாஷ்.

மதியம் இரண்டு மணிக்கு, சொன்னபடி மகாபலிபுரத்தில் இருந்தான். கதாநாயகியை முன்னால் உட்கார வைத்துக் கொண்டு அலைகளின் ஓரமாய் குதிரையில் வந்தான். உடை மாற்றிக் கொள்ள மூன்று பேர் உதவினர். அப்புறம் பாதையின் பின்பக்கத்தில் இருந்து வெளிப்பட்டு, தூரத்தில் இல்லாத காதலியைப் பார்த்து வா என்று சைகையால் அசைத்தான். நடுநடுவில் அலுமினிய நாற்காலியில் அமர்ந்தான். புகைத்தான். ரூபாய் நோட்டில் கையெழுத்துக் கேட்டவனுக்கு, “நான் ரிசர்வ் பாங்க் கவர்னர் இல்லை” என்றான். டைரக்டர், ‘பாக் அப்’ சொன்னதும் கை குலுக்கி விட்டு, மணலில் அழுந்தி நடந்து தன் காருக்குள் ஏறிக் கொண்டான்.

நின்று கொண்டிருந்த படக் கம்பெனி வேனின் டாப்பில் ரெஃப்ளக்டர்கள் ஏற்றப்பட்டன. ஜெனரேட்டர், காமெரா எல்லாம் போர்த்திக் கொண்டு புறப்பட்டன. குளிர் பான எம்.டி பாட்டில்கள் பொறுக்கப்பட்டன. நாற்காலிகள் மடக்கப்பட்டன.

வேன் புறப்படும் கடைசி நிமிஷம், “இருப்பா, டிரைவர். அலெக்ஸை எங்கே காணோம்?” என்றான் கணேஷ்.

நடிகை, காமெரா மேன், டைரக்டர், புரொட்யூஸர் - தங்கள் தங்கள் கார்களில் புறப்பட்டு எப்போதோ போய் விட, அலெக்ஸுக்காக அந்த வேன் மட்டும் தாமதித்துக் கொண்டிருக்க... அதனைச் சுற்றிப் பத்துப் பதினைந்து மீனவச் சிறுவர்கள் ‘உள்ளே நளினி, நான் பார்த்தேன்’ என்று குதித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

பாறை ஒன்றில் சாய்ந்து கொண்டு கடல் வானத்தோடு கை குலுக்கும் தூரத்து நீலக் கலவையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அலெக்ஸை நெருங்கினான் கணேஷ்.

“அலெக்ஸ், என்ன பண்ணே இங்கே? பாக் அப் சொல்லி எல்லோரும் புறப்பட்டுப் போயாச்சு - நம்ம வேனைத் தவிர.”

“மனசு சரியில்லை. தனியா வந்துட்டேன்.”

“எந்திரி. போய்கிட்டே பேசலாம்.”

எழுப்பித் தோளில் கை போட்டு நடத்தி, “என்னாச்சுப்பா? ஊர்ல அம்மாவுக்கு உடம்பு சரியில்லையா?”

“அதெல்லாம் இல்லை. ஒவ்வொரு குளோஸப் ஷாட்டுக்கும் ஏழு டேக் ஆச்சு, பார்த்தீங்களா? போன வருஷத்திலே இவன் சிறந்த நடிகன். மேடை மேடையாப் பாராட்டு. எம்டி டின் கணேஷ். எவ்வளவு சத்தம் பாருங்க.”

“அதான் அதிர்ஷ்டம். முதல் படம் ஹிட் ஆகி விட்டால் போதும். நம்ம தயாரிப்பாளர்கள் அத்தனை பேரும் தொங்க ஆரம்பித்து விடுவார்கள்.”

“என்ன நியாயங்க இது? கப்பல்களை ஆழமா மூழ்கடிச்சிட்டுத் தோணிகளைப் பார்த்துக் கை தட்டறாங்களே, தகுதி இல்லாதவங்களுக்குப் பெருமை போய்ச்சேரக் கூடாதுங்க.”

“இந்த உலகம் இப்படித்தான். நாம் என்ன செய்ய முடியும்? வாப்பா, எல்லோரும் காத்திட்டிருக்காங்க, பாரு.”

என்னால் செய்ய முடியும்.

செய்யப் போகிறேன்.

தாமதமில்லாமல்...

உடனே...

நாளையே...

வேனில் ஏறிக் கொண்டான் அலெக்ஸ்.

சென்னை வந்து, தனது அறைக்குத் திரும்பும் போது பூமி இருட்டுக் குல்லாவில் வெளிச்சப் பொத்தல்களுடன் லட்சம் அநியாயங்களுக்கும், அக்கிரமங்களுக்கும் தயாராகிக் கொண்டிருக்க...

அலெக்ஸ் சுத்தமாகக் குளித்து விட்டு, உடை மாற்றிப் புறப்பட்டு பஜாருக்கு வந்தான். மக்கள் மக்களை இடித்துக் கொண்டு முன்னேற... மக்கள் மக்களை ஏமாற்றிக் கொண்டு காரியம் செய்ய...

பெட்ரோமாக்ஸ் விளக்கு வைத்து, ரெக்ஸின் ஷீட் பரப்பி, விதம் விதமாப் அடுக்கி வைத்திருந்தவனிடம் குனிந்து ஒன்றைக் கையில் எடுத்து, திருப்பிப் பார்த்து, “இந்தக் கத்தி என்ன விலை?” என்றான்.

முன்றரை மணிக்கு அலாரம் ஆவேசமாக அமைதியைக் கெடுத்தது. சடக் என்று எழுந்து அதன் தலையில் குட்டி அமைதியைப் பிடுங்கிக் கொண்டான் அலெக்ஸ்.

ஃபேன் சுழலவில்லை. இரவு விளக்கு எரியவில்லை. கரண்ட் கட் ஆகியிருக்கிறது என்பதை உணர்ந்தான். அறை முழுக்க வெதுவெதுப்பான இருட்டு. அதன் மடியில் இரவுப் பூச்சிகள் சொன்னதையே சொல்லிக் கொண்டிருக்க...

எழுந்தான்.

தடவி, நகர்ந்து, மேஜையை அணுகி, டிராயரைத் திறந்து மெழுகுவர்த்தியையும், தீப்பெட்டியையும் தேடினான். கிடைத்ததும், ஈரக் என்று கொளுத்த... காற்று, பாய்ந்து அணைந்தது. போராடி நான்காவது முயற்சியில் வென்றான். மெழுகை நான்கு சொட்டுகள் உருக்கி ஊற்றி, அதன் மேல் வைத்ததும், வெளிச்ச மொட்டு காற்றில் துடித்தது. இரண்டு புத்தகங்களை விரித்து அதற்குச் சுவர் அமைத்து விட்டு...

அலெக்ஸ் கதவைத் திறந்து வராந்தாவில் நடந்தான். ரம்மி, தண்ணி எல்லாம் ஓய்ந்து வரிசையாக அத்தனை அறைகளிலும் உறங்கிப் போயிருந்தார்கள். தேய்ந்த வெளிச்சத்தில் காலி சிகரெட் பெட்டி மிதப்பட்டது.

பாத்ரூமில் விளக்குப் போட்டுக் கொள்ளாமல் நுழைந்தான். கால் மேல் ஏறி ஓடியது ஒரு கரப்பான் பூச்சி. தண்ணீர் தரையில் பட்டு எழுப்புகிற ஓசையைத் தவிர்த்து, கால்களில் வாங்கிக் கொண்டான். வாயைக் கொப்புளித்து, முகத்தில் அடித்துக் கொண்டு கைலியில் நுடைத்துக் கொண்டு அறைக்கு வந்தான்.

ஜன்னலின் கதவு மடார் மடார் என்று அடித்துக் கொள்ள.. போய்க் கொக்கி போட்டு விட்டு, கொடியில் இருந்த பாண்ட் எடுத்து அணிந்து, சட்டையை அணிந்து கொண்டான். சாவியை எடுத்துக் கொண்டான்.

மெழுகுவர்த்தியை அணைத்து விட்டுப் புறப்பட்டான்.

ஞாபகமாக ராத்திரி வாங்கின புதிய கத்தியை எடுத்துப் பாண்ட்டில் வைத்துக் கொண்டு, படிகளில் ஓசை இல்லாமல் இறங்கி, உறங்கின வாட்ச்மேன் கிழவனை மிதிக்காமல் நடந்து சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு, கொலாப்சிபிள் கேட்டை மெதுவாகத் திறந்தான்.

ஆனாலும் அலறியது.

கிழவன் அனிச்சையாக “யாரு?” என்றான். எழுவில்லை. டார்ச் அடித்துப் பார்க்கவில்லை. கொஞ்சம் கட்டைக் குரலில் “நான்தான்” என்றதும், தூக்கத்தைத் தொடர்ந்தான்.

அலெக்ஸ் கட்டிடத்தை விட்டு வெளியேறிச் சாலையில் மிதித்தான். சின்னச் சாலைகளில் நுழைந்து, பெரிய சாலைகளைக் கடந்து, தீவிரமாய் மிதித்துக் கொண்டே இருந்தான். அரை மணி நேரம் ஓட்டி எலியட்ஸ் பீச் ரோட்டில் கலந்தான்.

நேரம் பார்த்துக் கொண்டான் அடிக்கடி. வாகனங்கள் இதிரே கடக்கும் போது தலையைக் குனிந்து கொண்டான்.

அடையாறு பஸ் டெர்மினசில் சற்று பரபரப்பு இருந்தது. கொஞ்சம் மக்கள் நடமாடினார்கள். கதம்பம் போட்டுக் கொண்டு ஒரு பாய்லர் தொழிலுக்குத் தயாராகிக் கொண்டிருந்தது.

மணி நாலரையைக் கொஞ்சம் தாண்டியிருக்க.. வானத்தில் கறுப்புக் கொஞ்சமாகத் தன் வீராப்பை விட்டுக் கொடுத்திருக்க... பால் கேன்களைக் கட்டிக் கொண்டு சைக்கிளில் போனவன் குங்குமம் வைத்திருந்தது தெரிந்தது.

அலெக்ஸ் தாண்டி வந்து கடற்கரையை நோக்கிய கிளைச் சாலையில் தீவிரமாக மிதித்தான். விளக்குக் கம்பம் அருகே பெரிய சுவரில் நான்கு பீஸ்களை இணைத்து ஒட்டப்பட்டிருந்த ஒரு பெரிய சினிமா போஸ்டரில்...

பிரகாஷ் ரத்தம் வழியும் நெஞ்சைப் பிடித்துக் கொண்டு நின்றான்.

கீழே படத்தின் பெயர்! கடைசி நாள். - இன்று முதல்.

அலெக்ஸ் சன்னமாகச் சிரித்தான்.

பாவம்! உன் உண்மையான கடைசி நாளும் இன்றுதான் பிரகாஷ். திறமை இல்லாதவர்கள் கௌரவிக்கப்படக்கூடாது. எத்தனை

மாலைகள், போட்டோக்கள், அட்டைப் படங்கள், பேட்டிகள், விழாக்கள், ரசிகர் கடிதங்கள், ஆட்டோகிராஃப்கள், வெளிநாட்டுப் பயணங்கள்...

தகுதியானவன்தானா நீ?

சத்தியமாய் இல்லை. முகத்தைப் பொத்திக் கொள்ளாமல் ஒரு படத்தில் அழு, பார்க்கலாம். சண்டைக் காட்சியில், ஒரே ஒரு ரிஸ்கி ஷாட்டில் டூப் இல்லாமல் நடி, பார்க்கலாம். ரெண்டு நிமிஷம் தொடர்ந்தாற்போல் வசனம் பேசுவாயா? அதுவும் சொந்தக் குரலில்...? நீச்சல் கூடத் தெரியாது என்று ஒரு பேட்டியில் சொல்லியிருக்கிறாய்.

எனக்கு... சிலம்பம் தெரியும். நிஜமாகப் பத்துப் பேரை அடிப்பேன். சர்க்கசில் ஆறு மாசம் இருந்தவன். எந்தவிதமான சண்டைக் காட்சியிலும் துணிச்சலாய் நடிப்பேன். நாடக நடிப்புக்காக நாற்பது சர்ட்டிபிகேட்ஸ் வைத்திருக்கிறேன். ஆனால்... உனக்கு சிகரெட் வாங்கி வர... நான் ஒரு வேலைக்காரன்.

உன் மேல் வீசியது - குருட்டதிர்ஷ்டக் காற்று என்பதை என்னால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது. போலிகள் ஜவலிக்கக் கூடாது.

உள்ளே வாதங்கள் முடிந்து போய்... அந்தக் கோப நெருப்பு சுடர் விட்டு எரிய ஆரம்பித்தது. அதன் தீ நாக்குகள் உயரமாய் ஆடின. ஜிகுஜிகுவென அந்த அக்னி அலைந்தது.

பிரகாஷின் கட்டிலின் தலை மாட்டிலிருந்த அந்த வெளிநாட்டு அலாரம் உறுத்தாமல் சிணுங்கியது.

புரண்டு படுத்தான்.

விடாப்பிடியாக எழுப்பியது.

எழுந்து அதை அணைத்து விட்டுக் கொட்டாவி விட்டான். கைகளைச் சேர்த்து உயர்த்திச் சோம்பலை விரட்டினான். கண்களைத் தேய்த்துக் கொண்டு படுக்கையை விட்டு எழுந்தான்.

நைட் கவுனைப் பிரித்து ஸ்டாண்டில் போட்டு விட்டு, வெறும் ஜட்டியோடு பாத்ரூம் செப்பல்ஸ் அணிந்து... அறையோடு ஓட்டின கதவைத் திறந்து போய் விட்டு, கழுவின முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டு அறைக்கு வந்தான். மறுபடி ஒரு கொட்டாவி. வாய்க்கெதிரே சுண்டிக் கொண்டான்.

ட்ரெஸ்சிங் மேஜையில் விளக்குப் போட்டுத் தலையை அதிக அக்கறை இல்லாமல் ஒழுங்குபடுத்தி விட்டு, வார்ட் ரோபில் ஹெங்கரில் தொங்கின வெள்ளை ஷார்ட்சும், வெள்ளை பனியனும் அணிந்து கொண்டு...

டெலிபோனை அணுகி, சாய்வு நாற்காலியில் அமர்ந்தான்.

தனியாய் எடுத்து வைத்திருந்த ரிசீவரைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு டெலிபோனைத் தூக்கி மடியில் வைத்துக் கொண்டு எண்களைச் சுழற்றினான்.

“ஹலோ” என்றாள் அவள்.

“ஹாய் கோகில், குட்மார்னிங்.”

“வெரி குட்மார்னிங் பிரகாஷ். என்னை எழுப்பறதுக்கு அலாரம் வேண்டியதில்லை. கரெக்டா போன் செஞ்சிடறீங்க?”

“ஏன் அப்படிச் சொல்லு?”

“செண்டிமெண்ட்...”

“சேச்சே! அதெல்லாம் இல்லை. ஒரு புது தினத்தின் ஆரம்பத்திலே முதல்வே என் மனசுக்குப் பிடிச்சவங்களோட பேசணும் - என் மனசுக்குப் பிடிச்சவங்க குரலைக் கேக்கணும். அதான்.”

“அட! பிரகாஷ்! நீங்கதானா! வெரைட்டி வெரைட்டியா சினிமாவுக்குப் பேசிப் பேசி... சுயமாவே வசனம் அற்புதமா வருதே?”

“ஏய், அப்போ இது ஜஸ்ட், ஒரு வசனம்தானா?”

“நோ. நோ. உடனே அப்செட் ஆயிடாதிங்க. சும்மா கிண்டலுக்குத்தானே சொன்னேன்? எவ்வளவு ஃபீல் பண்ணி சொல்றீங்கன்னு தெரியாதா எனக்கு? அப்புறம்? ஜாகிங் புறப்பட்டாச்சா?”

“ம். நீயும் வாயேன். எத்தனை தடவை கூப்பட்டுட்டேன். சேர்ந்து ஓடலாமே... ஒரு புது தினத்திலே உன்னைப் பார்க்கிறதும் கூட எத்தனை ப்ளஷர் தெரியுமா?”

“ஏன்ம்மா... இதுவரைக்கும் சாமர்த்தியமா எந்தக் கிசுகிசலையும் மாட்டாம இருக்கிறது பிடிக்கலையா பிரகாஷ்?”

“என்ன கோகில் நீ? இதுக்கெல்லாம் முக்கியத்துவம் கொடுக்கறே? பெரிசா எடுத்துக்கக் கூடாது. இக்னோர் செஞ்சிடணும்.”

“இல்லை பிரகாஷ். என்ன சொன்னாலும் எனக்கு இந்தக் கிசுகிசவை ஸ்போர்ட்டிவா எடுத்துக்க முடியாது. ஒரு தடவை ஒரு பேட்டியில் ஓர் ஆசாமி என்னைக் கேட்டான். உங்களுக்கு மனசுக்குப் பிடிக்காத வசனம் பேச வேண்டிய சந்தர்ப்பத்திலே என்ன செய்வீங்கங்கறது கேள்வி. அதுக்கு நான் டைரக்டர் சொல்றதை பேசறதுதான் என் கடமை. சொந்த விருப்பு வெறுப்புப் பார்த்தா நடிக்க முடியாது. முன்னேறவும் முடியாதுன்னு சொன்னேன். பத்திரிகையிலே எப்படி வந்திச்சி தெரியுமா? நடிப்புத் துறையில் முன்னேற வேண்டுமானால் சொந்த விருப்பு வெறுப்புகளை நீக்கி விட்டு டைரக்டரோடு அட்ஜஸ்ட் செய்யத்தான் வேணும்னு வந்திச்சி. வாசகர்களுக்கு ஒரு தரில் தரணும்னு அந்தாளோட திமிர் பிடிச்ச பேனா செஞ்ச வேலை. யாரா இருந்தாலும் அவங்க அந்தரங்கத்தைக் கொச்சைப்படுத்தறது எவ்வளவு காட்டு மிராண்டித்தனம்!”

“ஹேய்... கோகில், என்ன இது... இவ்வளவு சூடாய்ட்டே? காலையிலேயே உன்னை ஹீட் பண்ணிட்டேனா?”

“சேச்சே. இல்லை பிரகாஷ். அப்புறம்? மறுபடி பெங்களூர்லேர்ந்து அபர்ணா போன் செஞ்சாளா?”

“இல்லை. நேர்ல வரணுமாம். என்னைப் பார்க்கணுமாம்.”

“ஸ்டுப்பிட்! வந்தா எனக்கு ஒரு போனடிங்க. வந்து அவளை உண்டு இல்லைன்னு செஞ்சுடறேன். கொஞ்சம் செகப்பா, லட்சணமா, சுருள் முடியா இருந்துரக் கூடாது.. ச்சே... அலையறாப்பா. அவ அட்ரசைக் கேட்டுச் சொல்லுங்களேன். லெட்டர் எழுதணும்.”

“என்னன்னு எழுதுவே கோகில்?”

“இத பாரும்மா அபர்ணா. நீ கெஜகர்ணம் போட்டாலும் நடக்காது. உன் கனவுக் கண்ணன் பிரகாஷ் ஏற்கனவே ஹார்ட்டைத் தூக்கி என்கிட்டே டெப்பாசிட் செஞ்சுட்டாரு. சீக்கிரத்திலே கல்யாணம் பண்ணிக்கப் போறோம். என்னோட சக்களத்தி சண்டைக்கு நிக்க உன்னால முடியாது. பேசாமக் கனவைக் கலைச்சுட்டுக் கவிதை எழுதுடிம்மான்னு எழுதுவேன்.”

பிரகாஷ் சற்றுத் தொடர்ச்சியாகச் சிரித்தான்.

“நோ பிரகாஷ். அப்படிச் சிரிக்காதீங்க.”

“ஏன்?”

“என்னமோ பண்ணுது.”

“என்ன பண்ணுது?”

“ம். நேர்ல சொல்றேன்.”

“இன்னிக்கு எங்கே ஷூட்டிங் உனக்கு?”

“அவுட்டோர். கோல்டன் பீச்சிலே. கொளுத்தற வெயில்ல... பரத நாட்டியம் டிரெஸ் போட்டுக்கிட்டு செருப்பில்லாம மணல்ல மறுபடி மறுபடி ஆடணும். கொடுமை! இதுல சிரிச்சுக்கிட்டே ஆடணும். இந்தச் சூழல்ல ஒருத்திக்கு காதலா வரும்? காலல் கொப்புளம்தான் வரும். இந்த டீயட்டுங்கிறதே ஒரு அப்சர்ட்... ஹண்ட்ரட் பர்செண்ட். அன் ரியலிடிஸ்டிக். அதை ஒழிக்க மாட்டேங்கறாங்களே...”

“கல்யாணத்துக்கப்புறம் சொந்தப் படம் எடுப்போம். நீயே டைரக்ட் செய்யி. உன் இஷ்டத்துக்குப் பூந்து விளையாடு கோகில்.”

“வாவ்! ஃபண்டாஸ்டிக் ஐடியா! ப்ராமில்!”

“ப்ராமில். ஓக்கே. நைட் பேசறேன். நாளைக்கு சந்திக்கிறோம். ரூபகம் இருக்கில்லையா?”

“ரூபகம்? இருக்காவா? ஐ யாம் கவுண்ட்டிங் டவுன் த மினிட்ஸ். இந்த சந்திப்புல நாம ஒரு முடிவுக்கு வர்றேம். ஓக்கே?”

“ஓக்கே. வைக்கட்டுமா கோகில்?”

வைத்து விட்டு டவல் ஒன்றை எடுத்துத் தோளில் போட்டுக் கொண்டு வந்தான். கதவைத் திறந்து வைத்து வீராச்சாமி நின்றிருந்தான்.

“வீராச்சாமி, நான் ஓடிட்டு வந்துடறேன், கதவைச் சாத்திக்கோ.”

காரில் ஏறி ஸ்டார்ட் செய்தான். டேஷ் போர்டைத் திறந்தான். உள்ளே ஓட்டியிருந்த அப்பாவின் படத்தை நமஸ்காரம் செய்தான். வெளியேறினான். அவன் கார் எலியட்ஸ் பீச்சை அடைந்து நின்ற போது மணி -

கிழக்கு வெளுக்கப் போகிற - நாலரை.

சூறப்பு நிறத்தில் கடல் கதறிக் கொண்டிருந்தது.

மிக தூரமாய் சைக்கிளை நிறுத்தினான் அலெக்ஸ்.

மணியைப் பார்த்தான் - 4.45.

மெல்லிய சாம்பல் நிற ஆடை போர்த்தின வான ஆட்டக்காரி, சூரியன் வந்ததும் அதையும் உதிர்த்து விடத் தயாராய் நின்றாள்.

சைக்கிளைப் பூட்டிக் கொண்டான்.

நட்சத்திரங்கள் சொந்த ஊருக்குப் பயணப்பட்டிருந்தன.

தூரத்தில் தனியாய் நின்று கொண்டிருந்த பிரகாஷின் கார் தெரிந்தது.

காரை நோக்கி மெதுவாக நடந்தான் அலெக்ஸ்.

இன்னும் விடியாத அந்தப் பிரதேசத்தில், காற்றின் சீறலும், அலைகளின் பெருமூச்சும், இவன் கால் மிதிபடும் மணல் சத்தம் மட்டும் கேட்க... ஒரு தரம் அந்த பட்டன் கத்தியை வெளியே எடுத்து அழுத்திச் சரியாய் விரிகிறதா என்று பார்த்துக் கொண்டான்.

நடந்தான்.

மணியைப் பார்த்துக் கொண்டான்.

இன்னும் பதினைந்து நிமிஷத்தில் காரை விட்டு விலகி ஜாகிங் செய்யப் போன பிரகாஷ் திரும்பி வந்து காரில் ஏறிப் புறப்படுவான்.

எத்தனை நாட்கள் கவனித்திருக்கிறேன் - இந்தத் திட்டத்திற்காக... நேரம் தப்பியதே இல்லை.

நெருங்கி... காரின் கதவு திறந்து இருந்தால் ஏறி பின் சீட்டில் மறைந்து கொண்டு அவன் வந்து உட்கார்ந்ததும் பளிச் என்று முதுகில் குத்தி, அவன் தடுமாறிச் சரிந்ததும் மார்பில் குத்தி...

கத்தியை எடுத்துக் கொண்டு நிதானமாய் நடந்து வந்து சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு போகலாம்.

அவன் அலறலைத் தடுக்க ஒரு கையால் வாயைப் பொத்த வேண்டும்.

மீறிக் கத்தினாலும் சுற்று வட்டாரத்தில் இந்த நேரத்தில் ஒரு காக்காய் கூடக் கிடையாது.

காரின் கதவு திறந்திருக்கவில்லை என்றால்... காரின் பின்புறம் மறைவாகக் காத்திருந்து... பின் செயல்பட வேண்டும்.

அலெக்ஸ் அந்தக் காரை மிக நெருங்கி விட்டான்.

சொற்பமான வெளிச்சத்திலும் காரின் சைட் ஃபீடிங்குகள் மின்னின. வில் கப்புகள் பளிச் என்று தெரிந்தன.

அலெக்ஸ் அணுகிக் காரின் பின் கதவில் கைப்பிடியை சோதித்து நிமிர்ந்தவன் அதிர்ந்தான்.

காரின் டிரைவிங் சீட்டில் அமர்ந்து ஸ்டியரிங்கில் கவிழ்ந்திருந்தான் பிரகாஷ்.

அவன் கண்கள் நிலை குத்தியிருக்க...

மண்டையிலிருந்து ரத்தம் லேசாய் வந்து கொண்டிருக்க...

நடுங்கும் விரல்களுடன் அவன் மூக்கிற்கு கீழே நீட்டிய அலெக்சின் கை, பிரகாஷின் மூச்சுக் காற்றை உணரவில்லை.

பறவைகள் சோம்பல் முறிக்கும் அந்த அதிகாலையில்... அலைகளின் கூட்டுக் குரல்களின் பின்னணியில், இருட்டும் வெளிச்சமும் கடுமையாகப் போர் புரிந்ததில், தோற்றுப்போன இருட்டு படுவேகமாகப் பின்வாங்கிக் கொண்டிருக்க...

அலெக்ஸ் வெலவெலத்து நின்றான்.

இன்னும் நம்ப முடியவில்லை.

காரின் ஸ்டியரிங் வில் மேல் கவிழ்ந்திருந்த பிரகாஷின் நாசிக்கு அருகே மறுபடியும் விரல் வைத்து உஷ்ண மூச்சை உணர முயன்றான்.

இல்லை.

ஜீஸஸ்! பிரகாஷ் இறந்திருக்கிறான்!

அவன் உடம்பில் ஒவ்வொரு ரோமக் கால்களும் சல்யூட் அடித்து நிற்க... பரபரவென்று ரத்தம் எகிறி எகிறி ஓடியது. ஓட்ட வைத்தது போலக் காருக்கு அருகே அப்படியே நின்றான் அலெக்ஸ். எதுவுமே

செய்யத் தோன்றவில்லை. விரல்களில் லேசான நடுக்கத்தை உணர்ந்தான்.

சுற்றிலும் ஒரு முறை பார்த்தான்.

காரையும், இவனையும், சற்றுத் தள்ளி இவனது சைக்கிளையும் தவிர பிரதேசத்தில் யாரும் இல்லை. அருகே அலைகளின் கூச்சல். மிகத் தூரத்தில் ஒரு பஸ்ஸின் ஹாரன் சத்தம்.

அலெக்ஸின் மனத்தில் அலையடித்துக் கொண்டிருந்த ஆத்திரம் பூராவும் முற்றிலும் வடிந்திருக்க... இப்போது பிரம்மாண்டமாகக் குழப்பம் மட்டுமே தங்கியிருந்தது.

மறுபடி பிரகாஷைப் பார்த்தான்.

தலை தொங்கியிருக்க... நெற்றியோரத்தில் பிசிபிசுப்பாய் இரத்தம், ஸ்டியரிங் வீலோடு பரவியிருக்க... கழுத்தில் கறுப்பாக, ஒரு கோடு போல அழுத்தமாய் ஒரு பதிவு தெரிய... நிச்சயமாய் இது கொலைதான்.

இது... நான் செய்ய வந்த காரியம். வேறு யாரோ செய்திருக்கிறார்கள். நான் தேர்ந்தெடுத்த அதே தினம். அதே நேரம். யார்?

சரக், பரக் என்று மணலில் பதியும் பூட்ஸ் கால்களின் சீரான #ப்தத்தைச் சட்டென்று உணர்ந்தான் அலெக்ஸ்.

திரும்பிப் பார்த்தான்.

சற்று தூரத்தில் வாட்ட சாட்டமான ஒரு மனிதர் இவனை நோக்கிச் சீராக ஓடி வந்து கொண்டிருப்பது தெரிந்தது.

முட்டாளே! முதலில் இந்த இடத்தை விட்டு விலகு!

அலெக்ஸ் வேகமாகத் தன் சைக்கிளை நோக்கி நடந்தான். முதுகில் அவரின் ஓட்டச் சத்தம் சமீபித்துக் கொண்டிருந்ததை உணர்ந்தான். அவர், காரை - காருக்குள் பிரகாஷைப் பார்க்காமல் கடந்து தொடர்ந்து ஓடினால் பிரச்சனையில்லை.

அலெக்ஸ் சாவியெடுத்துச் சைக்கிளின் பூட்டில் வைத்துத் திறக்க முயற்சிக்க... அது மக்கர் செய்தது.

அவர் காரை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தார்.

இவனுக்குப் பதைப்பு அதிகமானது. பூட்டு மறுபடி மறுபடி திறக்க மறுத்தது. குப்பென்று வியர்த்துப் போனது.

அவர் இப்போது அந்தக் காரை நெருங்கித் தன் ஓட்டத்தைத் தொடர்ந்து இரண்டு ஸ்டெப் கடந்து, பின் யோசனையாகத் திரும்பி டிரைவிங் சீட்டில் கவிழ்ந்து கிடந்த பிரகாஷைப் பார்த்து விட்டார்.

அலெக்ஸின் சைக்கிள் பூட்டு பிடிவாதமாய் திறக்க மறுத்தது. சிடுசிடுப்பாய் முயன்று தோல்வியடைந்தான். சனியன்! இதை விட்டு விட்டுப் போக முடியாது.

அவர் டிரைவிங் சீட் அருகே காரை நெருங்கி, “ஹலோ... பிரகாஷ்... ஏன் இப்படிப் படுத்திருக்கே? ஹலோ...” என்று கேட்பது துல்லியமாக இவனுக்குக் கேட்டது. சைக்கிளின் பூட்டு இன்னும் திறந்தபாடில்லை.

மணல்வெளியை அடுத்த சாலையை நோக்கி வேக வேகமாக சைக்கிளை விட்டு விட்டு நடந்தான் அலெக்ஸ்.

“மை காட்! கொலை!” என்று அவர் அலறினார். அவசரமாகச் சுற்றும் முற்றும் பார்த்த அவர் இவனைப் பார்த்து விட்டார்.

“ஏய்! நில்லு!” என்று கத்தினார்.

அலெக்ஸ் திரும்பிப் பார்த்து விட்டு... சடாரென்று ஓட ஆரம்பித்தான்.

“ராஸ்கல்! நில்லு!” என்று அவரும் இவனை நோக்கி வேகமாய் ஓடி வந்தார். அலெக்ஸ் அந்த நீளமான கடற்கரையோரச் சாலையில் உச்ச வேகத்தில் ஓடத் துவங்க, அவரும் மணல் வெளியை விட்டு சாலைக்கு வந்து துரத்த ஆரம்பித்தார்.

ஓடினான்... துரத்தினார்.

ஓடினான்... துரத்தினார்.

அவனை மிகவும் நெருங்கி விட்ட அவர், அடுத்த பாய்ச்சலில் அவன் முதுகில் கை வைத்து வேகமாய்த் தள்ளினார். பாலன்ஸ் தடுமாறிச் சாலையில் விழுந்தான் அலெக்ஸ்.

அவன் மேலே பாய வந்தவர், நிதானித்தார்.

இப்போது அலெக்ஸ் கையில் கத்தி.

“என்னைப் பிடிக்க நினைக்காதிங்க. குத்திடுவேன்.”

“ராஸ்கல்! ஒரு கொலையை வேற செஞ்சிட்டு, என்னை மிரட்ட வேற செய்றியா? மரியாதையாகப் போலீஸ்லே சரண்டர் ஆயிடு. நான் மிலிடரி ஆசாமி. உன் கத்திக்கெல்லாம் பயப்பட மாட்டேன்” என்று அவர் மேலும் நெருங்க...

அலெக்ஸ் கத்தியைத் திருப்பிக் கொண்டு அவர் மண்டையில் ‘பொடேர்’ என்று தாக்கி விட்டு... தொடர்ந்து ஓடினான்.

அவர் வழிந்த இரத்தத்தைக் கையால் அழுத்திக் கொண்டு தடுமாறி விழுந்து எழுந்த போது...

சாலையில் அலெக்ஸ் காணாமல் போயிருந்தான்.

அவர் தடுமாற்றத்துடன் நடந்து நடந்து... மென்மையாய் விடிந்து கொண்டிருந்த அழகை லட்சியம் செய்யாமல், அருகில் இருந்த பெரிய வீட்டின் அழைப்பு மணியை அழுத்தினார்.

வந்த நபர் கொட்டாவி விட்டான். “சாந்தா, பால்காரன் இல்லை. யாரோ... என்ன சார்?” என்றான் கேட்டைத் திறக்காமல்.

“உங்க போனை உபயோகிக்கணும் நான்.”

“இதுக்குத்தான் தூங்கினவங்களை எழுப்பினீங்களா? ஸாரி!”

“முக்கியமான விஷயம் சார். போலீசுக்கு போன் செய்யணும்.”

“போலீஸா?”

“நடிகர் பிரகாஷைக் கொலை செஞ்சிட்டு, என்னையும் தாக்கிட்டு ஓடிப் போய் விட்டான் கொலைகாரன். கதவைத் திறங்க.”

ஐம்பதுக்கும் மேல் போலீஸ்காரர்கள் வரிசையாய் கைகோர்த்து வேலியாய் நின்று அலையடித்த பொது மக்களைத் தடுத்துக் கொண்டிருந்தனர்.

காருக்கு அருகே பத்துப் பதினைந்து போலீஸ் அதிகாரிகள் கூறுசுறுப்பாய் இயங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஓர் எஸ்.பி.உத்தரவு பிறப்பித்துக் கொண்டிருக்க அதன்படி இயங்கிக் கொண்டிருந்தனர்.

சுத்தமாக விடிந்திருக்க... பிரகாஷ் இன்னும் காருக்குள்ளேயேதான் கவிழ்ந்திருந்தான். எல்லாக் கோணங்களிலும் காமெராவுக்குள் பளிச் பளிச்சென்று படமாகிக் கொண்டிருந்தான். ஃபாரன்சிக் மனிதர்கள் வெவ்வேறு நிறத்தில் பொடிகளை வைத்துக் கொண்டு கைரேகை கைரேகை என்று தாகமாய் இயங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

வேனில் வந்து இறங்கிய ஊட்டமான நாய் ஒன்று அதன் கண்ட்ரோலருடன் துடிப்பாய்க் காரை அடைந்து முகர்ந்தது. வேகமாய் சைக்கிள் நின்ற இடத்துக்குப் போய் சைக்கிளைச் சுற்றி சுற்றி வந்தது. பின் சாலைக்கு ஓடியது. இரண்டு பேர் கூடவே ஓடினார்கள்.

மண்டையில் கட்டுப் போட்டுக் கொண்டு, அரை டவுசர், வெள்ளை பனியனில் நின்ற அந்த எக்ஸ் மிலிட்டரி ஆசாமியை அருகில் அழைத்தார் எஸ்.பி.

“மிஸ்டர் நாகராஜன், அந்த சைக்கிளில்தான் அவன் வந்திருக்கான்.”

“அப்படித்தான் சார் இருக்கணும். நான் பார்த்தப்போ திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக்கிட்டு ரோட்டை நோக்கிப் போய்க்கிட்டிருந்தான். இந்த ஏரியாவிலேயே வேற யாரும் இல்லை. நான் ஏய், நில்லுன்னதும் ஓட ஆரம்பிச்சுட்டான். அதனால்தான் சந்தேகம் வந்து நான் துரத்தினேன்.”

“மாட்டிடுவான். சைக்கிளோட நம்பர் எடுத்துக்கிட்டு ஓர் ஆபிஸர் போயிட்டார். புவர் ஃபெல்லோ, இப்போதான் ஃபீல்டிலே நல்லா டாப்புக்கு வந்துட்டிருந்த பையன்” என்றார் எஸ்.பி.தன் நரை மீசையைத் தடவிக் கொண்டு.

டி.எஸ்.பி.அருகில் வந்து, “சார், ஆம்புலன்ஸ் வந்துடிச்சு. எவ்வளவு தூரம் கண்ட்ரோல் செஞ்சாலும் கூட்டம் துடிச்சிட்டிருக்கு. ஒப்பன் ஸ்பேஸ்ல குற்றம் நடந்திருக்கு. ஒரு லெவலுக்கு மேலே அவங்களை நாம கட்டுப்படுத்த முடியாது. நம்ம வேலையையே கெடுத்துடுவாங்க. என்ன செய்யலாம்? பாடியை எடுத்து அனுப்பிச்சிடுவோம். கூட்டம் பூர ஜி.ஹெச்சுக்குப் போயிடும்.” என்றார்.

“டி.சி.தான் வந்துடறேன். வந்ததும் பாடியை பி.எம்.க்கு அனுப்பலாம்னு சொன்னதாலேதான் டிலே பண்றேன். அதோ... வந்துட்டாரு...”

டெபுடி கமிஷனரின் ஜீப் மக்கள் கூட்டத்தைப் பிளந்துக் கொண்டு உள்ளே நுழைந்து நின்றதும்... கூலிங் கிளாஸ் அணிந்த டெபுடி கமிஷனர் விரைவாக மணலில் இறங்கி நடந்து வந்து, “என்ன மாதவன், காருக்குள்ளேயேவா?” என்று காரை நெருங்கினார். பார்த்தார்.

“கழுத்தை நெரிச்சிருக்கானா?”

“இல்லை சார். சின்னதாகக் கயிறு போட்டு இறுக்கியிருக்கான். கழுத்திலே மார்க்ஸ் தெரியுது பாருங்க.”

“பொசிஷனைப் பார்த்தால்... ஒரு குழப்பம் தெரியுதே...”

“ஆமாம் சார். டிரைவிங் சீட்டிலே உட்கார்ந்த நிலையிலே இது நடந்திருக்கு.”

“ஸோ, அவன் எங்கேயிருந்து செயல்படணும்?”

“ஒண்ணு பிரகாஷுக்கு பக்கத்து சீட்டிலேர்ந்து செயல்படணும். இல்லேன்னா பின் சீட்டிலேர்ந்து செயல்படணும்.”

“யூ ஆர் ரைட். ஆனா இந்தத் தாக்குதல் பிரகாஷ் எதிர்பார்க்காத தருணத்திலே நடந்திருக்கு. சைக்கிளிலே வந்த கொலைகாரன் காருக்குள்ளே பிரகாஷுக்குத் தெரியாமல் எப்படி வந்தான்? தெரிஞ்சு வந்தான்னா... பிரகாஷுக்கு அறிமுகமானவன்னு ஆகுது. வெல், நம்ம கேள்விகளையும் விவாதங்களையும் அப்புறம் வெச்சிக்கலாம். பிரகாஷ் வீட்டுக்கு இன்ஸ்பர்மேஷன் கொடுத்தாச்சா?”

“ஒரு எஸ்.ஐ.கவனிச்சிக்கிறார் ஸார். இங்கே இவரோட யாரும் இல்லையாம். அப்பா, அம்மா எல்லாம் தஞ்சாவூர்ல இருக்காங்க. பிரகாஷோட பி.ஏ.வைக் கூப்பிட்டு விட்டுத் தகவல் வந்து அவரை வச்சிக்கிட்டு அவங்களுக்கு இன்ஸ்பார்ம் பண்ண ஏற்பாடு பண்ணியாச்சு.”

“ஓகே. கூட்டம் ஜாஸ்தியாய்கிட்டே இருக்கு. பாடியை அனுப்பிடுங்க முதல்லே.”

ஆஸ்பத்திரியின் வேன் ரிவர்ஸில் வந்து நிற்க... ஊழியர்கள் வெள்ளைத் துணி, ஸ்ட்ரெச்சர் சகிதம் இறங்கித் தயாராய் இருந்தார்கள்.

வெள்ளை ஸ்போர்ட்ஸ் பனியனும், வெள்ளைக் கால் சட்டையும், கான்வால் ஷூக்களும் அணிந்திருந்த பிரகாஷின் உடல் காருக்குள்ளிருந்து மெதுவாக இறக்கப்பட்டது. ஸ்ட்ரெச்சரில் டிடத்தப்பட்டது.

ஸ்ட்ரெச்சர் நகர்த்தப்பட்ட போது...

நாறு மீட்டர் அந்தப் பக்கம் சூழ்ந்திருந்த மக்கள் “ஓ!” என்று அலறினார்கள். சிலர் போலீசை மீறிப் பிரகாஷின் உடலை நோக்கி

ஓடி வர முயன்று தடியடிபட்டுத் திரும்பினார்கள். சிலர் கண்ணீர் வழியக் கதறி விட்டு மார்பில் அடித்துக் கொண்டார்கள்.

இரண்டு போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர்களோடு வெள்ளை வேன் புறப்பட... பலர் அதன் பின்னாலேயே அலறித் கொண்டு ஓடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“என்ன மாதவன், அவனைப் பிடிச்சிடலாமா?”

“ஷ்யூர் சார். வி ஹேவ் லக். இவர்தான் மிஸ்டர் நாகராஜன். எக்ஸ் மிலிட்டரி ஆபீசர். இவர்தான் போலீசுக்கு இன்ஸ்பார்ம் பண்ணினவர். இவர் இல்லைன்னாலும், அவன் சைக்கிளை எடுத்துக்கிட்டு ஓடியிருந்தாலும் நமக்கு நிறைய வேலை! இப்போ சிக்கல் எதுவும் இல்லை. கொன்னது ஓர் இளைஞன். காரணம் என்னன்னு பிடிச்ச உடனே அவன்கிட்டேயே கேட்டுக்க வேண்டியதுதான். நிச்சயமா இன்னிக்குள்ளேயே அவனை அரெஸ்ட் பண்ணிடலாம்.”

“வி ஹேவ் டு மிஸ்டர் மாதவன். பாப்பலரான ஆள். ஆளுங் கட்சியிலே கொஞ்சம் டச் உள்ளவர். சிக்கல் இல்லாமே முடிச்சிருங்கன்னார் ஐ.ஜி.”

டெபுடி கமிஷனர் அந்த இரத்த நிற டால்ஃபின் காரை ஒரு முறை சுற்றி வந்தார். “யோகராஜ், பாடியோட நகத்திலே தலை முடி எதுவும் எடுத்திங்களா?”

“இல்லை சார். க்ளீனா இருக்கு. நகத்தின் ஓரத்திலே உள்ளதை எதுக்கும் எடுத்திருக்கோம். தசைத் துணுக்கோ, பிளட் ஸ்டெய்னோ தெரியலை. லாபிலே ஏதாச்சும் தெரியலாம்.”

சைக்கிளின் மேலும் ரேகை தேடிக்கொண்டு... அங்கிருந்து காருக்கு, காரிலிருந்து சாலை விளிம்புக்கு என்று டேப் வைத்து அளந்து கொண்டு... இடம் மாறி மாறி உட்கார்ந்து புகைப்படங்கள் எடுத்துக் கொண்டு... அவர்கள் சுறுசுறுப்பாய் இருக்க...

போலீஸ் நாய் திரும்பி வந்தது. அதனுடன் ஓடிய இன்ஸ்பெக்டர் டெபுடி கமிஷனரை நெருங்கி சல்யூட் அடித்தார்.

“என்னாச்சு?”

“இந்த ரோட்டோட கடைசியிலே ஒரு பஸ் ஸ்டாப் இருக்கு சார். அந்த பஸ் ஸ்டாப்போட நின்னுடிச்சு நாய். அதுக்கு மேலே தொடர முடியலை. பஸ்லே ஏறித் தப்பியிருக்கணும் சார்.”

“மாதவன், சைக்கிளை வச்ச அவனைப் பிடிக்க முடியலைன்னா... நாம இந்த பஸ் ஸ்டாப்பிலேதான் இன்வெஸ்டிகேஷன் ஆரம்பிக்க வேண்டி வரும். காலையிலே நாலே முக்கால் மணிக்கு அந்த ஸ்டாப்புக்கு எந்த பஸ் வரும்? அது எங்கே போற பஸ்? இன்னிக்கு வந்த கண்டக்டர் யாரு? இதெல்லாம் சேகரிச்சு வச்சுக்க ஏற்பாடு செய்யுங்க. ஆள் அடையாளத்தை நாகராஜன்கிட்டே வாங்கி, எல்லா ஸ்டேஷனுக்கும், டிராஃபிக் போலீசுக்கும் தகவல் சொல்லியாச்சு இல்லையா?”

“ஆச்சு சார்.”

“வெல் காருக்குள்ளே சுத்தமா பார்த்தாச்சு இல்லையா?”

“ஆமாம். உபயோகமா எதுவும் தடயம் இல்லை.”

டி.சி.கர்சிப்பை கதவின் கைப்பிடி மேல் போட்டு, பின் கதவைத் திறந்து காரின் சீட்டைப் பார்த்தார். சீட்டுக்கடியில் குனிந்து பார்த்தார்.

கண்களை சுருக்கினார்.

கையை நீட்டி எடுத்தார்.

“மாதவன், இங்கே பாருங்க, என்ன இது?” என்றார்.

பிரகாஷின் காரின் பின் சீட்டுக்கு அடியிலிருந்து எடுத்ததைத் தன் உள்ளங்கையில் வைத்துக் கொண்டு, “மாதவன், பாருங்க. இதை அலட்சியம் பண்ணியிருக்காங்க. காருக்குள்ளே பார்த்து மெட்டிரியல்ஸ் கலெக்ட் பண்ணினது யாரு?” என்றார் டெபுடி கமிஷனர்.

பால்ராஜ் என்ற ஆபீஸர் வந்து நின்றார்.

“கார்லேர்ந்து என்னென்ன எடுத்திங்க நீங்க?”

“பர்டிகுலரா எதுவும் இல்லை சார். நாலு கேஸ்ட்ஸ், ஆர்.சி.புக், வேஸ்ட் துணி, சிகரெட் பாக்ஸ், தீப்பெட்டி, ஒரு நீளமான தலைமுடி...”

“இதை எப்படி மிஸ் பண்ணிங்க?” என்று தன் உள்ளங்கையை விரித்துக் காண்பிக்க, அங்கே சற்று வாடிப் போயிருந்த ஒரு மல்லிகை மொக்கு ஈ என்று தன் இதழ்களைப் பரப்பிச் சிரித்துக் கொண்டிருந்தது.

“ஸாரி சார்.”

“என்ன சார் ஸாரி? முக்கியமான விஷயம் மேன் இது. ஒரு வாடிப்போன மல்லிகைப் பூ ஒரு பேச்சுலரோட காருக்குள்ளே கிடக்கு. எவ்வளவு தூரம் இதை வச்சி நாம் கற்பனையைத் துரத்தலாம் தெரியுமா?”

“யெஸ் சார்.”

“காருக்குள்ள சாமிப் படம் எதுவும் இருக்கா?”

“இல்லை சார்.”

“பின் சீட்டுக்கடியிலே இந்தப் பூ இருக்கு. இன்னொண்ணு என்ன சொன்னீங்க? நீளமான தலை முடியா? எங்கேந்து எடுத்தீங்க?”

“அதுவும் பின் சீட்டுக்குக் கீழே தான் சார் கிடந்தது.”

“எங்கே அது?”

“ஃபாரன்சிக்குப் பிப்பிலோட கலெக்ஷன்ல இருக்கு.”

“இன்னும்தான் வொர்க் பண்ணிக்கிட்டிருக்காங்கனோ, கெட் இட்” என்று சொல்லி விட்டு நடந்து தனது ஜீப்பில் அமர்ந்து கொண்டார் டெபுடி கமிஷனர்.

வயர்லெஸ் கமறிக் கொண்டிருந்தது.

தூரத்தில் ஒரு தயக்கக் கூட்டம் நடவடிக்கைகளை வேறு வேலையே இல்லாமல் பார்த்துக் கொண்டிருக்க... ஒரு பத்திரிகைக் காமிரா லாங் ஷாட்டில் காரைக் கவ்வியது. (இதுதான் பிரகாஷ் கொலை செய்யப்பட்ட கார். அருகில் போலீஸ் அதிகாரிகள் தீவிரமாக இயங்குவதையும் படத்தில் காணலாம்.)

ஒரு பாவிதின் கவரில் போடப்பட்டிருந்த தலைமுடி கொண்டு வரப்பட்டது.

“நீளத்தை எனக்குக் காமிங்க.”

பால்ராஜ் என்கிற அவர், வியர்த்துப் போயிருந்த தனது கைகளால் இறுக்கமாக முடியின் இரண்டு முனைகளையும் பிடித்து நீளத்தைக் காண்பித்தார்.

“வெல். இவ்வளவு நீளமா நம்ம இளைஞர்கள் முடி வளர்க்கறதில்லை. மாதவன், என்ன நினைக்கிறீங்க? ஸ்ட்ரைட் கேஸ்தானா இது?”

“எனக்கு அப்படித்தான் சார் படுது. சைக்கிள்ல வந்தவன்தான் கொலைகாரன். சைக்கிளை வச்சி நாம இன்னிக்கே அவனைப் பிடிச்சிடப் போறோம்.”

“பார்க்கலாம். அப்படி இல்லாம சிக்கலாகிப் போச்சுன்னா, இந்தப் பூ, தலைமுடி எல்லாம் கேசுக்குள்ளே நுழையும். விளக்கங்களை இப்பவே தெரிஞ்சு வைச்சுக்கிறது நல்லது.”

“இதிலேயும் எனக்கு எதுவும் சிக்கலாய்ப் படலை சார். பிரகாஷ் ஒரு நடிகன், எத்தனையோ நடிகைகளோட, ரசிகைகளோட பழகறவன். அவன் காரிலே யாராவது பயணம் செஞ்சிருக்கலாம். நேச்சரல்.”

டெபுடி கமிஷனர் சிரித்தார்.

“மாதவன், நீங்க ஒரு ஆப்டிமிஸ்ட். ஓர் இலக்கியவாதியும் லட்சியவாதியும் அப்படியிருக்கலாம். ஆனா ஒரு போலீஸ்காரன் எப்பவும் ஸ்கெப்டிக்கா, ஐ மீன் சந்தேகப் பார்வை அணிஞ்சிக்கிட்டே இருக்கணும். வெல், கொலைகாரன் இன்னிக்குள்ளேயே பிடிபட்டுட்டான்னா தலைவலி தீர்ந்துச்சி. இல்லேன்னா... ஸ்பெஷல், இன்வெஸ்டிகேஷன் ஆபீஸரை டெப்யூட் பண்ணி... ஓ! பார்க்கலாம். அதுக்கெல்லாம் சான்ஸ் இருக்காதுன்னுதான் நினைக்கிறேன். நான் புறப்பட்டுமா? கமிஷனர் ஈஸ் வெய்ட்டிங் ஃபர் மீ. பத்திரிகைகாரங்க வேற இந்நேரம் மொய்ச்சிருப்பாங்க ஆபீஸ்ல.”

மணலை சிதறடித்து உதவிக் கமிஷனரின் ஜீப் புறப்பட்டுச் சாலையில் கலந்து விரைந்தது.

காலை பன்னிரெண்டு மணிக்கெல்லாம் தினசரிக்காரர்கள் எல்லோரும் திடீர் இட்லி மாதிரி திடீர் மரணச் சிறப்பிதழ்கள் அச்சடித்து விட... பொடியன்கள் கூவி கூவி விற்றார்கள். ரசிகர் மன்றத்தினர் கறுப்புத் துணி வாங்கி பாட்ஜ் தயார் செய்தார்கள். கறுப்பு மசியில் பிட் நோட்டீஸில் ஆழமான வருத்தத்தை ஊரெங்கும் விநியோகித்தார்கள். நகரம் பூராவும் செய்தி கேட்ட உடுகள் யாவும் பல்லி மாதிரி த்ச்ச் என்றன. தண்டையார் பேட்டையில் ஓர் ஆசாமி தலையில் மண்ணெண்ணெய் ஊற்றிக்

கொண்டு தீப்பெட்டி தேட... பத்துப் பேர் பாய்ந்து தடுத்தார்கள். செய்திகள் வாசிப்பது இன்னார் என்று தெரிவித்து விட்டு முதல் செய்தியாகப் பிரகாஷ் இறந்ததைச் சொன்னார்கள். வகுப்பறையில் செய்தி கேட்ட ஒரு கல்லூரி மாணவி, பாத்ரூம் போய் கர்சீப் நனைய அழுதாள். ஒரு ரிக்ஷாக்காரர் வண்டியைப் போட்டு விட்டு எங்கே என் ராஜா என்று ஆஸ்பத்திரிக்கு ஓடினார். நடிகர்கள் சங்கம், தயாரிப்பாளர்கள் சங்கம் எல்லாம் மொத்தை மொத்தையாய் மாலைகளுக்கு ஆர்டர் கொடுத்தன. பிரகாஷின் வீட்டிலிருந்து துவங்கி சுடுகாடு வரைக்கும் ஊர்வலத்தை படமாக எடுக்க ஒரு டைரக்டர் ஏற்பாடு செய்தார். (நாளைக்கு தன் படத்தை ரீலில் செய்யும் போது பிரகாஷின் மரண ஊர்வலம் ரீல் இப்படத்தோடு காட்டப்படும் என்று விளம்பரம் செய்தால் கலெக்ஷன் எகிறுமே!) தமிழ்நாடு முழுக்க லாரிகள் முழுக்கத் தலைகளாய் ரசிகர்கள் சென்னைக்குப் புறப்பட்டனர். திரைப்படத் துறையின் முக்கியப் புள்ளிகளின் கருத்துக்களை டேப்ரிக்கார்டர் நீட்டி நிருபர்கள் கேட்ட போது, 'கலைத்தாய் பிரகாஷின் மறைவால் ஊனமுற்று விட்டாள்' என்கிற ரீதியில் கண் கலங்கினார்கள்.

பிரகாஷ் வீட்டு வாசலில் திடீர் மேடை அமைக்கப்பட்டு... அரசாங்க ஆஸ்பத்திரியில் முகத்தை மட்டும் முழுசாய் வைத்துக் கழுத்துக்குக் கீழே பார்சலாய்ச் சுற்றித் தரப்பட்ட உடம்பு பொதுமக்களின் பார்வைக்கு வைக்கப்பட்டது.

தஞ்சாவூரிலிருந்து வந்த பெற்றோர் மாரில் அடித்துக் கொண்டு, "இதுக்காகவா சினிமால நடிப்பேன்னு பிடிவாதம் பிடிச்சே?" என்று அலறினார்கள்.

மதியம் 3 மணிக்கு ஊர்வலமாகப் புறப்பட்டு... வழியெல்லாம் மாடிகளின் ஜன்னல்களிலெல்லாம் ஆண்கள், பெண்கள் வித்தியாசமில்லாமல் மோதிக் கொண்டு பார்க்க...

மாலை ஏழு மணிக்கெல்லாம் பிரகாஷ் முழுசுமாய் எரிந்து சாம்பலாகிப் போனான். மக்கள் கவலையை ஒத்திப் போட்டு டி.வி.பார்த்தார்கள். எக்ஸ்பிஷன் போனார்கள். சினிமாவுக்குக் கியூவில் நின்றார்கள்.

கடற்கரைக்கு வந்தார்கள். காற்று வாங்கினார்கள்.

ஆனால் ஞாபகமாக ஒரு வன்முறைக் கும்பல் பிரகாஷை எரித்த கையோடு கமிஷனர் ஆபீசுக்கு வந்து காட்டுக் கத்தலில் போலீசின் நிர்வாகத்தைத் திட்டி... தடியடி வாங்கிக் கலைந்தார்கள்.

மேற்கு மாம்பலத்தில் கவிதா சைக்கிள் மார்ட் பந்தாவாக போர்டுக்கு மட்டும் பத்து டியூப்லைட் போட்டுக் கொண்டு, கச்சாமுச்சாவென்று சைக்கிள் சாமான்கள் இரைந்திருக்க, நீளமான கவுண்ட்டருக்கு மறுபுறம் மூன்று பேர் உட்கார்ந்து பில் போட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். மக்கள் போக்ஸ் கம்பிக்கும், டைனமோவுக்கும் கட்டும் மஞ்சள் புஸுபுஸுத் துணிக்கும் பிராணவாயு போல அலை மோதிக் கொண்டிருக்க...

சர்ரக் என்று தனது டயர்களைத் தேய்த்து நின்ற ஜீப்பிலிருந்து காக்கி உடையில் இறங்கின போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் கடையின் மூன்று படிகளையும் ஒரு தாவலில் ஏறி மேலே வர...

"சாருக்கு என்ன வேணும்?" - கோரஸ்.

"ஹு ஈஸ் த ப்ரொப்பரெட்டர்?"

சற்றுத் தள்ளி ஒரு சொகுசு மேஜையில் குண்டூசியால் பல் குத்திக் கொண்டே பச்சை நிற போனில் ஆயிரம் கிலோ மீட்டருக்கு அந்தப் பக்க ஜோக்கிற்கு சிரித்துக் கொண்டிருந்தவரைக் காட்ட...

எதிர் நாற்காலியில் அமர்ந்து... போன் வைக்கப்பட்டது. "ஐயம் இன்ஸ்பெக்டர் ஆஃப் போலீஸ்," என்று தன் அடையாள அட்டையைக் காட்டி விட்டு "நடிகர் பிரகாஷ் கொலை கேசிலே ஒரு சைக்கிள் முக்கியமான தடயமா மாட்டி இருக்குங்கிறது உங்களுக்குத் தெரிஞ்சிருக்கலாம். அதோட நம்பரை வச்சி இன்வெஸ்டிகேஷன் ஆரம்பிச்சோம். காலையிலேர்ந்து இருபத்தி ஏழு எஸ்.டி.டி. கால்கள், அப்புறம் டிஸ்ட்ரிபியூட்டர் ஆஃபீஸ்ல நாலு மணி நேரம் குடைஞ்சோம். கடைசில அந்த சைக்கிளோட ரீடைல் செல்லர் நீங்கங்கிறதை இன்வாய்ஸை வச்சிக் கண்டுபிடிச்சோம். இப்போ, நீங்க எனக்கு உதவணும்."

"ஷ்யூர். என்ன செய்யணும் சொல்லுங்க?"

"ஒரு சைக்கிளுக்கு பில் போடறப்போ வாங்கறவங்க பேரை, அட்ரஸை எழுதறீங்களா, இல்லையா?"

"ஆமாம். எழுதறோம்."

“நான் சொல்ற சைக்கிளை வாங்கினது யாருன்னு தெரியணும். நம்பர் தர்றேன். பில்லை எடுக்கச் சொல்லுங்க.”

“செய்யலாம் சார். அவுங்களுக்கு சப்ளை ஆன தேதி தெரியுமா உங்களுக்கு?”

“யெஸ்” என்று பாக்கெட்டிலிருந்து மடக்கப்பட்டக் காகிதத்தை எடுத்துப் பிரித்து, “17-5-1979” என்றார்.

“ஓ காட்! ஆறு வருஷத்துக்கு முன்னாடியா?”

“ஆமாம். பழைய சைக்கிள்தான் அது.”

“ஆறு வருஷத்துக்கு முந்தைய பில் புஸ்தகம் எல்லாம் இங்கே இல்லை சார். என்னோட வீட்டே பரண்ல இருக்கு.”

“பரண்லதானே இருக்கு? அது பாரிஸ்லே இருந்தாலும் உடனடியாப் பார்க்கத் தயாரா இருக்கோம். கமான். கிளார்க் யாரையாவது கூட்டிக்குங்க. எங்கே இருக்கு உங்க வீடு?”

“ராஜா அண்ணாமலைபுரத்திலே இருக்கு.”

“வாங்க, போலாம். எனக்கு எவ்வளவு வேலை இருக்கு தெரியுமா? இந்தச் சைக்கிளை வாங்கினவன் இப்போ உயிரோட இருக்கானோ இல்லையோ? எத்தனை கை மாறி நம்ம கொலைகாரன்கிட்டே வந்துச்சோ? ஓயாம விசாரிச்சாகணும்.”

கடையின் முதலாளியையும், இரண்டு சிப்பந்திகளையும் ஏற்றிக் கொண்டு ஜீப் ராஜா அண்ணாமலைபுரம் நோக்கி விரைந்தது.

அந்தப் பூங்காவின் உள்ளே பசுமைப் புல்வெளியின் மேல் மெர்க்குரி விளக்கின் வெளிச்சச் சிதறல் மென்மை சேர்த்திருக்க... இன்னொரு பக்கம் குழந்தைகள் சறுக்கு மரம், சீசா விளையாடிக் கொண்டிருக்க... அங்கங்கே சிமெண்ட் பெஞ்சுகளில் நண்பர்கள் புகைத்துக் கொண்டு கான்சர் பற்றி பேசிக் கொண்டு... காதலர்கள் இருட்டு நிழலில் இரகசியத் தொடல்களில் கிறங்கிக் கொண்டிருக்க... பூங்காவின் நட்ட நடுவில் பெரிய இரும்புக் கம்பம் நட்டு அதன் உச்சியில் ஒன்றுக்கொன்று விரோதமாய் எதிர்த்திசையில் பார்த்துக் கொண்டே லவுட் ஸ்பீக்கர்களில் சென்னை வானொலி நிலையம் அந்தப் பூங்காவுக்குள் இல்லவே இல்லாத விவசாயிக்குப் பூச்சிகளை கொல்வதெப்படி என்று கொண்டு கொண்டிருக்க...

கத்திரிக்கோலை விரித்துப் போட்டது போல புல்வெளியில் படுத்திருந்தான் அலெக்ஸ். மூடியிருந்த கண்களைத் திறந்து நேர் மேலே ஆகாயத்தைப் பார்த்தான்.

வானக் கடலின் மேக அலைகள் ஸ்லோ மோஷனில் நகர... நிலாத்தோணி பயணம் புறப்பட்டிருக்க... அதன் எட்டுத் திசைகளிலும் ஏராள ஏராளமாய் நட்சத்திரக் கலங்கரை விளக்கங்கள் வழிகாட்ட... அலெக்ஸின் வயிறு பசி என்றது.

மடத்தனம்! நான் செய்தது இமாலய மடத்தனம்!

போனதென்னவோ கொலை நோக்கத்தோடுதான். இதோ இன்னும் கூட என் பின் பாக்கெட்டில் கத்தி! கிட்டே நெருங்கினதும் அவன் ஏற்கனவே கொலை செய்யப்பட்டிருக்கிறான் என்பதை உணர்ந்தேன்.

என்ன செய்திருக்க வேண்டும்? உடனடியாய் விலகி அந்தப் பிரதேசத்தை விட்டே ஓடி வந்திருக்க வேண்டும். அதிர்ச்சியில், குழப்பத்தில் என்னை மறந்து நின்று கொண்டிருந்தது முதல் தப்பு!

அந்த ஆள், “ஏய், நிலு!” என்று அழைத்த போது நின்று இயல்பாக அவரிடம் நடந்து, என்ன சார் என்று கேட்டு, நான் சும்மா ஓட வந்தேன் என்று சொல்லி, அட்டே, என்ன சார் இவர் இப்படிக் காரில் டிட்கறார் என்று அவரது ஆச்சரியத்தைக் கூறு போட்டுக் கொண்டிருக்கலாம். செய்யவில்லை.

அப்படியே மீறி அந்த ஆள் என்னை சந்தேகப்பட்டிருந்தால், நச்சென்று ஒரு குத்து விட்டு சரிய வைத்து விட்டு, சைக்கிளைத் திறந்து கொண்டு எடுத்து வந்திருக்க வேண்டும்.

ச்சே! வரிசையாக எத்தனை தவறுகள்! என்னவோ உண்மையிலேயே நானே கொலை செய்து விட்டதைப் போல எத்தனைப் பதட்டமாகச் செயல்பட்டேன்! அந்தச் சூழ்நிலையில் நான் மாட்டியிருந்தால்... என்னிடம் யோக்யமான பதில்கள் இல்லை. காருக்கு அருகே சைக்கிள், என் பாக்கெட்டில் கத்தி, கண்களில் நிரூத்திரு...

போதாதா? பையா வாடா என்று கூட்டிக் கொண்டு போய் விசாரணைக்கென்றே இருக்கும் விசேஷமான அறையில் வைத்து ‘சொல்லு - நீதானே போனில் மிரட்டினாய்?’ - ‘ஆமாம்.’ - ‘நீதானே கொன்றாய்?’ - ‘சத்தியமாய் நானில்லை. கொல்ல வந்தது வாஸ்தவம். ஆனால்...’

நம்புவார்களா?

ஆக, நான் ஓடி வந்தது சரி. சரியான நேரத்தில் கழுத்தறுத்தது அந்த சனியன் பிடித்த சைக்கிள்தான். அதை வைத்து என்னைப் பிடித்து விடுவார்களா?

கஷ்டம்! ரொம்பக் கஷ்டம்! பழைய சைக்கிள் என்னிடம் விற்க முகம்மது பாஷா இப்போது துபாயில் இருக்கிறார். 'ஏகப்பட்ட கை மாறின வண்டிண்ணே...' என்று அவர் சொன்னது இப்போது காதோரம் ஒலித்தது.

என் முக அடையாளம் என்னைத் துரத்திக் கொண்டு வந்த அந்த ஒரே நபருக்கு மட்டும்தான் தெரியும். சென்னையில் லட்ச லட்சமாய் முகங்கள். கொஞ்சம், கொஞ்சம் முகத் தோற்றத்தில் மாறுதல் செய்து கொண்டால் அடையாளம் கண்டுபிடிப்பது சுலபமில்லை.

உண்மையான குற்றவாளியைக் கண்டுபிடிக்கிற வரைக்கும், பக் பக் என்று ஒவ்வொரு நிமிடத்தையும் ஓட்ட வேண்டும்.

ஓடி விடலாமா? நோ! அதுதான் பெரிய தப்பு! பளிச்சென்று தெரியும்.

யோசிக்க யோசிக்க... அலெக்சிற்குப் போலீஸ் அத்தனை சுலபமாய் தன்னை நெருங்கி விட முடியாது என்றுதான் தோன்றியது. ஒருவிதமான அசட்டுத் தெம்பு மனத்தில் கூடியிருந்தது.

அலெக்ஸ் எழுந்தான்.

பூங்காவில் இப்போது எல்லாக் காதுகளும் நிசப்தமாகச் செய்திகளைக் கவனித்தன. இவனுடையதும்,

"நகர கமிஷனர் அவர்கள் நிருபர்களிடம் பேசிய போது, குற்றவாளி நிறையத் தடயங்களையும், ரேகைகளையும் விட்டு விட்டுச் சென்றுள்ளதாகவும், இரண்டே தினங்களுக்குள் குற்றவாளியைப் பிடிப்பதற்கான எல்லாவிதத் தீவிர நடவடிக்கைகளும் மேற்கொள்ளப்பட்டிருப்பதாகவும் தெரிவித்தார்.... இலங்கை பிரச்னை குறித்து நமது பாரதப் பிரதமர்..."

அலெக்ஸ் பூங்காவை விட்டு வெளியேறி நடந்து கொண்டிருந்தான்.

தடயங்கள்? சைக்கிள் ஒன்று மட்டும்தான்! அதை வைத்துக் கொண்டு கண்டுபிடிக்கவே முடியாது. வெட்டி வேலை!

கைரேகைகள்! சைக்கிளின் மேல் மட்டும்தான் என் ரேகைகள் டிடைக்கும். கிடைக்கட்டுமே! ரோட்டின் குறுக்கே செக் போஸ்ட் போட்டு, போகிற வருகிற அத்தனை பேரின் ரேகைகளையும் வாங்கி ஒப்பிடப் போகிறார்களா என்ன? சாத்தியமில்லை.

நான் ஏன் கவலைப்பட வேண்டும்? நானா கொன்றேன்? எவனோ? எவன்? அது போலீசின் வேலை. கண்டுபிடித்து விடுவார்கள். இந்நேரம் கொலை செய்தது நானில்லை என்கிற முடிவுக்கே கூட வந்திருப்பார்கள்.

அலெக்ஸ் நிறைவாகச் சாப்பிட்டு முடித்து, பஸ் பிடித்து தனது லாட்ஜிற்கு வந்தபோது மிக இருட்டிப் போயிருந்தது. வாட்ச்மேனுக்குப் பதில் சொல்லி விட்டுத் தன் அறைக்கு வந்து கூட்டிலில் விழுந்தான்.

கால்மணி நேரத்தில் கதவு தட்டப்பட்டது.

எழுந்து கதவைத் திறந்து... உடனே வியர்த்தான்.

பூனிபார்மில் இன்ஸ்பெக்டர் ஒருவர் நின்று கொண்டிருந்தார்.

"'லைட்டைப் போடு மேன்'" என்றார் வாசலில் நின்ற இன்ஸ்பெக்டர்.

உதறும் விரல்கள் நீண்டு சுவிட்ச் போட... இன்ஸ்பெக்டர் அறைக்குள் நுழைந்து சுற்றுமுற்றும் பார்த்தார்.

"என்ன சார்?"

"இந்த லாட்ஜிலே காசு வச்சி சீட்டு விளையாடறாங்கன்னு தகவல் வந்திச்சி. உண்மைதானா?"

அப்பாடா! இதுதானா விஷயம்?

"அதெல்லாம் ஒண்ணுமில்லை சார்."

இன்ஸ்பெக்டர் வெளியேறி, சர்ரக், சர்ரக் என்று நடந்து கிதார் சப்தம் திமிறிக் கொண்டிருந்த அறையைத் தட்டிப் பேசி விட்டுத் திரும்பி நடந்து படிகளில் இறங்க... சற்று நேரத்தில் பைக் ஒன்று புறப்பட்டுச் செல்லும் சப்தம் கேட்டுக் கரைந்தது.

அலெக்ஸ் தனக்கு இந்தப் பக்கத்து அறையைப் பார்த்தான். கதவு வெளியே பூட்டப்பட்டிருந்தது. பாத்ரூமிலிருந்து மார்த்தாண்டன் வெளிப்பட்டு வராந்தாவில் நடந்து, “என்ன அலெக்ஸ், எப்படி நம்ம ஐடியா?” என்று கண்ணடித்து விட்டுப் பூட்டைத் திறக்க...

உள்ளே இருந்த ஒன்பது பேரும் ஓ என்று சிரித்து விட்டு, “மச்சி, இப்போ யார் கலவை?” என்று ஆட்டத்தைத் தொடர்ந்தார்கள்.

அலெக்ஸ் மறுபடி கதவைச் சாத்திக் கொண்டு படுத்தான்.

போலீஸ் என்பதும் மனித அமைப்புதான். மனிதன் ஏமாறக் கூடியவன் தான். என் வரையில் போலீஸ் நிச்சயம் தீவிரம் காட்டாது. உண்மையான குற்றவாளியைத்தான் தேடும். அவன் சிக்கும் வரை.. செய்து வைத்த குழப்பங்களுக்காக நான் பாதுகாப்பாக இருந்தாக வேண்டும்.

என் பாதுகாப்புக்காக - நான் சில காரியங்களைச் செய்தாக வேண்டும். முதலில் என் தோற்றத்தில் சிறிய மாற்றங்கள் தேவை.

அப்புறம் - போலீஸின் கவனத்தை என் பக்கத்திலிருந்து திருப்பியாக வேண்டும். அதற்கு... நோ, இப்போது வேண்டாம். அவசரமில்லை. பொறுத்திருக்கலாம்.

அலெக்ஸ் எழுந்து சென்று கண்ணாடியைப் பார்த்தான். அந்த அர்த்த ராத்திரியில் ஷேவிங் செட்டை எடுத்து அழகான மீசையை சுத்தமாக மழித்தான்.

‘ஷேவிங் செயற்ப்போ கூடக் குறைச்சலாய்வுச்சி. அதான் சுத்தமா எடுத்துட்டேன்’ என்று ரெண்டு நாள் எல்லோருக்கும் விளக்கம் சொல்ல வேண்டும். கிருதா இத்தனை நீளம் வேண்டாம். காலையில் முதல் காரியமாக சலூன் போய் மிலிட்டரிக்காரர்களைப் போல் ஒட்ட வெட்டிக் கொள்ள வேண்டும்.

தலைவிதி! எவனோ செய்த குற்றத்திற்காக நான் வேஷம் போட்டுக் கொண்டு அலைய வேண்டும். அந்தச் சைக்கிள் மட்டும் ஒழுங்காய் மக்கர் செய்யாமல் திறந்திருந்தால்...

அலெக்ஸ் பெருமூச்சு விட்டு விட்டு, இல்லாத மீசையைத் தடவிப் பார்த்துக் கொண்டு படுத்துக் கொண்டு கெட்ட கெட்ட கனவுகளைக் கண்டு கண்டு புரண்டான்.

பெங்களூரிலிருந்து வந்த அலுமினியப் பறவை ரன்வேயில் சீராக ஓடி, டிராஃபிக் இன்ஜினியர் சொல்படி திரும்பி நின்றது. வயிற்றில் படிக்கட்டுகளை ஒட்டிக் கொண்டது. விமான பணிப் பெண்ணின் வணக்கத்துடன் கரைக்கப்பட்ட புன்னகையை வாங்கிக் கொண்டு பயணிகள் இறங்கினர்.

சந்தோஷ் தனது சிறிய அரிஸ்டோகிராட் சூட்கேஸைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு இறங்கி நிலையக் கட்டிடத்தை நோக்கி விரைவாக நடந்தான்.

கண்ணாடிக் கதவுகளைத் தள்ளி வெளியேறினான்.

வெளியே ஜீப் தயாராய்க் காத்திருந்தது. அதில் காத்திருந்த ஆல்பீஸ் கொடுத்த காகிதங்களை ஜீப்பிலேயே படித்துக் கொண்டே வந்தான்.

கான்ஸ்பெரன்ஸ் அறையில் டி.ஐ.ஜி.யும், கமிஷனரும் வேறு சில போலீஸ் அதிகாரிகளும் அருந்திக் கொண்டிருந்த டீசை வைத்து விட்டு சந்தோஷை வரவேற்றார்கள். அமரச் சொல்லி நாற்காலியைக் காட்டினார்கள்.

“ஸாரி மிஸ்டர் சந்தோஷ். உங்க லீவைக் கான்சல் பண்ணி உடனடியாக கூப்பிட வேண்டியதாப் போச்சு” என்றார் டி.ஐ.ஜி.

“நெவர் மைண்ட் இட் சார். நோப்ராப்ளம்?” என்றான் சந்தோஷ்.

வெள்ளை பாண்ட்டும், டார்க் நீலத்தில் முழுக்கைச் சட்டையுமாய் ரிஸில் உடுப்பில்தான் இருந்தான். உயரமாய் இருந்தான். தாடையில் வடக்கு நடிகர்களைப் போல ரோமப் பச்சை, மீசை மெலிதாக இருக்க.. கண்களில் சுறுசுறுப்பு நெளிந்தது. சிரித்த போது பற்பசை விளம்பரத்தில் போன நிமிடம் நடத்து விட்டு வந்தவன் போல இருந்தான்.

“வெல் மிஸ்டர் சந்தோஷ், லெட் அஸ் கெட் இன் டீத பிஸ்னெஸ். வற்ற வழியிலே நான் கொடுத்தனுப்பிச்சு பேப்பர்களைப் பார்த்தீங்களா?”

“பார்த்தேன் சார். ஒரு கதைச் சுருக்கம் கிடைச்சது. ஓர் அவுட்லைன் தெரியும் இப்போ. பெங்களுர்ல நியூஸ்ல கேட்டேன். அங்கே கூட நிறைய பரபரப்பு இருந்திச்சி.”

“ஒரு பாப்புலர் ஃபிகர்ங்கிறதாலேதான் உங்களை வரவழைச்சோம். டி.ஐ.ஜி. உங்க பேரைத்தான் சிபாரிசு செஞ்சார். பொலிடிகல் பிரஷர் வேற இருக்கு. சீக்கிரம் முடிங்கன்னு மினிஸ்டரி லெவல்லேர்ந்து தகவல் வந்தது. பிரிவினரி விசாரணைகளிலே நெருடலா எதுவுமே இல்லை. கொலை நடந்த இடத்திலே கிடைச்ச சைக்கிளை வச்சித் தீவிரமா இறங்கினாலும்... ரொம்பப் பழைய வண்டி. பல கை மாறினது. அனுமார் வால் மாதிரி ஆள் மாத்தி ஆள் மாத்தி விசாரிச்சுட்டே இருக்காங்க. ஆனா... கை ரேகைகள் கொஞ்சம் குழப்பம் காட்டுது. இதிலே இன்னொரு சிக்கல் என்னன்னா... கொலைக்கு முதல் நாள் தான் பிரகாஷ் தனக்கு ரெண்டு தடவை போன்ல கொலை மிரட்டல் வந்ததா ஒரு கம்பளைண்டை ஏரியா ஸ்டேஷன்ல கொடுத்திருந்தார். இதைப் பத்திரிகைகளுக்கு நாம கொடுக்கலை. பிரகாஷோட பி.ஏ. ஒருத்தனுக்கு மட்டும் தான் இந்தப் போன் விவகாரம் தெரியும். போலீஸ் விசாரணை முடியற வரைக்கும் போன் மிரட்டல் பத்தி யார்கிட்டேயும் சொல்லக் கூடாதுன்னு அவன் வாயைக் காரக் பண்ணி வச்சிருக்கோம். யு சி மிஸ்டர் சந்தோஷ...”

ஒன்றரை மணி நேரங்கள் கேஸைப் பற்றி விளக்கினார்கள். விவாதித்தார்கள். ரிப்போர்ட்டுகள் சந்தோஷிடம் ஒப்படைக்கப் பட்டன.

“சந்தோஷ், உங்களுக்கு உதவியா யாரை வச்சிருக்கிறீங்க?”

“போன கேஸில் அந்த லேடி ஆஃபீஸர் ஜெயா ரொம்ப கோவாப்பரேடிவா என்கூட வெளிக் பண்ணினாங்க. வெரி அண்டர்ஸ்டாண்டிங் அண்ட் போல்ட் கேர்ன். அவங்களையே டெப்பூட் பண்ணுங்க.”

“ஓக்கே. எவ்வளவு சீக்கிரம் முடியுமோ, அவ்வளவு சீக்கிரம் கேஸை முடிச்சிடுங்க சந்தோஷ்.”

“ஐ வில் ட்ரை மை பெஸ்ட் சார்.”

எல்லோரிடமும் கை குலுக்கி விட்டு சந்தோஷ் வெளியேறித் தனது குவார்ட்டர்ஸுக்கு வந்தான். குளித்து முடித்து விட்டு உட்கார்ந்து ஒவ்வொரு ரிப்போர்ட்டையும் உன்னிப்பாகப் படிக்க ஆரம்பித்தான்.

சங்கிலியால் கட்டிப் போடப்பட்டிருந்த நாய் துள்ளியது. ஜாக்கிரதையாகப் படிகளை கடந்து வரவேற்பறைக்கு வந்து, “தம்பி, அம்மா இருக்காங்களா?” என்றார் கண்ணாடி அணிந்த நிருபர்.

ஏற்கனவே சுத்தமாய் இருக்கும் பித்தளைப் பூச்சாடியைத் துடைத்துக் கொண்டிருந்த தம்பி, “அம்மான்னா? பெரியவங்களா? சின்னவங்களா?” என்றான்.

“நடிகை கோகிலாவைத்தான் நான் பார்க்கணும்.”

“முடியாதுங்க. இன்னொரு நாள் வாங்க.”

“ஏன்ப்பா?”

“உடம்பு சரியில்லைங்க. ஜூரம். ஊசி போட்டுக்கிட்டுப் படுத்திருக்காங்க.”

“அப்படிச் சொல்லச் சொன்னாங்களா?”

“இல்லைங்க. நிஜமாவே...”

“அவங்கதான் போன் செஞ்சி வரச் சொன்னாங்க என்னை.”

“எந்தப் பத்திரிகை நீங்க?”

“அமுதம்.”

“இருங்க. கேக்கறேன்.”

அவன் உள்ளே போக... சற்றைக்கெல்லாம் கோகிலாவின் டபுள் சைனில், கொண்டை போட்ட அவளம்மா அத்தனை வயசில் கொலுசு கட்டிக் கொண்டு ஜல் ஜல் என்று வந்து...

“என்னப்பா? என்ன கேக்கணும்? என்கிட்டே கேளு. நான் சொல்றேன். பொண்ணு தூங்குது.”

“இல்லைங்க. அவங்கதான் ஆபீசுக்கு போன் செஞ்சி யாரையாச்சும் அனுப்பி வையுங்க. செய்தி ஒண்ணு சொல்லணும்னு சொன்னாங்க. அதான், வந்திருக்கேன்.”

“அதெல்லாம் இருக்காது. நீ போகலாம். விஷயம் ஒண்ணுமில்லை.”

நிருபர் சங்கடமாக எழுந்து கொள்ள...

“இருங்க, அம்மா, நான்தான் வரச் சொன்னேன்” என்று லூசான மாக்ஸியில், குதிரை வாலாய்க் கட்டுப்படுத்தப்பட்ட தலை முடியில்

கோகிலா வந்தாள். நிருபரின் எதிர் நாத்காலியில் அமர்ந்து கொண்டு, “மணி... ஒரு கூல் ட்ரிங் கொண்டா. அம்மா, நீ உள்ளே போ. நான் பேசிக்கிறேன்.”

“சின்னப்பிள்ளைத்தனமா நடந்துக்காதே கோகிலா. ஆனது ஆகிப் போச்சு. இப்போ நீ சொல்ற செய்தியினால் ஏதாச்சும் பிரயோஜம் உண்டா? உனக்கு இதனால் பாதிப்புதான் அதிகம். நான் சொல்றதைக் கேளுமமா.”

“எனக்குத் தெரியும் எல்லாம். பாதிப்பு வந்தா வரட்டும். என் மனசுக்கு ஆறுதல் வேணும். மக்கள்கிட்டே என் துயரத்தைப் பகிர்ந்துக்கப் போறேன்.”

“அசட்டுத்தனம் இது.”

“இப்போ நீ உள்ளே போறியா, இல்லையா?”

“சம்பாறிக்கிற திமிருடி உனக்கு. எங்கேடா கெட்டுப் போ” என்று அம்மா உள்ளே சென்றதும், நிருபர் கிரேப் ஜூலை உறிஞ்சி முடித்ததும்...

“சார், நான் சொல்ற செய்தி ரசிகர்களுக்கெல்லாம், ஏன் உங்களுக்கே கூட ஆச்சரியமா இருக்கும். கொலை செய்யப்பட்ட பிரகாஷும், நானும் ஒருத்தரை ஒருத்தர் மனப்பூர்வமா நேசிச்சோம்.”

“எனக்கு அவ்வளவு ஆச்சரியமில்லை மேடம். உங்க ரெண்டு பேர் காதல் பத்தி முதல்ல கிசுகிசு எழுதினதே நான்தான்.”

“அப்படியா? அடுத்த மாசம் கல்யாணம் செஞ்சிக்கிறதா இருந்தோம்.”

“ஐ.சீ! இது செய்தி”

“அவர் வீட்ல பாடியைப் பார்த்ததும் மயக்கம் போட்டு விழுந்துட்டேன் சார். இவ்வளவு பெரிய அதிர்ச்சியை என்னால தாங்கவே முடியலை. செய்தி தெரிஞ்சதிலேர்ந்து சரியான தூக்கம் இல்லை. சாப்பாடு இல்லை. ஷூட்டிங் எல்லாம் கேன்சல் பண்ணிட்டு அழுதுகிட்டே இருக்கேன். நேத்து சாயங்கால பேப்பர்லே... நடிகை கோகிலா பிரகாஷின் உடலைப் பார்த்ததும் அழுது புரண்டு மயங்கியதின் மர்மம் என்னன்னு ஒரு கேள்வியா, எழுதியிருக்காங்க சார். அதுக்கு பதில் சொல்லணும்னுதான் உங்களை வரவழைச்சேன். நடிகைன்னா அவ மட்டும் என்ன

ஜடமா சார்? அவளுக்கும் ஒரு சாதாரணப் பெண்ணுக்கு இருக்கிற எல்லா உணர்ச்சிகளும் இருக்கு. நடிகை காதலிச்சா அதிலே கிண்டல் என்ன இருக்கு? நாங்க எவ்வளவு நேசிச்சோம் தெரியுமா? இன்ஃபாக்ட் கொலை நடந்த அன்னிக்கு விடியக் காலையிலே என்னைக் கூப்பிட்டு குட்மார்னிங் சொல்லிக் கொஞ்ச நேரம் பேசிட்டு அப்புறம்தான் ஜாக்கிங்க்காகப் போனார். மறுநாள் சந்திச்சி எங்க கல்யாணத்தைப் பத்தி ஒரு முடிவுக்கு வரறதா இருந்தோம் நாங்க. என் பாட் லக்! இப்படி ஆயிடுச்சி. எங்களைப் பிரிச்ச அந்தக் கொலைகாரனை கண்டந் துண்டமா வெட்டிப் போட எனக்கு ஆத்திரம் துடிச்சிக்கிட்டிருக்கு. என் உணர்வுகளை நான் வெளிப்படுத்த, பகிர்ந்துக்க நினைச்சத்தான் உங்களை வரவழைச்சேன். நான் சொன்னதை அப்படியே எழுதிடுங்க சார். கோகிலா இப்போது இரண்டு மாத கர்ப்பமாம்னு சொந்த சரக்கையெல்லாம் சேர்த்துடாதிங்க ப்ளீஸ்...”

கோகிலா சோபாவில் சாய்ந்து கொண்டு கண்களை மூடிக்கொள்ள ஹற்றை வரிக் கண்ணீர் வெளிப்பட்டது. “தாங்க யு” என்று சட்டென்று எழுந்து உள்ளே போனாள்.

நிருபர் கரகர என்று டைரியில் எழுதிக் கொண்டு, தனது ஸ்கூட்டர் சாவியை நினைவாக எடுத்துக் கொண்டு வெளியேறி, நாயைப் பார்த்துக் கொண்டே ஓரமாகப் படிகளில் இறங்கிப் புறப்பட்டார்.

“ஹலோ, எனக்கு ஆக்டர் பிரகாஷோட பி.ஏ.வெங்கட் வேணும். நீங்க யாரு? பிரகாஷோட பிரதரா? பேரு? சுந்தரபாண்டியனா? பங்களால உங்களைத் தவிர வேற யார் இருக்காங்க இப்போ? அப்பா, அம்மா, அப்புறம்...? அவ்வளவுதானா? ஓக்கே. வெங்கட் வந்ததும் அங்கேயே இருக்கச் சொல்லுங்க. ஒரு மணி நேரத்திலே நான் வரேன். நீங்களும் இருங்க” என்று ரிசீவரை வைத்தான் சந்தோஷ்.

மற்றொரு மேஜையில் ரவிகை அணிந்த, பளபளப்பாய் லிப்ஸ்டிக் போட்ட, சின்னதாய் கொண்டை போட்ட உதவியாளர் ஜெயா லைபல்களைப் பார்த்து ஒரு காகிதத்தில் குறிப்பு எழுதிக் கொண்டிருந்தாள்.

“ஜெயா, எல்லா ரிப்போர்ட்டுகளையும் தரோவாப் படிச்சிட்டங்களா?” என்றான் சந்தோஷ்.

கொண்டு, கலெக்ட் பண்ணுங்க. ரெண்டு பேரை இதுக்காக ஒதுக்கிடுங்க. இது உடனே வேணும்.”

“செஞ்சிடறேன் சார்.”

“நீங்க சினிமாப் பத்திரிகைகள் படிக்கிறதுண்டா?”

“உண்டு சார்.”

“கோகிலாவுக்கும் பிரகாஷுக்கும் ஏதாச்சும் கசமுசா உண்டா?”

‘அப்படியே படிச்சிருக்கேன் சார். ஆனா, இதையெல்லாம் அப்படியே உண்மையா எடுத்துக்க முடியாது. ரெண்டு படம் சேர்ந்து நடிச்சிட்டாலே ஒரு கதை உருவாக்குவாங்க. சாருன்னு ஒரு நடிகை. அவளோட இணைச்சும் கிசு கிசு வந்திருக்கு நிறைய.”

“ஐ.சீ. கோகிலா வரட்டும். என்ன சொல்றாங்கன்னு கேட்போம். நாம எதையோ டிஸ்கஸ் பண்ணினமே!”

“சைக்கிள்காரனை சந்தேக வட்டத்திலிருந்து விலக்கக்கூடாதுன்னு சொன்னீங்க”

“ஆமா. ஆனா ஆதாரமா சில முரண்பாடுகள் இருக்குதில்லையா? லெட் மி ஆஸ்க் கொஸ்டின்ஸ். வரிசையா சொல்லிக்கிட்டு வாங்க” என்று சிகரெட் எடுத்து, “எக்ஸ்க்யூஸ் மீ” சொல்லிக் கொளுத்திக் கொண்டான் சந்தோஷ்.

மேஜையின் மேலே உட்கார்ந்து கால்களை ஆட்டிக் கொண்டு ஒரு கையில் இருந்து மறு கைக்குப் பேப்பர் வெயிட்டை மாற்றிக் கொண்டு கேட்டான்.

“டாக்டர் கணிப்புப்படி பிரகாஷ் எத்தனை மணிக்கு இறந்திருக்கான் ஜெயா?”

“விடிகாலை நாலுலேர்ந்து நாலரைக்குள்ளே...”

“பங்களால இருக்கிற வேலைக்காரனும், வாட்சுமேனும் சொல்லியிருக்கிற தகவல்படி... பிரகாஷ் காரை எடுத்துக்கிட்டு பீச்சுக்குப் புறப்பட்டது எத்தனை மணிக்கு?”

“நாலு மணி வால் கிளாக் பெல் அடிச்சப்போதான் பிரகாஷ் மாடியிலேர்ந்து இறங்கி வந்ததா வீராச்சாமி உறுதியா சொல்லியிருக்கான்.”

“வெல், பங்களாலேர்ந்து கார் நின்ன ஸ்பாட்டுக்கு வர எவ்வளவு நேரமாகும்?”

“மினிமம் பத்து நிமிடங்கள் தான்.”

“அதனாலே நாலேகாலுக்கு மேலேதான் கொலை செய்யப்பட்டிருக்கான், சரியா?”

“சரி”

“மிலிடெரிக்காரர் நாகராஜன் சைக்கிள்காரனோட போராடினது எத்தனை மணிக்குன்னு சொல்லியிருக்கார்?”

“தன்னைக் கீழே தள்ளி விட்டுட்டு ஓடினப்போ மணி நாலே முக்காலன்னு சொல்லியிருக்கார்.”

“அவரோட துரத்தல், அவனோட பாய்ச்சல், இந்தப் போராட்டம் ஓர் அஞ்சி நிமிஷமே நடந்திருக்கலாம். நாலேகாலுக்கு மேலே நாலு நாப்பதுக்குள்ளே டாக்டர் சொல்லியிருக்கிறதை எடுத்துக்கிட்டா நாலரைக்குள்ளே குற்றம் நடந்திருக்கு.”

“யெஸ் சார்.”

“இப்போ குற்றம் நடந்த முறையைப் பார்க்கலாம். எதனால் சாவு?”

“சமுத்திலே ஒரு வலுவான ஆனா ஒல்லியான கயிறினாலே இறுக்கப்பட்டு... மூச்சுக் குழல் தடைப்பட்டு... நுரையீரல்கள் ஆக்ஸிஜன் ஆக்ஸிஜன்னு தாகமாக் கதறி... இதயம் ரெஸ்ட் எடுத்துக்கிச்சி.”

“பிரகாஷ் காரை விட்டு கீழே இறங்கவே இல்லை. பங்களாவிலிருந்து புறப்பட்டு காரைக் கொண்டாந்து மணல் வெளியிலே நிறுத்தியிருக்கான். சாதாரணமா என்ன செய்வான்? இறங்கி ஓடறதுக்கான ஆயத்தங்களைச் செய்வான். காரை விட்டு இறங்கிட்டா அப்புறம் ஜாகிங் முடிச்சி வீட்டுக்குப் புறப்படறப்போதான் திரும்ப ஏற வேண்டிய அவசியம் வருது. பிரகாஷ் காரை நிறுத்தினதுமே... தயாரா காத்திருந்த குற்றவாளி வேகமா செயல்பட்டிருக்கான். செயல் காருக்கு வெளியிலேர்ந்து நடக்கலை. நடத்த முடியாது. பிரகாஷுக்குப் பக்கத்து சீட்லேர்ந்து பிரகாஷ் உணராம அவன் கழுத்துலே சட்டுன்னு கயிற்றை போட முடியாது. பிரகாஷ் உக்கார்ந்த நிலையிலேயே அப்படியே கவிழ்ந்திருக்கான். நெத்தியிலே உள்ள ரத்தக்காயம் மண்டை ஸ்டியரிங் வீலிலே மோதினதாலே ஏற்பட்டது. லோ, பிரகாஷ்

உணராம நடந்த கொலை இது. அவன் உணராம இதைச் செய்யணும்னா காரோட பின் சீட்டேர்ந்துதான் இதை செயல்படுத்தணும். நான் கரெக்டா வர்றேனா ஜெயா?"

"பர்பெக்ட் சார். சொல்லுங்க."

சந்தோஷ் புகையை உள்ளே ஊடுருவ விட்டுத் தொடர்ந்தான்.

"இப்போ குற்றவாளி அந்த சைக்கிள்காரன். அப்படின்னா எப்படிச் செயல்பட்டிருக்கணும். சொல்லுங்க பார்க்கலாம்."

"தினம் காலையிலே பிரகாஷ் அங்கே வந்து காலை நிறுத்திட்டு ஓடற பழக்கம் அந்த சைக்கிள்காரனுக்குத் தெரியும். அதனாலே பிரகாஷ் வர்றதுக்கு முன்கூட்டியே சைக்கிள் வந்து காத்திருக்கான் அவன். பிரகாஷ் வந்து காலை நிறுத்தினதும் வேகமாப் பின் கதவைத் திறந்து உள்ளே நுழைஞ்சி... தயாரா வச்சிருந்த கயிற்றை..."

"வெய்ட் மிஸ் ஜெயா. நீங்க அவசரப்படறீங்க. கொஞ்சம் லாஜிக்கா யோசிப்போம். பிரகாஷோட விரோதி அந்த சைக்கிள்காரன். சரி.. அவனைக் கொல்றது இவனோட நோக்கம். சரி, அதுக்காவே திட்டம் போட்டுக் காத்திருக்கான். சரி, அப்படி திட்டம் போடறவன் கார் நின்னதும் பின் கதவைத் திறந்து தாவி ஏறிக் கயிற்றைக் கழுத்திலே போட்டு இறுக்கணும்னு ஒரு குழப்பமான திட்டத்தையா போடுவான்? பின் கதவு உள் பக்கம் லாக் செய்யாம திட்டத்தை எப்படி எதிர் பார்த்துத் திட்டம் போடுவான்? இருக்கும்னு எப்படி திடீர்னு ஒருத்தன் காரோட பின் கதவைத் திறந்தா, பிரகாஷோட கவனம் திரும்பாதா? எச்சரிக்கையாக மாட்டானா?, வா. வந்து சுருக்குப் போடுன்னு கழுத்தைக் காட்டிக்கிட்டு அப்படியே உக்காந்திருப்பானா?"

ஜெயா உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டாள்.

"ஆமாம் சார். இடறுது."

"நமக்கு சைக்கிள் மேலே கிடைச்ச அவனோட ரேகைகள் காருக்குள்ளே கிடைக்கவே இல்லை. அவன் உறை மாட்டிக்கிட்டான்னு வெச்சாலும் நான் சொல்ற நெருடல்கள் இருக்கு. ஆக... சைக்கிள்காரன்தான் இதைச் செஞ்சதுங்கிற இருக்கு. ஆக... சைக்கிள்காரன்தான் இதைச் செஞ்சதுங்கிற இருக்கோம். வெல். ஊர்ஜிதமான முடிவுக்கு வர முடியாம இருக்கோம். வெல். காருக்குள்ளே நமக்குக் கிடைச்சிருக்கிற, அதுவும் பின் சீட்டுக்கடியிலேர்ந்து கிடைச்சிருக்கிற மல்லிகைப் பூவும், தலைமுடியும் வேற தனியாக் குழப்பம் சேர்க்குது. பிரகாஷ்

கொஞ்சம் திடகாத்திரமானவன். அவன் திமிறலை மீறி இந்தக் குற்றத்தை செய்யற வலு பெண்கிட்டே இருக்குமா?"

இமைகளை அவசரமாக உதறி அவனைப் பார்த்தாள் ஜெயா.

"யு மீன், குற்றத்துக்கு பின்னாடி ஒரு பெண் குற்றவாளியைக் கற்பனை செய்றீங்களா?"

"வெய் நாட்?"

"மல்லிகைப் பூ உங்களை அப்படி நினைக்க வச்சிருக்குன்னு நினைக்கிறேன். ஏன்னா... ஒரு நடிகனின் கார். பிரகாஷுக்கு நிறைய நடிகைகள் பழக்கம். நிறைய ரசிகைகள். எப்ப வேண்டுமானாலும் விழுந்திருக்கலாம் அந்தப் பூ. காலை மெயின்டெய்ன் செய்ய இன்னும் டிரைவரை சேர்க்காத நிலை. வெங்கட் கூட காரிலே நிறையப் பெண்கள் பயணம் செய்வாங்கன்னு சொல்லியிருக்கார்."

"சரி, காரோட ஆட்டத்திலே யாரோ ஒருத்தியோட தலையிலேர்ந்து எப்பவோ விழுந்த பூ அது. அப்படியா?"

"ஆமாம் சார்."

"எப்ப விழுந்த பூ?"

"அது... எப்படி?"

"தெரிஞ்சுக்கலாம் ஜெயா. மல்லிகைப் பூவைப் பற்றியும், அந்த தலைமுடியைப் பற்றியும் இன்னிக்கு ஈவ்னிங்தான் ஃபாரன்சிக் லேபிலேர்ந்து ரிப்போர்ட் கிடைக்கப் போகுது. மல்லிகைப் பூ இருந்த வாடல் நிலையை வச்சி அது எத்தனை மணி நேரத்துக்கு முன்னாடி புதுப்பூவா இருந்திச்சின்னு கண்டுபிடிச்சிடுவாங்க. தலைமுடிக்கும் விளக்கம் இருக்கா? எத்தனை நீளம்?"

"ஐம்பத்திரெண்டு சென்டி மீட்டர்."

"ஹேர் ஃபாலிங் இப்போ நிறைய பெண்களுக்கு இருக்குன்னு சொல்லப் போறீங்களா?"

"வாட் எல்ஸ் சார்? வேற ஏதாவது யூகம் பண்ணீங்களா?"

"இப்போ எதுவும் சொல்ல முடியாது ஜெயா. நாம கேஸோட லிளிம்பிலே இருக்கோம். இதுவரைக்கும் நடந்த விசாரணைக் காகிதங்களைப் படிச்சி கேஸை அறிமுகம் மட்டும்தான் செஞ்சிக்கிட்டிருக்கோம். இன்னும் நாம ஆஃபிஸை விட்டே

புறப்படலையே! எனக்கு நிறையத் தகவல்கள் வேணும். நிறையப் பேரை நானே சந்திக்கணும். நானே கேக்கணும். இப்போ எந்த முடிவுக்கும் வர விரும்பலை. முதல்ல பிரகாஷோட வீட்ல ஆரம்பிக்கணும் நாம. அவனோட ருமை லாக் பண்ணிருக்காங்க. அங்கேர்ந்து மெட்டிரியல்சையும் எடுக்கலை இதுவரை. அதுக்கு முன்னாடி கோகிலா என்ன சொல்றாங்கன்னு தெரிஞ்சிக்கலாம்.”

சந்தோஷ் உயரம் குறைந்து போன சிகரெட்டை ஆஷ்ட்ரேயில் அழுத்தி விட்டு, வாட்டர் கூலரில் தண்ணீர் எடுத்துக் குடித்தான்.

ஜெயா தன் மேஜையிலிருந்து எழுந்து வந்து டெலிபோனில் டயல், டயல், டயல், டயல், டயல், டயல், சுழற்றி...

“ஹலோ... ஜெயா பேசறேன். சைக்கிளை ட்ரேஸ் பண்ணிக்கிட்டிருக்கிற இன்ஸ்பெக்டரை மிஸ்டர் சந்தோஷ் சந்திக்கணும்னு சொன்னார். ஈவ்னிங் வரச் சொல்லுங்க. எவ்வளவு தூரம் வந்திருக்கார் அவர்?” என்றாள்.

காலிங் பெல்லைத் தேடினார் இன்ஸ்பெக்டர். தென்படவில்லை. திறந்திருந்த வாசல் கதவைத் கையால் தட்டினார். “ஹலோ, வீட்ல யாரு?”

இடுப்பில் குழந்தையும், குழந்தை மேல் பாதி டப்பா பவுடருமாய், “யாரு?” என்று வந்தவள் அவசரமாய் இடுப்பில் தூக்கிச் செருகியிருந்த சேலையை இறக்கி விட்டு, “என்ன சார்?” என்றாள்.

“ராமசுப்புங்கிறவர்...”

“என் புருஷன்தான்.”

“எங்கே?”

“குளிச்சிக்கிட்டிருக்கிறார்.”

“சந்திக்கணும் அவரை. வெய்ட் பண்றேன்” உள்ளே நுழைந்து, வயர் பின்னிய மர சோபாவில் அமர்ந்து கொண்டார்.

அவள் தரையில் சிதறிக் கிடந்த விளையாட்டுச் சாமன்களை அவசரமாகப் பொறுக்கிக் கொண்டே, “என்ன சார் விஷயம்?” என்றாள் கவலையாய்.

“ஒண்ணுமில்லைம்மா. உங்க புருஷன் வித்த ஒரு பழைய சைக்கிள் சம்பந்தமா ஒரு சின்ன விசாரணை. நீங்க உங்க வேலையைப் பாருங்க.”

இன்ஸ்பெக்டர் சுவரில் வரிசையாய்த் தொங்கின பதினைந்து காலண்டர்களையும் பார்த்து முடித்த போது, “ஒரு நிமிஷம் சார்” என்று சொல்லி விட்டுப் போன ராமசுப்பு அப்புறம் விசாரித்ததும் சொன்னார்.

“வாஸ்தவம். நான் வெங்கடேசன்ங்கிறவர்கிட்டே சைக்கிள் வாங்கினது உண்மை. அப்புறம் அதை வித்துட்டு மொபெட் வாங்கிட்டேன்.”

“தெரியும். அதெல்லாம் நான் விசாரிச்சுட்டேன். நீங்க அந்த சைக்கிளை எப்போ வித்தீங்க? யார்கிட்டே வித்தீங்க? இந்தத் தகவல்தான் வேணும் எனக்கு.”

“வித்தது நல்லா ஞாபகமிருக்கு. போன வருஷம்தான் வித்தேன். சுதந்திர தினத்துக்கு நூத்தம்பது ரூபாய்க்கு. அதுவே ஜாஸ்தியான விலை அந்த சைக்கிளுக்கு.”

“சரி யார்கிட்டே வித்தீங்க?”

“ஆள் மூஞ்சி ஞாபகமிருக்கு. பேர் நினைவிலே இல்லை சார். அவர் ஒரு முஸ்லீம்.”

“உங்களுக்குத் தெரிஞ்சவரா?”

“இல்லை சார். பக்கத்திலே இருக்கிற சைக்கிள் கம்பெனியிலே சொல்லி வச்சிருந்தேன் விக்கிற வண்டின்னு. அங்கே விசாரிச்சுக்கிட்டு என்கிட்டே வந்தார். பத்து நிமிஷத்திலே பேரம் முடிஞ்சு காச கொடுத்து எடுத்துக்கிட்டுப் போய்ட்டார்.”

“கிரய ரசீது எதுவும் வாங்கினீங்களா?”

“பழைய வண்டிதானே சார். ஒண்ணுமே வாங்கலை.”

“அவரைப் பத்தி எதுவுமே விசாரிக்கலையா நீங்க?”

“பேரென்னன்னேன். சொன்னார். அதான் மறந்து போச்சி. என்ன செய்றீங்கன்னேன். சும்மாதான் இருக்கேன்னார். அதுக்கு மேலே விவரம் எதுவும் கேட்டுக்கலை.”

“பேரைக் கொஞ்சம் ஞாபகப்படுத்திப் பாருங்களேன்.”

“இருங்க சார். நான் டைரிலே சில தேதி எழுதுவேன். சில தேதி எழுத மாட்டேன். சைக்கிள் வித்ததை எழுதியிருக்கேனான்னு பார்க்கிறேன்.” என்று ராமசுப்பு எழுந்து போய் மர அலமாரியைத் திறந்து போன வருடத்து டைரியை எடுத்துக் கொண்டு வந்து புரட்ட...

“நல்லவேளை, இதோ பாருங்க, எழுதியிருக்கேன். இன்று சைக்கிளை நூத்தம்பது ரூபாய்க்கு முகம்மது பாஷாங்கிறவர்க்கு விற்பேன். முகம்மது பாஷாதான் சார். இப்போ ரூபகம் வருது.”

“நீங்க சொல்லி வச்ச சைக்கிள் கம்பெனியை என்னோட வந்து காமிங்க. அதுக்கப்பறம் முகம்மது பாஷாவை நீங்க எப்பவாவது சந்திச்சிங்களா?”

“இல்லை சார்.”

“சரி, வாங்க. சைக்கிள் கம்பெனிக்குப் போகலாம்.”

இன்ஸ்பெக்டரின் பின்னே நடந்தார் ராமசுப்பு.

காரில் வந்த கோகிலா, கரு நீலத்தில் சாரி அணிந்திருந்தாள். அக்கறை இல்லாமல் முகம் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. பதட்டமாய் இருந்தாள். சந்தோஷ் கொடுத்த காஃபியைத் தொடவே இல்லை. ஜெயாவைப் பார்த்துத் தயங்கியபடி பேசத் தொடங்கினாள். அவளும் ஒரு போலீஸ் அதிகாரி என்று அறிந்த பின்னர் சொன்னாள்.

“சார், பிரகாஷ் கொலை சம்பந்தமா நான் ஒருத்தரை சந்தேகப்படறேன். என் சந்தேகத்தைச் சொல்லிவிட்டுப் போகத்தான் வந்தேன்” என்று சொல்ல..

“சொல்லுங்க மேடம்” என்று ஜெயா சொல்ல..

சந்தோஷ், கோகிலாவின் தலை நிறையச் சிரித்துக் கொண்டிருந்த மல்லிகைப் பூக்களைப் பார்த்துக் கொண்டே கோகிலா சொல்வதைக் கவனித்தான்.

“சொல்லுங்க மிஸ் கோகிலா” என்றான் சந்தோஷ்.

தன் முன்னால் நுரையடங்கிப் போயிருந்த காஃபிக் கோப்பையின் கைப்பிடியைத் தடவிக் கொண்டே சொன்னாள் கோகிலா.

“சொல்றேன். அதுக்கு முன்னாடி இந்தக் கேசிலே நான் பர்சனலி இண்டர்ஸ்டட் - என்கிறதை உங்களுக்குச் சொல்லிடறேன், பிக்காஸ்...” என்று தயங்கினாள்.

“நீங்க பிரகாஷை நேசிச்சிங்க” என்றாள் ஜெயா.

“அதெப்படி உங்களுக்கு?”

“ஊகம்தான். பத்திரிகைகள் டிப்ஸ் தருதே...”

“யெஸ். நாங்க ம்யூட்சுவலா நேசிச்சோம். மேரேஜ் வரைக்கும் வந்துட்டோம். இந்தச் சமயத்திலே நான்... ஓ... ஐயாம் கொயட் அன்லக்கி. பத்திரிகையிலே என் காதலை வெளிப்படுத்திட்டேன். ஏன் மறைக்கணும்? என் ரசிகர்கள்கிட்டேயிருந்து எனக்கு ஆறுதல் தேவை.”

சந்தோஷ் மார்புக்குக் குறுக்காக கைகளைக் கட்டிக் கொண்டு, “நீங்க சொல்ல வந்ததைச் சொல்லுங்க” என்றான்.

“சம்பவம் நடந்ததுக்கு முன்னாலே ஒரு வாரமா பெங்களுர்லேர்ந்து அபர்ணான்னு ஒரு ரசிகை கொஞ்சம் வினோதமா நடந்துக்கிட்டா சார்.”

“உங்களுக்குச் சொன்னது பிரகாஷா?”

“ஆமாம்.”

“எப்படி நடந்துக்கிட்டா?”

“தினம் ஒரு தபால். அதிலே பிரகாஷ், ஐ லவ் யு அப்படின்னு ஒரே ஒரு வரி. கீழே லிப்ஸ்டிக் போட்ட உதட்டைப் பேப்பர்ல அப்படியே பதிச்சு அதுக்குக் கீழே முத்தங்களுடன் உங்கள் அபர்ணான்னு கையெழுத்து.”

“ஒரு பாப்புலர் நடிகனுக்கு இதெல்லாம் சகஜமில்லையா?”

“வாஸ்த்தவம். ஆனா அவ தபாலோட நிறுத்தலை. ராத்திரி நேரத்திலே பெங்களுர்லேர்ந்து எஸ்.டி.டி.யிலே பிரகாஷோட பேசியிருக்கா. நீங்க என்னைக் காதலிக்கணும்னு அவசியம் இல்லை; ஆனா நான் உங்களைக் காதலிக்கிறேன். அது, இதுன்னு ஒரே கொஞ்சல். அட்வைஸ் பண்ணிப் போனை வச்சிட்டாராம் இவர். ஸிடாம மறுபடி மறுபடி போன் செஞ்சிருக்கா. நேர்ல பார்க்கணும். எப்போ வரட்டும்னு கேட்டிருக்கா. இவர் பிடி கொடுத்துப் பேசலை. ரொம்பப் பணக்காரப் பொண்ணுன்னு நினைக்கிறேன்.”

“ஒக்கே. அப்புறம்?”

“அவ்வளவுதான்.”

“அப்புறம் நேர்ல வந்து சந்திக்கலையா அபர்ணா?”

“இல்லை.”

“வெல். உங்க சந்தேகம் என்ன?”

“நம்மை இவன் அலட்சியப்படுத்திட்டானேன்னு ஆத்திரமடைஞ்சு... ஆள் வச்சித் தீர்த்துக் கட்ட ஏற்பாடு செஞ்சிருக்கலாம் சார். நான் அவளை சந்தேகப்படறேன். பிரகாஷ் வாழ்க்கையைச் சுத்தமா எனக்குத் தெரியும். ரொம்ப நெருங்கிப் பழகின ஒரே ஜீவன் நான்தான். எந்த விஷயத்தையும் மறைக்காம சொல்லிடுவார். அவர் லைஃபிலே நெருடலே இல்லை. எதிரியே இல்லை. சமீபத்திலே அவரால ஆத்திரமடைஞ்சவங்க இந்த அபர்ணாவைத் தவிர வேற யாருமில்லை. என் மனசுக்குப் பட்ட சந்தேகத்தைப் போலீஸ்ல சொல்லிடறது நல்லதுன்னு பட்டதாலேதான் இன்வெஸ்டிகேஷன் ஆஃபீஸர் யாருன்னு தெரிஞ்சுக்கிட்டு உங்களைத் தொடர்பு கொண்டேன்.”

“மேடம், இதை ஏன் முதல்ல உங்களை விசாரிச்ச இன்ஸ்பெக்டர் கிட்டே சொல்லலை?”

“அப்போ நான் சிந்திக்கிற நிலைமையிலேயே இல்லையே... என் காதலர் இறந்துட்டார்ங்கிற அதிர்ச்சியை முழுங்கிட்டு நடமாடினதே பெரிய விஷயம். எதுவுமே புரியலை எனக்கு. தூக்க மாத்திரை சீசாவை எடுக்கப் போயிட்டேன். அம்மா தடுத்துட்டாங்க. நான் என் நிலையிலே இல்லை அப்போ.”

“ஒக்கே. ஆனா... கொலை செய்ற அளவுக்கான கோபம் நீங்க சொன்ன சம்பவங்களிலே வராதுன்னு தான் நான் நினைக்கிறேன். எதுக்கும் நான் உங்க தகவலை கிளியர் பண்ணிக்குவேன். ரொம்ப நன்றி.”

மேஜை மேல் வைத்திருந்த தன் கைப்பையை எடுத்துக் கொண்டு எழுந்தாள் கோகிலா. “நான் புறப்படறேன்.”

“ஒரு நிமிஷம்” என்றாள் ஜெயா.

“என்ன?”

“மிஸ்டர் பிரகாஷை நீங்க நேசிக்க ஆரம்பிச்சது எப்போ?”

“ஆறு மாசத்துக்கு முன்னாலே.”

“ரெண்டு பேரும் உங்க அன்பை எப்போ வெளிப்படுத்திக்கிட்டிங்க?”

“ஆறு மாசம் முன்னாடிதான். சிங்கப்பூருக்கு ஷூட்டிங்கிற்கு போயிருந்தப்போதான் எங்க அபிப்ராயங்களைப் பேசிக்கிட்டோம்.”

“உங்க காதல், இண்டஸ்ட்ரியிலே நிறைய பேருக்குத் தெரியுமா?”

“யாருக்கும் தெரியாது. நாங்க ரகசியமாத்தான் வெச்சிருந்தோம். சில நிகழ்ச்சிகளுக்குச் சேர்ந்து போறதையும், சிரிச்சப் பேசறதையும் வச்சி சில நிருபர்கள் யூகம் செஞ்சி எழுதினாங்க. ஆனா நாங்க அதை உடனுக்குடன் மறுத்துக்கிட்டுதான் இருந்தோம்.”

“உங்க ரெண்டு பேர் நெருக்கத்தை விரும்பாதவங்க யாராவது இருந்தாங்களா?”

“சாருன்னு ஒரு நடிகை இருக்கா இல்லையா? அவ முன்னெல்லாம் என்கிட்டே ரொம்ப அன்பாப் பழகுவா. நாங்க வாடி. போடின்னு பேசிக்குவோம். ஒரே மாதிரி டிரெஸ் போட்டுக்கிட்டு சினிமா சம்மந்தப்பட்ட விழாக்களுக்குப் போவோம். நான் பிரகாஷோட பழக ஆரம்பிச்சதிலேர்ந்து அவ என்னை விட்டு விலகிட்டா. காரணமே இல்லாம ரெண்டு தடவை முகத்தைத் திருப்பிக்கிட்டுப் போனா. எங்களுக்குள்ளே பழக்கம் குறைஞ்சிடுச்சி. எப்பவாவது நேருக்கு நேர் தவிர்க்க முடியாமப் பார்த்துட்டா லைட்டா சிரிச்சிட்டு விலகிடுவோம்.”

“சாரு உங்ககிட்டேர்ந்து விலகினதுக்குக் காரணம் என்ன?”

“அவளுக்கு பிரகாஷ் மேல ஒரு கண். மேல விழுந்து பேசுவா. குழையடிப்பா. வீட்டுக்கு டின்னருக்குக் கூப்பிடுவா. டேபிள் டென்னிஸ் விளையாடக் கூப்பிடுவா. இவர் காலையிலே ஜாகிங் போற சமயத்திலே - பேசணும், பழகணும்ங்கற காரணத்தினாலே சைக்கிள் ஒண்ணை எடுத்துக்கிட்டு அதே பீச்சுக்குப் போயிருவா. என்ன செஞ்சும் இவர் கண்டுக்கிறதே இல்லை. க்ளீனா நழுவிடுவார்.”

சந்தோஷ் எழுந்து கோகிலா அருகில் வந்துநின்று “ஒன் மோர் கொஸ்டின். உங்களுக்கு மல்லிகைப் பூ ரொம்பப் பிடிக்குமா?” என்றான்.

“உயிரு! தினமும் வச்சிப்பேன்.”

“கொலை நடந்த அன்னிக்கு முதல் நாள் நீங்க பிரகாஷை சந்திச்சிங்களா?”

“இல்லை, போன்லதான் பேசிக்குவோம் அதிகமா.”

“அவர் கூடக் கார்ல போனீங்களா?”

“எப்போ?”

“சம்பவத்துக்கு முதல் நாள்.”

“ம்கூம். கூடுமானவரைக்கும் சிட்டில நாங்க - அதுவும் பகலிலே சந்திக்கிறதில்லை. ஈவினிங் ஏழு மணிக்கு மேலதான் சந்திப்போம். கார்ல அவர் கூடப் போக மாட்டேன். வேற வினையே வேணாம். நடிகை கோகிலா பிரகாஷின் காரில் கும்மாளம்னு எழுதிடுவாங்க. வரட்டுமா? குற்றவாளியைக் கண்டுபிடிச்சதும் எனக்குச் சொல்லீங்களா?”

“ஷ்யூர். எதுக்காக?”

“ஐ வாண்ட் டு ஷூட் ஹிம்” என்றாள் பற்களை நெறித்து. விருட் என்று வெளியே சென்றாள். கதவு தானாக மூடிக் கொண்டது.

சந்தோஷ் ஜெயாவைப் பார்த்தான்.

“என்ன ஜெயா, கோகிலாவைப் பற்றி என்ன மதிப்பீடு?”

“காதலன் செத்த சோகம் அத்தனை தெரியலை எனக்கு. இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலேயும் பேட்டி கொடுத்து, நம்மைச் சந்திச்சி, ஒரு பாப்புலாரிட்டி பில்ட் - அப் பண்ண முயற்சியாத்தான் படுத்து எனக்கு. ஆம் ஐ ரைட்?”

“கரெக்ட். இன்னொரு முரண்பாடு கவனிச்சிங்களா? அபர்ணான்னு ஒரு பொண்ணைப் பத்திக் குற்றச்சாட்டு சொல்ல வந்துட்டு, போறப்போ ‘ஐ வாண்ட் டு ஷூட் ஹிம்’ன்னு சொல்றாங்க. பத்தாததுக்கு சாருவைப் பத்தித் தகவல்கள். ஆனா... நான் எதையுமே அலட்சியப்படுத்தத் தயாரா இல்லை” என்றான் சந்தோஷ்.

“என்னப்பா இது வேஷம்?” என்றான் கணேஷ்.

“வேஷப் பண்ணப்போ கை தவறிடுச்சி. சுத்தமா எடுத்துட்டேன்” என்றான் அலெக்ஸ்.

“சரி, தலை என்னாச்சு?”

“சம்மர் தாங்கலை. கசகசன்னு வேர்த்துத் தலைவலி வருது. அதான் ஓட்ட வெட்டுடானனுட்டேன்.”

“நேத்துப் பூரா எங்கே போனே?”

“தாம்பரம் போய் சொந்தக்காரங்களைப் பார்த்துட்டு வந்தேன்.”

“சொல்லிவிட்டுப் போயிருக்கலாமில்லே? சரி. ஏன் ஆட்டோல வந்து ஏறங்கினே? சைக்கிள் என்னாச்சு?”

என்ன சொல்வது என்று யோசித்தான் அலெக்ஸ்.

“என்ன முழிக்கிறே? தொலைச்சிட்டியா?”

“ஆமாம். நாலு அஞ்சி நாள் முன்னாடியே காணாமல் போச்சு. போஸ்ட் ஆபீஸ் வாசல்ல நிறுத்திட்டுப் பூட்டாம உள்ள போய்ட்டு வந்து பார்த்தா, காணோம். எவனோ அடிச்சுட்டுப் போய்ட்டான்.”

“போலீஸ்ல கம்பளைண்ட் கொடுத்தியா?”

“ரொம்பப் பழைய வண்டி. நூறு ரூபா கூடப் பெறாது. புகாரன்னு போனா... நமக்குத்தான் செலவுன்னு நான் போகலை.”

“போய்யா முட்டாள். வேற திருட்டிலே மாட்டறப்போ உன் சைக்கிளும் கிடைக்கலாம். முதல்ல புகார் ஒண்ணு கொடுத்து வைய்யி. இப்போ என்ன செய்றே? நம்ம படத்துக்கான ப்ரிவியு இன்விடேஷன்ஸ் தர்றேன். எல்லாப் பத்திரிகை ஆபீஸுக்கும் போயி நேர்லயே கொடுத்துட்டு வந்துடு... அந்த வேதமூர்த்தி இருக்கானில்லையா, அதான் சோடா புட்டி. போன படத்திலே ப்ரிவியு தியேட்டரிலே டைரக்டரை லெஃப்ட் அண்ட் ரைட் கேள்வி கேட்டானே, அந்தாளுக்கு கொடுக்கிறப்போ பிரசண்ட்லேஷன் உண்டுன்னு சொல்லிடு - அப்பதான் வருவான்.”

அலெக்ஸ் தோளில் அழைப்பிதழ்கள் கொண்ட பையை மாட்டி விட்டுப் புறப்பட்டான். பஸ்சில் வார் பிடித்து நின்று கொண்ட போது யோசித்தான்.

நிஜமாகவே ஒரு கம்பளைண்ட் கொடுத்துடலாமா?

காற்றோட்டமான குல்லாய் ஒன்று போட்டிருந்தார் சர்ப்புதின். நெற்றியில் இரண்டு புருவங்களும் கை கோர்த்திருந்தன. வழுவழ என்று ஒரு ஜிப்பா. வெகுதூரம் வீசுகிற சென்ட்.

“இன்ஸ்பெக்டர், என் பையன்தான் முகம்மது பாஷா. ஏன்?” என்றார்.

“அவரைச் சந்திக்கணும் நான்.”

“இங்கே இல்லையே அவன்.”

“எங்கே?”

“துபாய் போய் ஏழெட்டு மாசமாச்சே...”

“அப்படியா? உங்க பையன் ஒரு சைக்கிள் வச்சிருந்தாரே, இப்போ இருக்கா?”

“ஊருக்குப் போறப்போ வித்துட்டுப் போயிட்டான். எதுக்குக் கேக்கறீங்க?”

“ஒரு கேஸ்லே உங்க பையன் வச்சிருந்த சைக்கிள் சம்மந்தப்பட்டிருக்கு.”

“அல்லாஹ்! இவனே பழைய வண்டியைத்தான் வாங்கினான் சார். என்ன கேஸ்?”

“சொல்றேன். உங்க பையன் யார்கிட்டே வண்டியை வித்தார்ன்னு தெரியுமா?”

“தெரியாது. வண்டியை வித்துட்டேன்னான். சரிப்பான்னேன்.”

“வண்டியை வித்தது அவர் ஃபிரண்ட்ஸ் யாருக்காவது தெரிஞ்சிருக்கலாமில்லையா?”

“அவனுக்கு யாரு ஃபிரெண்டு இங்கே? நாலு வீடு தள்ளி பஷின்னு ஒரு பையன் டைலர் கடை வச்சிருக்கான். அவன்தான் கூட்டாளி.”

“யாரையாச்சும் அனுப்பி அந்த பஷிரைக் கூட்டிட்டு வரச் சொல்லுங்க இங்கே.”

அந்த பஷிரும் அதையேதான் சொன்னான்.

“வண்டியை வித்துட்டேன் பஷிருன்னான். யார் கிட்டே வித்தேன்னு நான் கேட்டுக்கலை சார்.”

“ஐ.சி. துபாய் அட்ரஸ் கொடுங்க. உங்க பையன் வேலை பார்க்கிற கம்பெனில போன் இருக்குமே... அந்த நம்பரும் வேணும்.”

பெற்றுக் கொண்டு புறப்பட்டார் இன்ஸ்பெக்டர்.

ஜிப்பிலிருந்து சந்தோஷ், ஜெயா, மற்றும் இரண்டு கான்ஸ்டபிள்கள் இறங்கியதும் வாசலுக்கு வந்து வரவேற்றான் வெங்கட்.

பிரகாஷின் பங்களாவிற்குள் அவர்கள் நுழைந்தார்கள்.

ஹாலின் முக்கியச் சுவரில் பெரிதுபடுத்தப்பட்ட பிரகாஷின் படத்திற்குப் புதிய மாலை போடப்பட்டிருந்தது. ஹாலின் சோபாக்களும், ட்ரேக்களும் சற்று ஒழுங்கற்றுக் கிடந்தன. ஹாலை ஓட்டின அறையிலிருந்து ஓர் அம்மாள் எட்டிப் பார்த்துவிட்டு மறைந்தாள்.

“யார் அது மிஸ்டர் வெங்கட்?” என்றான் சந்தோஷ்.

“அவங்கதான் பிரகாஷ் சாரோட அம்மா.”

“வேற யார் இருக்காங்க இப்போ?”

“அம்மா, அப்பா, தம்பி - மூணே பேர்தான்.”

“எங்கே அவங்க?”

“அப்பா டைனிங் ஹால்லே சாப்பிட்டுக்கிட்டிருக்கார். அவர் தம்பி வெளியே போயிருக்கார்.”

“நான் வீட்டை ஒருதரம் சுத்திப் பார்க்கணும். பிரகாஷோட பர்சனல் அறையைத் திறந்து பார்க்கணும். சாவி கொண்டாந்திருக்கேன். அப்புறம் பிரகாஷோட ஃபாமிலி மெம்பர்ஸ்கிட்டே பேசணும்.”

“செய்ங்க சார். மொதல்ல வீட்டைச் சுத்திப் பார்த்துடலாம். வாங்க.”

“போலாம். அதுக்கு முன்னாடி உங்ககிட்டேயே கொஞ்சம் பேசணும். உக்காருங்க.”

சந்தோஷ் சோபாவில் அமர்ந்து கொள்ள... எதிரே வெங்கட் தயக்கமாய் அமர்ந்ததும், பிரகாஷின் அம்மா எட்டிப் பார்த்த அறைக்குச் சென்றாள் ஜெயா.

“நேரடியாக் கேக்கறேன் மிஸ்டர் வெங்கட். உங்க அபிப்பிராயம் என்ன? இந்தக் கொலையாருடைய வேலைன்னு சந்தேகப்பட்டறிங்க?”

“நிச்சயமாப் போன்ல மிரட்டினவன்தான் சார் இதைச் செஞ்சிருக்கான். ரெண்டு தடவை போன் செஞ்சான். நான்கூட விளையாட்டாத்தான் எடுத்துக்கிட்டேன். ஆனா பிரகாஷ் கொஞ்சம் கலங்கிட்டாரு. போலீஸ்ல சொல்லிடுவோம்ன்னாரு. அதன்படி சொல்லி, போன்ல டேப் எல்லாம் அட்டாச் பண்ணினாங்க. அதுக்குள்ளே சொன்னபடி செஞ்சிட்டான் அவன்.”

“ஸ்டேஷன்ல நீங்க கொடுத்த கம்பளைண்ட் காப்பி, இன்ஸ்பெக்டர் எடுத்த நடவடிக்கை ரிப்போர்ட் எல்லாம் பார்த்தேன். ஓக்கே. எந்தக் கொலைகாரனாவது எச்சரிக்கை செஞ்சிட்டுக் கொலை செஞ்சிருக்கானா?”

“இதோ செஞ்சிட்டானே சார். உன்னால முடிஞ்சாத தடுத்துக்கோன்னு ஒரு சவால் மாதிரி விட்டு ஜெயிச்சுட்டானே சார். கொஞ்சம் வித்தியாசமான மனநிலை கொண்டவனா இருக்கலாம்.”

“அப்படி யாரையாவது நீங்க யூகிக்கிறீங்களா?”

“என்னால யூகிக்க முடியலை சார்.”

“சினிமாத் துறையிலே அவருக்கு எதிரிகள் யாருமே கிடையாதன்னு விசாரணையிலே நீங்க சொன்னதா நினைவு.”

“ஆமாம் சார். ஜெம் சார் அவர். ஒரு குறை சொல்ல முடியாது.”

“நடிகை கோகிலாவோட எப்படிப் பழகினார்?”

“வந்து... நேசிச்சார் சார். கல்யாணம் பண்ணிக்கிறதா இருந்தாங்க.”

“நடிகை சாரு எப்படி?”

“எல்லா நடிகர்களோடவும் சோஷியலாப் பழகுவாங்க. பிரகாஷ்கிட்டேயும் நட்பாப் பழகுவாங்க.”

“மிஸ்டர் வெங்கட், பிரகாஷ் பற்றி வந்த செய்திகளை எல்லாம் கலெக்ட் பண்ணி வச்சிருக்கீங்களா?” என்றாள் அறையிலிருந்து வந்த ஜெயா.

“நான் இவர்கிட்டே சேர்ந்து ஒரு வருஷமாச்சு. இந்த ஒரு வருஷத்திலே வந்த அத்தனைச் செய்திகள், ஸ்டில்கள் எல்லாத்தையும் கட் பண்ணி ஆல்பமா வச்சிருக்கேன்.”

“அந்த ஆல்பமும் - சமீபத்திலே ஒரு மாசமா வந்த எல்லா ரசிகர் கடிதங்களும் வேணும் எங்களுக்கு.”

“தர்றேன் மேடம்.”

“வெங்கட், பெங்களுர் அபர்ணாகிட்டேர்ந்து வந்த முத்த முத்திரை குத்தின லெட்டரை நான் பார்க்கணும். எடுங்க.”

“ஓ... அது உங்களுக்கு...”

“தெரியும். எடுத்துக் கொடுங்க.”

கோகிலா சொன்னபடி ஒரே ஒரு வரியும், லிப்ஸ்டிக் முத்தமும், கையெழுத்தும் இருந்தன அந்த அழகான மெல்லிய காகிதத்தில்.

இடது ஓரத்தில் விலாசமும் போன் நம்பர்களும் இருக்க...

“மிஸ்டர் வெங்கட், ஓர் உதவி செய்க எனக்கு.”

“சொல்லுங்க சார்.”

“உடனடியா இந்த நம்பரைத் தொடர்பு கொண்டு எனக்குக் கொடுங்க. இந்த அபர்ணாகூடப் பேசணும் நான்.”

வெங்கட் அருகில் இருந்த போனில் கோட் நம்பர் சுழற்றி, அபர்ணாவின் எண்ணைச் சுழற்ற... நான்காவது ரிங்கில் போன் எடுக்கப்பட்டது.

“ஹலோ, சூரியநாராயணா ஹியர்.”

“மெட்ராஸ்லேர்ந்து பேசறோம் சார். மிஸ் அபர்ணா கூடப் பேச முடியுமா? நீங்க...”

“அவ பாதர் பேசறேன். நீங்க யாரு?”

வெங்கட் ரீசிவரைப் பொத்திக் கொண்டு, “அபர்ணாவோட அப்பா” என்றான்.

சந்தோஷ் அவனிடமிருந்து ரிசீவரைப் பெற்றுக் கொண்டு “ஹலோ, மிஸ் அபர்ணாவோட பேசணும் சார். நான் ஒரு போலீஸ் ஆஃபீஸர். ஒரு என்கொயரிக்காக உங்க டாட்டரோட பேசணும்.”

“போலீஸ்? காட்! மெட்ராஸ் வந்து என்ன குறும்பு செஞ்சா அவ. ரொம்ப மிஸ்கவஸ் கேள். என்ன சார் என்கொயரி? என்ன செஞ்சா அவ? இங்கே இன்னும் வரலை.”

“வாட் டு யு மீன்? அபர்ணா எங்கே இருக்காங்க?”

“மெட்ராஸ் எனக்கொரு பங்களா இருக்கு. மூனு நாளாச்சு அபர்ணா மெட்ராஸ் வந்து. ஃப்ரெண்ட்ஸ் எல்லாரையும் பார்த்துட்டு வர்றதா வந்தா.”

“ஐ.சி. எந்த தேதி மெட்ராஸ் வந்தாங்க?”

“24-ஆம் தேதி. ஆக்டர் ஒருத்தன் செத்துப் போனானே - ஒரே பரபரப்பா இருந்திச்சே... அதுக்கு மொதல் நாள். இவளுக்குக் கூட அந்த ஆக்டர்ன்னா ஒரே க்ரேஸ்.”

“மெட்ராஸ் பங்களா அட்ரஸ் சொல்றீங்களா?” என்றான் சந்தோஷ்.

“மிஸ்டர் வெங்கட். பிரகாஷோட பர்சனல் ரூமுக்கு எப்படிப் போகணும்?” என்றான் சந்தோஷ். பெங்களுர் காலில் பெற்ற அபர்ணாவின் சென்னை விலாசத்தைத் தன் டைரியில் குறித்துக் கொண்டான் ஜெயா.

“வாங்க சார்” என்று மாடிப் படிகளில் ஏறினான் வெங்கட்.

அறை இதமான வெப்பத்தில் இருந்தது. வரிசையாய் சவிட்சுகளைத் தட்டி, அங்கங்கே அலங்கார விளக்குகள் கண் விழித்தன. அறை வாசலிலிருந்து கட்டிலுக்கு அரை கிலோ மீட்டர் நடக்க வேண்டும் போலிருந்தது. ஒரு பகுதியில் அகல மேஜை. சுழல் நாற்காலி. இன்னொரு பகுதியில் ஒரு கொத்து சோபா. நாற்காலிகள். ஜன்னல் அருகே ஆடும் நாற்காலி. ஒரு சுவர் முழுக்க டிசைன் டிசைனாகப் பிரிக்கப்பட்ட கப்-போர்டுகள், புக் ஷெல்ஃப்ஸ், டி.வி., வீடியோ.

“மிஸ்டர் வெங்கட், நீங்க கொஞ்சம் வெளியே இருங்க. எங்களுக்குத் தேவைப்பட்டா எழுதிக் கொடுத்திட்டு சில பொருள்களை வெளியே எடுத்துக்கிட்டுப் போவோம்.”

“சரி சார்” என்று வெங்கட் ஏர்கண்டிஷனரை இயக்கி விட்டு, “உங்க வேலை முடிஞ்சதும் என்னைக் கூப்பிடுங்க. நான் கீழே ஹால்ல இருக்கேன். இண்ட்டர்காமில் நம்பர் ஃபோர்” என்று விட்டு வெளியேறிச் சென்றான்.

சந்தோஷ் திரும்பி மார்பின் குறுக்கே கைகளைக் கட்டியிருந்த ஜெயாவைப் பார்த்தான். “வாட் வி எக்ஸ்பெக்ட் ஜெயா?” என்றான். நடந்து மேஜையின் முதல் டிராயரைத் திறந்தான்.

“நிச்சயமாகக் கொலைகாரனோட அட்ரஸ் இல்லை” என்று சிரித்தான். “எக்ஸ்க்யூஸ் மீ சார். இந்த அறைத் தேடலை விட அந்த அபர்ணாவையும், நடிகை சாருவையும் முதல்ல விசாரிச்சுட்டா நல்லதுன்னு எனக்குப்படுது.”

“செய்யலாம். இதுவும் முக்கியம்தான். அடுத்தது அபர்ணா, கடிதத்திலே முத்திரையிடப்பட்ட அந்த உதடுகளை அவசியம் சந்திச்சாகணும்.”

“ஒரு பர்சனல் சஜஷன் சார்.”

“சொல்லுங்க.”

“சீக்கிரம் கல்யாணம் பண்ணிக்குங்க” என்று விட்டுச் சிரிப்பாகக் கப்போர்டுகளை நோக்கி நடந்தான் ஜெயா.

அவளை நோக்கிப் புன்னகைத்து விட்டு, நாற்காலியில் அமர்ந்து மேஜை டிராயரின் காகிதங்களை மேலே போட்டுக் கொண்டு ஆராய ஆரம்பித்தான்.

ஜெயா ஒவ்வொரு கப்போர்டாகத் திறந்து, “வாவ்” என்றான்.

“என்ன?”

“இங்கே பாருங்க. சிடிலயே இவர்கிட்டே மட்டும் தான் ஸ்டாக் போலிருக்கு. பதினைஞ்சு காட்டன் சிகரெட்ஸ். ரோத்மான்ஸ். கேஸ் கேஸா வரவழைப்பார் போலிருக்கு.”

“வெல். இந்த ரேட்ல தொடர்ந்து ஸ்மோக் பண்ணியிருந்தா கொலையிலே சாகாம ஒரு வருஷம் கழிச்சுக் கான்சர்ல

செத்திருப்பான். இங்கே ஒரு வவுச்சர் ஜெயா. நாலாயிரம் ரூபாய்க்கு திரைச்சீலைத் துணிகள் வாங்கி ஜன்னல் ஜன்னலாத் தொங்க விட்டிருக்கான். நாலு ரூபாய்க்கு ஜாக்கெட் பிட் வாங்க முடியாமல் லட்சம் குடும்பங்கள்.”

“சார். இதிலே இன்னொரு பியூட்டி என்னன்னா... இந்தக் குடும்பங்கள் கொடுக்கிற காகதான் இது. இதான் சமுதாயம். என்ன செய்து? ஆயிரக்கணக்கான தேனீக்கள் சேர்க்கும். நாம் போய் தேன்கூட்டை எடுத்து வந்து தேன் எடுத்துடறதில்லையா?”

ஜெயா அடுத்த அலமாரியில் கை வைக்க அது சுழன்று திரும்ப... அட்டென்ஷனில் நின்ற லேபிள் போர்த்தின பச்சை சோக்களில் திரவங்கள் ததும்பின.

நிமிர்ந்து பார்த்த சந்தோஷ், “தற்கொலை முயற்சிகளில் இதுவும் ஒண்ணு” என்றான்.

ஜெயா அதை மூடி விட்டு அடுத்த கப்போர்டுக்குச் சென்றான்.

ஒரு மணி நேரத்திற்கும் மேல் உன்னிப்பாக பேசிக் கொண்டே அவர்கள் ஆராய்ந்தார்கள். எதுவென்று தெரியாமல் எதையோ தேடினார்கள்.

பிரகாஷின் கால்ஷீட்ஸ் சம்பந்தப்பட்ட டைரி, பர்சனல் டைரி, எங்கேஜ்மெண்ட்ஸ் டைரி, விலாசங்கள் அடங்கிய பெரிய புத்தகம், விசிட்டிங் கார்ட்ஸ் ஆல்பம், கடிதங்கள், பாங்க் பாஸ் புக்ஸ் என்று திரட்டி ஒரு பக்கமாக வைத்து விட்டு...

இண்டர்காமின் எண்ணை அழுத்தி வெங்கட்டுடன் பேசி அவனை மேலே வரவழைத்தார்கள்.

“வெங்கட், இதெல்லாம் நாங்க எடுத்துட்டுப் போறோம். இதோ லிஸ்ட், வச்சிக்கங்க. இதைத் தவிர நாங்க கேட்ட ரசிகர் கடிதங்கள், நியூஸ் ஆல்பம் இதெல்லாம் ரெடி செஞ்சிட்டிங்களா?”

“கீழே ரெடியா எடுத்து வச்சிருக்கேன் சார்.”

“தாங்ஸ். பிரகாஷோட பிரதர் சுந்தரபாண்டியன் வந்துட்டாரா?”

“இன்னும் வரலை சார்.”

“அவர் அப்பா சாப்பிட்டுட்டு வெளியே போய்டலையே?”

“இல்லை சார். கீழேதான் இருக்கார்.”

அப்புறம் பிரகாஷின் அப்பாவை அரைமணி நேரம் விசாரித்தான்.

தஞ்சாவூரில் விவசாயம் பார்ப்பதாய்ச் சொன்னார். திடுக் திடுக் என்று துண்டின் முனையை வாயில் பொத்திக் கொண்டு அழுதார். பிரகாஷின் பள்ளி வாழ்க்கை பற்றி... சின்ன வயதில் அவன் படு ஒல்லியாய், கோழையாய் இருந்தது பற்றிச் சொன்னார். பொறாமை தாங்காமல் யாரோ செய்த வேலை என்றார். குற்றவாளி தன் கையில் கிடைத்தால் நொங்கு போல அரிவாளால் சீவி விட்டுத்தான் மறு வேலை என்றார். பக்கத்தில் வந்து நின்ற அவர் மனைவி இவருக்குப் பேச்சுத் தடைப்படுகையில் விட்ட இடங்களிலிருந்து அழகையைத் தொடர்ந்து கொண்டு பேசினாள்.

மறுத்தும் பிடிவாதமாய்த் திணிக்கப்பட்ட ஆரஞ்சுப் பானத்தை ஸ்ட்ராவினால் செல்லமாகப் பாதிவரை திண்டி வைத்து விட்டு...

வேலைக்காரர்கள், வாட்ச்மேன் என்று கொஞ்சம் கொஞ்சம் விசாரித்து விட்டுக் காரில் புறப்பட்டதும்...

“நேரா ஒரு நல்ல ஹோட்டல். அப்புறமா அபர்ணா” என்றான் சந்தோஷ்.

“பிரகாஷோட அம்மாகிட்டே நான் தனியாப் பேசிக்கிட்டிருந்தேனில்லையா முதல்ல. அப்போ ஒரு சின்ன பாய்ண்ட். நம்ம கேஸோட சம்பந்தப்படுத்தணும்னு சொல்லலை. ஆனா...”

“சொல்லுங்க ஜெயா.”

“பிரகாஷோட தம்பி சுந்தரபாண்டியனை நாம மீட் பண்ணணும் சார்.”

“செஞ்சுட்டாப் போச்சு. ஒரு போனடிச்சு நம்ம ஆபீசுக்கு வரச் சொன்னா வருவான்.”

“அந்தம்மா பேசினப்போ சொன்னாங்க. ரெண்டு பிள்ளைகளிலே ஒண்ணுதான் முரடா, தரிசாப் போச்சு... ஒண்ணாவது நல்லா பேரும் புகழுமா முன்னுக்கு வந்திச்சேன்னு சந்தோஷப் பட்டுக்கிட்டிருந்தோம். கடைசில இப்படி ஆயிருச்சின்னாங்க.”

“தரிசா? சுந்தரபாண்டியனா?”

“ஆமாம். ஊர்ல வீண் வம்புக்கு அலையறவனாம். தினம் ஒரு தகராறாம். பிரகாஷுக்கும் இவனுக்கும் குணம் ஒத்தே வராதாம். கொஞ்ச நாள் பேசாமக்கூட இருந்தாங்களாம்.”

“மைகாட்! இதெல்லாம் அந்தம்மாவே சொன்னாங்களா?”

“ஆமாம். பொய் இல்லை. ரொம்ப அப்பாவி அவங்க. குதுவாது தெரியலை. நான் ஒரு பொண்ணுங்கறதாலே கடகடன்னு கொட்டிட்டாங்க. சின்னப் பையனைப் பத்தி இவ்வளவு தகவல் ஏன் சொன்னாங்கன்னா... அப்படியெல்லாம் இருந்த அவன் - அண்ணன் செத்ததைக் கேட்டுத் துடிச்சப் போயிட்டானாம். அதைச் சொல்ல வந்துதான் எல்லாம் சொன்னாங்க.”

“ஐ.சீ. சுந்தரபாண்டியன் அப்படின்னு எழுதி ஒரு கேள்விக்குறி போட்டு வச்சிடுங்க நம்ம டைரில். கவனிக்கலாம். ஆனா... நடந்த கொலை ஒரு சாமர்த்தியமான முறையிலே நடந்திருக்கு. சுந்தரபாண்டியனோட பேசணும். சாமர்த்தியமானவனா அவன்னு பார்க்கணும். அஃப்கோர்ஸ் வி கெட் எ மோட்டிவ். அண்ணனைப் பிடிக்காது. பணம், புகழினால் பொறாமை. இறந்தால் சொத்தை எல்லாம் அனுபவிக்கிற சுகம்... ஜெயா, வி ஹேவ் டு கிளியர் ஹிம். கேஸை சிக்கலாக்கிக் கிட்டே போகக் கூடாது” என்ற சந்தோஷ், காரை அந்த உயர்தர ஹோட்டலின் வாசலில் நிறுத்தி எஞ்சினை அணைத்தான்.

ஒரு கையை ஒரு காதில் வைத்துப் பொத்திக் கொண்டு, மறு காதில் ரிசீவரைச் சாய்த்து உச்சக் குரலில் கத்தி ஓவர்சீஸ் கால் பேசினார் இன்ஸ்பெக்டர்.

“நான் பேசிக் கொண்டிருப்பது சென்னையைச் சேர்ந்த முகம்மது பாஷாவிடம்தானே?” என்றார் ஆங்கிலத்தில்.

“யார் சார் அது? எனக்கு இங்கிலிஷ் தெரியாது” என்று ஒரு தேய்ந்த கத்தலாய்ப் பதில் வந்தது.

“முகம்மது பாஷாதானே பேசறது?”

“ஆமாம்.”

“மெட்ராஸிலிருந்து போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் பேசறேன். ஒரு கொலை சம்மந்தமா விசாரணை. ஆறு மாசத்துக்கு முன்னாடி உங்க பழைய சைக்கிளை விலைக்கு வாங்கினவன்தான் குற்றவாளி.

அவனைப் பிடிக்கிறதிலே நீங்க உதவணும். ஞாபகப்படுத்திச் சொல்லுங்க. நீங்க சைக்கிளை யார்கிட்டே வித்திங்க?”

மேற்கண்ட கேள்வியை மூன்று முறை திரும்பத் திரும்பச் சொல்லித்தான் பாஷாவுக்குப் புரிய வைக்க முடிந்தது.

“அதுவா? மறந்து போச்சு சார். இப்ப கேட்டா எப்படி ஞாபகமிருக்கும்?”

“தயவு செஞ்சி ஞாபகம் பண்ணிப் பாருங்க. உங்களுக்கு அறிமுகமான நபர் இல்லையா அவரு?”

“இல்லை. அந்தாளை யாருன்னே தெரியாது எனக்கு.”

“பேர் ஞாபகம் இருக்கா?”

“இல்லை சார்.”

“தொழில் என்ன செய்தா சொன்னான்?”

“சினிமா கம்பெனில் என்னவோ வேலை அவனுக்கு. அதான் ஞாபகமிருக்கு.”

“வெரிசூட். பார்த்திங்களா, இதுவே ஒரு தகவல்தான். வேற என்ன ஞாபகம் இருக்கு?”

“சார்... சார். அந்தாள் கழுத்திலே கிராஸ் இருந்தது. கிறிஸ்தவ ஆள் அவன்.”

“வெரிசூட். அப்புறம்? முகம் ஞாபகமிருக்கா?”

“இல்லை.”

“என்ன வயசிருக்கும்?”

“சின்ன வயசுதான். முப்பதுக்குள்ளேதான் இருக்கும்.”

“வேற?”

“வேற விபரங்கள் எதுவும் நினைவுக்கு வரலை சார்.”

“ரைட். நல்லா யோசிங்க. நான் போனை வச்சிடறேன். நாளைக்கு இதே நேரம் கூப்பிடறேன். நினைவுக்கு வந்ததைச் சொல்லுங்க பாஷா. இவ்வளவு தூரம் நீங்க ஒத்துழைக்கிறதுக்கு ரொம்ப நன்றி” என்று ரிசீவரைப் பெருமூச்சுடன் வைத்தார்.

அவரின் கை அருகில் இருந்த காகிதத்தில் சினிமாக் கம்பெனியில் வேலையில் இருப்பவன் - கிறிஸ்தவன் - என்று எழுதியிருந்தது.

“என்னய்யா வேணும் உனக்கு?” என்றார் கான்ஸ்டபிள்.

“ஒரு கம்பளைண்ட் கொடுக்கணும்.”

“என்ன, திருட்டுப் போச்சா, அடிதடியா?”

“திருட்டு.”

“என்ன, பல்லயா? அதெல்லாம் கிடைக்காதுப்பா.”

“பணமில்லிங்க. சைக்கிள்” என்றான் அலெக்ஸ்.

“ஏட்டய்யாகிட்டே கொடுத்துட்டுப் போ. நாமதான்யா ஜாக்கிரதையா இருக்கணும். பூட்டாமப் போயிருப்பே.”

“இல்லைங்க. பூட்டிட்டுத்தான் காபி சாப்பிடப் போனேன்.”

“சரிதான். என்ன பெரிய பூட்டு.. ஊக்கு விட்டாத் திறந்துக்குது. எழுதிக் கொடு போய்.”

அலெக்ஸ் ஏட்டய்யாவிடம் பழுப்புக் காகிதத்தை வாங்கி எழுதிக் கொடுத்தான். அவர் படித்துப் பார்த்து விட்டு, “என்னப்பா இது, ஒரு வாரம் முன்னாடி தொலைஞ்சதுக்கு இப்போ வர்றே?” என்றார்.

“ஒரு வாரமா சொந்த முயற்சில தேடிப் பார்த்தேன் சார்.”

“சொந்த முயற்சியா? அப்புறம் நாங்க எதுக்கு இருக்கோம்? முடியலென்னா வந்துடறதா? இந்நேரம் பார்ட் பார்ட்டாக் கழட்டி வித்துக் காசாக்கியிருப்பான். வண்டி நம்பரையும் போடலையே நீ?”

“தெரியாது சார். பழைய வண்டி.”

“சரி. மாட்னா சொல்லியனுப்பறேன். வந்து அடையாளம் காட்டு. ஒரு காரியம் செய்றியா எனக்கு?”

“என்ன சார்?”

“எதிர்த்த கடைக்குப் போயி ஒரு குயர் டிம்மி பேப்பர் வாங்கிக்கோ. அப்படியே பிரிட்டானியா மில்க் பிக்கிள் இல்லே, அது ஒரு பாக்கெட் வாங்கிட்டு வா. கொஞ்சம் லேட்டானாலும் சைக்கிள் கிடைச்சுடும். கவலையை வுடு. என்ன?”

அலெக்ஸ் பேப்பரும், பிஸ்கெட்டும் வாங்கிக் கொடுத்து விட்டுத் திரும்பினான்.

அப்பாடா! போலீஸ் என்னிடம் வந்தால், “என் சைக்கிள்தான் சார். ஆனா தொலைஞ்ச போச்சு. ஒரு வாரம் முந்தியே, பாருங்க. கம்பளைண்ட் தந்திருக்கேன்” எனலாம்.

நம்புவார்களா? சந்தேகம்தான். பார்க்கலாம்.

அந்த மிலிட்டரிக்காரர் நாகராஜ் முன் அழைத்துச் சென்று “இவனா பார்” என்பார்கள். இப்போது முக அடையாளம் மாறியிருக்கிறது. அன்றைக்கு அதிகாலையில் அதிக வெளிச்சமில்லாமல்தான் பார்த்தார் என்னை. உறுதியாகச் சொல்லி விட முடியாது அவரால். பார்க்கலாம்.

அதற்குள்... அதற்குள்...

உண்மைக் குற்றவாளியைக் கண்டுபிடித்து விடுங்களேன் போலீஸ்காரர்களே...

பங்களாவின் போர்ட்டிகோவில் எஞ்சினைச் சீறவிட்டு அணைத்து சந்தோஷம் ஜெயாவும் இறங்கிக் கொண்டதும் - சப்தம் கேட்டே வாசல் கதவு திறந்தது.

தோளில் பூத்துண்டிட்ட வேலைக்காரன் கண்களைச் சுருக்கிப் பார்த்தான்.

“அபர்ணா இருக்காங்களா?”

“இருக்காங்க. மாடில ரூம்ல இருக்காங்க.”

“பார்க்கணும். போய்ச் சொல்லி வரச் சொல்லுங்க.”

உள்ளே அமர்க்களமான ஹால். பணம் பணம் என்று படிகள் மேலே சென்றன. விளக்குகளாய்த் தொங்கின. ஓவியங்களாய் உறைந்திருந்தன. கம்பங்களாய்ப் படுத்திருந்தன. இருவரும் அமர்ந்து காத்திருக்க...

அந்தப் பெண் அபர்ணா துள்ளலாய்ப் படிகளில் குதித்து இறங்கி வர... தோளெங்கும் பம்மலாய் ஷாம்பிட்ட கூந்தல் கம்பிகள் அலைந்தன.

சந்தோஷ குனிந்து ஜெயாவின் காதருகாக, “எவ்வளவு நீளமான கூந்தல்! 52 செ.மீ. நீளம் இருக்குமா?” என்றான்.

சுந்தோஷ், ஜெயா இருவரும் படிகளில் இறங்கி வந்த அபர்ணாவின் முகத்தையே உன்னிப்பாக கவனிக்க... அவள் இவர்களுக்கு எதிரே அமர்ந்து இயல்பாய் கால் மேல் கால் அணிந்து, “யெஸ்... ஐயாம் அபர்ணா,” என்றாள்.

“நாங்க போலீஸ் அதிகாரிகள் மிஸ் அபர்ணா,” என்று தனது அடையாளக் கார்டை விரித்துச் சம்பிரதாயமாய்க் காண்பித்து விட்டு மறுபடி பாக்கெட்டில் வைத்துக் கொண்டு, “நடிகர் பிரகாஷ் கொலை சம்பந்தமா நாங்க இன்வெஸ்டிகேட் பண்ணோம். உங்ககிட்டே ஒரு சின்ன என்கொயரி.”

“என்கிட்டேயா? கொலை சம்பந்தமாவா? புரியலை.”

“பிரகாஷை உங்களுக்குத் தெரியுமா?”

“தெரியும். ஆனால் சந்திச்சதில்லை.”

“எப்படித் தெரியும்?”

“ஒரு இரசிகை என்கிற முறையில், அவர் என் அபிமான நடிகர்.”

“அவ்வளவுதானா?”

“வாட் எல்ஸ்?”

“பிரகாஷோட பேசியிருக்கீங்களா?”

“சந்திச்சதேயில்லைன்னு சொன்னேனே...”

“டெலிபோன்ல பேச - சந்திக்க வேண்டியதில்லையே.”

“போன்ல பேசியிருக்கேன்.”

“என்ன பேசினீங்க?”

“அவர் நடிப்பைப் பாராட்டிப் பேசினேன்.”

“வேறே?”

“அவ்வளவுதான்.”

“சரி, கடிதம் எழுதியிருக்கீங்களா?”

“எழுதியிருக்கேன்.”

“என்னன்னு?”

“அதிலேயும் நடிப்பைப் பாராட்டித்தான்.”

“எக்ஸ்க்யூஸ் மீ மிஸ் அபர்ணா, நீங்க பொய் சொல்றீங்க.”

“நோ. பொய் சொல்ல என்ன அவசியம்?”

“அதை நீங்கதான் சொல்லணும். பிரகாஷுக்கு நீங்க எழுதின கடிதங்கள் என்கிட்டே இருக்கு இப்போ. மருந்துக்கு ஒரு வரி பாராட்டு. அப்புறம் வரி வரியாய்க் காதல் வசனங்கள். தினம் லட்சம் முத்தங்களுடன் என்ற ஒரு கார்டு வேறே. அப்புறம்... பிரகாஷோட போன்லே நீங்க கொஞ்சம் வரம்புமீறிப் பேசியிருக்கீங்க. நான் சொல்றதையெல்லாம் என்னால நிரூபிக்க முடியும் - நீங்க மறுத்தால்.”

அபர்ணா கைகளைப் பிசைந்தாள். உதடுகளை ஈரப்படுத்திக் கொண்டாள். விழிகளை நிலைக்க விடாமல் அலைக்கழித்தாள். நெளிந்தாள்.

“சார்... வந்து... எனக்கு ஆக்டர் பிரகாஷ் மேல் ஒரு வித கிரேஸ். சரியா சொல்லத் தெரியலை. ஒருவித மயக்கம். படிப்பு, பண்பாடு எல்லாத்தையும் மீறி ஒரு விவஸ்தையில்லாத மனக் குழப்பம். காதல் இல்லை நிச்சயமாக. ஏன்னா நான் அவரைக் கல்யாணம் வரைக்கும் நினைக்கலை. சாத்தியமும் இல்லை. நான் பேசினது, எழுதினது எல்லாம் உண்மை. அதுக்காக அவசரப்பட்டு எந்தக் கற்பனைக்கும் வந்துடாதீங்க. எனக்கும் இந்தக் கொலைக்கும் எந்தவித சம்பந்தமும் இல்லை.”

“அப்படி நாங்க சொல்லலையே? இப்போ அவசரப்படறது நீங்கதான். நாங்க வந்து விசாரிக்கத்தான். பதில்களுக்காகத்தான். இவங்க இல்லை. இவங்க இல்லைன்னு ஒவ்வொருத்தரா நாங்க விலக்கியாகணும்.” என்றாள் ஜெயா.

“மைகாட்! அப்படின்னா உங்க சந்தேக லிஸ்டிலே நானும் இருக்கேனா?”

“ஏன் இருக்கக் கூடாது மேடம்?”

“ஐ பிராமிஸ். நான் சத்தியமா அவரைச் சந்திச்சதே இல்லை.”

“புதட்டப்படாதீங்க. வெல். கொலை நடந்த அன்னிக்கு முதல் நாள் நீங்க பெங்களுர்லேர்ந்து சென்னைக்கு வந்தீங்க. சரியா?”

“ஆமாம்”

“எதுக்காக வந்தீங்க?”

“இன்ஃபாக்ட், நான் பிரகாஷை நேர்ல சந்திக்கணுங்கிற காரணத்துக்காகத்தான் வந்தேன். அதுக்குள்ளே அவரை யாரோ...”

“வெய்ட். கொலை நடந்தது 25ம் தேதி அதிகாலையிலே. நீங்க சென்னைக்கு வந்தது 24ஆம் தேதி எத்தனை மணிக்கு?”

“ஈவினிங் அஞ்சு மணிக்கு வந்தேன்.”

“பிரகாஷை எப்போ சந்திக்கிறதாகத் திட்டம்?”

“மறுநாள் காலையிலே - அவர் வீட்டிலே.”

“நீங்க வந்ததும் பிரகாஷைக்குத் தகவல் தந்தீங்களா?”

“இல்லை.”

“ஏன்?”

“திடீர்னு போய் நின்னு நான்தான் போன்லே பேசின அபர்ணான்னு சொல்லி அவரை ஆச்சரியப்படுத்துணும்னு விரும்பினேன். அவர்கிட்டே கொடுக்கறதுக்காக பொக்கே கூட ஆர்டர் கொடுத்து வச்சிருந்தேன். அப்புறம் கேன்சல் பண்ணிட்டேன்.”

“எந்தக் கடையிலே ஆர்டர் கொடுத்தீங்க?”

“வெய்ட். என்கிட்டே விசிட்டிங் கார்டு இருக்கு.” என்று எழுந்த அபர்ணா மாடிப்பட்டிகளில் விரைவாக ஏறினாள்.

“சார்,” என்றாள் ஜெயா.

“சொல்லுங்க ஜெயா.”

“அவ கொண்டு வர்ற விசிட்டிங் கார்டை விளிம்பிலே பிடிச்ச வாங்குங்க. இவ ரேகை வேணும் நமக்கு.”

“ஐ. நோ. அப்புறம் ஜெயா.. நான் பேசிக்கிட்டே இருக்கேன். நீங்க பென்சிலை பிளோடாலே சீவிக்கிட்டே இந்த ஹாலில் உலாத்துங்க. மெதுவா அபர்ணாவோட பின்பக்கம் வந்து நின்னு தலைமுடியிலே ஒரு சின்ன பிட் ஜாக்கிரதையாக் கட் பண்ணிடுங்க. ஓ.கே?”

அபர்ணா விசிட்டிங் கார்டோடு இறங்கி வந்து மறுபடி அமர்ந்து கொண்டு நீட்டினாள். சந்தோஷ ஜாக்கிரதையாக வாங்கி, “இது என்கிட்டே இருக்கட்டும்” என்று பையில் செருகிக் கொண்டாள். ஜெயா கூர் உடைந்த பென்சிலைச் சீவ ஆரம்பித்தாள்.

“மிஸ் அபர்ணா, முதல் நாள் பூரா என்ன செஞ்சீங்க நீங்க?”

“கன்னிமாரா லைப்ரரிக்குப் போனேன். பீச்சுக்குப் போனேன்.”

“தனியாகவா?”

“ரோஸிங்கற ஃபிரெண்டோட. அட்ரஸ் வேணுமா?”

“சொல்லுங்க.”

சொல்ல, குறித்துக் கொண்டான் சந்தோஷ்.

“பிரகாஷ் கொலையைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டதும் என்ன நினைச்சீங்க?”

“நிஜமா அழுதேன். கொன்னவன் மேல் ஆத்திரம் ஆத்திரமா வந்தது. பங்களாவிலேயே பேஸ்த்தடிச்ச மாதிரி கிடந்தேன்.”

“பிரகாஷோட உடம்பைப் பார்க்கப் போகலையா?”

“எனக்கு இஷ்டமில்லை. நான் ரகசியமா அன்பு செலுத்தின பிரகாஷ் உயிர் இல்லாமல் சந்திக்கப் பிடிக்கலை.”

ஜெயா மெதுவாக, இயல்பாக நடந்து அபர்ணாவின் பின்னால் வந்தாள்.

“ஏன் பெங்களூருக்குத் திரும்பிப் போகலை?”

“எனக்கு வாலிபால்னா ரொம்பப் பிடிக்கும். தினம் அந்த ஆல் இந்தியா டோர்னமெண்ட் போய்க்கிட்டிருக்கேன். அது முடிஞ்சதும் தான் ஊருக்குப் போவேன்.”

அபர்ணாவின் தலையிலிருந்து காற்றில் அலைந்த ஒரு முடியின் சிறு பகுதியை சாமர்த்தியமாக வெட்டிக் கொண்டு ஜெயா வந்து அமர்ந்ததும்...

“அபர்ணா, இது எங்க டெலிபோன் நம்பர். நீங்க பெங்களூர் போறதுக்கு முன்னாடி எங்களுக்குத் தெரிவிக்கணும். ஓ.கே?”

“சரி சார். மறுபடி சொல்றேன். நான் கௌரவமான குடும்பத்துப் பெண். எங்கப்பா பெரிய இண்டஸ்ட்ரியலிஸ்ட். பெரிய குற்றங்கள்

எல்லாம் கற்பனைகூடச் செய்யத் தெரியாத டைப் நான். வில்லங்கத்திலே இழுத்து விட்டுடாதீங்க. ப்ளீஸ்!”

சந்தோஷ் புன்னகைத்துப் புறப்பட்டான்.

“சுத்தியம்! சுத்தியம்! சுத்தியம்! இந்தக் கொலையை நான் செய்யலை” என்றாள் சாரு.

“நோ. நீ பொய் சொல்றே?”

“ரமேஷ், என்னை நம்புங்க.”

“உன் ஆசைக்காக எதையும் செய்யக் கூடியவள் நீ.”

“அன்னிக்கு நான் ஊரிலேயே இல்லை.”

“பொய்! உன் கையாலேயே கழுத்தை நெரிச்சுக் கொலை செஞ்சே!”

“அபாண்டமான பழி!”

“ஆதாரமில்லாமல் நான் பேச மாட்டேன்.”

“கட்!” என்றார் டைரக்டர்.

சாருவின் உதவிப் பெண் வர, டவல் எடுத்துக் கழுத்தில், நெற்றியில் துடைத்துக் கொண்டு தனது நாற்காலியில் வந்து அமர்ந்து கொண்டு அருகில் அமர்ந்து காத்திருந்த சந்தோஷ், ஜெயாவைப் பார்த்தாள்.

“விசாரிக்கணும்னா சொன்னீங்க? ஏற்கனவே பல பேர் வந்து என்னை விசாரிச்சிட்டாங்களே...”

“நாங்களும் விசாரிக்கணும்.”

“அஞ்ச நிமிஷம் வெயிட் பண்ணுங்க. லஞ்ச் பிரேக் விட்டதும் என்னோட மேக்கப் ரூமிலே பேசலாம்.” என்றாள். கையில் பேபோடு நடந்த ஒரு அசிஸ்டெண்ட் டைரக்டரை அழைத்தாள். “சுவாமி, நான் லஞ்சுக்குப் போகலாமா? என் சீன்ஸ் இருக்காணு டைரக்டரைக் கேட்டுச் சொல்லிடேன்.”

அவன் போய் வந்து, “இதே காஸ்ட்யூமிலே ரெண்டு குளோசப் - ஷாட்ஸ் இருக்காம். அதான் காமெரா செட் பண்ணிட்டிருக்காங்க. அது முடிஞ்சதும் நீங்க போகலாம்.”

சற்றுப் பொறுத்து சாரு அழைக்கப்பட, டச்சப் செய்து கொண்டு போனாள். டைரக்டர் சொன்ன விளக்கங்களுக்குத் தலையாட்டினாள். அருகே போடப்பட்டிருந்த செட்டில் மாடிப் படிகளின் மேலேயிருந்து ஒரு டம்மி நபர் இறங்க, இவள் அவரைப் பார்த்து கடைசிப் படிவரை பார்வையை இறக்கிக் கொண்டே வருவதை காமெரா சுருட்டிக் கொண்டது. அப்புறம் உதடு சுளித்து, “ஐ டோண்ட் கேர்!” என்று சொன்னது மூன்றாவது டேக்கில் ஓ.கே.யானது.

சந்தோஷை நோக்கி வந்து, “வாங்க சார்” என்றாள். மேக்கப் அறைக்குள் மூவரும் வந்ததும் கதவைச் சாத்திக் கொண்டாள். காது, கழுத்தில் இருந்த இமிடேஷன் நகைகளைக் கழற்றிக் கொண்டே “கேளுங்க,” என்றாள்.

சந்தோஷ் கேட்டான். அவன் கேட்க விட்டதை ஜெயா கேட்டாள். சாரு பொறுமையாகப் பதில் சொன்னாள். தான் ஒரு நல்ல நண்பனை இழந்து விட்டதாகச் சொன்னாள். கோகிலாவின் மேல் பொறாமை எதுவும் இல்லை என்றாள். அவர்கள் திருமணம் செய்து கொள்வதாய் இருந்ததே தனக்குத் தெரியாது என்றாள். பிரகாஷ் மேல் தனக்காவது காதலாவது என்று சிரித்தாள். காலையில் அவன் ஓடும்போது சமயங்களில் சைக்கிள் ஓட்டுகையில் சந்தித்ததுண்டு என்றாள். கொலை நடந்த அன்று காலையில் சிங்கப்பூரில் இருக்கும் தன் அக்காவின் பிறந்த நாளுக்காக வடபழனி கோவிலில் அர்ச்சனை செய்யச் சென்றதாகத் தெரிவித்தாள்.

புறப்பட இருந்த சந்தோஷ் கேட்டான்.

“அன்னிக்கு சைக்ளிங் போகலையா நீங்க?”

“இல்லை. கோவிலுக்குப் போக வேண்டியிருந்ததாலே போகலை.”

“கோவிலுக்கு எதிலே போனீங்க? காரிலா?”

“என்கிட்டே கார் இல்லை. இனிமேதான் வாங்கணும். ஆட்டோவிலே போனேன்.”

“எத்தனை மணிக்கு கோவிலுக்குப் போனீங்க?”

“ஆறு மணியிருக்கும்.”

சந்தோஷும் ஜெயாவும் தங்கள் காரில் அலுவலகம் நோக்கித் திரும்புகையில் ஜெயா கேட்டாள்: “அபர்ணா, சாரு இரண்டு பேருமே

அலிபி வச்சிருக்காங்கன்னு தெரியுது. ஒரு ஸ்ட்ராங்கான மோட்டிவ் கிடைக்கலையே சார்?”

“இல்லை ஜெயா. இப்படி மேம்போக்கா இவங்களை கிளியர் பண்ணிட முடியாது. ரெண்டு பேர் கிட்டேயும் ஒரு நெருடலை நான் கவனிக்கிறேன். பத்தாததற்கு கோகிலா வேற சந்தேகத்தைத் தூண்டறா. சாருவும் கோகிலாவும் நடிகைகள். சுலபமா உணர்ச்சிகளை மறைச்சு அவங்களாலே நடிக்க முடியும். நமக்கு வேண்டியது ஒரு வலுவான ஆதாரம். அது எனக்கென்னவோ ரொம்ப சீக்கிரம் கிடைக்கப் போகுதுன்னு நினைக்கிறேன்.”

வழியில் ஃபாரன்சிக் லாபில் இறங்கி அபர்ணாவின் தலைமுடியையும், விசிட்டிங் கார்டையும் ஒப்படைத்து, காருக்குள் கிடைத்த தலைமுடியோடும், கைரேகைகளோடும் ஒப்பிடச் சொல்லி விட்டு அலுவலகம் வந்தார்கள்.

ஃபாணைப் போட்டுக் கொண்டு உடனே அமர்ந்து பிரகாஷின் வீட்டிலிருந்து கத்தை கத்தையாயாய்க் கொண்டு வந்த மெட்டிரியல்களை ஆழமாகப் படிக்கத் தொடங்கினாள் ஜெயா. சந்தோஷ், அபர்ணா சொன்ன ரோஸியின் போன் நம்பரைச் சுழற்றி... முதல் நாள் ரோஸியோடு லைப்ரரியும் பீச்சும் போனது உண்மைதானா என விசாரித்து உண்மைதான் என்பதை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டான். பிறகு பொக்கே ஆர்டர் கொடுத்த கடையில் போன் மூலம் ஆர்டர் கொடுத்ததையும், கேன்சல் செய்ததையும் உறுதி செய்து கொண்டான்.

சந்தோஷ் சிந்தனையில் சிகரெட் எடுத்த போது... இண்ட்டர்காம் ஒலித்தது. எடுத்து “ஹலோ!” என்றான்.

“சார், உங்களைப் பார்க்கணும்னு ஒரு ஆட்டோ டிரைவர் காத்திட்டிருக்கார். அனுப்பட்டுமா?”

“ஆட்டோ டிரைவர்? வரச் சொல்லு.”

காக்கி பேண்ட், சட்டையில், லைசென்ஸ் வில்லையோடு வந்த அந்த டிரைவர் பவ்யமாய் வணங்கி விட்டு, “சார் எனக்கு ஊர் தெக்கேங்க. ஒரு வாரமா ஊர்லே இல்லேங்க. இன்னிக்குத்தான் திரும்பி மெட்ராஸ் வந்தேன். பிரகாஷ் சாரோட கொலையைப் பத்தி விவரம் எல்லாம் படிச்சேங்க. அது சம்பந்தமா உங்ககிட்டே ஒரு விவரம் சொல்லிட்டுப் போகலாம்னு வந்தேங்க. சார்.”

“சொல்லு.”

“இருபத்தஞ்சாம் தேதி காலையிலே விடியறதுக்கு முன்னாடி நாலரை மணி வாக்கிலே எலியட்ஸ் பீச் கிட்டே இந்த கொலை நடந்திருக்கு. சரிதானா சார்?”

“ஆமாம். அதுக்கென்ன?”

“அதே தேதி, அதே காலையிலே நான் அந்த பீச்சுக்கிட்டே ஒரு சவாரியை இறக்கி விட்டேன் சார். சம்பந்தமே இல்லாத நேரத்திலே, சம்பந்தமே இல்லாத இடத்திலே இறங்குதே பார்ட்டின்னு அப்பவே லேசா சந்தேகப்பட்டேன் சார். இப்படி எல்லாம் நினைக்கலைங்க.”

சந்தோஷ் பிரகாசமானான்.

“கமான், யாரை இறக்கி விட்டே அங்கே?”

“ஒரு பொண்ணை சார்.”

ஆட்டோ டிரைவரின் பேச்சுக்கு அதுவரை அலட்சியம் காட்டிய ஜெயா, சட்டென்று நிமிர்ந்து அவனைப் பார்த்தாள்.

“என்ன, பொண்ணா?” என்றாள்.

“ஆமாங்கம்மா. ஒரு பொண்ணைத்தான் இறக்கி விட்டேன்.”

“உன் பேரென்ன?”

“நடேசன்.”

“முதல் உட்காருப்பா.” என்றான் சந்தோஷ். “ஜெயா, இவர் ஸ்டேட்மென்டை அப்படியே எழுதிக்கிட்டே வாங்க. நடேசன், போலீசுக்கு உதவனுங்கற உன்னோட பொறுப்புணர்ச்சியைப் பாராட்டறேன். இந்தக் கேசுக்கு உன்னோட இந்த ஒத்துழைப்பு ரொம்ப உதவும்னு நினைக்கிறேன். பொறுமையா யோசிச்சு என்னோட கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்லலாம். என்ன?”

“சரிங்க சார்.”

“கொலை நடந்தது என்னிக்கு?”

“இருபத்தஞ்சாம் தேதி காலையிலே.”

“எப்படி ஞாபகம் இருக்கு உனக்கு?”

“அன்னிக்குக் காலையிலே ஒன்பது மணிக்குப் புறப்பட்டு நான் சொந்த ஊர் போயிட்டேன் சார். மறுநாள் என் தங்கைக்கு வளைகாப்பு. அதனாலே நல்லா ஞாபகம் இருக்கு.”

“சரி, என்னோட வந்து எலியட்ஸ் பீச்சிலே எந்த இடத்திலே அந்தப் பெண்ணை இறக்கி விட்டேன்னு சரியா காட்ட முடியுமா?”

“தாராளமா.”

“எந்த இடத்திலே அந்தப் பெண் உன் வண்டியிலே ஏறினா?”

“மாம்பலத்திலே சார்.”

“கரெக்டா இடம் சொல்லு.”

“வெஸ்ட் மாம்பலத்திலே தம்பையா ரெட்டி ரோடு இருக்கே - அதிலே எக்ஸ்டென்ஷன் ஏரியாதான் என் வாடிக்கை இடம். பக்கத்திலேதான் என் தோஸ்த் வீடு. அன்னிக்குக் காலையிலே நல்லாத் தூங்கிட்டிருந்தேன். யாரோ கூப்பிட்டாங்க. தூக்கக் கலக்கத்திலே முழிச்சுப் பார்த்தேன். தலை நிறைய மல்லிகைப் பூ வச்சிட்டு...”

“ஜெயா, நோட் இட்,” என்றான் சந்தோஷ். “நீ சொல்லுப்பா.”

“உயரமா நின்றுச்சி அந்தப் பொண்ணு. எலியட்ஸ் பீச் போகணும், வற்றியான்னு கேட்டுது. மணி என்னாச்சுன்னு கேட்டேன் கொட்டாவியோட. நாலு பத்துன்னு சொன்னிச்சு. ஊருக்குப் போறதாலே எனக்குப் பணம் தேவையா இருந்திச்சு. மீட்டர் எல்லாம் போட மாட்டேன். இருபத்தஞ்சு ரூபா தர்றியான்னு கேட்டேன். பக்கத்திலே வேற ஆட்டோ எதுவும் இல்லை. கொஞ்சம் யோசிச்சிட்டு சரின்னு ஏறி உட்கார்ந்திச்சி. நமக்கென்னன்னு நான் ஓட்டிக் கொண்டு போய் இறக்கி விட்டேன்.”

“அந்தப் பொண்ணோட முகம் ஞாபகம் இருக்கா உனக்கு?”

“அவ்வளவு வெளிச்சத்திலே பார்க்கலையே நானு. ரெண்டாவது நான் தூக்கக் கலக்கத்திலே இருந்தேன். ஆனா, உயரமான பொண்ணு. தலையை ஜடை எல்லாம் போடாமல் சும்மா குதிரைவாலு மாதிரி கட்டியிருந்திச்சு. நிறைய முடி. கொஞ்சம் சிகப்புன்னுதான் நினைக்கிறேன்.”

“என்ன டிரெஸ் போட்டிருந்தா?”

“சேலைதான்.”

“கைல ஏதாச்சும் வச்சிருந்தாளா?”

“கைப்பை வச்சிருந்தாள்.”

“வழில உன்னோட ஏதாச்சும் பேசினாளா?”

“நான்தான் கேட்டேன். என்னம்மா இந்த நேரத்திலே பீச்சுன்னு கேட்டேன். அவசியம் பதில் சொல்லணுமானு கேட்டிச்சு. நான் வாயை மூடிக்கிட்டேன்.”

“சரி, இறக்கி விட்டதும் அவள் எங்கே போறான்னு கவனிச்சியா?”

“இல்லை சார். உடனே திரும்பிட்டேன் நான்.”

“என்ன வயசிருக்கும்?”

“இருபது, இருபத்தி ரெண்டு இருக்கும் சார்.”

“அந்த முகத்தை இதுக்கு முன்னாடி எங்கேயாவது பார்த்த ஞாபகம் உனக்கு வந்திச்சா நடேசன்?”

“முகத்தைச் சரியாப் பார்க்கலைன்னு சொன்னேனே சார்.”

சந்தோஷ் யோசனையாக ஜெயா பக்கம் திரும்பினான்.

“ஏன் ஜெயா, நடேசன் சொல்ற தம்பையா ரெட்டி ரோட்டிலேதானே அபர்ணாவோட பங்களா இருக்கு? அங்கேதானே போனோம் நாம்?”

“ஆமாம் சார். அப்புறம்... நடிகை சாருவை நாம் ஷூட்டிங்கிலே மேக்கப் ரூமிலே சந்திச்சோம். அவங்களோட வீட்டு விலாசம் படிக்கட்டுமா?”

“படிங்க.”

“ட்வென்டி எய்ட் பார் சிக்ஸ், தம்பையா ரெட்டி ரோட் எக்ஸ்டென்ஷன், வெஸ்ட் மாம்பலம்.”

“மைகாட்! சாருவும் அதே ஏரியாவா?”

“இரண்டாவது, வடபழனிக்குக் காலையிலே ஆட்டோவில போனதாக சொன்னாங்க. பேச்சிலே ஆட்டோ வந்தது. இங்கே டிரைவர் நிற்கிறார்.”

“நோ. எந்த முடிவுக்கும் வரக்கூடாது இப்போ. நம்மகிட்டே கோகிலா, சாரு இவங்க போட்டோ இருக்கா ஜெயா?”

“போட்டோ இல்லை. ஆனா நிறைய சினிமாப் பத்திரிகைகள் இருக்கு நம்மகிட்டே. அதிலே இவங்க இருக்காங்களே...”

“கமான், எடுங்க. நடேசன் கிட்டே காண்பிக்கலாம். ஏதாச்சும் ஸ்ட்ரைக் ஆகுதான்னு பார்க்கலாம்.” என்ற சந்தோஷ காலிங் பெல் அழுத்தி “சூடா ஒரு கப் காப்பி கொண்டா” என்றான்.

ஜெயா சரசரவென்று பத்திரிகைகளைப் புரட்டி, மடக்கி எடுத்துக் கொண்டு நடேசனிடம் வந்தாள்.

“நடேசன், நல்லாப் பாருங்க. இது நடிகை கோகிலா, இது நடிகை சாரு. உங்களுக்கு சினிமா பார்க்கிற பழக்கம் உண்டா?”

“இல்லைங்க. மாயா பஜார் பார்த்ததோட சரி.”

“சரியாப் போச்சு. பாருங்க. அன்னிக்கு உங்க வண்டியிலே ஏறினது இவங்க ரெண்டு பேரிலே ஒருத்தியா? சாயல் தெரியுதா?”

நடேசன் இரண்டு பத்திரிகைகளையும் இரண்டு கையிலும் வைத்துக் கொண்டு மாறி மாறிப் பார்த்தான்.

கிளாசில் காப்பி வர, “நடேசன், இதைக் குடிச்சிட்டுப் பாரு. அவசரமில்லை. நிதானமா யோசிச்சுப் பார்த்துச் சொல்லு.”

நடேசன் காப்பியைக் குடித்து விட்டுப் பல நிமிடங்கள் எடுத்துக் கொண்டு பார்த்து, “சரியாச் சொல்ல வரலிங்க. இந்தம்மா சாயல் கொஞ்சம் வருது. ஆனால் உறுதியா சொல்ல முடியாது” என்றான் கோகிலாவைக் காட்டி.

“கோகிலாவைக் காட்டறார் சார்!” என்றான் ஜெயா.

“கோகிலா நல்ல உயரம் இல்லே ஜெயா?”

“ஆமாம் சார்.”

“தலை நிறைய மல்லிகைப் பூவைக் கவனிச்சதா நடேசன் சொன்னதைக் குறிச்சிங்க இல்லே? கோகிலாவுக்கு மல்லிகைப் பூவுன்னா இஷ்டம். காருக்குள்ளே மல்லிகைப்பூ. ஆனால் கோகிலாவோட வீடு அந்த ஏரியா இல்லே. குழப்பம். வெல்! நாம விசாரிக்கிற மூணு பெண்கள் மேலேயும் மாறி மாறி சந்தேகம் அதிகரிச்சிட்டிருக்கு. அது நாம தனியா டிஸ்கஸ் பண்ணலாம்.

இப்போ நான் நடேசனை அழைச்சிட்டு எலியட்ஸ் பீச் போறேன். அவன் இறக்கி விட்ட இடத்தைக் கவனிக்கணும். அப்புறம் தம்பையா ரெட்டி ரோட்டுக்கும் போறேன். நான் திரும்பறதுக்குள்ளே நீங்க பிரகாஷ் ரூமிலே கலெக்ட் பண்ணின மெட்டிரியல்ஸ் எல்லாத்தையும் தரோவாகப் பார்த்துடுங்க. ஏதாவது நெருடுதான்னு. ஓ.கே!”

சந்தோஷ காரில் நடேசனை ஏற்றிக் கொண்டு புறப்பட்டான்.

அந்த சினிமா ஸ்டுடியோவிலிருந்து வெளிப்பட்டு எதிர் டீக்கடையில் டீ ஆர்டர் செய்து விட்டு பெஞ்சில் அமர்ந்து பேப்பர் படித்தவனின் அருகில் சென்று அமர்ந்தார் இன்ஸ்பெக்டர்.

அவன் திரும்பிப் பார்த்து விட்டு மறுபடி பேப்பரைப் பார்த்தான்.

“உன் பேரென்னப்பா?”

“வேலு. ஏங்க?”

“என்ன பண்ணே நீ?”

“புரொடக்ஷன் அஸிஸ்டெண்ட்டுங்க. ஜி.ஆர்.புரொடக்ஷன்ஸ். ஏங்க?”

“சமீபத்திலே சைக்கிளை தொலைச்சவங்க யாராச்சும் இருக்காங்களா உன் நண்பர்களிலே யாராவது?”

இன்ஸ்பெக்டருக்கே இந்த மாதிரி கேட்பது அபத்தமாகப் பட்டது. அவன் வினோதமாகப் பார்த்து “இல்லையே. ஏங்க?” என்றான்.

“ஓண்ணுமில்லை,” என்று எழுந்து நடந்தார்.

ஹூம்! இந்த முறையில் விசாரித்தால் ஒன்றும் புண்ணியப்படாது.

அந்த மிலிட்டரிக்காரர் நாகராஜன் தேவை. அவர் உதவி இப்போது தேவை. அதுதான் வழி. இன்ஸ்பெக்டர் தன் பைக்கை ஸ்டார்ட் செய்து புறப்பட்டார்.

எலியட்ஸ் பீச்சின் ஓரமாகக் காரை நிதானமாக ஓட்டினான் சந்தோஷ்.

“நடேசன், நல்லா யோசிச்சுக் சொல்லு - எந்த இடம்னு?”

நடேசன் கதவு வழியாக யோசனையாகப் பார்த்துக் கொண்டே வந்தான். திடீரென்று சொன்னான்.

“நிப்பாட்டுங்க சார். பீச்சுக்குள்ளாற போறதுக்கு ரோட்டேர்ந்து பாதை பிரியுது பாருங்க...இதுக்குப் பக்கத்திலேதான் இறக்கி விட்டேன்.”

கார் நின்றது. இறங்கிச் சென்று தான் ஆட்டோவை நிறுத்தின இடத்தில் போய் நின்று கொண்டு, “இதே இடத்திலேதான் சார் நிறுத்தினேன்,” என்றான் நடேசன்.

சந்தோஷ ஆச்சரியப்பட்டான்.

பிரகாஷ் கொலை செய்யப்பட்ட கார் நின்ற இடத்திற்கு நேரெதிரான இடம் நடேசன் காட்டியது.

“நடேசன், நீ ஆட்டோவை இங்கே நிறுத்தினப்போ மணி என்ன இருக்கும்?”

“என்கிட்டே வாட்ச் இல்லையே சார். நான் பார்க்கலை.”

“வண்டியிலே ஏறினப்போ நீடயம் கேட்டப்போ நாலு பத்துன்னு அவள் சொன்னதாகச் சொன்னேயில்ல?”

“ஆமாம் சார்.”

“அங்கேயிருந்து இங்க வர எவ்வளவு நேரம் ஆகியிருக்கும்?”

“பகல்லன்னா டிராஃபிக்கு, சிக்னல்லன்னு லேட்டாகும். விடியக்காலையிலே டிராஃபிக்கே இல்லை. கழுவித் தள்ளின வீடு மாதிரி ரோடு. நான் ஃபுல் ஸ்பீடா வந்துட்டேன் பதினைந்து இருபது நிமிடத்திலே வந்திருப்பேன் சார்!”

“நடுவிலே எங்கேயும் நிப்பாட்டலையே?”

“இல்லை சார்.”

“வழியிலே பெட்ரோல் போட்டியா?”

“இல்லை சார். பெட்ரோல் இருந்திச்சு.”

“அப்போ நாலரைக்குள்ளே இங்கே வந்திருக்கணும். நடேசன், இந்த இடத்திற்கு நேரெதிரா அதோ அந்தக் கிளைப் பாதைச் சரிவிலே ஒரு கார் நின்னுக்கிட்டிருந்ததைக் கவனிச்சியா நீ?”

“இல்லை சார். கவனிக்கலை.”

சந்தோஷ் கொஞ்ச நேரத்திற்கு அங்கேயே நின்றார்.

“சரி வா! தம்பையா ரெட்டி ரோடு போகலாம். நீ உன்னால்முடிஞ்ச வரைக்கும் நல்லா நினைச்சுப் பாரு. அவளைப் பத்தி ஏதாச்சும் ஞாபகம் வருதான்னு. முகத்திலே பரு எதுவும்?” என்றான் காரை ஸ்டார்ட் செய்து கொண்டு.

“ஊசும்.”

“சென்ட் போட்டிருந்தாளா?”

“ம்கூம். மல்லிகைப் பூ வாசம்தான் தூக்கிச்சு!”

“காலையிலே அந்த சவாரிக்குப் பிறகு ஊருக்குப் போயிட்டியா?”

“ஆமாம் சார். பீச் ரோட்டிலே விட்டுட்டு மறுபடி மாம்பலம் வந்து, நான் சொன்னேனே, என் தோஸ்த்து, அவன் வீட்டுக்குப் பின் பக்கத் தோட்டத்திலே வண்டியைப் போட்டுட்டு ஊருக்குப் போனவன் இன்னிக்குத்தான் வந்தேன். வந்ததும் நேரா உங்ககிட்டே வந்துட்டேன்.”

“அப்போ அவதான் கடைசி சவாரியா?”

“ஆமாம் சார்.”

“வண்டியை ஓட்டச் சொல்லி யார் கிட்டேயாவது ஒப்படைச்சியா?”

“இல்லை சார். பாங்க் லோன் போட்டு வாங்கின வண்டி. நானேதான் ஓட்டுவேன். ஊருக்குப் போனா பூட்டிக்கிட்டுப் போயிடுவேன். யார்கிட்டேயாவது கொடுத்து எங்கேயாவது மோதிட்டா என்ன பன்றது?”

“வாவ்! அப்போ முதல்ல நான் உன் வண்டியைப் பார்க்கணும் நடேசன்!”

தம்பையா ரெட்டி ரோட்டில் ஒதுக்குப்புறமாய் இருந்த நடேசனின் தோஸ்த் வீட்டின் பின்புறத்தில் சமர்த்தாய், கொஞ்சம் புழுதியாய் இருந்தது ஆட்டோ.

அவசரமாக ஆட்டோவின் உள்ளே பார்த்தான் சந்தோஷ்.

அவன் எதிர்பார்த்தபடியே பின் சீட்டில் மிக மிகக் காய்ந்து போன சில மல்லிகை மொட்டுக்கள் கிடந்தன. சந்தோஷ் விசாரித்து ஒரு

வீட்டிலிருந்து போன் செய்து அந்த இடத்தின் விலாசம் சொல்லி ரேகை நிபுணரை வரச் சொன்னான்.

பிறகு நடேசன் ஆட்டோவை நிறுத்தியிருந்த இடத்தை, அன்றைக்கு அவள் ஏறிக் கொண்ட இடத்தைக் காட்டச் சொல்லிப் பார்த்தான். அருகில் இருந்த வீட்டின் எண்ணைப் பார்த்தான்.

17.

இதே வரிசையில் 28/6-ல் சாரு!

எக்ஸ்டன்ஷனுக்கு முன்பாகவே அபர்ணாவின் பங்களா!

நடேசன் காட்டிய முகச் சாயல் கோகிலாவுடையது.

மல்லிகைப் பூக்கள்!

யார்?

சந்தோஷ சிந்தனையுடன் சிகரெட்டுடன் காத்திருக்க, சற்று நேரத்தில் அவனை நோக்கி இரண்டு பேர் அமர்ந்திருக்க ஒரு மோட்டார் பைக் வேகமாக வந்து கொண்டிருந்தது.

ஓபா ரன்சிக் லாபரட்டரியிலிருந்து வந்த அவர்களை சந்தோஷிற்கு அறிமுகம் இருந்ததால் சிரித்து வரவேற்றான்.

“வெல்கம் ராமானுஜம், எங்கே அலைஞ்சாலும் கடைசில முக்கியமான முடிச்சை அவிழ்க்க நீங்கதான் தேவைப்படறீங்க.”

“என்னாச்சு? பிரகாஷ் மட்டர் தொடர்பாவா?”

“ஆமாம் சார். கேஸ் கொஞ்சம் விளையாடுது. கிளைமாக்ஸ் பக்கத்திலே இருக்கோம்னு சொல்லணும்.”

“ஐ.ஸீ! பக்கத்திலேன்னா?”

“இரண்டு அத்தியாயம் பக்கத்திலே,” என்று சிரித்தான் சந்தோஷ். “கமான், எனக்கு இந்த ஆட்டோவிலே பின் சீட்டிலே, சைடு கம்பியிலே இருக்கிற அத்தனை ரேகைகளும் வேணும்.”

ராமானுஜம் என்கிற கண்ணாடி அணிந்தவன் ஆட்டோவின் பின் சீட்டைப் பார்வையால் ஆராய்ந்து, ஒரே புழுதியா இருக்கே!” என்றான்.

“ஒரு வாரமா வண்டி எடுக்கலைங்க?” என்றான் மார்புக்கு குறுக்கே கைகளைக் கட்டின டிரைவர் நடேசன்.

ராமானுஜமும் அவனுடன் வந்தவனும் கொண்டு வந்திருந்த ப்ரீஃபேஸைத் திறந்து வைத்துக் கொண்டு தங்கள் வேலையைத் துவங்க...

“நடேசன், இப்படி வா. பொடி நடையாய்ப் போய் ஒரு காப்பி சாப்பிட்டு விட்டு வந்துடலாம். அவங்க பார்க்கட்டும்.”

இருவரும் சாலையில் நடந்தார்கள்.

“அப்போ... உன்னாலே சரியா அந்தப் பெண்ணை அடையாளம் காட்ட முடியாதா?”

“ஒரு தீர்மானமாகச் சொல்ல முடியாதுன்னு நினைக்கிறேன்.”

பேசிக் கொண்டே நடந்துபோய் ஒரு சின்ன ஓட்டலில் டபராவிலும் டம்ளரிலும் துவாரமிடப்பட்டிருக்க, கசக்கக் கசக்கக் காப்பி குடித்து விட்டு திரும்பினார்கள்.

“நடேசன், உனக்கு அந்தப் பொண்ணு சம்பந்தமா ஏதாவது ஞாபகம் வந்தாலோ, அவளை எங்கேயாவது பார்த்தாலோ நான் குறிச்சுக் கொடுத்திருக்கிற நம்பருக்குப் போன் செய்யணும். என்ன?”

“சரிங்க சார்!”

“நீ சொல்ற உதவிக்கு உனக்கு ரிவார்டு வாங்கித் தரேன்.”

ராமானுஜம் தன் பார்ட்னருடன் வேலை முடித்திருந்தான்.

“பதினாலு டிஃப்ரண்ட் ரேகைகள் எடுத்திருக்கேன் மிஸ்டர் சந்தோஷ். அவ்வளவுதான் பாஸிபிள். இன்னும் நிறைய இருக்கு - அரைகுறையாயும் லாயக்கில்லாமலும்.”

“ஓ.கே. இது போதும். இதிலேயே நமக்குத் தேவையான ரேகை கிடைச்சிடும். என் சஸ்பெக்ட்தான் வண்டியிலே கடைசி சவாரி.”

“தென் இட்ஸ் ஓ.கே.”

“ராமானுஜம், முதல் வேலையாக இந்த ரேகைகளைப் பிரகாஷ் காருக்குள்ளிருந்து கலெக்ட் பண்ணின ரேகைகளோட சரிபார்த்து எனக்குப் போன் அடிக்கிறீங்க, என்ன?”

“டன்!” என்று பைக்கை ஸ்டார்ட் செய்தான் ராமானுஜம்.

அவர்கள் போனதும், “நடேசன், நீ உன் வண்டியை உபயோகப்படுத்தலாம். இந்தா, இந்த இருபது ரூபாயை வச்சிக்கோ. இங்கேதானே இருப்பே?”

“இந்த ஏரியாதான் சார். எங்கே சுத்தினாலும் இங்கே வந்துடுவேன் ராத்திரிக்கு. அந்தக் கொலைகாரனைப் பிடிச்சிடணும் சார் எப்படியாச்சும்.”

“ஏம்பா?”

“பிரகாஷ் ரசிகனுங்க நான்.”

“அதானா இவ்வளவு அக்கறை!” என்று சிரித்துக் கொண்டே தன் காரில் ஏறினான் சந்தோஷ்.

நாகராஜனுக்கு அந்தப் பொய்த் தாடியை ஒட்டினார் இன்ஸ்பெக்டர். பின்னர் அகலமான கூலிங் கிளாஸை மாட்டி விட்டு, தலையில் ஒரு குல்லாயை அமர்த்தினார்.

நாகராஜன் கண்ணாடியில் பார்த்துக் கொண்டு, “என் முகம் எனக்கே அடையாளம் தெரியலை சார் இப்போ. ஏன் சார், எனக்கு இந்த அடையாள மாற்றம் எதுக்காக?”

“நாம ஒவ்வொரு ஸ்டூடியோவா ரவுண்ட் வந்து அந்த சைக்கிள்காரனைத் தேடப் போறோம். அவன் ஒரு கிறிஸ்தவன். சினிமாத் துறையில் உள்ளவன். இந்த இரண்டு தகவல்கள்தான் நம்கிட்டே. இதை வச்ச எக்ஸ்ட்ரா நடிகர்கள் சங்கம், ஸ்டண்ட் நடிகர்கள் சங்கம்தான் எல்லாம் அலசிப் பார்த்துட்டேன். ஊகம். பிரயோஜனமில்லை. சைக்கிள்காரனை நேரில் பார்த்த ஒரே ஆள் நீங்கதான். அதனாலேதான் உங்களையே அழைச்சிட்டு சுத்த முடிவு செஞ்சேன். நீங்க அவனைப் பார்த்த மாதிரி உங்களை அவனும் பார்த்திருக்கான். அதனாலே உங்களைப் பார்த்திட்டு அவன் நழுவி ஓடி விடாமல் இருக்கத்தான் இந்தப் பொய் அடையாளம்.”

“ஏன் இன்ஸ்பெக்டர், ஒரு சந்தேகம்.”

“கேளுங்க.”

“அந்த சைக்கிள்காரன்தான் கொலைகாரன்தான் ஊர்ஜிதம் செஞ்சிட்டாங்களா?”

“ஸ்பெஷல் இன்வெஸ்டிகேஷன் ஆபீசர் பல கோணங்களிலே பலபேரை விசாரிச்சிட்டாங்க. திடீர் திடீரென்று கேஸ் திரும்புது. ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொருத்தர் மேலே மாறி மாறி சந்தேகம் வருது. சந்தேக லிஸ்ட்டிலே சைக்கிள் ஆசாமியும் ஒரு ஆள். என்கிட்டே ஒப்படைக்கப்பட்ட பொறுப்பு அவனைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டியது. அதை நான் செய்யறேன். அநேகமாக அவன்தான். நாலு வாங்கினா ஒப்புக்குவான் பாருங்க. புறப்படுவோமா? ஷூட்டிங் பார்க்கப் போகிற மாதிரி ஒவ்வொரு ஸ்டூடியோவா, ஒவ்வொரு ஃப்ளோரா போறோம் நாம்.”

அவர்கள் வெளியில் காத்திருந்த ஆட்டோவில் புறப்பட்டார்கள்.

“மிஸ்டர் நாகராஜன், அந்த முகத்தை நல்லா நினைவு படுத்திக்கங்க.”

“மறக்கலை சார். ஒருத்தரை ஒரு தடவை பார்த்தால் போதும் எனக்கு.”

“உங்களை மாதிரி அவனும் வேற பொய் அடையாளத்திலேகூட இருக்கலாம். உன்னிப்பாய் பாருங்க. லேசா சந்தேகம் வந்தாலும் எனக்கு ஆளைக் காமிச்சிடுங்க. விசாரிச்சிடறேன். நீங்களா முடிவெடுத்துடாதீங்க, என்ன?”

“சரி சார். கொலை செஞ்சிட்டு, சைக்கிளை விட்டுட்டு என்னைத் தாக்கிட்டு ஓடின ஒரு குற்றவாளி இன்னும் இதே ஊரிலே இருந்துட்டு, தன்னோட அதே தொழிலை தைரியமாகத் தொடர்வான்தான் நீங்க எப்படி நினைக்கிறீங்கன்னுதான் எனக்குப் புரியலை.”

“நம்பிக்கைதான்! வேற வழி?”

ஆட்டோ அந்த ஸ்டூடியோவுக்குள் நுழைந்தது.

அலெக்ஸ் பாண்ட் மாட்டிக் கொண்டே கட்டில் மேல் கிடந்த செய்தித்தாளைப் பார்த்தான். ஜிப் இழுத்துக் கொண்டு எடுத்துப் பக்கம் பக்கமாய் புரட்டினான்.

ம்கூம். இந்த பிரகாஷைக் கொன்னவனை இப்போதைக்கு இந்த போலீஸ் டிபார்ட்மெண்ட் கண்டுபிடிப்பதாய் இல்லை.

நானும் அதுவரை என் ஓரிஜினல் அடையாளத்திற்கு வருவதாய் இல்லை.

நல்லவேளை, இன்னும் என்னை நெருங்கவில்லை. கஷ்டம். அத்தனைச் சாத்தியமில்லை. ரேகைகள் குழப்பியிருக்கும். பழைய வண்டி, பல கைகள் மாறின வண்டி. தொடர்ச்சியாய் எத்தனை பேரைத்தான் விசாரிப்பார்கள்! சோர்ந்து போயிருப்பார்கள். வேறு புதிய கோணம் கிடைத்து உண்மையான குற்றவாளியைத் தேடிக்கொண்டிருப்பார்கள்.

நான் செய்தது குற்றமல்ல; குழப்பம். எல்லாம் மீறி எப்படியாவது என்னை அடைந்து விட்டார்கள் என்றால்... என்ன செய்வார்கள்? அரெஸ்ட் செய்வார்களா?

வாரண்ட் இருக்கிறதா என்று கேட்கலாம். அது இல்லாமலே கூடக் கைது பண்ணலாமே... ஒரு வக்கீலைப் பார்த்து கொஞ்சம் விவரம் தெரிந்து கொள்ளலாமா? ஏன் என்று கேட்பாரே? சும்மாதான் என்று நெளிவதா?

சே! நான் ஏன் இவ்வளவு எதிர்பார்க்கிறேன்! அதெல்லாம் நடக்கப் போவதுமில்லை. என்னை யாரும் கண்டுபிடிக்கப் போவதுமில்லை.

அலெக்ஸ் சட்டை மாட்டிக் கொண்டு, கடிகாரம் கட்டிக் கொண்டு அலமாரியைப் பூட்டிக் கொண்டு புறப்பட்டான் - ஸ்டூடியோவிற்கு.

கோடம்பாக்கத்திற்கு பஸ் ஏறினான்.

சந்தோஷ் தன் அலுவலகம் வந்த போது, அவன் மேஜைக்கெதிரே கால் மேல் கால் போட்டுக் கொண்டு அமர்ந்திருந்தவன் சட்டென்று காலை இறக்கினான்.

தன் மேஜையில் இண்டர்காமில் பேசிக் கொண்டிருந்த ஜெயா, அதன் வாயைப் பொத்தி, “சார், இவர்தான் சுந்தரபாண்டியன். பிரகாஷோட பிரதர், நான் வரச் சொன்னேன். வந்திருக்கார்,” என்று பேச்சைத் தொடர்ந்தான்.

“ஹலோ!” என்று தனது நாற்காலியில் அமர்ந்தான் சந்தோஷ். “மிஸ்டர் சுந்தரபாண்டியன், உங்க அண்ணன் கொலை செய்யப்பட்டபோது நீங்க எங்கே இருந்தீங்க?”

“பாண்டிச்சேரியிலே சார்.”

“அப்படியா அங்கே என்ன?”

“மாசம் ஒரு தடவை போயிடுவேன் அங்கே. அரபிந்தோ ஆசிரமம் போய் மணிக்கணக்கா அமைதியா உட்கார்ந்திடுவேன். கடற்கரை ஓரமா உட்கார்ந்து கடலையே பார்த்திட்டுருப்பேன். மனசுக்கு ஒரு தெம்பும் அமைதியும் கிடைக்கும். இரண்டு நாள் இருந்துட்டுத் திரும்புவேன்.”

“தனியாத்தான் போவீங்களா?”

“ஆமா சார்.”

“உங்களுக்கு தகவல் யார் தந்தது?”

“எங்கப்பா போன் பண்ணிச் சொன்னார். நான் தங்கியிருந்த லாட்ஜுக்கு.”

“எந்த லாட்ஜிலே தங்கினீங்க?”

சொன்னான். அரை மணி நேரம் தொடர்ந்து சந்தோஷ் அவனை விசாரிக்க... முக்கியமான பதில்களை தன் மேஜையிலிருந்தபடியே ஒரு காகிதத்தில் குறித்துக் கொண்டே வந்தான் ஜெயா.

பிறகு அவனை அனுப்பி விட்டு, “ஜெயா, சுந்தரபாண்டியன் சொன்ன தகவல்களை செக் பண்ணிடுங்க. அப்புறம் என்னாச்சு கூந்தல் டெஸ்ட்?”

“ரிசல்ட் வாங்கிட்டேன் சார். அபர்ணா தலையிலிருந்து எடுத்த முடியும், காரிலே எடுத்த முடியும் சம்பந்தமே இல்லாதவை.”

“மறுபடி சுவத்திலே வந்து முட்டிக்கிறோமா?” என்றான்.

டெலிபோன்...

ஜெயா எடுத்துப் பேசி, “சார் உங்களுக்கு. லாபிலிருந்து ராமானுஜம் பேசறார்.”

உற்சாகமாக வாங்கி, “ஹலோ, சொல்லுங்க ராமானுஜம்,” என்றான் சந்தோஷ்.

“யூ ஆர் கரெக்ட் சார்! ஆட்டோவிலே எடுத்த ரேகைகளிலே ஒண்ணு காரிலே கிடைச்ச ரேகைகள் ஒண்ணோட கச்சிதமாப் பொருந்துது. ஒன் மோர் இன்ஃபர்மேஷன் கூடத் தரலாம். ரொம்ப சின்ன கை சார். நிச்சயமாக ஒரு பெண்ணின் கைதான் சார். ரிப்போர்ட்ஸ் அனுப்பி வைக்கிறேன்.”

“ஓ! தேங்க யூ” என்று வைத்தான். ஜெயாவிடம் விவரம் சொன்னான்.

“இப்போ...” என்றாள்.

“நான் சொல்றேன். கோகிலா, அபர்ணா, சாரு இவங்களோட ரேகைகள் நமக்கு வேணும். அபர்ணாவோட ரேகை அவ கொடுத்த விசிட்டிங் கார்டிலே இருக்கு. மத்த இரண்டு பேரோட ரேகைகளும் வேணும். உடனே ரெண்டு எஸ்.ஐ.களை மஃப்டியிலே அனுப்பி...”

“ஓ இட்...” என்றாள் அவசரமாய்.

அந்த ஸ்டூடியோவின் நான்காவது தளத்தில் நாற்காலிகளில் அமர்ந்து வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள் நாகராஜனும், இன்ஸ்பெக்டரும். இன்ஸ்பெக்டர் வெள்ளை அண்ட் வெள்ளையில் இருந்தார்.

நாகராஜனின் கண்கள் பட யூனிட்டைச் சேர்ந்த ஒவ்வொரு நபரையும் கூர்ந்து கவனித்தன. இவனா? சேச்சே! இவனில்லை. அவன் உயரம். அவனா? சேச்சே! அவனில்லை; அவன் ஒல்லி - என்று ஒவ்வொருவரையும் நிதானமாக விலக்கிக் கொண்டிருந்தார்.

காலையிலிருந்து அவர்கள் மூன்று விஜயம் செய்த ஸ்டூடியோக்கள் மூன்று. இது நான்காவது.

இன்ஸ்பெக்டர் குனிந்து கேட்டார். “என்ன மிஸ்டர் நாகராஜன்?”

“ம்கூம்” என்று உதட்டைப் பிதுக்கினார் நாகராஜன்.

ஃப்ளோரிலே உள்ள நபர்களை மட்டும் பார்க்காதிங்க. மேலே உட்கார்ந்திருக்கிற லைட் பாய், வெளியே வெய்ட் பண்பு கார் டிரைவர்ஸ் இவங்களையும் கவனியுங்க.

“எல்லோரையும் பார்த்துக்கிட்டுத்தான் இருக்கேன் சார்.”

சற்று நேரத்தில் அலெக்ஸ் ஒரு பெரிய டிஃபன் காரியருடன் ஃப்ளோரில் நுழைந்து ஒரு மேக்கப் ரூமுக்குள் சென்று வைத்து விட்டுத் திரும்பிக் கொண்டிருக்க...

நாகராஜன் அவனைப் பார்த்து விட்டார்.

அலெக்ஸ் புரொடக்ஷன் மாணேஜரின் அழைப்பிற்கு வேறு ஒரு பகுதிக்கு நடக்க... அவனையே அவர் கண்கள் தொடர்ந்தன.

“சார்!” என்றார் இன்ஸ்பெக்டரிடம் திரும்பி.

“என்ன?”

“அதோ போறானே, ஊதா பேண்ட், வெள்ளைச் சட்டை... கிட்டத்தட்ட அவனேதான். ஆனா இப்போ தலையிலே முடியே இல்லை.”

“வெரிகுட்! நீங்க இங்கேயே இருங்க. வர்றேன்.” என்று எழுந்தார் இன்ஸ்பெக்டர். வேகமாக அலெக்ஸை நோக்கி நடந்தார். நெருங்கி...

“எக்ஸ்க்யூஸ் மீ!” என்றார்.

அலெக்ஸ் திரும்பினான்.

“உங்க பேர் ஜார்ஜ்தானே?”

“இல்லையே! என் பேர் அலெக்ஸ்”

“ஓ! அப்போ அது நீங்க இல்லையோ? சமீபத்திலே சைக்கிளை தொலைச்சது நீங்க இல்லையா?” என்றார் ஆழமாகப் பார்த்துக் கொண்டே.

“சைக்கிள்? நீங்க... யாரு?” என்றான் லேசான பதட்டத்துடன்.

அடுத்த வினாடி...

பளீர் என்று அலெக்ஸின் கன்னத்தில் இறங்கியது முதல் அறை.

சீந்தோஷ் தனது குவாட்டர்சில் ரேடியோவை மெலிதாக வைத்து விட்டு அடுப்பில் பிரெட்டைப் புரட்டிப் போட்டு நெய் ஊற்றி ரோஸ்ட் செய்து கொண்டிருந்த இரவு பத்துக்கு...

டெலிபோன்.

பிரெட்டை எடுத்துத் தட்டில் வைத்து, ஸ்டவ்வை இறக்கி விட்டுச் சென்று ரிஸீவரை எடுத்தான்.

“ஹலோ சார், நான்தான் ஜெயா பேசறேன்.”

“எங்கேயிருந்து பேசறீங்க?”

“நம்ம ஆபீஸிலேந்துதான். இன்னும் வீட்டுக்குப் போகலை. ஒரு முக்கியமான செய்தி. சைக்கிள் ஆசாமியைப் பிடிச்சிட்டாங்களாம். சாயங்காலம் பிடிச்ச ஸ்டேஷனுக்குக் கொண்டு போய் வச்சிருக்காங்க. நமக்கு இன்ஸ்பர்மேஷன் ரொம்ப லேட்டாத் தந்திருக்காங்க.”

“இரெஸ்பான்சிபிள்! என்ன சொல்றானாம்?”

“அழறானாம். நான் இல்லைன்னு திரும்பத் திரும்பப் பிடிவாதம் பண்ணானாம்.”

“பத்து நிமிடத்திலே வர்றேன் ஜெயா. போய்ப் பார்க்கலாம். பார்த்துட்டு உங்களை வீட்டிலே டிராப் பண்ணேன். என்னாச்சு கோகிலா, சாருவோட கை ரேகைகள்!”

“எஸ்.ஐ.ஸ் போனாங்க. கோகிலா ஊரிலே இல்லை. திருவனந்தபுரமாம். நாளைக்குக் காலையிலே வந்துடுவாங்களாம். சாரு இன்னிக்கு முழுக்க ஷூட்டிங்கில் பிஸியாம். நாளைக்கு எந்த வழியிலேயும் கலெக்ட் பண்ணிடறதா...”

“ஷிட்! நாமே போயிருக்கணும் ஜெயா!”

“சார், அப்புறம் ஒரு முக்கியமான விஷயம். வாங்க சொல்றேன்.”

“என்ன?”

“பிரகாஷோட வீட்டிலே எழுதிக் கொடுத்துட்டு அள்ளிட்டு வந்த மெட்டிரியல்ஸ் எல்லாத்தையும் பொறுமையா பார்த்திட்டிருந்தப்போ தான் அது மாட்டினது. ஒரு வித்தியாசமான ஃபாக்டர். நிச்சயம் நமக்கு உதவும்னு நினைக்கிறேன். நேரிலே சொல்றேனே...”

“ஓ.கே!” என்ற சந்தோஷ், சட்டை அணிந்து கொள்ள ஆரம்பித்தான்.

அடுத்த பத்தாவது நிமிடத்தில் சந்தோஷ் தனது அலுவலகத்திற்குள் நுழைந்தான். போனில் பேசிக் கொண்டிருந்தான் ஜெயா. “சரி சார், சரி சார்,” என்று ஏழெட்டுத் தடவை சொல்லி விட்டு வைத்தாள். வைத்து விட்டு சந்தோஷைக் குழப்பமாகப் பார்த்தாள்.

“என்ன ஜெயா? யாரு போன்லே?”

“டெபுடி கமிஷனர்.”

“என்ன?”

“எனக்கு எதுவும் புரியலை. ஒரே குழப்பமா இருக்கு.”

“சொல்லுங்க. என்ன சொன்னார்?”

“நம்ம இன்வெஸ்டிகேஷனை நிறுத்திக்கணுமாம். ஒரு வாரம் இரண்டு பேரும் லீவு போடணுமாம். பிரகாஷ் கேஸ் சம்பந்தப்பட்ட அத்தனை ஃபைல்ஸ், நாம கலெக்ட் பண்ணின மெட்டிரியல்ஸ், நம்ம ரிப்போர்ட்ஸ் எல்லாத்தையும் நாளைக்குக் காலையிலே அவர்கிட்டே ஒப்படைக்கணுமாம். என்னைக் குறுக்கப் பேசவே விடலை சார். நாங்க இன்வெஸ்டிகேஷனை முடிக்கவேயில்லையேன்னு சொன்னேன். நான் சொன்னதை சந்தோஷ்கிட்டே சொல்லுங்க. நான் சொன்னதைச் செய்யுங்க. விளக்கமெல்லாம் அப்புறம்ன்னுட்டார் சந்தோஷ்!”

“வாட் த ஹெல் ஹி ஈஸ் டாக்கிங் ஜெயா? சைக்கிள்காரனை அரெஸ்ட் பண்ணியிருக்காங்க. உடனடியா நம்மகிட்டே தெரிவிக்கலை. இப்போ இவர் இன்வெஸ்டிகேஷனை நிறுத்தணுங்கறார். எனக்கு எதுவுமே புரியலை. டு யு கெட் எ பாய்ண்ட்?”

“இல்லை. சுத்தமாக குழம்பிப் போயிருக்கேன் நானும்.”

“சம்திங் ராங்!”

“நமக்குத் தெரியாமல் டிபார்ட்மெண்ட்லேயே என்னமோ நடந்திருக்கு சார்.”

“யு ஆர் ரைட். இந்தக் கேஸ்ல ஸ்பெஷலா துப்பறிய நம்மை நியமிச்சிட்டு, நாம குற்றவாளியை ரொம்பக் கிட்டே நெருங்கற சமயத்தில திடீர்னு கையை சோப்புப் போட்டுக் கழுவிட்டு வீட்டுக்குப் போடான்னு சொன்னா என்ன அர்த்தம்?”

“அதுவும் அந்த அரெஸ்ட்டுக்குப் பின்னாடிதான் சார்.”

“யார் அவன்?”

“அலெக்ஸாம் அவன் பெயர்.”

“எங்கே வச்சிருக்காங்க அவனை?”

“ஐஸ் ஹவுஸ் போலீஸ் ஸ்டேஷன் லாக்அப்லே.”

“அரெஸ்ட் பண்ணினது யாரு?”

“டெபுடி கமிஷனராம். அவரே நேரடியா அந்த சைக்கிள்காரனைக் கண்டுபிடிக்கிறதுக்காக நியமிச்ச இன்ஸ்பெக்டர்.”

சந்தோஷ் தன் சுழலும் நாற்காலியில் அமர்ந்து கண்களை மூடிக்கொண்டு சற்று நேரம் யோசித்தான்.

“ஜெயா, நவ் ஹு கெட் எரஃப் பிக்சர். கொஞ்சங் கொஞ்சம் புரியுது.”

“என்ன?”

“பிரகாஷ் கேஸ் முடிஞ்சது. நாளைக்கே ஃபைலை முடிக்கப் போறாங்க.”

“எப்படி முடியும்? யார் கொலையாளி?”

“அந்த அலெக்ஸ்தான்.”

“நிரூபிக்க வேணாமா?”

“ஒரு சந்தேக ஆசாமியைக் கைது பண்ணிட்டா அப்புறம் அவன்தான் குற்றவாளின்னு பொருத்தமா ஜோடனை பண்ணுது நம்ம டிபார்ட்மெண்டுக்குக் கஷ்டமான காரியமா?”

“இல்லைதான். ஆனா... இப்போ அவசர அவசரமாக ஒருத்தனை அரெஸ்ட் பண்ணினதுமே அவன் மேலே பழி சுமத்தி, நிரூபிச்சு, கேலை முடிக்க அவசியம் என்ன சந்தோஷ்!”

“குழப்பமே அதுதான். அரசியல் நுழைஞ்சிருக்கும்னு நினைக்கிறேன்.”

“யூ மீன் யாரோ கேலை உடனே முடிக்கச் சொல்லி டாப் ஆஃபிஸர்னைக் கேட்டிருக்கணுங்கிறீங்களா?”

“யாரோ சொன்னா நடக்கிற காரியமில்லை இது.”

“பின்னே?”

“முக்கியமான நபர். அதிகாரமான நபர். மொதல்ல நான் அந்த அலெக்ஸை சந்திக்கணும்.”

“சார், நாம அலெக்ஸை சந்திக்கிறதை டெபுடி கமிஷனர் விரும்ப மாட்டார்ன்னு நினைக்கிறேன்.”

“ஐ டோண்ட் கேர். நாம சந்திக்கப் போறது அலெக்ஸை இல்லை. உண்மையை. அநியாயமாக ஓர் அப்பாவி தண்டிக்கப்பட்டக்கூடாது ஜெயா. என் வேலை போனாலும் சரி. இந்த மாதிரி தலையீடுகளை நான் ஜீரணிச்சுக்க முடியாது.”

ஜெயா தயங்கினாள்.

“உங்களுக்குத் தயக்கமா இருந்தால் நீங்க வீட்டுக்குப் போங்க. நான் இதை விடறதா இல்லை. அப்புறம் நமக்கு என்ன மதிப்பு இருக்கு? வேலை மெனக்கெட்டு நாம விவரங்களைத் தேடி அலைஞ்சிட்டிருக்கிறப்போ... போதும்டா உன் வேலைன்னா எத்தனை இன்சல்ட் அது?”

“உண்மை.”

“ஜெயா, உங்களுக்கும் எனக்கும் நல்லாத் தெரியும். பிரகாஷை சாமர்த்தியமாகக் கொலை செஞ்சிருக்கிறது ஒரு பெண். அதற்கான ஆதாரங்கள், சாட்சிகள் நம்மகிட்டே இருக்கு. அது யார்ன்னு தீவிரமா இருக்கிறப்போ... அந்த சைக்கிள்காரனைப் பிடிச்சு வெச்சிட்டிடுக் கேலை முடிக்கிறதுன்னா அபத்தமா இல்லையா அது?”

“சைக்கிள்காரனும் நம்ம சந்தேக லிஸ்ட்லே இருந்தானே சார்?”

“மறுக்கலை. ஆனா அவன்தான்னு உறுதிப்படுத்தக் கூடிய சாட்சியம் எதுவும் இல்லையே! அவன்தான் குற்றவாளின்னாலும் அவனை ஹாண்டில் பண்ண வேண்டியது நாமில்லையா? நாம ஏன் விலக்கப்படறோம்? இதிலிருந்தே தெரியலையா அவன் குற்றவாளி இல்லையென்னு?”

“ஐயம் கன்ஃப்யூஸ்ட்.”

“நான் விளக்கறேன். வாங்க போய்கிட்டே பேசலாம்.”

“ரைட். நீங்க சொல்றபடி சரியான உண்மை தெரிஞ்சாகணும் சார். அலெக்ஸைப் பிடிக்கறதுதான் நோக்கம்னா நாம எதுக்கு நியமிக்கப்பட்டுக் கேஸ் ஒப்படைக்கப்பட்டோம்? ஐ வில் பி வித் யூ, வாங்க.”

இருவரும் காரில் ஐஸ் ஹவுஸ் போலீஸ் ஸ்டேஷனை நோக்கிப் பயணம் செய்தார்கள். காரை ஓட்டிக் கொண்டு போகும்போது சொன்னான் சந்தோஷ்:

“இதிலிருந்து ஒண்ணு உறுதியாகுது ஜெயா. உண்மையான குற்றவாளி அரசியல் பலம் உடைய நபர். நம்ம சந்தேகப்படி குற்றவாளி ஒரு பெண். நம்ம சந்தேகம் மூன்று பெண்கள் மேலே. ஒண்ணு அபர்ணா, அவ பெரிய பணக்காரனோட பொண்ணு. ரெண்டு கோகிலா. மூணு சாரு. இரண்டு நடிகைகளுமே பாராட்டு விழா, பரிசளிப்பு விழா அல்ல பல சந்தர்ப்பங்களிலே பெரிய இடங்களிலே அறிமுகம் ஆக வாய்ப்புள்ளவங்க. மூணு பேருமே தங்கள் இன்ஃப்ளூயன்சை உபயோகிச்சு இருக்க முடியும்னு நினைக்கிறேன். நம்ம நடவடிக்கைகள் கண்காணிக்கப்பட்டிருக்கு இடைவிடாமல். ஆட்டோ டிரைவர் தந்த புதுத் திருப்பம் உண்மையான குற்றவாளியைக் கலக்கியிருக்கலாம். ரொம்பச் சீக்கிரம் தன்னை நெருங்கிடுவாங்கங்கற பயத்திலே பெரிய புள்ளியை அணுகியிருக்காங்க. கரெக்டா, பொருத்தமா அலெக்ஸ் சிக்கியிருக்கான். ரொம்பச் சுலபமாப் போச்சு அவருக்கு. இப்படித்தான் நடந்திருக்கணும். என்ன சொல்றீங்க?”

“உங்க கற்பனை தெளிவா இருக்கு. ஆனா எனக்குப் பிரமிப்பா இருக்கு. ஒரு பிரபலமான கொலை வழக்கிலே இப்படியெல்லாம் நடந்துக்க முடியுமா சார்?”

“வொய் நாட்? எத்தனையோ பிரபலமான கொலை வழக்குகளை சத்தம் போடாமல் அழுக்கி வச்சிருக்காங்க. இல்லைன்னாலும் ஒப்புக்குக் காமா சோமான்னு ஏதாச்சும் செய்து ஃபைலைக் குளோஸ் பண்ணியிருக்காங்க. எத்தனையோ உதாரணம் சொல்லலாம். அது இருக்கட்டும். போன்லே பிரகாஷ் ரூமலேர்ந்து கொண்டு வந்த பொருட்களிலே எதையோ கண்டுபிடிச்சதா சொன்னீங்களே, என்ன அது?”

“டி.சி. போன்லே சொன்னதைக் கேட்டு குழம்பினதிலே அதைச் சொல்ல மறந்துட்டேன். சார், நம்ம பிரகாஷோட பாங்க் பாஸ் புக்ஸ் செக் புக்ஸ் எல்லாம் எடுத்து வந்தோமில்லே, அதிலே முடிஞ்சு போன பழைய செக் புக்கோட கவுண்டர்ஃபாயில்சும் இருந்தது. யதேச்சையா அதைப் பார்த்தேன். ஒவ்வொரு மாசமும் ஒண்ணாம் தேதி யாருக்கோ ராஜின்னு ஒரு பொண்ணுக்கு ஐயாயிரம் ரூபாய் எழுதியிருக்கார். ரெகுலரா ஒண்ணாம் தேதிகளிலே எழுதப்பட்டிருக்கு. பிரகாஷ் பத்தி நம்மகிட்டே உள்ள ஹிஸ்டரியைத் தலைகீழாப் புரட்டிட்டேன். ராஜிங்கற பேர் எந்தக் கட்டத்திலேயும் வரலை.”

“இன்ட்ரெஸ்ட்டிங். நல்லாப் பார்த்தீங்களா, ராஜியா, ராஜுவா?”

“ஆர்ஏஜிஐ - ராஜி. நீங்களே பாருங்களேன்” என்று ஓடிக் கொண்டிருந்த காரின் உள் விளக்கைப் போட்டு, கைப் பையிலிருந்து அந்தக் கவுண்டர்ஃபாயில் புத்தகத்தை எடுத்துக் காட்ட... பார்த்தான் சந்தோஷ்.

“யெஸ்! ராஜிதான். சம்பந்தமில்லாமல் ஒரு பெண்ணுக்கு ஐயாயிரம் ரூபாய் அனுப்புவானா ஒருத்தன்? இதென்ன விஸ்டிலே புதுசாச் சேருதே?”

“அதான் சார் சந்தேகம். நான்கூட முதல்லே பங்களா வாடகையோன்னு நினைச்சேன். இல்லை. சொந்த பங்களா. பின்னே மாசாமாசம் அனுப்பறதுன்னா - ஜீவனாம்சமா?”

கிரீச் என்று சந்தோஷ் பிரேக் அடித்துச் சாலையோரமாய்க் காரை நிறுத்தி. சட்டென்று திரும்பி அவளைப் பார்த்தான். “என்ன சொன்னீங்க? ஜீவனாம்சமான்னா கேட்டீங்க? இருக்கலாமே. பிரகாஷை இரண்டு வருஷமாத்தான் தமிழ் திரையுலகத்துக்குத் தெரியும். பொது மக்களுக்கும் தெரியும். இந்த இரண்டு வருஷ வாழ்க்கையைப் பத்தித்தான் நமக்குத் தெரியும். அவனோட பழைய வாழ்க்கை பற்றி அவனோட அப்பா, அம்மா சொன்னதைத் தவிர வேற ரகசியங்களும் இருக்கலாம். தவிர, சினி ஃபீஸ்டிலே நுழையறதுக்காக மெட்ராஸ் வந்து மறுநாளே நட்ச்சிடலை அவன். மூணு வருஷமா கஷ்டப்பட்டதா பேட்டிகளிலே சொல்லியிருக்கான். அந்த நேரத்திலே அவன் வாழ்க்கையிலே என்னென்ன சிக்கல் ஏற்பட்டுச்சு, யார், யார் சந்திப்பு ஏற்பட்டுச்சு நமக்குத் தெரியாது...”

“சார், நான் எனக்கு நெருடல் ஏற்பட்டதுமே பிரகாஷ் வீட்டுக்குப் போன் செஞ்சேன். சுந்தரபாண்டியன் பேசினார். ராஜின்னு உங்களுக்கு யாராவது சொந்தக்காரங்க இருக்காங்களான்னு கேட்டேன். இல்லைன்னு சொன்னார். உங்க அண்ணனுக்கு ராஜின்னு யாராச்சும் பழக்கமுண்டானேன். தெரியாதுன்னுட்டார்.”

“குடும்பத்துக்குத் தெரியாமலிருக்கலாம்.” மறுபடி காரை ஓட்டினான் சந்தோஷ்.

“என்ன சொல்றீங்க? இந்த ராஜி யாருங்கறீங்க?”

“ஒருவிதமா யூகம் பண்ணேன். விசாரிக்கலாம். அதுக்கு முன்னாடி இதோ ஸ்டேஷன் வந்துடுச்சு. அலெக்ஸை சந்திச்சுடலாம்.”

காரை ஓரமாக நிறுத்தி, இஞ்சினை அணைத்தான்.

இறங்கி இருவரும் ஸ்டேஷனுக்குள் நுழைந்தார்கள்.

உள்ளே டியூப் லைட் ரீங்காரமிட... ஓர் எஸ்.ஐ. கறுப்பாய் உட்கார்ந்திருந்தார். இவர்களைக் குழப்பமாகப் பார்த்து, “யெஸ்!” என்றார்.

சந்தோஷ்தன் அடையாள கார்டைக் காட்டியதும் சீட்டை விட்டு எழுந்து கொண்டு “சொல்லுங்க, என்ன சார்?”

சந்தோஷ் லாக் - அப்பைப் பார்த்துக் கொண்டு, உள்ளே மூலையில் கன்னத்தில் கையூன்றி அமர்ந்திருந்தவனைக் காட்டி, “இவன்தான் அலெக்ஸா?” என்றான்.

“ஆமாம் சார்.”

“நான் பேசணும். திறந்து விடச் சொல்லுங்க.”

“ஸாரி சார். யாரையும் அவனைப் பார்க்க அனுமதிக்க வேண்டாம்ன்னு இன்ஸ்பெக்டர் சொல்லிட்டுப் போயிருக்கார்.”

“வாட் நான்சென்ஸ் ஈஸ் திஸ்? ஐயாம் ஹாண்ட்லிங் திஸ் கேஸ். பிரகாஷ் கொலை தொடர்பா அவனை அரெஸ்ட் செஞ்சிருக்காங்க. நான் அவனைப் பார்க்கக் கூடாதுன்னு சொன்னா என்ன அர்த்தம்? நான் வந்தேன், பார்த்தேன், பேசினேன்னு உங்க இன்ஸ்பெக்டர்கிட்டே தாராளமாச் சொல்லுங்க. லெட் மி லுக் யுவர் டைரி.”

“சார், இன்ஸ்பெக்டர் வந்துட்டும்.”

“சரி, நான் பார்க்கலை. சொல்லுங்க. டைரியிலே எண்ட்ரி போட்டாச்சா?”

“இல்லை.”

“இல்லையா? என்னப்பா இது கூத்து? சாயங்காலம் ஆறு மணிக்கு அரெஸ்ட் பண்ணியிருக்கீங்க. இப்போ மணி பத்தரை. இன்னும் எண்ட்ரி போடலைன்னா?”

“ஸாரி சார். இந்த அரெஸ்ட் நாங்க செய்யலை. எங்க லாக்-அப்பிலே அவனை அனுமதிச்சிருக்கோம் - உத்தரவுப்படி.”

“அப்படின்னா இந்த நிமிஷம் அந்தாள் ஃப்ரீ. அவனை யாரும் அரெஸ்ட் பண்ணலை. சும்மா வாடான்னு கூட்டி வந்து உள்ளே

உட்கார வச்சிருக்காங்க. அவ்வளவுதான். டோட்டல் வயலேஷன் ஆஃப் லா. இப்போ நினைச்சா அவனை வெளியே கூட்டிட்டுப் போக என்னாலே முடியும். யு இர் ரெஸ்பான்ஸிபிள் பீப்பிள்...”

“சார், எங்களுக்கு மேலதிகாரிகள் கிட்டேயிருந்து வற்ற உத்தரவை நிறைவேற்றணுங்கறது கடமை. முதல் பாடமே ஒபே யுவர் சீனியர்ஸ்தானே! நீங்களுமே உங்க அத்தாரிட்டிக்குப் பணிந்துதானே ஆகணும்?”

“உண்மை. ஆனா சட்டத்துக்கும் பணியணும் மிஸ்டர்...” என்று மார்பில் பெயர் பார்த்து, “ராஜவர்மன். நீங்க கடைப்பிடிச்சிருக்கிறது சட்டத்துக்குப் புறம்பான நடவடிக்கைகள். நேர்மை, நேர்மைன்னு நாம் எல்லோரும் சொல்லிக்கறதோட சரி, செயல்ல செய்து காண்பிக்கறதில்லே. வெல், இதை எப்படி டீல் பண்ணணும்னு எனக்குத் தெரியும்.” என்று லாக்-அப் கதவை நெருங்கி, “அலெக்ஸ்!” என்றான்.

கண்களில் நீர் தேக்கங்கள் வைத்திருந்த அலெக்ஸ் மெல்ல எழுந்து, ஒரு காலைச் சற்று விந்தி விந்திக் கதவுக்கருகே வந்து நின்றான். உதடு கிழிந்து ரத்தம் காய்ந்திருந்தது. கன்னமும், நெற்றியும் வீங்கியிருந்தன. முழங்காலில் இப்போதும் ரத்தம் வழிந்தது.

“மைகாட்! அடிச்சாங்களா உன்னை?”

“பின்னியெடுத்துட்டாங்க சார். சத்தியமா சொல்றேன். என் ஜீஸஸ் மேலே ஆணையா சொல்றேன். இந்தக் கொலையை நான் செய்யலை சார்.”

“பின்னே ஏன்ய்யா அந்த நேரத்திலே அங்கே வந்தே? சைக்கிளை விட்டுட்டு ஏன் ஓடினே?”

அலெக்ஸ் சொன்னான். எல்லாம் சொன்னான். எதையுமே மறைக்காமல் தனக்குப் பிரகாஷ் மேலே ஏற்பட்ட வெறுப்பு, அதன் உச்சம், இதனால் ஏற்பட்ட தீர்மானம், திட்டம், பிரகாஷைப் பிணமாகப் பார்த்ததில் ஏற்பட்ட திகில், பயம், அதனாலே ஓடியது, சைக்கிளை திறக்க முடியாதது என்று எல்லாம் சொன்னான்.

“சினிமான்னு நினைச்சிட்டியா? பெரிய இவன் மாதிரி போன்லே மிரட்டி, கத்தியோட போயிருக்கே. பிரகாஷை உயிரோட சந்திச்சிருந்தா இந்தக் கொலையை நீயே செஞ்சிருப்பே இல்லையா? இடியட். இப்போ மாட்டிக்கிட்டு முழிக்கிறே. நான்தான் இந்தக் கொலையைத் துப்பறிஞ்சவன். உண்மையான குற்றவாளி நீ

இல்லைன்னு எனக்குத் தெரியும். அந்த நபரைக் கண்டுபிடிச் சிட்டேன். உன்னைக் காப்பாத்திடுவேன். ஆனா இப்போ எல்லாச் சக்தியும் உனக்கு எதிரா இருக்குய்யா. மடத்தனமான காரியம் செஞ்சிருக்கே நீ. சரி, என்ன பதில் சொன்னே?”

“நான் செய்யலைன்னு திருப்பித் திருப்பிச் சொன்னேன்.”

“அப்புறம்? எதிலேயாவது கையெழுத்துப் போட்டியா?”

“வெத்துப் பேப்பரைக் காட்டிப் போடச் சொல்லி மிரட்டினாங்க சார். நான் போடலை. அதுக்குத்தான் இத்தனை அடியும், உதையும்.”

“உனக்குத் தேவைதான் இது. கொலை செய்யத் திட்டம் போட்டே பாரு. அதுக்காக இந்த உதையெல்லாம் வச்சிக்கோ. மறுபடி கையெழுத்துக் கேட்டால் போட்டுடாதே. உன் விஷயமாத்தான் நான் மெனக்கெடப் போறேன்.”

“சார், நான் தப்பு செய்யலை சார். என்னை எப்படியாச்சும் காப்பாத்திடுங்க சார்.”

“பார்ப்போம்,” என்று நகர்ந்தான்.

“சார்!”

“என்ன?”

“பசிக்குது. தண்ணிகூடக் கொடுக்கலை சார்.”

சந்தோஷ் திரும்பி அந்த எஸ்.ஐ.யை முறைத்தான். “என்ன மிஸ்டர் ராஜவரமன். இதுவும் உங்க இன்ஸ்பெக்டரோட உத்தரவா? இவன் குற்றவாளின்னு ஊர்ஜிதமாகலை. இவனை இந்த நிமிஷம் சட்டப்படி அரெஸ்டும் பண்ணலை. செத்துப் போயிட்டான்னா என்ன நடக்கும் தெரியுமா?”

ராஜவரமன் கான்ஸ்டபிளை அழைத்து, “அந்தாளுக்கு சாப்பிட ஏதாச்சும் வாங்கிட்டு வந்து கொடு” என்றார் அவசரமாக.

சந்தோஷ் விருட்டென்று வெளியேற... தொடர்ந்தான் ஜெயா.

மறுபடி காரில்.

“ஒரு கலக்குக் கலக்கிட்டங்க.”

“சாதிச்சது எதுவுமில்லை ஜெயா. வாக்குமூலம் வாங்கிட்டுத்தான் மாஜிஸ்திரேட்டுக்கிட்டே கொண்டு போவாங்க. டெபுடி கமிஷனரே இந்தக் கேஸில் பர்சனலி இன்டர்ஸ்ட்னனா... நாம யார்கிட்டே

போய்ச் சொல்றது? அவருக்கு மேலே டி.ஐ.ஜி.யே உத்தரவிட்டாரான்னு தெரியலை.”

“எனிலே, ஓர் அப்பாவி மாட்டிக்கிட்டான். பாவம் சார். அவனைக் காப்பாத்தியாகணும். கொலை நடந்த இடத்திலே இருந்திருக்கான். சைக்கிளை விட்டுட்டுப் போயிருக்கான். சாட்சி சொல்ல ஒரு நாகராஜன். மிச்சத் தடயங்களைச் சுலபமாகப் பூர்த்தி செஞ்சி உள்ளே தள்ளிடுவாங்க. அநேகமா நம்ம மேலே நடவடிக்கை எடுக்கலாம்.”

“பயப்படறீங்களா? மாக்ஸிமம் சஸ்பென்ட் பண்ணலாம். அதுக்குக் கூட சரியான காரணம் எதுவும் இல்லை. இப்ப நாம என்ன செஞ்சிட்டோம்?”

“இன்வெஸ்டிகேஷனை நிறுத்திக்கச் சொன்ன பிறகும் ஸ்டேஷன்லே வந்து பார்த்திருக்கோம். நம்ம முயற்சியைத் தொடர்றோம்னுதானே அர்த்தம்?”

“மனசாட்சின்னு ஒண்ணு இருக்கே ஜெயா. ஆயிரம் குற்றவாளிகள் தப்பினாலும் ஒரு நிரபராதி தண்டிக்கப்படக்கூடாதுன்னுதானே சட்டம் சொல்லுது. நமக்கு நல்லாத் தெரிஞ்சு ஒரு நிரபராதியைத் தண்டனைக்கு அனுப்பலாமா?”

“என்ன செய்யறது? நமக்கு மேலதிகாரிகளே இப்படி நடந்துக்கறாங்களே?”

“அவங்களை ஆட்டிப் படைக்கிறது வேற ஒரு கை. பதவிங்கற பலம் பொருந்திய கை. அதைச் சொந்த நலன் கருதி எதிர்க்க முடியாமத்தான் நேர்மை தவறிடறாங்க எல்லோரும்.”

“போலீஸ் துறையிலே அரசியல் தலையீடு கூடாதுன்னு பேசறப்போ பிரமாதமா எல்லோரும் பேசிடறாங்க. செயல்ல இல்லையே?”

“அதைத்தான் சாதிச்சக் காட்டணும்னு சொல்றேன்”

“என்ன?”

“இந்தப் பிரகாஷ் கேஸிலே உண்மையான குற்றவாளி அலர்ட் ஆகி ஒரு பெரிய அரசியல் கையைப் பிடிச்சு இயக்க வச்ச... இப்போ ஓர் அப்பாவியைப் பலியாக்கப் போறாங்க. இதை முறியடிச்சுக் காட்டலாம் ஜெயா.”

“எப்படி?”

“முதல்லே உண்மையான குற்றவாளியைச் சரியான ஆதாரத்தோட கண்டுபிடிச்சு... அப்புறம் இதை முறியடிச்சுக் காட்டறேன். பாருங்க.”

“முயற்சிக்கலாம் சார். ஆனால் உண்மையான குற்றவாளியை நாம இன்னும் நெருங்க முடியலையே?”

“நெருங்கியாச்சு. அவள் ஒரு பெண். அபர்ணா - கோகிலா - சாரு - இப்போ லேட்டஸ்ட்டா ராஜி - இந்த நாலு பேரிலே ஒருத்திதான். அபர்ணாவோட ரேகை மட்டும்தான் இருக்கு நம்மகிட்டே. மீதிப் பேரோட ரேகையை நாம கலெக்ட் பண்ணணும்?”

“ஒன் மினிட் சார். ரேகைக்கு முன்னாடி ராஜியையே யாருன்னு முதல்லே கண்டுபிடிச்சாகணும்.”

“அது ரொம்ப சிம்பிள்.”

“எப்படி?”

“பாங்க் ஆப் பரோடா - சூளைமேடு பிராஞ்ச்லதான் இந்த செக்குகள் பாஸாகியிருக்கு. இப்போ நாம உடனே சந்திக்க வேண்டியது அந்த பாங்க்கின் மானேஜரை. அவர் விலாசம் கண்டுபிடிக்கிறது அவ்வளவு சிரமம் இல்லை.”

முக்கால் மணி நேரமாகியது அவரின் விலாசம் கண்டுபிடிக்க. வழக்கை தலையைத் தடவியவாறு தூக்கக் கலக்கத்தில் சொன்னார் அவர்.

“ராஜி! யெஸ், எனக்குத் தெரியும். வெஸ்ட் மாம்பலத்திலே - தம்பையா ரெட்டி ரோடு எக்ஸ்டன்ஷன்ல வீடு.”

பாங்க் மேனேஜர் ராஜியின் விலாசம் சொன்னதும், “மை காட்! மறுபடி தம்பையா ரெட்டி ரோட்!” என்றான் ஜெயாவைப் பார்த்து சந்தோஷ்.

பின் உற்சாகமாக அவர் பக்கம் திரும்பி, “இப்போ எனக்கு ஓர் உதவி செய்யணும் சார் நீங்க,” என்றான்.

“சொல்லுங்க.”

“கொஞ்சம் சிரமம் பார்க்காம நீங்க என்னோட புறப்பட்டு உங்க பாங்க் வரைக்கும் வரணும். எனக்கு அந்த ராஜியோட சரியான விலாசம் வேணும். அப்புறம் பேமெண்ட் ஆன செக் - அவ கொடுத்தது வேணும்.”

“அது எதுக்கு?”

“அதிலே அவளோட கை ரேகை இருக்குமே! செக்கை என்கேஷ் பண்ண அவளேதான் பர்சனலா வருவா!”

“ஆமாம் சார். ஆனா அதுக்கப்புறம் எங்க ஸ்டாஃப்ஸ் எத்தனை பேர் கை அதிலே பட்டிருக்கும்!”

“அதையும் மீறி அவ கைரேகை கிடைக்கலாம். அதானலேதான் நாலஞ்சு பழைய செக்ஸ் கேக்கறேன். எதிலேயாவது நிச்சயம் சிக்கும்.”

“எனக்குப் புரியலை சார். ராஜியோட கைரேகை எதுன்னு எப்படி அடையாளம் கண்டுபிடிக்க முடியும்?”

“குற்றம் நடந்த காரிலே கிடைச்ச கைரேகைகளோட - இந்தச் செக்கிலே உள்ள கைரேகைகளை ஒப்பிட்டுப் பார்த்தா - பொருத்தம் கிடைச்சா - மேட்டர் ஃபினிஷ்ட். ராஜிதான் குற்றவாளி. புரியலையே?”

“அந்தப் பெண்ணா? கொலையா? ரொம்ப அழுத்தம். திமிர். செஞ்சாலும் செஞ்சிருப்பா. ஒரு நிமிஷம். நான் சட்டை போட்டுட்டு வந்துடறேன்.”

“வாங்க. நான் உங்க போனை உபயோகப்படுத்திக்கறேன்” என்றான் சந்தோஷ். ஜெயாவைப் பார்த்து, “ஜெயா, நம்ம ராமானுஜத்துக்கு எக்ஸ்டென்ஷன் என்ன?” என்றான் டயலைச் சுழற்றிக் கொண்டே.

“பதினேழு சார்.”

டயலைச் சுழற்றி, “எக்ஸ்டென்ஷன் பதினேழு கொடுங்க மேடம்,” என்று காத்திருந்து, “ஹலோ, ராமானுஜம்! ஐ யாம் லக்கி. வீட்டுக்குப் போயிருப்பீங்கன்னு நினைச்சேன். நான் சந்தோஷ்.”

“ஹலோ சார். உங்க ஆபீசுக்கு இப்பத்தான் போன் செஞ்சேன். கிடைக்கலை. எனக்கு இன்னிக்கு அசைய முடியாம வேலை. இன்னும்

வேலை இருக்கு. ஒரு மணியாயிடும் வீட்டுக்குப் போக. அதிருக்கட்டும். நீங்க கொடுத்து அனுப்பிச்ச ஒரு விசிட்டிங் கார்டிலே பிரிண்ட்ஸ் எடுத்துக் கம்பேர் பண்ணியாச்சு. ஊகும், பொருந்தலை. அப்புறம்? எதுக்குக் கூப்பிட்டிங்க?”

“நான் இன்னும் அரை மணி நேரத்திலே உங்க லாபுக்கு வர்றேன். அர்ஜெண்ட்டா ஓர் இன்வெஸ்டிகேஷன் பண்ணித்தரணும். இதே மாதிரிதான். பிரகாஷ் கேஸ்தான். நான் கொண்டார பேப்பர்ல இருக்கிற ப்ரிண்ட்ஸை எடுத்துக் காருக்குள்ளே கிடைச்ச பிரிண்ட்ஸோட ஒப்பிட்டுச் சொல்லணும். எல்லா வேலையையும் ஒதுக்கி வச்சிட்டு இதை எனக்கு செஞ்சு தரணும். ரொம்ப அர்ஜெண்ட்டு இது. வில் யு?”

“வாங்க. உங்களுக்குச் செய்யாமயா?”

ரிசுவரை வைத்தான் சந்தோஷ்.

“ஜெயா, விசிட்டிங் கார்ட் அட்டெம்ட் - ஃபெய்லியர். ஸோ, அபர்ணா இல்லை. அவளை நம்ம லிஸ்ட்லேர்ந்து அடிச்சிடலாம். கோகிலாவுக்கு வீடு தம்பையா ரெட்டி ரோடல் இல்லை. அதனால் டெம்பரரியா அவளை விலக்கி வச்சிட்டா - எஞ்சறது சாருவும், ராஜியும். ரெண்டு பேருக்கும் மோட்டிங் இருக்கலாம். ராஜி மேட்டர்ல ஸ்ட்ராங்கா சில காரணங்கள் என்னால கற்பனை செய்ய முடியுது. பார்க்கலாம். இந்த அட்டெம்ப்ட் தோல்வியானா சந்தேகமே இல்லாம சாருதான் குற்றவாளி.”

பாங்க் மானேஜர் செருப்பை மாட்டிக் கொண்டார். “என்ன சார் போவமா?” என்றார்.

பாங்கில் ராஜியின் விலாசத்தைத் தொலைபேசி எண்ணோடு பெற்றுக் கொண்டு நான்கைந்து செக் இலைகளைக் கவனமாக எடுத்துக் கொண்டு, மானேஜரை வீட்டில் விட்டு நன்றி சொல்லி விட்டு நேராய் லாபுக்கு வந்து ராமானுஜத்தைச் சந்தித்து ஒப்படைத்து... நள்ளிரவில் உ குடித்து, நகம் கடித்து ரிசல்ட்டுக்காகக் காத்திருக்க... ஒரு மணி நேரம் கழித்து...

ராமானுஜம் வந்து “கங்கிராஜுலேஷன்ஸ்” என்றான்.

“என்ன சொல்றீங்க?”

“யு ஹேவ் கேப்சர்ட் த கிரிமினல். கார்ல கிடைச்ச ரேகைகளிலே ஒரு ரேகையோட இந்த செக்கிலே கிடைச்ச ஒரு ரேகை ஒத்துப் போகுது. இந்த ரேகை ஆட்டோவிலே எடுத்த அதே ரேகை தான். சின்னக் கை. சின்ன விரல். நான் அப்பவே சொன்னேனே, பொண்ணுதான்னு.”

சந்தோஷுக்கு பரபரப்பில் முகம் ஜிவ்வென்று ரத்தம் இழுத்துக் கொண்டு வார்த்தைகள் தடுமாற, “ரிப்போர்ட்ஸ் கொடுங்க உடனே” என்று விட்டு, “ஜெயா, டி.ஜி.பி.இன்னிக்கு ஊர்லதான். இப்ப உடனே பார்க்கணும்னு எக்ஸ்ப்ளென் பண்ணு. நாம நேரா போறோம் அவரைப் பார்க்க.”

“டி.ஜி.பி.யா?” என்று ஆச்சரியப்பட்டாள்.

“ஆமாம். த டாப் மோஸ்ட் ஆஃபீஸர் இன் அவர் டிபார்ட்மெண்ட். அவர் நிச்சயமா இந்தத் தில்லுமூலுல இன்வால்வ் ஆகியிருக்கவே மாட்டார். உண்மைகளோட நாம அவரைச் சந்திக்கிறோம். கற்பனைகளோட இல்லை, கமான் டயல்!” என்றான்.

ஜெயா விரல்களில் சற்று நடுக்கத்துடன் டயல் செய்து எடுத்த பி.ஏ.வுடன் பேசி, சுருக்கமாக தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டு, உடனே சந்திக்க வேண்டிய அவசியத்தை வலியுறுத்தினாள். வரச் சொல்லப்பட்டாள். வைத்தாள்.

“வரச் சொல்றார் பி.ஏ.” என்றான்.

அவர்கள் புறப்பட்டார்கள்.

காரில் கேட்டான் சந்தோஷ்.

“கொலைகாரி ராஜிதான். இதிலே சந்தேகமே இல்லை. காரில் ரேகை, செக்கில் ரேகை, சம்பவம் நடந்ததன்னைக்குப் பயணம் செஞ்ச ஆட்டோவில் ரேகை. குழப்பமே இல்லை இதிலே. நமக்குத் தெரிய வேண்டியது காரணம் என்ன என்பது. அதையும் கூட என்னால யூகிக்க முடியுது. தனக்கு அந்தஸ்த்தான மனைவி ஸ்தானத்தை ஊரறியத் தரச் சொல்லி ராஜி வற்புறுத்தியிருக்கலாம். பிரகாஷ் மறுத்திருக்கலாம். ஆத்திரமாகித் தீர்த்துட்டா.”

சந்தோஷ் மரியாதையான தொனியில், அழகான ஆங்கிலத்தில் சுருக்கமாகச் சொல்லச் சொல்ல... டி.ஜி.பி. பொறுமையாகத் தலையை

அசைத்துக் கேட்டுக் கொண்டே வந்தார். குறுக்குக் கேள்விகளே இல்லை. பார்வை, கையில் இருந்த சந்தோஷ் கொடுத்த லாபரட்டரி மற்றும் இன்வெஸ்டிகேஷன் ரிப்போர்ட்டுகளில் இருந்தது.

“பொலிபுக் இன்டெர்வென்ஷன் இருக்குங்கிறதில் ஆர் யு ஷ்யூர்?” என்றார் சொல்லி முடித்ததும்.

“யூகத்தில் அந்த முடிவுக்குத்தான் வரவேண்டியிருக்கிறது சார்.”

டி.ஜி.பி.தன் பி.ஏ.வைப் பார்த்தார்.

“ஐஸ் ஹவுஸ் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு போன் செய்து யார் உத்தரவின் பேரில் அந்த நபரை அங்கே வைத்திருக்கிறார்கள் என்று கேளுங்கள்” என்றார்.

அமைதியாக ரிப்போர்ட்டைப் படித்தார்.

சந்தோஷும், ஜெயாவும் மௌனமாக அமர்ந்திருந்தார்கள்.

பி.ஏ.திரும்பி வந்து, “சார், டெபுடி கமிஷனர் ஹரிஹரன் கூப்பிட்டுச் சொன்னாராம். அவர் டெப்பூட் செய்த இன்ஸ்பெக்டர் ஒருவர் அழைத்து வந்தாராம்.”

“கெட் மி ஹரிஹரன். நான் பேசறேன்.”

காரியரில் வைத்து டெலிபோன் கொண்டு வரப்பட்டது.

“வீட்ல இருந்தார் சார். ஹி ஈஸ் ஆன் த லைன்.”

“ஹலோ மிஸ்டர் ஹரிஹரன். நான் டி.ஜி.பி. பேசறேன்.”

“ஹலோ சார், குட்மார்னிங்” என்று ஹரிஹரன் சொன்னது இவர்களுக்கும் கேட்டது.

“என்ன ஆச்சு பிரகாஷ் மர்டர் கேஸ்?”

“ஓவர் சார். ஆசாமியைப் பிடிச்சாச்சு. இன்னிக்குக் கோர்ட்டல் பிரசண்ட் பண்ணி ரிமாண்ட்ல தள்ளிடறோம். ஒப்புதல் வாக்குமூலம் தரச் சம்மதிச்சிட்டான்.”

“ஸ்பெஷல் இன்வெஸ்டிகேஷன் ஆஃபீஸர் மிஸ்டர் சந்தோஷ் இங்கே இருக்கார். வேற விதமா சொல்றார். அவரோட வொர்க்லை வைண்ட் அப் பண்ணச் சொல்லிருக்கீங்க. அந்த ஆளை அரெஸ்ட்

பண்ணாம சும்மா ஒரு ஸ்டேஷன் லாக்கப்ல வச்சி வாக்குமூலத்துக்குப் போராடிருக்கீங்க. என்ன இதெல்லாம் மிஸ்டர் ஹரிஹரன்? யார் கொடுத்த பிரஷர் உங்களுக்கு?”

“சார், வந்து...”

“நல்லாயில்லையே இது. சந்தோஷ் ஒரு சின்சியர் ஆஃபீஸர். இந்தக் கேஸ்ல அவரை ரெக்கமண்ட் செஞ்சதே நான்தான். இப்போ ரியல் கல்பிரிட் யாருன்னு ஆதாரத்தோட இங்கே வந்திருக்கார். உங்க வார்த்தையைக் கேட்டுட்டு லீவுல அவர் போயிருந்தா என்ன ஆகும்? அந்த அப்பாவி ஆளைக் கூண்டிலே ஏத்தி, மிரட்டல்ல ஒப்புக்க வச்சி, ஃபைலை முடிச்சிருப்பீங்க. ஐ அண்டர் ஸ்டாண்ட் யூ மிஸ்டர் ஹரிஹரன். நீங்களா செய்யலை. கமிஷனர் ஒரு வாரமா ஊர்ல இல்லை. பின்னே யார்? சும்மா சொல்லுங்க...”

“சார்... வந்து... நான் நேர்ல வர்றேனே...”

“வாங்க. போன்ல நபரைச் சொல்லுங்க.”

“மினிஸ்டர் முரளிதரன் சார். என்னால மீற முடியலை. மறுத்துப் பார்த்தேன். கொஞ்சம் மிரட்டலாப் பேசினார்.”

“என்ன கேட்டார் உங்களை?”

“சார் நேர்ல வர்றேன்.”

“வரலாம். சொல்லுங்க.”

“பிரகாஷ் கேஸ் எந்த லெவல்ல இருக்குன்னார். அவர் போன் பண்ணுக்கு அஞ்சி நிமிஷம் முன்னாடிதான் அந்த சைக்கிள்காரனை அரெஸ்ட் பண்ணின செய்தி எனக்கு வந்திச்சி. அமைச்சர் கேக்கறாரேன்னு சொன்னேன் அதை. அந்தாள்தானு ஏதாச்சும் பண்ணி கன்பர்ம் பண்ணிடுங்க. ஃபர்தரா இன்வெஸ்டிகேஷன் வேணாம். சிக்கல் வராம பேப்பர்லை செட்டப் பண்ணிடுங்கன்னார். தொந்தரவு வராமப் பார்த்துக்கறேன்னார். காரணம் என்னன்னு கேட்டேன் - நேர்லே உங்களை சந்திக்கிறேன். சொல்றேன்னார். சார், நான் உடனே புறப்பட்டு உங்களை பார்க்க வர்றேன்.”

“வர வேணாம்” என்று ரிசீவரை வைத்தார் டி.ஜி.பி. சந்தோஷைப் பார்த்தார். “மினிஸ்டர் முரளிதரனாம்... இவருக்கென்ன இன்டரெஸ்ட்?”

“எக்ஸ்க்யூஸ் மீ சார். கொலை செய்தது ராஜின்னு ஒரு குட்டி நடிகை. மினிஸ்டர் முரளிதரன் சினிமாவும் தயாரிக்கிறார். லோ...”

“ஐ அண்டர்ஸ்டாண்ட். அதுக்காக? போன மாதம் தான் சி.எம். - டாப் ஆஃபீஸர்ஸை எல்லாம் கூப்பிட்டு சட்டம், ஒழுங்கைத் தீவிரமாப் பாருங்க. யார் சொன்னாலும் கேக்க வேணாமனு சொன்னார். இதை சி.எம்.கிட்டே கொண்டு போய்த்தான் ஆகணும். தோட்டத்துக்கு டயல் பண்ணுப்பா. நான் வர்றேன்னு சொல்லு. அப்புறம்... ராஜியை அரெஸ்ட் பண்ணிட்டு வர ஏற்பாடு பண்ணு. ஐஸ் ஹவுஸ் ஸ்டேஷனுக்குப் போன் செஞ்சு அட்ரஸ் வாங்கிட்டு அவனை விடச் சொல்லு. வெய்ட் பண்ணுங்க சந்தோஷ். ஐ வில்பி கமிங் இன் மினிஸ்டர். தோட்டத்துக்குப் போகலாம்.”

அந்தச் சுறுசுறுப்பான டி.ஜி.பி.யை ஆச்சரியமாய்ப் பார்த்தாள் ஜெயா.

கிதது செய்யப்பட்ட ராஜியின் ஒப்புதல் வாக்குமூலத்தோடு இந்தக் கதை... முற்றும்:

என் பெயர் ராஜி. வயது 24. சென்னை வெஸ்ட் மாம்பலம் தம்பையா ரெட்டி ரோடு எக்ஸ்டென்ஷனில் குடியிருப்பவன். எனக்குத் தொழில் நடப்பு. பிரபல நடிகர் பிரகாஷ் பிரபலமாக இல்லாதபோது என்னோடு பழகினார். நாங்கள் ஒருவரை ஒருவர் மனமார நேசித்தோம். நான் சினிமா உலகில் ஒரு நல்ல ஸ்தானத்திற்கு வரும்வரை திருமணம் வேண்டாம் என்று பிரகாஷ் கூறினார். நானும் சம்மதித்தேன். முறைப்படி திருமணம் செய்து கொள்ளாமலேயே நாங்கள் வாழ்க்கை நடத்தினோம். விளைவாக நான் இரண்டு முறை அபார்ஷன் செய்து கொண்டேன். பிறகு, பிரகாஷ் தமிழ் சினிமா உலகில் அடியெடுத்து வைத்து, மிகவும் பிரபலமானார். ஆனால் என்னை விட்டு விலகினார். என்னைத் திருமணம் செய்து கொள்ளும் தீர்மானத்தை மறக்க நினைத்தார். என் செலவுகளுக்காக ஒவ்வொரு மாதமும் ஒரு குறிப்பிட்ட தொகையைக் கொடுத்து வந்தார்.

‘இந்த நிலையில் நடிகை கோகிலாவை அவர் காதலிப்பதாகவும், அவரையே திருமணம் செய்து கொள்ளப் போவதாகவும் நான் நம்பக் கூடிய நபர்களிடமிருந்து தகவல் அறிந்து அதிர்ச்சியடைந்தேன்.

அவரைச் சந்திப்பதற்காக அவர் வீட்டிற்குச் சென்றேன். அவரின் உதவியாளன் என்னை அனுமதிக்கவில்லை. சான்ஸ் கேட்கும் நடிகை என்று பொய்யாய்ச் சொல்லித் தகவல் அனுப்பியும் என்னைச் சந்திக்கவில்லை.

வழக்கமாக நாங்கள் சந்திக்கிற இடம் எலியட்ஸ் பீச். மாலையில் அல்ல. அதிகாலையில். அவர் ஓடுவதற்காக அங்கே வருவார். அப்போதுதான் நான் அவரை சந்திப்பது வழக்கம். வீட்டிற்கு வரக்கூடாது என்பது அவரின் உத்தரவு. பீச்சிலும் யாரும் பார்த்து விடக் கூடாது என்பதற்காக காருக்குள் அமர்ந்து பேசுவோம். மாதம் ஒரு முறை சந்தித்துத் தொகையை செக்காகப் பெற்றுக் கொள்வேன். ஒவ்வொரு முறையும் என்னை ஊரறியத் திருமணம் செய்து கொள்ளச் சொல்லிக் கேட்பேன். அவர் ஏதாவது சாக்குச் சொல்வார்.

பிரகாஷ் - கோகிலா காதல் திருமணம் பற்றி அறிந்து வெகுண்ட நான், சம்பவம் நடந்த அன்றைய தினம் வழக்கம் போல் அதிகாலை நாலு மணிக்கு வந்து தெருவில் ஆட்டோ பிடித்துக் கொண்டு பீச்சுக்கு வந்தேன். பிரகாஷ் வந்திருக்கவில்லை. காத்திருந்தேன். வழக்கம் போல் காரில் வந்து அவர் நிறுத்தினதும் நான் பின் சீட்டில் ஏறிக் கொண்டேன். முன் சீட்டில் அமர்ந்தால் எதிரே யாராவது வந்தால் பார்ப்பார்கள் என்று என்னை எப்போதும் பின்சீட்டில் அமரச் சொல்வார். அன்றும் அமர்ந்தேன். காரின் கதவுக் கண்ணாடிகளை வழக்கம் போல் ஏற்றி விட்டுக் கொண்டோம். பேசினோம்.

நான் என் மனக் குமுறல்களை எல்லாம் வெடித்தேன். கோகிலாவுடன் திருமணம் என்பதை அவர் மறுக்கவில்லை. நான் தலையில் அடித்துக் கொண்டு அழுதேன். கெஞ்சினேன். மொத்தமாக ஒரு தொகை தருகிறேன் - என்னை விட்டு விலகிவிடு என்றார். எனக்குள் வெறி மூண்டது. மிகவும் பிடிவாதம் பிடித்தால் எனக்குள்ள செல்வாக்கை வைத்து ஊருக்குத் தெரியாமல் உன்னைக் கொலையே செய்து விடுவேன் என்று மிரட்டினார். என் வெறி அதிகமாகியது.

என் கூந்தலில் கட்டியிருந்த டிஸ்கோ கயிற்றை மெல்ல அவிழ்த்துக் கையில் வைத்துக் கொண்டேன். என்னை அலட்சியப்படுத்தி மிரட்டலாக அவர் பேசிக் கொண்டே இருந்தார் டிரைவிங் சீட்டில் அமர்ந்தபடி. என் ஆத்திரம் எல்லையைத் தொட்ட போது பளிச் என்று கயிற்றைப் பின்புறமிருந்து அவர் கழுத்தில் இறுக்கி... பலமெல்லாம் நிரட்டி இறுக்கினேன். என் எதிர்பாராத தாக்குதலை அவரால்

சமாளிக்க முடியவில்லை. ஒரே நிமிடம் போராடி, சொத் என்று விழுந்தார் முன் பக்கத்தில். நான் வேகமாகப் புறப்பட்டு இடத்தை விட்டு அகன்று சென்று விட்டேன்.

நியாயம் கேட்கத்தான் சந்திக்கப் போனேன். கொலை செய்யும் நோக்கம் இல்லை. ஆனால் செய்த பின்னர் - மறுநாள் பத்திரிகைகளில் ஒரு சைக்கிள்காரனைத் தேடுவதாகப் படித்ததும், நான் கம்மென்று இருந்து விட்டேன்.

மேற்படி வாக்குமூலத்தில் நான் குறிப்பிட்டிருப்பதெல்லாம் உண்மை. இந்த வாக்குமூலம் நானே என் கைப்பட, முழு - சுய நினைவுடன் எழுதியது.

இப்படிக்கு

ராஜி.'

(முற்றும்)

ஜாக்பாட் ராத்திரி

வெளிச்ச மொட்டு மலர்ந்து கொண்டிருந்தது. காலைக் குளிர் தென்றல் மரங்களுக்கும், செடிகளுக்கும் சாமரம் வீசிக் கொண்டிருந்தது. தெரு விளக்குகள் ஓய்வெடுத்துக் கொண்டன. காய்கறிகள் பறிக்கப்பட்டு... பசுக்களின் காம்புகள் இழுக்கப்பட்டு... கோழிகள் அலாரம் வேலை செய்ய... மக்கள் கொட்டாவி மெல்ல...

மற்றும் ஒரு தினத்திற்கான ஆயத்தங்களில், ஞாயிற்றுக்கிழமை என்பதால் கொஞ்சம் சோம்பேறித்தனம் சேர்ந்திருந்தது.

பாண்டியன் எழுந்து போர்வையை ஒழுங்காக மடித்து வைத்து விட்டு டைம்பீஸ் எடுத்து அதற்கு சாவி கொடுத்து விட்டு, சுவற்றில் மாட்டியிருந்த காலண்டரில் தேதி கிழித்து விட்டு படுக்கையறையை விட்டு வெளியே வந்தான்.

வாசல் கதவு சாத்தியிருந்தது. சதுர ஹாலில் வயர் பின்னிய சோபா, இரண்டு நாற்காலிகள், நடுவே நீள சதுர மேஜை மேல் அன்றைய நாளிதழும், வார இதழ் ஒன்றும் வைக்கப்பட்டிருக்க...

ஹாலைத் தாண்டி, சின்ன சமையல் கட்டைத் தாண்டி வீட்டின் பின்புறம் வந்தான். பாத்ரூமிலிருந்து தண்ணீர் சப்தம்.

“ஜான்” என்றான்.

“எந்திரிச்சிட்டிங்களா?” என்றாள் ஜான் என்று இவனால் அழைக்கப்படும் ஜானகி.

“இன்னிக்குத்தான் ஞாயிற்றுக்கிழமையாச்சே. ஏன் இவ்வளவு சீக்கிரம் குளிக்கிறே ஜான்?”

“அது சரிதான். உங்களுக்குத்தான் ஞாயித்துக்கிழமை. எங்களுக்கு ஏதுங்க ஞாயித்துக்கிழமை?”

“என்ன உளறல்?”

“பின்னே என்ன? ஞாயித்துக்கிழமைன்னா நான் வீடு கூட்ட வேண்டியதில்லையா? பாத்திரம் கழுவ வேண்டியதில்லையா? டிபன் பண்ண வேண்டியதில்லையா? எனக்கேது ஓய்வு?”

“ஏதோ தெரியாததனமா சொல்லிட்டேன் தாயே. காலையிலே ராமாயணம் வேணாம்.”

பாண்டியன், ஸ்டாண்டில் மாட்டியிருந்த தன் பிரஷ்ஸை எடுத்து, பேஸ்ட் அமர்த்தி, பல் தேய்க்க ஆரம்பித்தான்.

பாண்டியனைக் கொஞ்சம் விலாவாரியாகத் தெரிந்து கொள்ளலாம் இப்போது.

பார்ர் என்கிற சப்தத்தோடு பிரிக்கக் கூடிய கறுப்பு ஸ்ட்ராப் கொண்ட ஹெச்.எம்.டி. கைக்கடிகாரம் கட்டிக் கொள்ளும் பாண்டியனுக்கு முன் வழக்கையும் லேசான தொந்தியும் உண்டு. உன்னிப்பாய்ப் பார்த்தால் மீசை தெரியும். கோடுகோடாய் ஒரு சட்டை. விழாக்களுக்கென்று ஒரு சந்தனக் கலர், ஒரு வெள்ளை கலர் சட்டைகள் வைத்திருக்கிறான்.

காலை ஒன்பது மணிக்கு மாம்பலம் ஸ்டேஷனில் சைக்கிள் ஸ்டாண்டில் தன் சைக்கிளை வைத்து விட்டு பீச் நோக்கிச் செல்லும் மின்சார ரயிலுக்காகக் காத்திருப்பான். நாலு தடவை காது தைத்த லெதர் ஹாண்ட் பாக்கை தங்கக் கோப்பை மாதிரி வைத்திருப்பான். வண்டி வந்ததும், ஜிப் திறந்து காலைப் பேப்பரை வெளியில் எடுத்து வீடு விற்பனைக்கு விளம்பரத்திலிருந்து படிப்பான்.

பக்கத்து சீட்காரனிடம் அரசியல் பேச மாட்டான். பத்து பைசா கொடுத்து நிலக்கடலை வாங்க மாட்டான். பீச் ஸ்டேஷன் வந்ததும் பேப்பரை மடக்கி உள்ளே வைத்துக் கொண்டு இறங்கி... ஜாக்கிரதையாக நடந்து, ராம் ஏற்றுமதி நிறுவனம் என்கிற, தான் வேலை பார்க்கும் தனியார் கம்பெனிக்கு மூன்று மாடி ஏறி வந்து, தனது மேஜைக்கு வந்து கண்ணாடிக்கு அடியில் வைத்திருக்கும் கையிலிருந்து காசாய் கொட்டுகிற லெக்ஷ்மி படத்தை வணங்கி விட்டு உட்காருவான்.

டைப்பிஸ்ட் மிஸஸ் குப்தாவின் சேலை பேன் காற்றில் படபடக்கும்போது இவன் கள்ளத்தனமாக பார்க்க மாட்டான். “இன்னிக்கு என்ன சார் சாப்பாடு கொண்டாந்திருக்கீங்க?” என்று மாதவி இவன் மேஜையில் இரண்டு கைகளையும் ஊன்றிக் கொண்டு குனிந்து கேட்கும் போது நிமிராமல், “தயிர் சாதம்” என்பான்.

யாருடனும் அரட்டை கிடையாது. தானுண்டு. தன் லெட்ஜர் உண்டு, தன் பென்சில் உண்டு, தன் கூட்டல், தன் கழித்தல் உண்டு என்று இருப்பான். யாராவது வழியில் சிகரெட் குடித்தால் ஒரு மீட்டர் விலகி நடப்பான். அலுவலகம் முடிந்ததும் அதே போல ரயிலில் வார இதழ் படித்துக் கொண்டு மாம்பலம் திரும்பி, சைக்கிள் மிதித்து நி.நகரில் இருக்கும் தனது வாடகை வீட்டிற்கு வந்து சேர்வான்.

ஜானகியிடம் கொள்ளைப் பிரியம் இவனுக்கு. இரண்டு வருடம் முன்பு திருமணம் செய்து... சென்னையில் வேலை கிடைக்க... துவரங்குறிச்சியில் தன் குடும்பத்தினரிடம் விடை பெற்று இங்கே வந்த பின்...

பிழைக்கத் தெரியாதவன் - சாமர்த்தியமில்லாதவன் என்று வாரத்தில் ஆறு நாட்கள் மனைவியிடம் அர்ச்சனை வாங்கிக் கொண்டு... கோபப்படவே மாட்டான்.

ஒரே ஒரு நண்பன் - திலக்.

ஒரு குடை வாங்க வேண்டும் என்று தீர்மானித்தால் கூட திலக்கை அழைத்துச் சென்று எந்த பிராண்ட் சிறந்தது என்று விசாரித்து - அந்த பிராண்டை நாலு கடைகளில் விலை விசாரித்து வாங்குவான்.

சினிமா போக வேண்டும் என்று தீர்மானித்தால் கூட “திலக், சொல்லு, இன்னிக்கு அவளை சினிமாவுக்குக் கூட்டிட்டுப் போகலாம்னு இருக்கேன். எந்தப் படம் நல்லா இருக்கும்?” என்று கேட்டு அவன் சொல்லும் படத்திற்குத்தான் போவான்.

மேற்படி பாண்டியன் பல் விளக்கி முடித்து, உள்ளே ஹாலுக்கு வந்து நாற்காலியில் அமர்ந்து பேப்பரை எடுத்தான்.

நான்காம் பக்கம் படிக்கும் போது ஜானகி காப்பி கொண்டு வந்து ஸ்டேலில் வைத்தாள்.

“இன்னிக்கு என்ன பண்ணப் போறீங்க?”

“ரெண்டு பாண்ட் அயர்ன் பண்ணனும்.”

“இன்னிக்கு பூரா அதைச் செய்வீங்களா?”

“ஹாலை கொஞ்சம் ஒட்டடை அடிச்சிடலாமா?”

“எங்கே இருக்கு ஒட்டடை? போன வாரம்தானே அடிச்சிங்க?”

“அப்புறம்... என்ன செய்யணுங்கறே?”

“குளிச்ச டிபன் சாப்பிட்டுட்டு பலராமனைப் போய்ப் பாருங்க.”

“யாரு பலராமன்?”

“அதுக்குள்ளே மறந்தாச்சா? போன வாரம் நம்ம வீட்டுக்கு வரலை. வீடு புரோக்கர். கச்சிதமான வீடு. முப்பத்திரெண்டாயிரத்துக்கு அடி மாட்டு விலைக்கு முடைக்காக விக்கிறாங்கன்னாரே... ஞாபகம் இருக்கா இல்லையா?”

“ஜான், நீ விளையாட்டா பேசறியா, சரியசா பேசறியான்னே தெரியலை எனக்கு. முப்பத்திரெண்டாயிரம் ரூபாய்க்கு எங்கே போறது? கொள்ளையடிக்கிறதா?”

“நல்ல யோசனையே வற்றதில்லையே உங்களுக்கு. மூணு வீடு தள்ளி போன மாசம் வீடு கட்டி கிரஹப்பிரவேசம் பண்ணாங்களே.. அவரும் உங்களை மாதிரி கிளெர்க் உத்தியோகம் தானாம். எட்டு நூத்தி சொச்சம்தான் சம்பளமாம். இடம் வாங்கி, வீடு கட்டிட்டார்.”

“ஜான், நானும் விசாரிச்சேன். அந்தாளு சரியான பிராடாம். கம்பெனி பணத்திலே என்னென்னமோ தில்லுமல்லு பண்ணிட்டிருக்காராம்.”

“என்னமோ பண்ணார். நல்லா இருக்காரா இல்லையா? அந்த சாமர்த்தியமாவது உங்களுக்கு இருக்கா?”

“அநியாயம் செய்றதுக்கு சாமர்த்தியம்னு பேரா?”

“பேச்சுக்கு ஒண்ணும் குறைச்சல் இல்லை. இப்போ சொந்தமா வீடு வாங்க முயற்சி பண்ணப் போறீங்களா, இல்லையா?”

“பணம் வேணாமா ஜான்?”

“பாங்கில லோன் தர மாட்டாங்களா?”

“எந்த உத்தரவாதத்திலே தருவாங்க?”

“என்னையே கேளுங்க. நாலு பேரை விசாரிக்காதீங்க. எனக்குன்னு வந்து அமைஞ்சிருக்கீங்க அசமஞ்சமா. எதிர்த்த வீட்ல ஒவ்வொரு

மாசமும் ஒவ்வொண்ணு வாங்கறாங்க. போன மாசம் பிரிஜ்ஜு, இந்த மாசம் டி.வி. இங்கே ஒரு திருகாணிகூட வாங்க யோசனை.”

“ஜான், திருகாணியை மட்டும் வச்சிட்டு என்ன செய்வே?”

“பேசாதீங்க” என்று காலி டபரா, டம்ளரை விருட்டென்று எடுத்துக் கொண்டு உள்ளே போன தன் மனைவியைக் கவலையோடு பார்த்தான் பாண்டியன்.

பேப்பரை மடக்கி வைத்து விட்டுக் குளிக்கச் சென்றான். டிபன் சாப்பிட்டு விட்டு ஹாலுக்கு வந்த போது... திறந்திருந்த கதவைத் தட்டி விட்டு உள்ளே வந்தான் திலக்.

“ஹலோ பாண்டி” என்று சிரித்துக் கொண்டே அவன் பக்கத்தில் வந்து அமர்ந்தான்.

திலக் உயரமாய், நிறைய தலைமுடி வைத்துக் கொண்டு அடர்த்தியாய் மீசையுடன், பாக்கெட்டுக்குள் சிகரெட் பெட்டி தெரிய, கழுத்தையொட்டி ஒரு சன்னமான தங்கச் சங்கிலி அணிந்து இருந்தான்.

“என்ன பாண்டியா, டல்லா இருக்கே?”

“ஒண்ணுமில்லையே...”

வீட்டின் பின்புறத்தில் ஜானகி துணி துவைக்கிற சப்தம் கேட்க, “உன் ஓய்ப்தான் துவைக்கிறாங்களா... இந்த அடி அடிச்சா துவைக்கிற கல் என்னத்துக்கு ஆகும்?”

“கோபமாக துவைக்கிறா” என்றான் பாண்டியன்.

“ஓகோ. நீ வாங்க வேண்டியதை கல்லு வாங்கிக்கிட்டிருக்கா?”

“அட, சும்மா இருப்பா எரிச்சலைக் கிளப்பாம.”

“சரி, விடு. போன வாரமே கூப்பிட்டேன். நீ வரலை. இன்னிக்காவது வறியா?”

“எங்கே?”

“ரேகக்கு.”

“நான் வரலை.”

“தாசி வீட்டுக்குக் கூப்பிட்ட மாதிரியில்லே பதர்றே. என்ன தப்பு பாண்டி?”

“சூதாட்டம் அது.”

“வாஸ்தவம். ஒரு குறுக்கு வழி எதிர்பார்ப்புதான். வராதான்னு ஒரு நப்பாசைதான். போன வாரம் எனக்கு முன்னாத்தி இருபது ரூபா லாபம். ரேஸ்ன்னாலே நஷ்டம் மட்டும் தானா... லாபமும் உண்டு. லாட்டரி டிக்கெட் மட்டும் என்ன? சின்ன அளவிலே சூதாட்டம். அவ்வளவுதானே...”

“நீ ஆயிரம் சொல்லு திலக். நான் ரேஸ் எல்லாம் ஆட மாட்டேன்.”

“உன்னை யார் பணம் கட்டச் சொல்றா? சும்மா என் கூட வாயேன். இங்கே வீட்டை உக்காந்து போரடிச்சுக்கிட்டுதானே இருக்கப் போறே...”

“சும்மா வேணும்னா வர்றேன்.”

“சரி. புறப்படு.”

பாண்டியன் தன் அறைக்குப் போய் சட்டையை மாட்டிக் கொண்டு, பாண்டி அணிந்து புறப்பட்டான்.

“ஒரு நிமிஷம் இரு. சொல்லிட்டு வந்துடறேன்.”

“என்ன சொல்லப் போறே?”

“திலக் கூட ரேசுக்குப் போய்ட்டு வர்றேன்னு.”

“மக்கு! இன்னும் வாங்கிக் கட்டிக்கணுமா? வேற ஏதாச்சும் சொல்லிட்டு வா.”

பாண்டியன் பின்புறம் வந்து, “ஜான் வந்து கதவை சாத்திக்கோ. நாலும் திலக்கும் புரோக்கர் பலராமன் வீட்டுக்குப் போய்ப் பேசிட்டு, அப்படியே அந்த வீட்டையும் பார்த்துட்டு வந்துடறோம்.”

“அப்பா! இன்னிக்குத்தான் மனசில உறைச்சிருக்கு” என்றான்.

பாண்டியனும், திலக்கும் வீட்டை விட்டு வெளியேறி பஸ் ஸ்டாப் வந்து காத்திருக்கும் போது திலக் சொன்னான்.

“ரெண்டு வாரமா ஜாக்பாட் யாருக்குமே அடிக்காம... தொகை சேர்ந்து இன்னிக்கு மூணு லட்ச ரூபாய்க்கு மேல் வரும் பாண்டி. யாருக்கு அந்த ஜாக்பாட் அடிக்கப் போகுதோ?”

கிண்டியில் இறங்கி ரேஸ் மைதானத்தை நோக்கி நடந்த போது திலக் கேட்டான். “இதுக்கு முன்னாடி நீ ரேஸ் பார்த்ததே இல்லையா பாண்டி?”

“ம்கூம்” என்றான் பாண்டியன். “இப்போ உன்னோட நான் வந்திருக்கேன்னு தெரிஞ்சா போதும். ஜானகி ஒரு வாரத்துக்கு அலறுவா!”

“பெண்களே அப்படித்தான்.”

மைதானத்தின் வாசலில் நின்றிருந்த சைக்கிள்கள், ஸ்கூட்டர்கள், கார்களைப் பார்த்து பிரமித்தான் பாண்டியன்.

“தோத்துப்போறதுக்குன்னு இவ்வளவு பேர் வருவாங்களா திலக்?”

“எல்லாருமே தோப்பாங்களா?”

“எல்லாருமே ஜெயிப்பாங்களா?”

“இல்லைதான். மேட்டேர்ந்து மண் எடுத்துதானே பள்ளத்தை நிரப்பணும். பத்து பேர் தோத்தாத்தானே ரெண்டு பேர் ஜெயிக்கலாம்... அந்த ரெண்டு பேர்ல நாம ஒருத்தர்ங்கிற நம்பிக்கையிலேதான் ஒவ்வொருத்தரும் பணம் கட்டுறது.”

மைதானத்தின் வாசலில் விற்கப்படும் ரேஸ் புத்தகங்கள் பற்றி விளக்கம் சொல்லிக் கொண்டே உள்ளே அழைத்து வந்தான் திலக்.

மறுபடி பிரமித்தான் பாண்டியன். யப்பா! திருவிழாக் கூட்டம் போல இத்தனை ஜனங்களா இந்த சூதாட்டத்திற்கு?

காதில் பீடி செருகியவன் முதல், கோட்டில் தங்கப்பட்டன் வைத்தவன் வரை... வெற்றிலை குதப்பும் கண்டாங்கி முதல், லிப்ஸ்டிக் மின்னும் மிடி வரை... அத்தனை தட்டு மக்களையும் பார்க்க முடிந்தது.

எல்லாரும் ஒருவித பரபரப்பில் இருப்பதை உணர்ந்தான். கையில் பேனாவுடன் தன் மனைவியின் கையில் இருந்த காகிதத்தில் ஏதோ குறித்துக் கொண்டான் நீளமாய் கிருதா வைத்த அந்த இளைஞன்.

பாண்டியனைக் கடந்த, வாக்கிங் குச்சி வைத்திருந்த தொப்பி வைத்த கிழவன் தன் நண்பனிடம் “டைவிங் டால்? அப்போ யு கேன் பெட் யுவர் ஷர்ட் ஆன் இட்” என்று சொல்லிக் கொண்டு நடக்க...

பாண்டியனுக்கு அந்த இடத்து சூழ்நிலையோ, மொழியோ புரியவில்லை. திலக் எதிரே வந்தவனை நிறுத்தி, “முதல் ரேஸ் அறிவிச்சிட்டாங்களா?” என்றான்.

“ம். குதிரைகள் பாடக்குக்கு வந்தாச்சே.”

“ஜாக்பாட் எதிலே?”

“கடைசி அஞ்சு.”

“வா. பாண்டி. முதல் ரேஸ்ல ஒரு போர்காஸ்ட் டிக்கெட் வாங்கணும்” என்று இவன் கையை இழுத்துக் கொண்டு வேகமாக நடந்தான் திலக்.

பாண்டியனுக்கு எதுவும் புரியவில்லை. ஒரு புதிய தேசத்திற்கு வந்து சிக்கிக் கொண்டவனைப் போல் உணர்ந்தான்.

பணம் கட்டும் பகுதியில் க்யூ இருந்தது. திலக் போய் கியூவில் இணைந்து கொண்டு “நீயும் வாங்கறியா? ஒரு டிக்கெட் அஞ்சு ரூபாதான்” என்றான்.

“ம்கூம்” என்று தனித்து நின்றான்.

திலக் தன் பாக்கெட்டிலிருந்து ஒரு ரேஸ் புத்தகம் எடுத்து விரித்து, “சரி, நீ வாங்க வேணாம். ஒரு ஐடியா சொல்லு. இப்போ முதல் ரேசில் ஓடப் போறது ஏழு குதிரைகள். இதிலே எது முதல்ல வரும். எது ரெண்டாவதா வரும்னு சொல்லு.”

“எனக்கென்னடா தெரியும்?” என்று பாண்டியன் அப்பாவித்தனத்துடன் சொல்ல... க்யூவில் நின்ற சிலர் சிரித்தார்கள்.

“யாருக்குத்தான் தெரியும்? ஒரு யுகம் தானே? அவனவன் ராப்பூரா தூங்காம... ஒவ்வொரு குதிரையோட சரித்திரத்தையும் எடுத்து வச்சிட்டு, இதோட அம்மா குதிரை எப்படி ஓடிச்சின்னு வம்ச வெற்றியை எல்லாம் கணக்கு செஞ்சிட்டு வருவான். சும்மா சொல்லு.”

“நீயே கணக்குப் பண்ணிக்கோ. எனக்குத் தெரியாது.”

“சரி, விடு. கிரேடில் டாப், ராயல் பிரின்ஸ், மேடம் எக்ஸ், மை செலக்ட், சன் க்யூன், மரியா, டார்லிங் பியூட்டி, இந்த ஏழு குதிரைதான் ஓடப்போகுது. மேடம் எக்ஸ் பேர் நல்லா இருக்கில்லை? நம்பர் மூனு, அப்புறம் டார்லிங் பியூட்டி - நம்பர் ஏழு, இது ரெண்டிலேயும் கட்டறேன் என்ன?”

“நீ என்னமோ செய். என்னை ஏன் கேக்கறே?”

பாண்டியன் சற்றுத்தள்ளி வந்து நின்று கூட்டத்தினரையும் போகிற பாதையில் புறப்படும் இடத்தில் இரும்புச் சட்டங்களால் ஆன ஸ்டார்டிங் ஸ்டால்ஸ் நிறுத்தப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதையும் வேடிக்கை பார்த்தான்.

சற்று நேரத்தில் திலக் வந்து அவன் தோளில் கை போட்டு “வா, கேலரில் போய் உட்காரலாம். டிக்கெட்ஸ் வாங்கிட்டேன்.”

“நிறைய வச்சிருக்கே?”

“பத்து டிக்கெட் வாங்கினேன்.”

“அம்பது ரூபாவா?”

“ஆமாம்.”

“நீ கட்டின குதிரை வரலென்னா?”

“கோவிந்தா, கோவிந்தா.”

“அடப்பாவி! அப்புறம் ஏண்டா இவ்வளவு கட்டறே? ஒரே ஒரு டிக்கெட் வாங்கினா என்ன?”

“வா, உனக்கு விபரமா சொல்றேன்.”

காலரியில் கூட்டம் நெருக்கியடித்தது. காரக் கடலைப் பொட்டலங்கள் வாங்கிக் கொண்டு ஒரு வழியாக இடம் பிடித்து அமர்ந்தார்கள் இருவரும்.

“பாண்டி ஒவ்வொரு ரேசுக்கு முன்னாடியும் ஓடப்போற குதிரைங்களை பாட்கன்னு ஒரு இடத்தில் சுத்தி வரச் சொல்லி பொதுமக்களுக்கு காட்டுவாங்க. அதையெல்லாம் பார்த்து, கணக்கு எல்லாம் போட்டு நிறைய பேர் பணம் கட்டறதில்லை. எல்லாம் குருட்டாம் போக்கு வேலைதான். இப்போ நான் மேடம் எக்ஸ் - டார்லிங் பியூட்டி இந்த ரெண்டு குதிரை மேலேதான் அம்பது ரூபா

கட்டியிருக்கேன். இது ரெண்டும் வத்தலா, தொத்தலான்னு கூட எனக்குத் தெரியாது.”

இப்பொழுது ஏழு குதிரைகளும் ஓட்டப் பாதையின் துவக்க இடத்திற்கு மெதுவாக நடந்து சென்று கொண்டிருப்பதைப் பார்த்த திலக், “பாண்டி, ரேஸ் ஆரம்பிக்கப் போகுது, கொஞ்சம் இரு. நம்ம குதிரைங்க மேல எத்தனை டிக்கட்ஸ் வந்திருக்குன்னு பார்த்துட்டு வந்துடேன்” என்று திலக் சென்றான்.

பாண்டியன் தனக்கு அருகில் சூயிங்கம் மென்று கொண்டிருந்த இளைஞனிடம் “ஏன் சார், மூணாம் நம்பரும் - ஏழாம் நம்பரும் இந்த பந்தயத்திலே ஜெயிக்குமா?”

அவன் பரிதாபமாக இவனைப் பார்த்து, “அய்யய்யோ... அது மேலயா கட்னிங்க? மேடம் எக்ஸ் இதுவரைக்கும் மூணாவதா கூட வந்ததில்லை. பண்ணெண்டு பந்தயங்கள்ல கலந்துக்கிட்டிருக்கு. டார்லிங் பியூட்டியோட ஜாக்கி புது ஆளு. திறமை பத்தாது. அந்தாளு ஓட்டின எந்தக் குதிரையும் பிரைஸ் வாங்கினதில்லை. ரொம்ப மோசமா குதிரை செலக்ட் பண்ணியிருக்கீங்களே” என்றான்.

“நான் கட்டலை. ஏன் பிரண்டு கட்டிருக்கான்.”

திலக் மறுபடி வந்து உட்கார்ந்து, “பாண்டி, நம்ம தேர்வுப்படி மொத்தம் நூத்திப் பண்ணெண்டு டிக்கெட் தான் வித்திருக்கு. ஜெயிச்சா, எக்கச்சக்க டிவிடெண்ட் வரும் பாண்ட் பத்தாது காசு வைக்க” என்றான் உற்சாகமாய்.

பாண்டியன் இவன் காதருகில் குனிந்து “நாம தேர்ந்தெடுத்திருக்கிற குதிரை படுமோசமானதாம் திலக்.”

“எவன் சொன்னான்?”

“எனக்குப் பக்கத்திலே இருக்கிறவன்.”

“யோவ்! நீ என்ன முனிவனா? பந்தய முடிவை ஞானக் கண்ணால பார்த்தியா? என்னோட செலக்ஷனைப் பத்திப் பேச நீ யாரும்யா?” என்று அவனிடம் திலக் சண்டைக்குப் போக, பாண்டியன் சமாதானப்படுத்தி அமர வைத்தான்.

பந்தய ஓட்டம் துவங்கப் போவதற்கான அறிகுறிகள் தெரிய, ஸ்பீக்கர்களில் வர்ணனையாளர் குரலை உயர்த்திப் பேச ஆரம்பிக்க மக்கள் நிமிர்ந்தார்கள். பைனாக்குலர்கள் கொண்டு வந்தவர்கள் கண்களுக்கு முன்னால் பிடித்துக் கொண்டார்கள்.

சூயிக் என்று வானம் நோக்கி உயர்ந்த துப்பாக்கி சத்தம் செய்ய... ஏழு குதிரைகளும் பாய்ந்தன. உய்யய... என்று உற்சாக வசில்கள். பாதிப்பேர் நின்று கர்சீப்களை அசைத்துக் கொண்டு, “கமான் ராயல், கமான் மரியா ஸ்வீட்டி” என்று கத்தத் தொடங்கினார்கள்.

குதிரைகளுடனேயே உட்புறமாக ஒரு ஜீப் தொடர்ந்து கொண்டிருக்க... வர்ணனையாளர் முதல் வளைவில் நான்காம் நம்பர் குதிரை முன்னணியில் இருப்பதாகத் தெரிவிக்க... திலக் முகம் கறுத்து கண்களை இடுக்கிப் பார்த்தான்.

“ஒரு நிமிஷம் ப்ளீஸ்” என்று பக்கத்து சீட்காரன் பைனாக்குலரைப் பிடுங்கிப் பார்த்து விட்டு, “பாண்டி, நம்ம மேடம் முந்துதுடா!” என்று குதித்தான்.

இப்போது வர்ணனையாளர் மூன்றாம் நம்பர் குதிரையும் அதைத் தொடர்ந்து ஆறாம் நம்பர் குதிரையும் வந்து கொண்டிருப்பதாகச் சொன்னார்.

கூச்சலும், வசிலும் உச்சத்தில் இருக்க...

திலக் வெறி பிடித்தவன் போல எழுந்து நின்று கொண்டு “கமான்! கமான்! வாடா டார்லிங், வந்துடு... வந்துடு... ம்... இன்னும் கொஞ்சம்தான் ம்... முந்து...” என்று இரண்டு விரல்களை நாக்குக்கடியில் கொடுத்து நீளமாக வசிலடித்தான்.

வெற்றிக் கம்பத்தை நோக்கி இப்போது குதிரைகள் வந்து கொண்டிருக்க சந்தேகத்திற்கு இடமே இன்றி முதலாவதாக மூன்றாம், அடுத்ததாக ஏழாம் வந்து கொண்டிருக்க... மற்ற குதிரைகள் பத்தடி வித்தியாசத்தில் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தன.

திலக் பளிச் என்று பாண்டியனுக்கு முத்தம் கொடுத்தான்.

“நான் ஜெயிக்கப்போறேண்டா”

ஜெயித்தே விட்டான். மூன்றாம், ஏழாம் வெற்றி பெற்றதாக அறிவிக்கப்பட்டு விட்டது. “பணம் எக்கச்சக்கமா கிடைக்கும் பாண்டி, வா போய் வாங்கிட்டு வரலாம்.”

நிறையப் பேர் ‘ச்சே’ என்று டிக்கெட்டுகளைக் கிழித்துப் போட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். ஒருத்தன் நெருப்பு வைத்துக் கொளுத்தப் போக... உலவித் கொண்டிருந்த போலீஸ்காரன் வந்து அவனைத் தடுத்தான்.

போர்டில் பார்த்து விட்டுக் குதித்தான் திலக்.

“ஒரு டிக்கெட்டுக்கு முன்னுத்தி இருபது ரூபாடா. இப்போ பாரு! எனக்கு மூவாயிரத்து இருநூறு ரூபா வரும்! வா! வாங்கலாம்.”

பாண்டியனுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. திலக் அதற்கென்று தனியான கவுண்டருக்குச் சென்று நூறு ரூபாய் தாள்களாக வாங்கிக் கொண்டு வந்து காண்பித்தபோது கூட அவன் திகைப்பு அடங்கவில்லை.

“என்ன பார்க்கிறே பாண்டி? அடுத்த ரேசுக்கு நீயும் கடறியா?”

“வேணாம்” என்றான் பலவீனமாக.

இரண்டாவது ரேசிலும் அம்பது ரூபாய்க்கு டிக்கெட்டுகள் வாங்கின திலக் ஒரு டிக்கெட்டுக்கு இருபத்தி ஆறு ரூபாய் வீதம் இருநூற்றி அறுபது ரூபாய் ஜெயிக்க.. பாண்டியனின் பிரமிப்பு மேலும் வளர்ந்தது.

“பாண்டி, இனிமே வரப்போற அஞ்சு ரேசும்தான் ஜாக்பாட் பிரைஸ். இந்த அஞ்சு பந்தயத்திலேயும் எது முதல்ல வரும்னு அஞ்சு குதிரை நம்பர் சொல்லி டிக்கெட் வாங்கணும். நான் ஐநூறு ரூபாய்க்கு நாலு விதமா ஆடப் போறேன். உன்கிட்டே பணம் இருக்கா?”

“இருபது ரூபா இருக்கு.”

“நாலு விதத்திலே நாலு டிக்கெட் வாங்கறியா? ஜாக்பாட் அடிச்சா லட்சக்கணக்கிலே பணம்டா. அதிர்ஷ்டம் இருக்கான்னு பாத்துடலாமே...”

பாண்டியன் மவுனமாக இருந்தான்.

“என்ன சொல்றே?”

“அஞ்சு ரூபாய்க்கு ஒரே ஒரு டிக்கெட் வேணும்னா வாங்கறேன்.”

“சரி, வா. வாங்கிட்டு வந்துடலாம்.”

வாங்கித் திரும்பினார்கள்.

பாண்டியனின் டிக்கெட்டை வாங்கிப் பார்த்த திலக் சிரித்தான். “என்னடா இது, இப்பிடி வாங்கியிருக்கே? இதே மாதிரி எல்லாம் வராது. 5-5-5-5-5-ன்னு வாங்கியிருக்கியே...”

“என் அதிர்ஷ்ட நம்பர் 5. பார்க்கலாமே” என்றான் பாண்டியன்.

ஜாக்பாட் தொடரின் முதல் பந்தய ஓட்டம் முடிந்ததும் திலக், பாண்டியனின் கையைப் பிடித்து அழுத்தமாகக் குலுக்கினான்.

“ஜமாய்ச்சுட்டே பாண்டி... ஆரம்பமே அமர்க்களம். அஞ்சாம் நம்பர் குதிரை வந்துடிச்சி. இன்னும் நாலு ரேஸ் இருக்கு.”

பாண்டியன் நகம் கடித்துக் கொண்டே யோசித்தான்.

முதல் முறையாக வாங்கிய டிக்கெட். இதே போல் இங்கே உட்கார்ந்து ரேசில் பணம் கட்டிக் கொண்டிருக்கிறேன் என்று ஜானகிக்குத் தெரிந்தால்...

ச்சே... தெரியாது. ஒரே ஒரு அஞ்சு ரூபாய்தானே? அடித்தால் லட்சக்கணக்கில் அல்லவா பணம்... ஒரு லட்சம் என்பதில் ஐந்து சைபர்கள்தானே...

“பாண்டி, என்ன சிந்தனை? அங்கே பாரு... ரெண்டாவது ரேஸ் ஆரம்பிக்கப் போகுது” என்றான் திலக்.

★

★

★

★

மைதானத்தின் முக்கிய கட்டிடத்தின் அருகில் சிகரெட் குடித்துக் கொண்டு, கையில் ரேஸ் புத்தகத்தைப் புரட்டிக் கொண்டு நின்ற ஜெயபால் உயரமாக இருந்தான்.

முழுக்கை சட்டையை பாண்டிட்டுக்குள் நுழைத்து, ஒல்லியான பெல்ட் அணிந்திருந்தான். கண்களை மறைக்க கச்சிதமான குளிர் கண்ணாடி. சுத்தமாக சவரம் செய்திருந்தான். பார்த்தால் ஒரு லட்சாதிபதி வீட்டுப்பிள்ளை இவன் என்று சத்தியமாய் நம்பலாம்.

ஆனால்..

ஜெயபாலின் கண்கள் கூட்டத்தின் உள்ளே நுழைந்து ஒவ்வொரு மனிதனாய்த் தடவி, தடவி நகர்ந்து, காதில் சிகப்புக் கடுக்கண

போட்டுக் கொண்டு, பட்டில் ஜிப்பா தைத்துப் போட்டுக் கொண்டிருந்த அந்த பெரிய மனிதர் மேல் நிலைத்தது.

ஐந்தாறு வகை ரேஸ் புத்தகங்களைக் கையில் வைத்துக் கொண்டு, ஒவ்வொன்றாய்ப் புரட்டிப் பார்த்து - பால் பாய்ண்ட் பேனாவினால் உள்ளங்கையில் ஏதோ கிறுக்கிக் கொண்டிருந்தார் அவர். அவர் ஜிப்பாவின் சைடு பாக்கெட் பகுதி லேசாய் வாய் பிளந்து நிற்க... தடிமனான மணிபர்ஸ் லேசாகத் தலையை வெளியே துருத்திக் கொண்டிருந்தது.

ஜெயபால் சற்றுத் தள்ளி கடலை தின்று கொண்டிருந்தவனைப் பார்த்து, “ரங்கா” என்றான் சன்னமாக.

ரங்கா என்கிற மற்றொரு பணக்கார வீட்டுப் பையன் இவன் அருகில் வந்து நின்றான். இருவரும் ஒரு ரேஸ் புத்தகத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு, அதையே பார்த்துக் கொண்டு... உதடுகள் அதிகம் அசையாமல் மெதுவாகப் பேசினார்கள்.

“முதல்ல எடுத்த பர்சை பார்த்தியா?”

“பார்த்து, பணத்தை எடுத்துட்டு பர்சை வீசிட்டேன்.”

“எவ்வளவு இருந்திச்சி?”

“எழுநாத்திச் சொச்சம்.”

“அவ்வளவுதானா... அடுத்த வேட்டை ஆரம்பிக்கலாமா...”

“ஆளை பிடிச்சிட்டியா?”

“ம்... நான் சொல்றதை முழுக்க கேட்டுட்டு அப்புறம் நிமிர்ந்து பாரு. என்ன? நமக்கு நேரெதிரா சிகப்பு சேலை கட்டிக்கிட்டு, குண்டா ஒரு அம்மா நிக்குது. அதுக்கு வலது பக்கத்திலே பத்து, பதினைஞ்சு பேரா ஒரு கூட்டம் நிக்குது. அதிலே சந்தன கலர் பட்டு ஜிப்பா, காதில சிகப்பு கடுக்கண்.”

ரங்கா நிமிர்ந்து சுற்றிலும் நிதானமாகப் பார்த்து, ஜிப்பாவைக் கண்டு கொண்டான். “வாத்யாரு, நமக்குன்னே பர்ஸை ரெடியாக வெளில தள்ளி வச்சிருக்காரு. சுலபமா முடிச்சிடலாம். ரெண்டு பேரு வேண்டியதில்லை. நான் மட்டும் முடிச்சிட்டு வந்துடறேன்.”

“ஜாக்கிரதை ரங்கா.”

“பதினொரு வருஷம் பழகின கை ஜெயபால் இது.”

“சரி போ... அவசரப்படாதே. அடுத்த ரேஸ் ஆரம்பிக்கப் பேகுது. குதிரைங்க ஓட ஆரம்பிச்சதும் ஒரே அமார்க்களமா, ஆர்ப்பாட்டமாக இருக்கும். அப்போ நடத்து.”

ரங்கா இயல்பாக, தன் ரேஸ் புத்தகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டே நடந்து அந்த ஜிப்பாக்காரரின் நேர் பின்னால் சென்று நின்று கொண்டான்.

ஜாக்பாட் தொடரின் இரண்டாவது ரேஸ் துவங்கியதுமே... எல்லோரையும் ஒரு வெறித்தனம் தொற்றிக் கொள்ள - கத்தவும், குதிக்கவும், விசிலடிக்கவும் ஆரம்பிக்க...

“கமான் - கமான்” என்று ரங்காவும் கத்திக் கொண்டே மிகச் சுலபமாக இரண்டே இரண்டு விரல்களைப் பயன்படுத்தி ஜிப்பாக்காரரின் மணி பர்சை அவர் உணராமல் எடுத்துக் கொண்டு... விலக...

ஜெயபால் காலரி பக்கம் நடந்தான். சற்று நேரத்தில் ரங்கா அவனுடன் இணைந்து கொண்டான்.

“வெரிசுட் ரங்கா... என்ன தேறிச்சு?”

“அட போய்யா! இவ்வளவு சிரமப்பட்டிருக்கத் தேவையில்லை. நாப்பத்தஞ்சு ரூபாவும், அசிங்கமா அவன் பொண்டாட்டி போட்டோவும்தான் வச்சிருக்கான்.”

“பர்சை எறிஞ்சுட்டியா?”

“ஆச்சு.”

“சரி. போனாப் போகுது வா. கொஞ்ச நேரம் காலரில உக்காரலாம். கால் எல்லாம் வலிக்கிது” என்றான் ஜெயபால்.

இருவரும் காலரியில் ஏறி பாண்டியனுக்கும், திலக்குக்கும் பின்னால் அமர்ந்து கொண்டார்கள்.

“பாண்டி, என்னடா இது? இரண்டாவது ரேசிலேயும் அதே அஞ்சாம் நம்பர் வந்திருக்கு. போற போக்கைப் பார்த்தா.. உனக்குத்தான் போலிருக்கு ஜாக்பாட்” என்றான் திலக்.

“சும்மா இருப்பா நீ வேற. ஏதோ குருட்டாம் போக்கில வாங்கினேன். நீ சொல்ற மாதிரி வரிசையா அஞ்சு ரேஸ்லையும் அஞ்சாம் நம்பர் குதிரையே வந்துடுமா என்ன?”

“ஏன் வரக்கூடாது?”

“சரிப்பா... வரட்டும். யார் வேணாமனு சொன்னான்? இன்னும் மூணு ரேஸ் இருக்கே. எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை.”

“ஏண்டா அப்படிச் சொல்றே?”

“எனக்கும் அதிர்ஷ்டத்துக்கும் என்னிக்குமே சண்டை. அக்கவுண்டன்ட்டா பதவி உயர்வு எனக்கு வர வேண்டியது. போச்சு. என்னோடு இன்னொரு கிளார்க்கா இருந்த முரளிக்குத்தான் அந்த சான்ஸ் அடிச்சது.”

“கவலைப்படாதே பாண்டி... ஜாக்பாட் அடிச்சதும் நேரா பீச் ரோடு போறோம். அவன் யாரு, உன் முதலாளி? சோப்ராவா?”

“அசோக் சோப்ரா”

“ம். அந்தாளைப் பார்த்து என்னய்யா... உன்னோட ராம் ஏற்றுமதி நிறுவனத்தை என்ன விலை சொல்றேன்னு கேக்கறோம்.”

“கற்பனை போதும். மூணாவது ரேஸ் ஆரம்பிக்கப் போகுது. அதக் கவனிப்போம் முதல்ல” என்றான் பாண்டியன்.

★ ★ ★ ★

மதுரா, குதிரை வால் கொண்டை போட்டிருந்தாள். அதிகப்படியாய் உதட்டுச் சாயம் பூசியிருந்தாள். பளிச் என்று கறுப்பு உள்ளாடை தெரிய... சன்னமான ஜாக்கெட்டை காற்றோட்டமாக கத்தரித்து அணிந்து இருந்தாள். தோளில் கைப்பை தொங்கியது.

இவள் கை, அருகில் நின்ற குமாரின் தோளில் அணைப்பாய் தொங்கியது.

சன்னமான தாடி வைத்திருந்த குமார், “மதுரா... இதுவரைக்கும் ஏழாயிரம் போய்டுச்சி. எனக்கு பயமா இருக்கு.”

“என்ன பயம் குமார்? போகுது விடுங்க.”

“உனக்கென்ன... என் பொண்டாட்டியா இருந்தா கவலைப்படுவே?”

“வாஸ்தவம்தான். நான் ஏன் கவலைப்படணும்? மெட்ராஸ் போய் ரெண்டு நாள் ஜாலியா இருந்துட்டு வரலாமனு கூப்பிங்க. வந்திருக்கேன். என் கவலை எனக்கு வர வேண்டிய ஐநூறு ரூபாயைப் பத்தித்தான்.”

“அதில்லை மதுரா. ஒரு ரேஸ் இல்லைன்னாலும் ஒரு ரேஸ்ல அடிச்சிடலாமனு கம்பெனி பணத்திலே பத்தாயிரம் எடுத்துட்டு வந்திருக்கேன். நாளைக்கு செங்கல்பட்டு போனதுமே பணத்தை திரும்ப வச்சி கணக்கை சரி செஞ்சாகணும்.”

“அடப்பாவி! விளையாடறது சூது! இதிலே திருட்டுப் பணம் வேறையா?”

“ஸ்ஸ் - கத்திப் பேசாதே”

“ஊர் திரும்பறதுக்காவது காசு இருக்கா. இல்லை வாட்சை விக்கணுமா?”

“அய்யோ! கத்திப் பேசாதேன்னு சொல்றேன்ல்ல. ரெண்டாயிரம் ரூபாய்க்கு மேல இருக்கு. கவலைப்படாதே.”

“அப்பாடி! சரி புறப்படுங்க.”

“எங்கே?”

“நாம தங்கியிருக்கிற லாட்ஜுக்குத்தான்.”

“ஜாக்பாட் நமக்கில்லைன்னு ஆய்டுச்சி. இன்னும் ஒரே ஒரு ஐநூறு ரூபா. ஒரே ஒரு ரேஸ்ல ஆடிப் பார்த்துடறேன் மதுரா.”

“சொன்னாக் கேளுங்க. வேணாம்.”

“சேச்சே! கண்டிப்பா இந்த தடவை ஜெயிச்சிடுவேன். ரேசுக்குப் போய் தோல்வியோட நான் திரும்பினதே இல்லை. அப்படி ஒரு ராசி எனக்கு.”

“அப்படியா?”

“ஆமாம்.”

“அப்ப சரி... மொதல்ல ஒரு ஐநூறு ரூபா எடுங்க.”

“எதுக்கு?”

“எடுங்க. சொல்றேன்.”

மணி பர்சிலிருந்து குமார் ஐந்து நூறு ரூபாய் தாள்களை எடுத்துத் தர.. அதை வாங்கித் தன் கைப்பையில் வைத்துக் கொண்டாள் மதுரா.

“எனக்கு வர வேண்டியது வந்தாச்சு. இனிமே நீங்க உங்க அருணாக்கொடி முதல் கொண்டு வச்சி விளையாடறதைப் பத்தி எனக்கு ஆட்சேபணை இல்லை.”

குமார் கவலையோடு புக்கிங் கவுண்ட்டரை நோக்கி நடந்தான்.

★ ★ ★ ★

மூன்றாவது ரேசிலும் 5-ம் நம்பர் குதிரை வெற்றி பெற...

திலக் பாண்டியனைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டு, “டேய்! நிஜமா உனக்கு மச்சம் இருக்குதா” என்றான்.

பின்னர் அமர்ந்திருந்த ரங்கா, ஜெயபாலைப் பார்த்துச் சிரித்து விட்டு, அவன் காதருகே குனிந்து, “இந்த மொகரைக்கட்டைதான் ஜாக்பாட் அடிக்கப் போகுதாம்” என்றான்.

நான்காவது ரேசிலும் சொல்லி வைத்தது போல அதே 5-ம் நம்பர் குதிரையே முதலில் வர...

பாண்டியனின் ஒவ்வொரு மயிர்க்கால்களும் சிலிர்த்தன.

இதுவரை விளையாட்டாய் உற்சாகப்படுத்திக் கொண்டிருந்த திலக்கின் மனதில் இனம் புரியாத உணர்வு படர்ந்தது. பாவி! ஜாக்பாட் அடித்தே விடுவான் போலிருக்கிறதே...

ஜெயபால், ரங்காவின் பக்கம் குனிந்து, “ரங்கா, அடுத்த ரேசிலே அஞ்சாம் நம்பர் குதிரை வராம போய்ட்டாலும் இவனுக்கு ஜாக்பாட்டுக்கு சான்ஸ் இருக்கு. யாருமே அஞ்ச குதிரைகளையும் கரெக்டா சொல்லி டிக்கெட் வாங்காம இருந்திருந்தா நாலு குதிரை கரெக்டா கணிச்ச டிக்கெட்டை வெற்றிப் பெற்றதா அறிவிச்சிடுவாங்க சில சமயங்களிலே!”

ரங்கா விழி விரிந்து ஆச்சரியமாய் ஜெயபாலைப் பார்த்து, பின் பாண்டியனைப் பார்த்து மறுபடி ஜெயபாலை பார்த்தான். இந்த முறை அவன் பார்வையில் வேறு அர்த்தம் ஒன்றை ஜெயபாலால் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

ஐந்தாவது ரேஸ் துவங்க இருக்கும் போது...

“பாண்டி, இங்கே உக்காந்திருக்க வேண்டாம். மெயின் கட்டடத்துக்கிட்டே போய் நிப்போம். டிக்கெட்டை பத்திரமா வச்சிக்கோ” என்றான் திலக்.

இருவரும் கேலரியை விட்டு இறங்கி நடக்க... ஜெயபாலும் ரங்காவும் இடைவெளி விட்டுத் தொடர்...

ஜாக்பாட் தொடரின் கடைசி ரேஸ் துவங்கியது.

அதே 5-ம் நம்பர் குதிரை மின்னல் பாய்ச்சலாக மற்ற குதிரைகளை ரொம்ப தூரம் பின் தள்ளி புயலாய் வெற்றிக் கம்பத்தை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தது.

பாண்டியன் அந்தப் பரவசத்தில் ஜில் என்று உடல் முழுக்க ரத்தம் எகிறி எகிறிப் பாய்ந்தோட... கண்கள் கொப்புளிக்க... வார்த்தைகள் எல்லாம் தொலைந்து போய் விட... மனம் முழுக்க அதிர்ச்சியான சந்தோஷத்தால் நிரப்பப்பட்டு... ஒரு பைத்திய நிலை தொற்றிக் கொள்ள...

“ஹய்யா” என்று உயரமாக எம்பிக் குதிக்க ஆரம்பித்தான்.

திலக்கின் நெஞ்சத்தில் உண்மையான மகிழ்ச்சியைக் காணோம். மாறாக ஒருவித எரிச்சல் உட்கார்ந்திருந்தது. வீட்டில் உட்கார்ந்திருந்த பயலை வாடா, வாடா என்று கெஞ்சிக் கூத்தாடி அழைத்து வந்து... ஒரு எழவும் புரியாதவனுக்கு ஜாக்பாட் என்றால் என்ன என்று சொல்லிக் கொடுத்து... அவனும் கிறுக்குத்தனமாகக் குதிரைகளைத் தேர்ந்தெடுத்து...

இப்போது லட்சம் லட்சமாக ஜாக்பாட் அடித்து விட்டானே ராஸ்கல் என்று ஆத்திரம் அலை மோதியது.

அதை மறைத்துக் கொண்டு.. “பாண்டி, எல்லாரும் நம்மையே பார்க்கிறாங்க. இப்படி ஸ்பஷ்டமா காட்டிக்கிறது தப்பு. வா. சீக்கிரமா ஆபீஸ் உள்ளே போய்டலாம்” என்று அவசரப்படுத்தினான்.

பாண்டியனும், திலக்கும் அலுவலகம் நோக்கி விரை, ஸ்பீக்கர்கள் எல்லாம் உற்சாகமாகச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தது. “ஜாக்பாட் குதிரைகளைச் சரியாகச் சொல்லி ஒரே ஒரு டிக்கெட்டான் வாங்கப்பட்டிருக்கிறது. டிக்கெட் எண்.”

அதுதான் அன்றைய தினத்தின் கடைசி ரேஸ் என்பதால் மக்கள் மைதானத்தின் வாசலை நோக்கி நடந்து கொண்டிருந்தார்கள். அடுத்த ரேசில் ஒரு கை பார்க்கிறேன் என்று சபதமெடுத்தார்கள் சிலர். ஒரு

குறிப்பிட்ட குதிரையின் ஜாக்கியை அவன் அம்மாவை சம்பந்தப்படுத்தி திட்டிக் கொண்டு நடந்தார்கள் சிலர்.

“குமார், என்ன அப்படியே உட்கார்ந்துட்டிங்க?” என்றாள் மதுரா.

புல்வெளியில் உட்கார்ந்திருந்த குமார் தன் நடுங்கும் விரல்களில் சிகரெட் தொங்க மெதுவாக முணுமுணுத்தான். “என்ன செய்யப் போகிறேன்?”

“வாங்க குமார் போகலாம்.”

“ஒன்பதாயிரம் போயிடுச்சி மதுரா.”

“அதுக்காக இப்படியே உட்கார்ந்திருந்தா கொண்டாந்து கொடுத்து வச்சிக்கங்க சார்ன்னு சொல்வாங்களா?”

“மதுரா, இது என் சொந்தப் பணமில்லை. கம்பெனிப் பணம்.”

“சரி.”

“ரேசிலே நான் தோத்தேக் கிடையாது. எவ்வளவு கணக்குகள் போட்டு இன்னிக்கு ஆடினேன் தெரியுமா?”

“அதான் பார்த்தேனே ஆடின லட்சணத்தை. அத்தனையும் அவுட்.”

“மதுரா, இப்ப என்ன செய்றது?”

“இப்பவா? பேசாம புறப்பட்டு லாட்ஜுக்குப் போறது. கொடுத்த காசுக்கு என்னைப் பிரிச்சிப் பார்க்கிறது. காலையிலே புறப்பட்டு செங்கல்பட்டு போறது.”

“பணத்துக்கு கம்பெனிக்கு என்ன பதில் சொல்வேன்?”

“இதை பணத்திலே கை வைக்கிறதுக்கு முன்னாடி யோசிச்சிருக்கணும்.”

“தோப்பேன்னு நினைக்கலையே...”

“குமார், நடந்தது நடந்துடிச்சி, எந்திரிங்க. இங்கேயே நின்னு புலம்பிக்கிட்டு இருகிறதிலே ஒரு அர்த்தமும் இல்லை. லாட்ஜுக்குப் போய் யோசனை பண்ணிக்கலாம். மொதல்ல எந்திரிங்க.”

மதுரா நீட்டிய கையைப் பிடித்துக் கொண்டு எழுந்து நின்றான் குமார். அலுவலகம் பக்கம் திரும்பி பெருமூச்சு விட்டான்.

“அங்கே என்ன பார்க்கறிங்க?”

“அதோ... குதிகுதின்னு குதிச்சுட்டு லட்சலட்சமா பணம் வாங்கிக்கப் போறான் பாரு - அதிர்ஷ்டக்காரன்! சத்தியமா இவன் கணக்குப் போட்டு, மூளையை செலவு செஞ்சி இந்த டிக்கெட் வாங்கியிருக்க மாட்டான். குருட்டான் போக்கிலே அஞ்சு, அஞ்சுன்னு அஞ்சு மேலேயே கட்டி அடிச்சுட்டான் பிரைசு.”

“புலம்பாம வர்றீங்களா, வெளியே ஒரு அழகான சாயங்காலம் வீணாய்ப் போய்கிட்டிருக்கு குமார்” என்றான் குரலில் போதையாக.

மதுராவின் தோளில் கை போட்டுத் தன்னுடன் அணைத்துக் கொண்டு வாசலை அடைந்து வெளியேறி... ஆட்டோ ஒன்றில் ஏறிக் கொண்டு, “எக்மோர்ல டாப் ஸ்டார் லாட்ஜ் போப்பா” என்றான் குமார்.

★ ★ ★ ★

கூடைசி இழுப்பை முடித்துக் கொண்டு ரங்காவைப் பார்த்தான் ஜெயபால். ரங்கா தன் மோவாயில் கர்ரக், கர்ரக் என்று குறுந்தாடியில் சொறிந்து கொண்டு இவனையே பார்த்தான்.

“என்ன ரங்கா, பார்வையிலே ஏதோ திட்டம் தெரியுதே...”

“ஒரு அசட்டுப் பயலுக்கு அதிர்ஷ்டம் அடிச்சிருக்கு பார்த்தியா!”

“பாண்டியனைத்தானே சொல்றே?”

“அட! பேர் எப்படித் தெரியும் உனக்கு.”

“அவன் பிரண்டுதான் இவனை பாண்டி, பாண்டின்னு கூப்பிட்டுக்கிட்டு இருந்தானே.”

“பிக் பாக்கெட்டை கொஞ்சம் ஒத்தி வச்சிட்டு யோசிப்போமா ஜெயபால்?”

“என்ன செய்யலாம் சொல்லு.”

“போர்டைப் பார்த்தியா?”

“இல்லை.”

“நான் பார்த்தேன். ஜாக்பாட் பணம் எவ்வளவு தெரியுமா? மூணு லட்சத்து இருபதாயிரத்துச் சொச்சம்.”

“யம்மாடி?”

“அத்தனையும் அந்த கிறுக்குப் பயலுக்கு. குருட்டதிருஷ்டமா கொத்திட்டான். இப்போ நாம் என்ன செய்றோம், சொல்லு.”

“வெளில போறோம்.”

“போய்.”

“அந்த இரண்டு பேருக்காகவும் காத்திக்கிட்டிருக்கோம். அவங்க வந்ததும் அவங்களை இன்னிக்கு பூரா - அவங்க போற இடம் எல்லாம் தொடர்ந்து போறோம்.”

“போயி?”

“முதல்ல அந்த பாண்டியனோட வீட்டைத் தெரிஞ்சுக்கிறோம். வீட்ல யார், யார் இருக்காங்கன்னு தெரிஞ்சுக்கிறோம்.”

“அப்புறம்?”

“அடுத்த திட்டம் அப்புறம் சொல்றேன் வா.”

ஜெயபாலும், ரங்காவும் வெளியே வந்து தங்கள் மோட்டார் பைக்கின் அருகில் நின்று கொண்டு காத்திருந்தார்கள்.

“ரங்கா, நீ முட்டாள்தனமா யோசிக்கிறேன்னு நினைக்கிறேன்.”

“ஏன் அப்படிச் சொல்றே?”

“என்ன எதிர்பார்க்கிறே நீ? அவங்க மூணு லட்ச ரூபாயை வாங்கிக்கிட்டு வருவாங்கன்னா?”

“பின்னே?”

“எந்த புத்திசாலியும் பணமா வாங்கிட்டு வர மாட்டான். செக்காதான் வாங்கிக்குவான்.”

“அதனால் என்ன நமக்கு? ஜெயபால், அவன் பணமா எடுத்துட்டு வந்தாலும், சரி - செக்கா வாங்கிட்டு வந்தாலும் சரி. எனக்கு தனித்தனியா திட்டம் இருக்கு. முதல்ல எனக்குத் தெரிய வேண்டியது அவனோட விலாசம்.”

“கிளப் ஆபீசிலே விலாசம் எல்லாம் வாங்கிட்டுத்தான் பணம் தருவாங்க. ஆபீஸ்ல வேலை பார்க்கிறவங்களிலே யாராச்சும் தெரிஞ்சவன் இருந்தா அதை சுலபமா வாங்கிடலாம் ரங்கா.”

“தெரியாதவன் இருந்தாலும் சம்திங் கொடுத்து வாங்கலாம். வேணாம். நம்மை நாமே முன் வந்து காமிச்சுக்க வேணாம்.”

“உன் மனசிலே என்ன வச்சிருக்கேன்னு புரியலை ரங்கா.”

“பொறுத்திருந்து பார் பையா” என்றான் ரங்கா சர்ரக் என்று நீக்குச்சிக் கொளுத்தி சிகரெட்டுக்கு வைத்துக் கொண்டு...

★

★

★

★

அந்த உயர் அதிகாரியின் தனியறையில் - அவரின் விசாலமான மேஜையின் இந்தப் பக்கம் திலக்கும், பாண்டியனும் அமர்ந்திருக்க...

அவர் முதலில் பாண்டியனின் கையைக் குலுக்கி பாராட்டினார். வெற்றி பெற்ற டிக்கெட்டை கையில் வாங்கிக் கொண்டு, “ஒரு நிமிடம்” என்று அறையை விட்டு வெளியேறிச் சென்றார்.

“எங்கே போறார்...” என்றான் பாண்டியன்.

“அது உண்மையான டிக்கெட் தானானு உறுதி செஞ்சுக்கிறதுக்கு.”

“போலி டிக்கெட் வேற இருக்கா?”

“கள்ள நோட்டே அச்சடிக்கலையா...”

பாண்டியன் மேஜை மேல் இருந்து டெலிபோனைப் பார்த்தவுடன், “திலக், என் வீட்டுக்கு எதிர்த்த வீட்ல போன் இருக்கு. கூப்பிட்டு ஜானகியைப் பேசச் சொல்லி விஷயத்தைச் சொல்லிட்டாருமா?”

“அவசரப்படாதே பாண்டி. ஒரு சஸ்பென்ஸ் வேணாமா... நேர்ல சொல்றதுதான் சரி. அது இருக்கட்டும். இப்போ அவர் வந்து பணத்தை எப்படி வாங்கிக்கறீங்கன்னு கேப்பார். என்ன சொல்வே?”

“அட்டா! யாருக்குடா தெரியும்... இவ்வளவு பெரிய பிரைஸ் அடிப்போம்னு. இல்லாட்டி ஒரு பை எடுத்துகிட்டு வந்திருக்கலாம் இல்லே...”

“மண்டு! அதில்லைடா... பணத்தை பாங்க் செக்கா வாங்கிக்கறீங்களா, இல்லை பணமாகவே வாங்கிக்கறீங்களானு கேப்பார்.”

“என்ன செய்யலாம்... எது பாதுகாப்பு திலக்?”

“உனக்கு பாங்க் பிரச்னை எல்லாம் வேணாம். வீடு வாங்கணும்னு சொல்றே, நகை வாங்கணும்னு சொல்றே.

இதெல்லாம் வாங்கிட்டு - மிச்ச பணத்தை அப்புறமா பேங்கில போட்டுக்கோ. இப்போ எல்லாத்தையும் பணமாகவே வாங்கிக்கோ. நாம ரெண்டு பேர் இருக்கோம் பத்திரத்துக்கு. என்ன...?"

"நீ எப்படி சொல்றியோ - அப்படியே செய்வோம்."

அந்த அதிகாரி திரும்ப வந்து அதே போல் கேட்க... பணம் வாங்கிக் கொள்வதாகச் சொல்ல, நிறைய கையெழுத்துக்கள் வாங்கிக் கொண்டார்.

"சார், நான் பை எதுவும் எடுத்துக்கிட்டு வரலை."

"பரவாயில்லை. எங்க அன்பளிப்பாக ஒரு சூட்கேஸ் போட்டுத் தர்றோம்."

அரைமணி நேரத்திற்குப் பிறகு, முப்பத்திரெண்டு நூறு ரூபாய் நோட்டுக் கட்டுகளைப் பார்த்து பிரமித்தான் பாண்டியன். சப்தம் வராமல் பற்களை நெறித்தான் திலக்.

ஒரு புத்தம் புதிய சூட்கேசில் அடுக்கி, பூட்டி, சாவியையும், சூட்கேசையும் நீட்ட, பயபக்தியுடன் வாங்கிக் கொண்டான் பாண்டியன்.

"பத்திரம் சார்."

"அதெல்லாம் நான் பாத்துக்கறேன்" என்றான் திலக்.

விடை பெற்றுக் கொண்டு சூட்கேசுடன் பாண்டியனும் அருகில் திலக்கும் கட்டிடத்தை விட்டு வெளியேறி வாசலை நோக்கி நடக்க...

திலக்கின் மனதில் ஒரு புதுவிதமான திட்டம் அழகாக உருவாகிக் கொண்டிருந்தது.

5

வெளிச்சம் சோர்ந்து போயிருந்தது. மேற்கு வானம் வெட்கப்பட்டு கன்னம் சிவந்திருந்தது. பறவைகள் உல்லாச இசை பாடி மரங்களில், மொட்டை மாடிகளில் எச்சமிட்டன.

வாசல் கதவை யாரோ தட்டும் சப்தம் கேட்டு - தன் படுக்கை அறையில் இருந்து ஜானகி உஷ்ணமாய் எழுந்தாள்.

இவராகத்தான் இருக்க வேண்டும். மணி ஆறாகப் போகிறது. காலையில் வீடு பார்க்கப் போகிறேன் என்று திலக்குடன் போனவர் இத்தனை நேரம் சுற்றித் திரிந்து விட்டு வந்து கதவைத் தட்டுகிறார்.

மத்தியானம் சாப்பிடக்கூட வரவில்லை. அந்தத் திலக் சினிமாவுக்குக் கூப்பிட்டிருப்பார். இவர் ஈ என்று இளித்துக் கொண்டு கூடப் போயிருப்பார்.

கதவு மேலும் தட்டப்பட்டது.

தட்டட்டும். கை வலிக்கும் வரை தட்டட்டும். வீட்டில் பெண்டாட்டி தனியாய் உட்கார்ந்திருக்கிறாளே என்ற நினைப்பு வேண்டாம் ஒரு ஆண்பிள்ளைக்கு? சம்பாதிக்கத்தான் சாமர்த்தியம் இல்லை. பொறுப்புக்கூட இல்லை என்றால்... இவரை என்னதான் செய்வது?

ஜானகி ஹாலுக்கு வந்து வாசல் கதவைத் திறந்து ஏமாந்தாள்.

பாண்டியன் இல்லை! எதிர் வீட்டு வக்கீல் மாமியின் சின்னப் பையன்.

"என்னடா?" என்றாள்.

"புதுசா டி.வி. வாங்கியிருக்கோம். இன்னிக்கு சிவாஜி படம் போடறாங்க. அதான் அம்மா உங்ககிட்டே சொல்லி வேலை எதுவும் இல்லைன்னா வரச் சொன்னாங்க."

இவள் பதில் சொல்வதற்கு முன், அந்தப் பையன் ஓடிப் போனான்.

நான் சினிமா பார்க்க வேண்டும் என்று அந்த மாமிக்கு பெரிதாகக் கரிசனமாக்கும். இவள் டி.வி.வாங்கியிருப்பதைப் பற்றிக் கொள்ள வேண்டும். அதற்காகத்தான் இந்த அழைப்பு.

அது சரி, எங்கே இவரை இன்னமும் காணோம்? ஜானகி லேசாகக் கவலைப்பட ஆரம்பித்தாள்.

வாசலை நோக்கி நடந்து கொண்டிருந்த பாண்டியனைக் கேட்டான் திலக்.

"பாண்டி, இப்போ நாம எங்கே போறோம்?"

"நேரா என் வீட்டுக்குத்தான்."

“அதான் இல்லை.”

“ஏண்டா...”

“உனக்கு அறிவே பத்தாது பாண்டி. உனக்கு ஜாக்பாட் அடிச்ச விஷயம் எத்தனை பேருக்குத் தெரியும்? நீ குதிச்ச குதியிலே அத்தனை பேரும் திரும்பிப் பார்த்தாங்க. அவங்களிலே நல்லவங்களும் இருப்பாங்க. கெட்டவங்களும் இருப்பாங்க. இல்லையா?”

“ஆமாம். அதுக்காக...?”

“நேரா வீட்டுக்குப் போறோம்னு வச்சிக்க - நமக்குத் தெரியாம நம்மைப் பின் தொடர்ந்து வந்து வீட்டைத் தெரிஞ்சுக்கிட்டு நடு ராத்திரில வந்து கொள்ளையடிச்சா என்ன செய்து?”

“என்ன திலக், என்னென்னவோ சொல்றே?”

“பணம் பாண்டி! எதுவும் நடக்கும்.”

“வாஸ்த்தவம். காலம் கெட்டுப்போச்சி”

“அதைத்தான் நானும் சொல்றேன். நாமதான் ஜாக்கிரதையா நடந்துக்கணும். அப்பாவித்தனமா கோட்டை விட்டுட்டு அப்புறம் வருத்தப்படறதினால புண்ணியமில்லை.”

“உனக்குத்தான் நாலும் தெரியும் திலக். நீயே சொல்லு. இப்ப என்ன செய்யலாம்னு சொல்றே?”

“இப்போ நேரா வீட்டுக்குப் போகவேணாம்.”

“சரி வேணாம். வேற எங்கே போறது?”

“எக்மோர் போய் ஒரு நல்ல லாட்ஜிலே ரும் எடுத்துத் தங்கிடலாம்.”

“லாட்ஜிலயா?”

“ஆமாம்.”

“வீட்ல ஜானகியைத் தனியா விட்டுட்டா?”

“நீ சில சமயம் வெளியூர் போனப்போ இருந்ததில்லையா தனியா?”

“இருந்திருக்கா”

“பின்னே என்ன?”

“காலையிலேயே வீட்டை விட்டுப் புறப்பட்டவங்க நாம. எங்கேன்னு தவிச்சிக்கிட்டிருப்பா திலக்.”

“லாட்ஜிலே ரும் போட்டதும் வக்கில் வீட்டுக்கு போன் செஞ்சி, உன் வைஃப் பைப் பேசச் சொல்லி விவரமா சொல்லிடலாம் பாண்டி. சந்தோஷம் தான் படுவாங்க. பணத்தை விட பத்திரம் முக்கியமில்லையா?”

“சரி. தங்கிட்டு?”

“காலையிலே முதல் வேலையா அந்த வீட்டு புரோக்கரைப் புடிச்ச இன்னும் நல்ல விலையிலே வசதியான வீட்டை வாங்கிடலாம். அட்வான்ஸ் கொடுத்து, உன் வைஃப் போட ஷாப்பிங் போய் துணிகள், நகைகள்னு சாமான்கள் வாங்கிடலாம். அப்புறம் மிச்சத்தை பாங்கிலே போட்டுடலாம். பிரச்சனையே இல்லை.”

“நீ சொல்றது நல்ல யோசனையாத்தான் இருக்கு”

“அப்போ நேரா எக்மோர் போய் ஒரு லாட்ஜிலே ரும் போட்டுடலாமா?”

“சரி” என்றான் பாண்டியன்.

இருவரும் வெளியே வந்து டாக்கியை அமர்த்திக் கொண்டதும்.

தனது மோட்டார் பைக்கை ஸ்டார்ட் செய்தான் ஜெயபால். பின் பக்கம் திரும்பி, “ரங்கா, உனக்கு மூக்கிலே வேர்க்குமா?” என்றான்.

“ஏன் ஜெயபால்?”

“நீ நினைச்ச மாதிரியே அந்த பாண்டியன் அசட்டுத்தனமா அவ்வளவு பெரிய தொகையை பணமா வாங்கியிருக்கான். அதோ பார்த்தியா புது குட்கேஸ். அது முழுக்க பணம் மூணு லட்சத்தி இருபதாயிரம்!”

“ஜெயபால், இன்னிக்கு நரி தரிசனம் எனக்கு கனவிலே, அதான் பெரிய வேட்டை மாட்டியிருக்கு. பேசிட்டே கோட்டை விட்டுடாதே. கரெக்டா அந்த டாக்கி பின்னடியே போ” என்றான் ரங்கா.

டாக்கியை - பசுவைத் தொடரும் கன்றுக்குட்டியாய் விடாமல் நிதானமாகத் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தது அவர்களின் பைக்.

அந்த ஹோட்டலின் ரெஸ்ட்டாரெண்ட் பகுதி அரையிருட்டில் இருந்தது. உள்ளே நெருக்கம் நெருக்கமாய் மேசைகள், நாற்காலிகள். சீருடை அணிந்த சர்வர்கள் நளிநமாக நடந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

மைக்கேல் தன் சிகரெட்டை உதட்டில் வைக்க... அருகில் அமர்ந்திருந்த நடேசன் அதைப் பற்ற வைத்தான்.

மைக்கேல் சற்று குண்டாய், கருப்பாய் இருந்தான். லெதரில் ஆன ஜென்கின் சட்டைக்கு மேலே அணிந்திருந்தான். மேசையில் சாப்பிட்டு முடிக்கப்பட்ட பீங்கான் பிளேட்டுகள் நடுவில் இருந்த ஸ்டாண்டில் இருந்து பல்குத்தும் மரக்குச்சி எடுத்துக் குத்த ஆரம்பித்தான்.

நடேசன் தன் குளிர் பானத்தின் ஸ்ட்ராவைத் தனியாக எடுத்துப் போட்டு விட்டு நேரடியாக, மெதுவாக குடித்தான். தலை ஏறக்குறைய மொட்டை. கண்களின் பழுப்பு நிறம் சன்ன வெளிச்சத்தில் மின்னியது.

“சொல்லு மைக்கேல். சாப்பிட்டாச்சு. அப்புறம்?”

“நேரா நம்ப லாட்ஜ் ரூமுக்குப் போய், தூங்க வேண்டியதுதான்.”

“அதைக் கேக்கலை. காலையிலே என்ன செய்யப் போறோம். வின்சென்டோட பிடியிலிருந்து தப்புறது அவ்வளவு சுலபம் இல்லை மைக்கேல்.”

“பயந்து சாகாதே நடேசன். எது வந்தாலும் நான் பார்த்துக்கறேன். காலையிலே எந்திரிச்சு, கிடைக்கிற பஸ்ல இல்லை ரயில்ல பெங்களூர் போயிடலாம். அங்கே மிச்ச திட்டத்தைச் சொல்றேன்.”

அதன் பிறகு அவர்கள் பேசவில்லை. பில் வருவதற்காகக் காத்திருந்தார்கள்.

இவர்கள் இருவருக்கும் நேர் பின்னால் அமர்ந்து அத்தனையையும் உன்னிப்பாகக் காது கொடுத்துக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த ஒல்லியான இளைஞன் அவசரமாக எழுந்தான். கை கழுவிக் கொண்டு வாசலில் இருந்த மேஜைக்கு வந்து...

“சார், ஒரு போன் பண்ணிக்கறேன்” என்று ரிசீவரை எடுத்து டயல் சுழற்றினான் அவசரமாக. மிகத் தணிவான குரலில் பேசினான்.

“ஹலோ வின்சென்ட் சாரா? நான் கோபி பேசறேன். ரெண்டு நாளா நாம தேடிக்கிட்டிருக்கிற மைக்கேலையும், நடேசனையும் கண்டுபிடிச்சிட்டேன்.”

“வெரிசூட். எங்கே இருக்காங்க?”

“எக்மோர்ல ஒரு ஹோட்டல்ல சாப்பிட்டுட்டு இருக்காங்க. ஒரு லாட்ஜிலே தங்கியிருக்கிறதா தெரியுது. காலையிலே புறப்பட்டு பெங்களூர் போறாங்களாம்.”

“உயிரோட இருந்தாத்தானே போவாங்க. கோபி, நீ ரகசியமா அவங்களைத் தொடர்ந்து போ. எந்த லாட்ஜ், எத்தனாம் நம்பர் ரூமுன்னு தெரிஞ்ச உடனே எனக்கு போன் செய். அந்த துரோகிகளை எப்படித் தீர்க்கறதுன்னு நான் பார்த்துக்கறேன்.”

“சரி சார்” என்று வைத்தான். ஹோட்டலின் வெளியே வந்து இருளான பகுதியில் நின்று கொண்டு காத்திருந்தான்.

சற்று நேரத்தில் மைக்கேலும், நடேசனும் வெளியே வந்து சாலையில் நடக்க இடைவெளி விட்டுத் தொடர்ந்தான்.

பத்து நிமிடத்தில் மைக்கேலும், நடேசனும் டாப் ஸ்டார் லாட்ஜுக்குள் நுழைய... கோபியும் தொடர்ந்தான். படிகளில் ஏறி, இரண்டாவது மாடியில் 109-ம் அறைக்குள் நுழைந்து அவர்கள் கதவைச் சாத்திக் கொள்வதைப் பார்த்து, மனதில் 109 என்று எழுதிக் கொண்டு விலகினான் அவன்.

அறையின் உள்ளே வந்த மைக்கேல், “ஹரி அப் நடேசன், சட்டை பேண்ட் எல்லாம் மடி. உடனே புறப்படறோம் நாம். உடனே காலி செய்றோம். எந்த பஸ் கிடைக்குதோ, அந்த பஸிலே... எந்த ஊருக்கோ போறோம். முதல்ல இங்கேர்ந்து கிளம்பணும்” என்றான்.

“என்னாச்சு மைக்கேல் உனக்கு? காலையிலே போலாம்னு சொன்னே?”

“முட்டாள்! வின்சென்ட் புத்திசாலி. ரெண்டு நாளா அவன் ஆட்களை விட்டு தேடிக்கிட்டு இருக்கான் நம்மை. ஹோட்டல்லேர்ந்து இப்போ நம்ம ரூமுக்குள்ளே வர்றவரைக்கும் அவனோட ஆள் ஒருத்தன் நம்மைத் தொடர்ந்து வந்தான். உனக்குத் தெரியாது. ஆனா நான் பார்த்துட்டேன்.”

“அப்போ உடனே புறப்படணும்.”

“நகைகள் பத்திரமா இருக்கா?”

ஐந்தே நிமிடத்தில் அவர்கள் தங்கள் பொருள்களை சேகரித்துக் கொண்டு, இரண்டு சூட்கேஸ்களில், அடைத்துக் கொண்டு கீழே வந்து பணம் கொடுத்து விட்டு லாட்ஜை விட்டு வெளியேறினார்கள்.

புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்த பரமக்குடி செல்லும் ஒரு பிரைவேட் பஸ்சில் அவசரமாக ஏறிக் கொண்டார்கள்.

★ ★ ★ ★

டாக்சி நின்றதும், பாண்டியனும் திலக்கும் இறங்கிக் கொண்டு, பணம் தந்து அனுப்பி விட்டு, டாப் ஸ்டார் லாட்ஜ் என்கிற நியானில் ஒளிரும் எழுத்துக்களைப் படித்து விட்டு, உள்ளே வரவேற்பு பகுதிக்கு வந்தார்கள்.

“ஒரு டபுள் ரூம் வேணும்” என்றான் திலக்.

“அதிர்ஷ்டம் சார் உங்களுக்கு. காலையிலிருந்து எந்த ரூமும் இல்லை. இப்பதான் ஒரு டபுள் ரூம் காலியாச்சு. இந்த லெட்ஜர்ல பேர் விலாசம் எழுதுங்க. இந்தாப்பா அந்த 109-ம் நம்பர் ரூம் சாவியை எடு” என்றார் லாட்ஜின் மானேஜர்.

லாட்ஜை விட்டு விலகின கோபி ஒரு ஊனமுற்றோர் டெலிபோன் பூத்தை அணுகி, இவனுக்கு முன்னால் பேசிக் கொண்டிருந்தவன் முடிக்கக் காத்திருந்து எண் சொன்னான்.

தொடர்பு கிடைத்ததும் கூண்டுக்குள் சென்று கதவை சாத்திக் கொண்டு பேசினான்: “ஹலோ வின்சன்ட் சாரா?”

“ஆமாம். சொல்லு. என்னாச்சி?”

“லாட்ஜைக் கண்டுபிடிச்சிட்டேன்.”

“எது?”

“டாப் ஸ்டார் லாட்ஜ்.”

“ரூம் நம்பர்?”

“நூத்தி ஒம்போது.”

“சந்தேகமில்லையே?”

“ரூமுக்குள்ளே போய் கதவை மூடிக்கிற வரைக்கும் பார்த்துவிட்டுத்தான் திரும்பினேன் சார்.”

“வெரிசூட். நாளைக்கு காலையிலே ஊரை விட்டு ஓடிடறதுதானே அவங்க திட்டம்?”

“ஆமாம் சார்.”

“இன்னைக்கி ராத்திரி பூரா அங்கேதான் இருக்கப் போறாங்க.”

“அதுதான் அவங்களுக்குப் பாதுகாப்பு.”

“துரோகிகள்! எந்த தப்பையும் நான் மன்னிச்சுடுவேன். துரோகம் மட்டும் எனக்கு ஆகாது. கோபி, நகைகள் அவங்களோடதானே இருக்கணும்?”

“அப்படித்தான் இருக்கணும்.”

“சரி நீ திரும்பிடலாம். மத்ததை நான் பார்த்துக்கறேன்.”

“சரி சார்” என்று போனை வைத்து விட்டு வெளியேறி நடந்தான் கோபி.

★ ★ ★ ★

லாட்ஜுக்கு மிகத் தள்ளியே தனது பைக்கை நிறுத்தி விட்டான் ஜெயபால். ரங்கா இறங்கிக் கொண்டான்.

“என்ன ரங்கா, வீட்டுக்குப் போவாங்கன்னு பார்த்தா, லாட்ஜுக்கு வந்து இறங்கறாங்க.”

“அதான் எனக்கும் புரியலை. இங்கே தங்கியிருக்கிற யாரையாவது பார்க்க நினைப்பாங்களா?”

“நான் அப்படி நினைக்கலை ரங்கா. நீ வண்டிகிட்டேயே நில்லு. நான் அஞ்ச நிமிஷத்திலே விஷயத்தோட வர்றேன்.”

ஜெயபால் பைக் சாவியை சுழற்றிக் கொண்டே டாப் ஸ்டார் லாட்ஜை அடைந்து அதன் வரவேற்புப் பகுதியை அடைந்தான்.

“யெஸ். என்ன வேணும் சார்?” என்றான் மானேஜர்.

“டபுள் ரூம் இருக்கா?”

“இல்லை சார்.”

“சூட்கேஸ் வச்சிருந்தாத்தான் ரூம் கொடுப்பீங்களா?”

“அப்படி இல்லையே...”

“முன்னாடி வந்த என் பிரண்ட்ஸ் ரெண்டு பேருக்கு மட்டும் ரும் கொடுத்திருக்கீங்க?”

“இப்போ டாக்கியில வந்தவங்களா?”

“ஆமாம்.”

“அப்போதான் ஒரு டபுள் ரும் காலியாச்சு. கொடுத்தேன்.”

“எந்த ரும்ல இருக்காங்க அவங்க?”

“நூத்தி ஒம்போது.”

“சரி. நான் வேற லாட்ஜுலே ருமுக்கு முயற்சி பண்ணிட்டு அப்புறமா அவங்களை சந்திக்கிறேன்” என்று வெளியேறிய ஜெயபாலை...

“சார், சிங்கள ரும் வேணும்னா தரட்டுமா?” என்றார் மாணேஜர்.

“வேணாம். பார்த்துட்டு வர்றேன்” என்று ரங்காவிடம் வந்தான்.

“என்ன ஜெயபால்?”

“பசங்க எம்காதகங்க. நாம அவங்களைத் தொடர்ந்து வர்றோம்னு புரிஞ்சிக்கிட்டாங்கன்னு நினைக்கிறேன். வீட்டுக்கு போகாம லாட்ஜுல தங்கிட்டாங்க. ரும் போட்டிருக்காங்க ரங்கா.”

“இப்போ நாம என்ன செய்றது. அவங்க ருமைக் காலி செஞ்சு வீட்டுக்குப் போறவரைக்கும் காத்துக்கிட்டிருக்கிறதா?”

“அவசியம் இல்லை ஜெயபால்.”

“பின்னே?”

“இவங்க வீட்டுக்குப் போகாதது நமக்கு வசதி.”

“எப்படி?”

“விபரமா சொல்றேன். முதல்ல பாண்டியனோட வீட்டு விலாசம் நமக்குத் தெரிஞ்சாகணும்.”

“எப்படித் தெரிஞ்சுக்கிறது?”

“அங்கதான் நாம மூளையை வேலை செய்ய விடணும். பைக்கை ஸ்டார்ட் பண்ணு. போய்க்கிட்டே பேசலாம்.”

“எங்கே போறது?”

“பீச் ரோடு போ.”

“அங்கே என்ன...”

“ஜெயபால்... அந்த பாண்டியனும்... அவன் பிரண்டும் காலரில் உட்கார்ந்து பேசிட்டிருந்தப்போ நான் உன்னிப்பா முழுசும் கவனிச்சேன். ராம் ஏற்றுமதி நிறுவனத்தை விலைக்குத் தற்றியான்னு ரமேஷ் சோப்ராவைக் கேக்கலாம்னு பேசிக்கிட்டாங்க. ரமேஷ் சோப்ராங்கிறவனோட ராம் ஏற்றுமதி நிறுவனத்திலே அந்த பாண்டியன் வேலை பார்க்கிறான். என்ன வேலை பார்க்கிறான்ங்கிறதும் தெரியும். பேச்சு நடுவிலே பிரமோஷன் கிடைக்காம கிளார்க்காவே இருக்கிறதா சொன்னான். பேர் தெரியும். பதவி தெரியும். கம்பெனி பேர் தெரியும். அது இருக்கிற தெரு தெரியும். இதை வச்சிக்கிட்டு போராடலைன்னா எப்படி...”

“ரங்கா, நீ நம்ம எதிரி சைடிலே இருக்க வேண்டியவண்டா.”

“என்ன சொல்றே?”

“நம்ம எதிரி யாரு? போலீஸ்காரன் தானே...” என்று பைக்கை ஸ்டார்ட் செய்தான் ஜெயபால். அடர்த்தியாய் புகை பரப்பிச் சீறியது வாகனம்.

★

★

★

★

நேரம் ஆக, ஆக... எண்ணெய் தீர்ந்து போன திரி விளக்கு மாதிரி மனம், பக், பக் என்று அடித்துக் கொள்ள ஆரம்பித்தது ஜானகிக்கு.

இதைப் போல இவ்வளவு நேரம் வீட்டில் தனியாய் விட்டு விட்டுச் சென்றதே இல்லை. அவர் சாப்பிடவும் வராமல் எங்கே போனார்?

சமயத்தில் அலுவலகத்திலிருந்து திரும்புவதற்குத் தாமதமானால் வக்கீல் வீட்டுக்கு போன் செய்து சொல்வாரே... கூட திலக் சென்றிருந்தாலும் இவ்வளவு நேரமா ஊர் சுற்றுவார்களா?

ஜானகிக்கு பலராமன் புரோக்கர் வீடும் தெரியும். திலக் நங்கியிருக்கும் மாத வாடகை அறையும் தெரியும். ரெண்டுமே பக்கம்தான் பர்கிட் ரோட்டில். இங்கேயிருந்து நடந்தே போய் விடலாம்.

இன்னும் ஒரு அரை மணி நேரம் பார்த்து விட்டு... வரவில்லை என்றால் முதலில் பலராமன் வீட்டில் விசாரித்து விட்டு, திலக்

அறையில் இருக்கிறாரா என்று பார்த்து விட்டு வரலாம் என்று தீர்மானித்திருந்தான்.

★ ★ ★ ★

அறைக்குள் வந்தவுடன் திலக், அதனுடன் ஒட்டிய பாத்ரூம் சென்று திரும்பினான்.

“ஏன் நிக்கிறே பாண்டி... கட்டில்ல உட்காரு.”

உட்கார்ந்தான்.

“பெட்டிய மடியிலயா வச்சிருப்பே... இப்படி ஓரமா வையி! உள்ளே இவ்வளவு பணம் இருக்குன்னு உனக்கும் எனக்கும் தானே தெரியும். உன்னோட பதட்டத்திலே ஊர்பூரா தெரிவிச்சிடுவே போலிருக்கே.”

பாண்டியன் பெட்டியை ஓரமாக வைத்தான்.

“திலக், ஜானகிக்கு சொல்றதில்லையா... பதறுவாப்பா!”

“சொல்லிடுவோம். போன் செய்றதுக்குக் கீழேதான் போகணும்.”

“வா. போகலாம்.”

திலக் கொஞ்சம் தயங்கினான். யோசித்தான்.

“ஏன் பாண்டி... போன்ல என்ன சொல்லுவே?”

“இது மாதிரி ஜாக்பாட் அடிச்சிருக்கேன்னு நடந்த விபரத்தைத்தான் சொல்லணும்.”

“கீழே போன்ல இதைச் சொல்றப்போ... மானேஜரும், பக்கத்திலே இருக்கிறவங்களும் கேக்க மாட்டாங்களா?”

“கேட்டா என்ன?”

“என்னடா நீ... பிட் நோட்டீசே அடிச்சி ஊரெல்லாம் கொடுப்பே போலிருக்கே. உன்கிட்டே இவ்வளவு பணம் இந்த நிமிஷம் இருக்குன்னு வெளில தெரியப்படுத்திக்கிறது உனக்கு, எனக்கு ரெண்டு பேருக்குமே ஆபத்து.”

“வாஸ்த்தவம்.”

“அதனால.. இங்கே போன் பண்ண வேணாம். வெளில பப்ளிக் பூத் இருக்கு. கொஞ்சம் தள்ளி. அங்கே போய் பேசிட்டு வந்துடு.”

“சரி, வா போகலாம்.”

“நான் எதுக்கு?”

“தனியா போக மாட்டேன். நீயும் வா. இங்கே என்ன பண்ணப்போறே...”

திலக் மனசுக்குள் எரிச்சல்பட்டான்.

“சரி வா...” என்றான்.

“பெட்டி?”

“ரூமைத்தான் பூட்டிடுவோமே... பயந்து சாகாம வா!”

அறையைப் பூட்டிக் கொண்டு இருவரும் வராந்தாவில் நடந்து படிகளில் இறங்க...

அதே வராந்தாவின் கடைசியில் 102-ம் எண் அறை வாசலில் நாற்காலிகளைப் போட்டுக் கொண்டு அமர்ந்திருந்த குமாரும் மதுராவும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டனர்.

“என்ன மதுரா, முதல்ல பெட்டியோட இவங்க ரெண்டு பேரும் ரூமுக்குள்ளே போனப்பவே சொன்னேன். நீ நம்பலை. இப்ப நம்புறியா?”

“ஆமாங்க. இப்பதான் முகத்தை நல்லா பார்த்தேனே... ஜாக்பாட் அடிச்ச அதே ஆளுதான். கூட இருக்கிற ஆளையும் நாம பார்த்தோம்.”

“மதுரா... நாம ரேஸ்கோர்சிலே அவங்களைச் சந்திச்சப்போ அவங்க கையிலே எந்தப் பொருளுமே இல்லை. இப்போ சூட்கேசோட வந்து ஒரு லாட்ஜில தங்கறாங்க. இதிலே உனக்கு என்ன புரியுது?”

“குட்டிகளைத் தேடி வந்திருக்காங்கன்னு சொல்றிங்களா?”

“உன் புத்திதானே உனக்கு வரும். அந்த சூட்கேசுக்குள்ளே ஜாக்பாட் அடிச்ச அத்தனை பணமும் இருக்கு.”

“அப்படின்னா மூணு லட்சத்துக்கு மேல இல்லே. கொடுத்து வச்ச ஆளுங்க அவரு. நீங்களும் தான் விட்டிங்க ஒன்பதாயிரத்தை.”

“இல்லை மதுரா... விட்டது எல்லாம் பெரிய அதிர்ஷ்டத்துக்காகத்தான். சின்ன தோல்வி அது - பெரிய

வெற்றிக்காக இதோ ஒரு சந்தர்ப்பம் - அப்புறம் உன் சாமர்த்தியம்னு சொல்ற அதிர்ஷ்ட தேவதை. மதுரா, அந்த சூட்டுக்கேசை நான் அடைஞ்சாகணும்” என்ற குமாரின் குரலில் தீவிரம் இருந்தது.

7

மனசுக்குள் நினைத்திருந்த அரை மணி நேரம் தாண்டி விட... ஜானகி எழுந்து கண்ணாடியில் முகம் பார்த்துக் கொண்டு வீட்டைப் பூட்டிப் புறப்பட்டாள்.

எதிர் வீட்டிற்கு வந்தாள்.

“வாம்மா உக்காரு. இப்பத்தான் படம் ஆரம்பிச்சிச்சி” என்றாள் மாமி.

“நான் படம் பார்க்க வரலை மாமி. இந்தாங்க என் வீட்டு சாவி. என் வீட்டுக்காரர் வந்து கேட்டா சாவி கொடுத்திடுங்க. நான் மளிகை சாமான் வாங்கணும். போய்ட்டு வந்துடறேன்.”

ஜானகி வேகமாக நடந்தாள். மனசுக்குள் ஒரு படபடப்பு எழுந்து எழுந்து அடங்கிக் கொண்டிருந்தது. விபத்து ஏதாவது... ச்சீச்சீ... அதெல்லாம் இருக்காது...

உள்ளுக்குள்ளேயே குமுறல், சமாதானம் இரண்டும் நடந்து கொண்டிருந்தது. நடையில் வேகம் கூட்டிய ஜானகி, பலராமனின் வீட்டை அடைந்தாள்.

வாசலில் விளையாடிக் கொண்டிருந்த சிறுமி உள்ளே போய்ச் சொன்னதும், சட்டையணியாத பலராமன் எட்டிப் பார்த்து, மறைந்து போய், அப்புறம் சட்டையின் பித்தான்களை போட்டுக் கொண்டே வெளியே வந்தார்.

“அட! நீங்களா... வாங்கம்மா, உள்ளே வாங்க.”

“இருக்கட்டுங்க. என் வீட்டுக்காரரு உங்களை வந்து பார்த்தாரா?”

“எப்போ...?”

“எப்போவா? காலையிலே அவர் பிரண்டு திலக்கும், இவரும் உங்களைப் பார்த்து பேசிட்டு, நீங்க சொன்ன வீட்டையும் பார்த்துட்டு வர்றேன்னு புறப்பட்டாரே...”

“காலையிலேர்ந்து இங்கதாம்மா இருக்கேன். வரல்லையே... வாசல்லேயே நின்னு பேசறீங்களே...”

“பரவால்லை. நான் வர்றேன். இந்தப் பக்கமா வந்தேன். அதான் விசாரிச்சேன்.”

“இன்னும் வீடு திரும்பலையா, காலைல புறப்பட்டவர்?”

“மத்தியானம் வந்துட்டாரு. தூங்கிட்டு சாயங்காலம் மறுபடி வெளில போய்ட்டாரு. உங்களைப் பார்த்தாரா, இல்லையான்னு நான் கேட்டுக்கலை. இந்தப் பக்கம் நான் வந்ததாலே...”

“இல்லைம்மா. வரலை.”

“சரி நான் வர்றேன்.”

“அயனான இடம்மா. கிணறு இருக்கு. மாடு கட்ட இடம் இருக்கு. இருநாறு ரூபா வாடகை தர்ற மாதிரி வாசல்ல ஒரு கடை இருக்கு. வீட்டை எப்படியும் வாங்கிப் போட்டுடுங்க.”

“அவர்கிட்டே சொல்றேன்.”

நடந்தாள் ஜானகி. குழப்பம் குறுக்கே ஓடியது. இங்கே வருகிறேன் என்று வராமல் போனால் என்ன அர்த்தம்! பொய்! பச்சைப் பொய்! பொய் எப்போது வரும்? ஏதோ தப்புக்காக வரும்.

என்ன தப்பு?

எங்கே போனார்? ஏன் இன்னும் வரவில்லை?

ஜானகியின் மனசில் பயப்பூச்சி அலைந்தது. திலக்கின் அறையை நோக்கி வேகமாக நடக்க ஆரம்பித்தாள்.

★

★

★

★

வின்சென்ட் அந்த உரக் கம்பெனியின் கிட்டங்கியில் அமர்ந்து இருந்தான். சுற்றிலும் உர மூட்டைகள். காற்றில் இரசாயன நெடி. கிட்டங்கியில் ஒரே ஒரு சோகையான விளக்கு தொங்கிக் கொண்டிருந்தது.

வின்சென்ட் தன் மேஜை மேல் இருந்த டெலிபோனையே முறைப்பாய் பார்த்துக் கொண்டு நகத்தைக் கடித்துக் கடித்துத் துப்பிக் கொண்டிருந்தான்.

ஒரு லாரி நுழைந்து வர வசதியுள்ள அகலமான கிட்டங்கியில் வாசல் கதவு கொஞ்சமாகத் திறந்து ஒருவன் எட்டிப் பார்த்தான்.

“என்னடா?”

“மாணிக்கம் வந்திருக்கான்.”

“வரச் சொல்லு.”

திடகாத்திரம் போறாத மாணிக்கம் உள்ளே வந்து வின்சென்ட்டை அணுகினான்.

“வா மாணிக்கம். கேள்விப்பட்டியா?”

“கேள்விப்பட்டேன் சார். அப்படியே பதறிப் போய்ட்டேன் நான். நம்ம மைக்கேல்தானான்னு இன்னும் என்னால் நம்ப முடியலை.”

“நாமதான் உஷாரா இருந்திருக்கணும். மாணிக்கம், கோழி குஞ்சு வேஷத்தில இருக்கிற பருந்து மைக்கேல்! அது எனக்குக் கொஞ்ச காலமாத் தெரியும். ஆனா எனக்கே துரோகம் செய்வான்னு நினைக்கலை.”

“அவ்வளவு நகைகளுமா சார்?”

“கொள்ளையடிச்சதிலே ஒரு திருகாணிகூட நம்மகிட்டே இல்லை மாணிக்கம்... அத்தனையையும் சுருட்டிட்டான். இதிலே என் ஆத்திரம் என்னன்னா... எவ்வளவு அப்பாவியா இருந்த நடேசனையும் கெடுத்து... அவனையும் அழைச்சிட்டுப் போய்ட்டான்.”

“துரோகம் மட்டும் உங்களுக்கு ஆகாதுன்னு தெரிஞ்சும்...”

“சரி, விடு அவர்களைக் கண்டுபிடிச்சாச்சு. எக்மோர்ல டாப் ஸ்டார் லாட்ஜிலே ரும் நம்பர் நூத்தி ஒம்போதிலே இருக்காங்க. நாளைக்குக் காலையிலே ஊரை விட்டே ஓடிடறது அவங்க திட்டம்.”

“அட பாவிங்களா?”

“மாணிக்கம். எனக்கு நகைகள் வேணும். துரோகிகள் வேண்டாம்.”

“புரியுது சார். ஒழிச்சுடலாம்.”

“என்ன செய்யப் போறே நீ?”

“நான் போகலை சார். ரெண்டு, மூணு கேசிலே ஏற்கனவே போலீஸ் என்னைத் தேடிக்கிட்டு இருக்கு. முத்துன்னு ஒரு பையன் துடியா இருக்கான். ஒரு உயிருக்கு அஞ்சாயிரம்தான் விலை. நீட்டா முடிச்சிடுவான்.”

“பத்தாயிரம் வேணுங்கறியா?”

“ஆமாம்.”

“அந்த முத்து, பெட்டிகளைத் திறக்காம அபேஸ் பண்ணிக்கிட்டு வந்து நம்மகிட்டே சேர்க்கணும். நடுவிலே அவன் எதுவும் விளையாடினா?”

“இல்லை. விளையாட மாட்டான். நம்பிக்கையான ஆளு.”

“எப்போ அனுப்பறே?”

“இருக்கிறது ஒரு ராத்திரிதானே... பதினொரு மணிக்கு மேல அனுப்பறேன்.”

“லாட்ஜுக்குள்ளே எப்படிப் போவான்?”

“அதெல்லாம் அவன் பாத்துக்குவான் சார்.”

“நான் கேசுவனுக்கு போன் பண்ணிச் சொல்றேன். போய் பணம் வாங்கிக்கோ.”

“சரி சார்.”

“நகைகள் எப்போ என் கைக்கு வரும்?”

“என் கையிலே முத்து ஒப்படைச்ச அடுத்த பத்து நிமிஷத்திலே இங்கே வந்துடுவேன்.”

“ராத்திரி எவ்வளவு நேரமானாலும் இங்கேயே இருப்பேன் நான்.”

“சொல் மாற மாட்டேன் நான்.”

“சரி. போய்ட்டு வா. எந்த லாட்ஜுன்னு சொல்லு பார்க்கலாம். எழுதித் தரட்டுமா?”

“ஒரு வாட்டி கேட்டா போதும் சார். டாப் ஸ்டார் லாட்ஜ். ரும் நம்பர் நூத்தி ஒம்போது. சரியா?”

“சரிதான். போய்ட்டு வா.”

மாணிக்கம் கிட்டங்கியை விட்டு வெளியேறிய பின் வின்சென்ட் மேஜையின் கீழ் டிராயரில் இருந்து பிராந்தி பாட்டில் எடுத்து, சோடா எதுவும் இல்லாமல், நேரடியாக இரண்டு மடக்குக் குடித்து விட்டு வைத்தான்.

*

*

*

*

ஜெயபாலும், ரங்காவும் பீச் ரோடு வந்த போது மணி இரவு ஏழை நெருங்கிக் கொண்டிருக்க... ஊரெல்லாம் மின்சார மலர்கள் மலர்ந்திருந்தன.

பீச்லைன் முதலாவது தெருவில் டபடப என்று பைக் நுழைந்தது. வரிசையாக ரங்கா இரண்டு பக்கத்து விளம்பர போர்டுகளையும் பார்த்துக் கொண்டே வந்தான்.

லாரன்ஸ் எக்ஸ்போர்ட்ஸ் என்ற பெயர்ப் பலகையைப் பார்த்ததும் நிறுத்தச் சொன்னான்.

இறங்கி இருவரும் அந்த அலுவலகத்தை அடைய உள்ளே இரண்டே பேர் ஓவர் டைமில் டைப் அடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“மன்னிக்கணும் சார். ராம் ஏற்றுமதி நிறுவனம் எங்கே இருக்கு?” என்றான் ரங்கா.

“ராம் தெரியும். ராம் பில்டிங்ஸ் தனியா இருக்கே. பெரிய கம்பெனிங்க இது. இதே லைன்ல நேரா போய்க்கிட்டே இருங்க. வலது கை பக்கத்திலே இருக்கு. ராம் பில்டிங்ஸ் போட்டு அமர்க்களமா லைட் எரியும். சுலபமா கண்டுபிடிச்சிடலாம். இந்த நேரத்துக்கு பில்டிங் மொத்தமும் காலியாகி வாட்ச்மேன் மட்டும்தான் இருப்பான்.”

“பரவால்லை. நன்றி”

அவர்களால் சுலபமாக அந்த ராம் கட்டிடத்தைக் கண்டுபிடிக்க முடிந்தது. சொல்லப்பட்டதைப் போல... மார்பில் பித்தளை வில்லையணிந்த வாட்ச்மேன்தான் இருந்தான் கட்டிட வாசலில்.

“என்ன வேணும்” என்றான் தமிழில்.

“நல்ல வேளை. நீங்க தமிழ் வாட்ச்மேனா? உங்க கம்பெனில கிளார்க்கா வேலை பார்க்கிறாரே... பாண்டியன்னு. தெரியுமா?”

“தெரியுமே.”

“அவரோட சொந்தக்காரங்க நாங்க. வீட்டு விலாசம் தெரியாது. அவரைப் பார்த்து ஒரு சேதி சொல்லியாகணும். வீடு எங்கே இருக்கு?”

“தி.நகர்ல இருக்கார் சார் அவரு.”

“தி.நகர்லே எங்கே?”

“சரியான விலாசம்னா விலாச புஸ்தகம் இருக்கு. அதைப் பார்த்துதான் சொல்லணும். ரொம்ப அவசரமான சேதியா?”

“ரொம்ப... ரொம்ப...”

“அப்ப நீங்க இங்கேயே இருங்க...”

வாட்ச்மேன் படிகளேறி மாடிக்குச் சென்று பதினைந்து நிமிடம் கழித்து ஒரு துண்டுச்சீட்டில் பாண்டியனின் முழு விலாசமும் எழுதிச் கொண்டு வந்து தந்தார்.

“அம்மா, அப்பாவோடதானே இருக்கான்?”

“அம்மா, அப்பாவா? குழந்தை கூட இன்னும் இல்லை. நானும் என் மனைவியும் தனியா இருக்கோம்னுல்ல என்கிட்டே சொன்னார்?”

“அப்படியா? நன்றி. இந்தாங்க. செலவுக்கு வச்சிக்கங்க” என்று பத்து ரூபாய் திணித்து விட்டுப் புறப்பட்டார்கள் அவர்கள்.

*

*

*

*

பப்ளிக் டெலிபோன் பூத்தை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்த போது திலக் சொன்னான். “பதட்டமில்லாம நிதானமா சொல்லு. பணத்தோட பத்திரத்துக்காகத்தான் லாட்ஜிலே தங்கியிருக்கோம்னு சொல்லு. எந்த லாட்ஜு, ரூம் நம்பர் இதெல்லாம் போன்ல சொல்றது தப்பு. சொல்ல வேணாம்.”

“சரி” என்றான் பாண்டியன்.

டெலிபோன் பூத்தை அடைந்து பாண்டியன் பேசுவதற்காக தனிக்கூண்டுக்குள் நுழையும் போது, “நீ பேசு. எனக்கு தலைவலி தாங்கலை. மாத்திரை வாங்கிட்டு வந்துடறேன்” என்ற திலக்...

எதிர் வரிசையில் இருந்த மருந்துக் கடைகளை அணுகி, “ரெண்டு தாக்க மாத்திரை வேண்டும் சார். வழக்கமா சாப்பிடறதுண்டு.

இரண்டை வச்சி தற்கொலை பண்ணிக்க முடியாது. சும்மா கொடுங்க” என்று சிரித்து வாங்கிக் கொண்டான். இதைப்போல மூன்று கடைகளில் வாங்கி, ஆறு தூக்க மாத்திரைகளோடு மனசுக்குள் புன்சிரிப்போடு பாண்டியனை நோக்கி நடந்தான்.

8

பாண்டியன் தன் எதிர் வீட்டு வக்கீலின் போன் நம்பரைச் சுழற்றி.. தொடர்பு கிடைத்ததும் காசு போட்டான். “அலோ.”

“அலோ வக்கீல் சாரா. வணக்கம். நான் எதிர் வீட்ல இருக்கிற பாண்டியன் பேசறேன். என் மனைவிகிட்டே கொஞ்சம் பேசணும் அவசரமா. சிரமம் பார்க்காம யாரையாச்சும் விட்டு அழைச்சுட்டு வரச் சொல்றீங்களா?”

“கொஞ்சம் லைன்ல இருங்க.”

இருந்தான்.

“அலோ சார், கொஞ்சம் முன்னாடிதான் உங்க மனைவி இங்கே வந்து வீட்டு சாவியைக் கொடுத்துட்டு, மளிகை கடைக்குப் போறதா சொல்லிட்டுப் போனாங்களாம்.”

“அப்படியா? அப்படின்னா ஒரு உதவி செய்யுங்க சார். திரும்பி வந்து சாவி கேக்கறப்போ நான் சொல்ற செய்தியைச் சொல்றீங்களா?”

“என்ன சொல்லணும்?”

“ரொம்ப ரொம்ப முக்கியமான விஷயமா நான் என் பிரண்டு திலக்கோட இருக்கேன். ராத்திரி வீட்டுக்கு வர முடியாது. காலைல வந்து விபரம் சொல்றேன்னு சொல்லுங்க. வீட்டைப் பூட்டிக்கிட்டு பத்திரமா தூங்கச் சொல்லுங்க.”

“சரி. சொல்லிடறேன்.”

“ரொம்ப நன்றி சார்.”

ஆறு தூக்க மாத்திரைகளைப் பாக்கெட்டில் வைத்திருந்த திலக் இவன் அருகில் வந்து “என்ன பேசிட்டியா?” என்றான்.

“அவ இல்லை” என்று பேசின விபரங்கள் சொன்னான்.

“சரி. வா. ரூமுக்குப் போகலாம்.”

நடந்தார்கள்.

“ஏன் திலக், அங்கே மனைவியைத் தனியா விட்டுட்டு இப்படி ஒரு லாட்ஜில தங்கறது பாதுகாப்புன்னா சொல்றே?” என்றான் பாண்டியன்.

“பாண்டி, நீ உலக விபரமே புரியாத ஆளா இருக்கே. நீதான் ஜாக்பாட் அடிச்ச நபர்ங்கிறதும், அதை நீ பணமா வாங்கியிருக்கேங்கிறதும், உன் விலாசமும் இப்போ எத்தனை பேருக்குத் தெரியும், தெரியுமா? எல்லாருமே நல்லவங்களா இருப்பாங்களா? நீ பணத்தோட வீட்ல இருக்கிறேன்னு வையி. ஓடு பிரிச்சி உள்ளே இறங்கலாம் அதுக்காக.”

“இப்போ நான் லாட்ஜிலே தங்கியிருக்கிறது தெரியாம... வீட்லதான் பணம் முழுக்க இருக்குன்னு நினைச்ச வீட்டுக்கு நீ சொல்ற மாதிரி இப்போ யாரும் வர மாட்டாங்களா?”

திலக்கிற்கு இதற்கு என்ன பதில் சொல்வது என்பது புரியவில்லை. ஏதோ ஒரு சமாதானம் சொல்லி இவனை லாட்ஜில் தங்க வைக்க வேண்டியதுதான் இப்போது முக்கியம்.

அதுதான் என் தனிப்பட்ட திட்டத்திற்கு வசதி. இந்த தூக்க மாத்திரையை இவனறியாமல் இவனுக்குள் இறக்கி... இவன் ஆழ்ந்த நித்திரையில் இருக்கும் போது செய்ய வேண்டிய காரியம் ஒன்று இருக்கிறது.

“ஏன் நீ அப்படி கற்பனை பண்ணே. ஒரு பத்திரத்துக்காகத்தான் இந்த மாற்றம்னு வச்சிக்கோயேன். இந்தப் பணப் பெட்டிக்கு நிச்சயமா உன் வீட்டை விட லாட்ஜ் ரும் அதிக பத்திரம்தான்.”

“சரி, நீ சொன்னா சரியாத்தான் இருக்கும். ராத்திரி வரமாட்டேன்னு நானும் செய்தி கொடுத்திட்டேன். இங்கேயே தங்கிடலாம் நீ சொல்ற மாதிரியே.”

இருவரும் லாட்ஜ் வந்து தங்கள் அறைக்கு வந்ததும் முதல் காரியமாக அந்த சூட்கேஸ் இருக்கிறதா என்று பார்த்துக் கொண்டு நிம்மதி மூச்சு விட்டான் பாண்டியன்.

திலக் தங்கியிருக்கும் அறையின் கதவில் பூட்டு தொங்குவதைப் பார்த்து ஏமாற்றத்துடன் திரும்பி நடந்தாள் ஜானகி.

திலக்கையும் காணோமே...

இரண்டு பேரும் காலையில் புறப்பட்டவர்கள்... அப்படி எங்கேதான் போயிருப்பார்கள்? எங்கே வேண்டுமானாலும் போகட்டும். சொல்லி விட்டுப் போகக் கூடாதா?

மனசுக்குள் பொருமிக் கொண்டே தன் வீட்டிற்கு நடந்தாள் ஜானகி. இதற்குள் அநேகமாக அவர் வந்திருப்பார் என்கிற நம்பிக்கையோடு தனது தெருவில் நுழைந்ததுமே... வீட்டின் வாசல் அருகே ஜன்னலில் விளக்கு வெளிச்சம் தெரிகிறதா? என்று பார்த்தாள். இருட்டு!

இல்லை. இன்னும் வரவில்லை.

வக்கீல் வீட்டு மாமியிடம் சாவி வாங்கச் சென்றாள்.

“ஜானகி, உன் புருஷன் போன் பண்ணாரம்மா. அவர் பிரண்டு யாரோ திலக்காமே, அவரோட முக்கியமான வேலையா இருக்காராம். ராத்திரிக்கு வர மாட்டாராம். உன்னை வீட்டை பத்திரமா தூங்கச் சொன்னார்.”

“எங்கேர்ந்து பேசினார்?”

“அதைச் சொல்லலை.”

குழப்பமாக சாவி வாங்கிக் கொண்டு தன் வீட்டுக்குத் திரும்பினாள்.

‘இது என்ன என்றுமே இல்லாத பழக்கமாக இருக்கிறது. இரண்டாம் காட்சி சினிமாவுக்குக் கூடப் போகப் பிடிக்காது இவருக்கு. இரவு முழுக்க அப்படி என்ன வேலை? எங்கே இருக்கிறார்கள் இருவரும். இப்படித் தனியாக இரவு முழுவதும் என்னை விட்டு சென்றதே இல்லையே...’

யோசிக்க... யோசிக்க... முதலில் பயமாகவும், பின்பு கவலையாகவும் வந்தது ஜானகிக்கு.

★ ★ ★ ★

ஒலிபெருக்கி வைத்து டப்பாங்குத்து பாடல்களை உச்ச சத்தத்தில் காற்றில் கலந்து அமர்க்களமாக இருந்தது அந்த சாராயக்கடை.

வெளியே போட்டிருந்த பெஞ்சில் ஒரு கையில் ஊறுகாய் பொட்டலத்துடனும், மற்றொரு கையில் சாராய கிளாசுடனும் இருந்தான் மாணிக்கம்.

அவன் அருகில் ஒல்லியாக அமர்ந்திருந்தான் முத்து.

“முத்து எவ்வளவு சாப்பிட்டே?”

“சும்மா இருநாறுதான்.”

“போதும். உனக்குக் காரியம் இருக்கு இன்னிக்கு ராத்திரிக்கு. ஸ்டடி வேணும். இந்த இருநாறோட நிறுத்திக்கோ.”

“என்ன பண்ணணும் அண்ணே?”

மாணிக்கம் நாலு திசையும் பார்த்து விட்டு, தலையைக் குனிந்து சன்னமான குரலில் பேசினான்.

“பிச்சுவா வச்சிருக்கியா?”

முத்து தன் இடுப்பைத் தொட்டுக் காண்பித்தான். “அருணாக்கொடி மாதிரி எப்பவும் என் இடுப்பிலேயே இருக்கும். காரியம்னா... தீர்த்துடறதா...”

“ஆமாம். ரெண்டு பேரு.”

“யாரு?”

“சொல்றேன். நம்ம வின்சென்ட்டு இல்லே... அதோட ஆளுங்க. மைக்கேல், நடேசன்னு இரண்டு பேரு. துரோகம் பண்ணிட்டு நாளைக்குக் காலையிலே ஊரை விட்டே ஓட திட்டம் போட்டுட்டானாங்களாம்.”

“என்ன துரோகம்?”

“முந்தானா அடிச்ச கொள்ளையிலே சப்ஜாடா பூரா நகைகளையும் அழுக்கிட்டு இப்போ ரகசியமா ஒரு லாட்ஜிலே தங்கியிருக்கானாங்களாம். நீ என்ன செய்றே. அந்த லாட்ஜுக்குப் போயி, ரெண்டு பேரையும் தீர்த்துட்டு நகை எல்லாம் வச்சிருக்கிற அவனுங்க பெட்டியை எடுத்துட்டு வந்துடறே”

“செஞ்சுடலாம். எந்த லாட்ஜு? ரொம்ப பெரிய லாட்ஜுன்னா சிரமம்.”

“டாப் ஸ்டார் லாட்ஜ். எக்மோர்ல இருக்கு.”

“தெரியும். பூரக்கூடிய லாட்ஜுதான். நும் நம்பரு?”

“நூத்தி ஒம்பது”

“கவலையை விடு. இப்பவே போவட்டுமா?”

“நடு ராத்திரி போ. இப்ப வேணாம். நான் இங்கேயே குந்திருக்கேன். முடிச்சுட்டு பெட்டியோட இங்கே வந்துடு என்ன?”

“ரேட்டு பேசிட்டியா?”

“பத்து ரூபா பேசினேன்.”

“கால்வாசி உனக்குத் தற்றேன். புரோக்கர் கமிஷனா” என்று சிரித்தான் முத்து.

“முத்து, உனக்கு வின்சென்ட்டைத் தெரியுமா?”

“தெரியும். பாத்திருக்கேன்.”

“மைக்கேல், நடேசன்... இவங்களைத் தெரியுமா?”

“தெரியாது. பார்த்ததில்லை.”

“அடையாளம் எப்படித் தெரிஞ்சுக்குவே...”

“எதுக்குத் தெரிஞ்சுக்கணும்... டாப் ஸ்டார்ல நூத்து ஒம்போதில மைக்கேலும், நடேசனும் தங்கியிருக்கிறது சரியான தகவல்தானே...”

“வின்சென்ட்டுக்குப் பொய்த் தகவல் வராது.”

“அப்புறம் என்ன சந்தேகம்? நூத்தி ஒம்போதில இருக்கிற ரெண்டு பேரும்தான் மைக்கேலும், நடேசனும். கவலையை விடு. இன்னொரு நூறு மில்லி ஊத்திக்கிறேனே...”

“வேணாம்.”

“அட, நீ வேற! ஒரு மணி நேரத்திலே கப்புனு போதை இறங்கிடும். நான் போகப் போறது நடுராத்திரிதானே... இப்ப என்ன...”

முத்து எழுந்து நூறு மில்லிக்கு பணம் எடுத்தான்.

★

★

★

★

அறையில் படுக்கையில் சாய்ந்திருந்த பாண்டியன் இந்தப் பரிகப் பணத்தை எப்படி உபயோகமாக செலவு செய்யலாம் என்று சிந்தித்துக் கொண்டிருக்க...

அருகில் திலக் இந்த சூட்கேஸை எப்படி தட்டிக் கொண்டு போகலாம் என்று யோசித்தான். மணி பார்த்தான். ஏழை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது.

கொஞ்ச நேரம் கழித்து டிபன் வரவழைத்து சாப்பிட வேண்டும். அப்புறம் பானங்கள். அதில் ஒன்றில் சாமர்த்தியமாக மாத்திரைகளைக் கரைத்து இவனை உறங்க வைத்து விட்டு சூட்கேஸை எடுத்துக் கொண்டு கிளம்பி விட வேண்டும்.

கிளம்பி...

வேலையாவது மண்ணாவது... எல்லாவற்றையும் உதறிவிட்டு எங்காவது புறப்பட்டு விட வேண்டும். மூணு லட்சத்து இருபதாயிரம் - முழுக்க முழுக்க ரொக்கம். அப்பா! எப்படியெல்லாம் வாழ்க்கை அமைத்துக் கொள்ளலாம். எங்கே போனாலும் எப்படியும் மறைவாய் வாழ்ந்து விடலாம்.

எக்மோரில் இரவு 10 மணிக்குப் புறப்படும் ஏதாவது ஒரு ரயிலில் முதலில் இந்த சென்னையை விட்டு விலகி விட வேண்டும்.

தீர்மானித்தான் திலக்.

“பாண்டி, இரு... இதோ அரை மணி நேரத்திலே வந்துடறேன். நடுவிலே யார் கதவைத் தட்டினாலும் திறக்காதே” என்று புறப்பட்டான் திலக்.

நேராய் எக்மோர் ஸ்டேஷன் வந்து திருச்சி செல்லும் மலைக்கோட்டை எக்ஸ்பிரசில் ஒரு டிக்கெட் வாங்கிக் கொண்டு திரும்பி வந்தான்.

கதவைத் தட்டி, பாண்டி திறந்ததும் உள்ளே வந்தான்.

“யாரும் வரலையே?”

“இல்லை. எங்கே போனே?”

“நம்ம பத்திரத்துக்காகத்தான் ஒரு ஏற்பாடு செஞ்சிட்டு வந்தேன். டிபன் சாப்பட்டுத் தூங்கலாமா?”

“இப்பயேவா... கொஞ்சம் நேரமாகட்டுமே...”

கீதவு தட்டப்பட்டதும்...

திலக் எழுந்து சென்று திறந்தான்.

டைட்டாய் ஒரு பனியனும் தொடை தெரிய ஒரு மினி ஸ்கர்ட்டுமாய் நின்றாள் மதுரா.

“எக்ஸ்க்யூஸ் மி... அவர்...” என்று பாண்டியனைப் பார்த்தாள்.

“என்ன?” என்று எழுந்து வந்தான் பாண்டியன்.

“சாரி, நீங்க இல்லை. என்னோட கசின் பிரதர் ஒருத்தர் உங்களை மாதிரியே இருப்பாரு. நீங்க அறைக்குள்ளே போறதை சைட் போஸிலே பார்த்தப்போ அவர்தானோன்னு நினைச்சுட்டேன். சாரி, தொந்தரவு பண்ணிட்டேன்” என்று புன்னகைத்து விட்டு விலகினாள்.

கதவைச் சாத்தினான் திலக்.

“நான் என்னவோ ஏதோன்னு பதறிட்டேன்!”

“பாண்டி, உனக்கு எப்பவுமே பயம் ஜாஸ்தி. அந்தப் பொண்ணு சொன்னதை நீ நம்புறியா?” என்றான் திலக்.

“பின்னே...”

“அவ வந்த நோக்கம், பேசின நோக்கம் அது இல்லை.”

“வேற என்ன...”

“இது ஒரு வகை அழைப்பு!”

“அழைப்பா, எதுக்கு?”

“எல்லாத்தையும் உனக்கு உடைச்சி சொல்லணும். நான் வாடகைப் பொருள். வேணுன்னா எடுத்துக்கோங்கிறதுக்கு ஒரு குறிப்பு குடுத்துட்டு போறா!”

“சேச்சே!”

“ஒருத்தியோட கண்ணைப் பார்த்தாலே புரிஞ்சிடும் இந்த விஷயம் மட்டும். ஆளு டக்கர் இல்லே.”

“திலக், ஏண்டா இப்படி விபரீதமா யோசிக்கிறே...”

“விபரீதம் எல்லாம் பெரிய வார்த்தை. அது அப்படிப்பட்ட கேஸ்தான். நான் பிக்கப் பண்ணிக் காமிக்கட்டுமா... வசதியா அறை இருக்கு. நிறைய நேரம் இருக்கு. என்ன சொல்றே?”

“சேச்சி, சும்மா இருடா, ஜானகிக்கு துரோகம் நினைக்கக்கூட மாட்டேன்!”

“வேண்டாம். நீ நினைக்க வேணாம். என்னையாச்சும் அனுபவிக்க விடேன்.”

“அதெல்லாம் ஒண்ணும் வேணாம். பேசாம இரு.”

“போரடிக்குதுடா. கண்ணு பச்சை பசேலுனு செழிப்பா இருக்குடா. வயல் வந்து அறுவடை பண்ணிக்கோன்னு உத்தரவு வேற வந்துடிச்சி. டேய் உடம்பு பூரா எனக்கு பரபரக்குது.”

“இப்ப என்னங்கறே...”

“நான் போய் அந்தப் பொண்ணுகிட்டே பேசிட்டு வர்றேன். இந்த ஹோட்டலுக்குள்ளேதான் சுத்திக்கிட்டு இருப்பா. செட்டப் ஆனதும் அழைச்சிட்டு வர்றேன். நீ வெளியே போய் அரை மணி நேரம் காபி, டிபன் ஏதாச்சும் சாப்பிட்டுட்டு வந்தா போதும்.”

“திலக், இது கொஞ்சம் கூட நல்லால்லை”

திலக் கொஞ்சம் யோசித்தான். தன் ஆசையை கட்டுப்படுத்திக் கொண்டான். தற்சமயம் எனது நோக்கம் இந்த ஜாக்பாட் பணம். இதை அடைந்து விட்டால் இவளை விட சுதி மால்களை சொடக்கி அழைக்கலாம். இப்போது பாண்டியனின் வெறுப்புக்கு ஆளாவது நல்லதல்ல.

“சரி, பாண்டி. உனக்கு இஷ்டமில்லாத ஒரு காரியத்தை நான் செய்ய மாட்டேன்!”

★ ★ ★ ★

“என்ன கவனிச்சியா மதுரா?” என்றான் ஆர்வமாக குமார்.

அறையின் கதவைச் சாத்திக் கொண்டு அவன் அருகில் அமர்ந்தான் மதுரா.

“பின்னே, கவனிக்கத்தானே போனேன். புறப்படறப்போ ஒரு சிரிப்பைக் காட்டி கதி கலங்க வச்சிட்டு வந்திருக்கேன்.”

“சொல்லு. அது என்ன சூட்கேஸ்?”

“கட்டிலுக்குப் பக்கத்திலே வச்சிருந்தாங்க. அரிஸ்டோகிராட் கம்பெனில சின்ன சைஸ்ல உள்ள கறுப்பு கலர் சூட்கேஸ் அது. உங்க திட்டம் என்ன?”

“திட்டம் இன்னும் தெளிவாகலை. ஆனா நோக்கம் தெளிவா இருக்கு!”

“சரி, என்ன நோக்கம்?”

“அந்த சூட்கேஸ்தான்!”

“அறைக்குள்ளேயே அந்த ரெண்டு தடிப்பசங்களும் இருக்கிறப்போ, அது அத்தனை சுலபம் இல்லீங்க.”

“இப்போ மணி ஏழரைதான் ஆகுது. அறைக்குள்ளே எப்படி அவங்க இருக்க முடியும்? அட்லீஸ்ட் சாப்பிடறதுக்காகவாவது வெளியே போவாங்க. அப்போ நாம செயல்பட்டாகணும்.”

“எப்படி?”

அறைக் கதவு தட்டப்பட்டது.

குமார் திறந்தான். வாட்டர் ஜக்குடன் உள்ளே வந்த பாய் மேஜை மேல் வைத்து விட்டு மதுராவையே அவளின் திமிறும் இளமையையே... சிவந்த மூடப்படாத கால்களையே ரகசியமாகப் பார்த்தான்.

பார்ப்பதை குமார் பார்த்தான்.

“உன் பேரென்னப்பா?”

“அழகு”

“பேருக்கேத்த மாதிரியா அழகா இருக்கியே... எனக்கொரு உதவி செய்வியா?”

“விஸ்கி, பிராந்தி எதுவும் வாங்கிட்டு வரணுமா? ஓட்டல்லயே பார் இருக்கு சார்!”

“இல்லை...” தயங்கினான்.

“என்ன சார்?”

“இந்த ஓட்டல்லே எல்லா ருமுக்கும் மாத்து சாவி இருக்குமில்லே?”

“இருக்கே.”

“அது எங்கே இருக்கும்னு உனக்குத் தெரியுமா?”

“மானேஜர் ரூமிலே காட்ரேஜ் பீரோவுக்குள்ளே இருக்கும். எதுக்குக் கேக்கறீங்க?”

“ஒண்ணுமில்லை... ரூம் சாவி தொலைஞ்சுட்டா கிடைக்குமானனு தெரிஞ்சுக்கத்தான் கேட்டேன். நீ போப்பா.”

அவன் போனதும்...

“அதெல்லாம் சரியா வராது குமார்” என்றாள் மதுரா.

“யோசிக்கலாம்” என்று அறையை விட்டு வெளியே வந்து வராந்தாவில் நின்ற குமார் 109-ம் அறை வாசலில் பாண்டியன் அறையைப் பூட்டுவதை கவனித்தான்.

இருவரும் படிகளை நோக்கி நடக்க...

“மதுரா, நீ ரூமிலேயே இரு. எங்கே போறாங்கன்னு பார்த்துட்டு வந்துட்டேன்.”

குமார் அவர்கள் பின்னால் நடந்தான்.

★ ★ ★ ★

ஓட்டலின் கீழ் தளத்திற்கு வந்து பாண்டியனும், திலக்கும் அண்டர்கிரவுண்டில் அமைக்கப்பட்டிருந்த பாருக்குள் நுழைய... குமாரும் தொடர்ந்தான்.

சற்று அகலமான ஹால், நிறைய மேஜைகள், அவற்றின் மேல் அழகான விரிப்புகள், கொஞ்சமான மனிதர்கள், பவ்யமாய் சப்ளை செய்யும் வெயிட்டர்கள். ஒரு பக்கம் வீடியோவில் ஆங்கிலப் படம் ஓடிக் கொண்டிருக்க... ஒரு பகுதியில் ராக், ராக்காக அமைத்து... அத்தனை வகை மதுபானங்களும் அடுக்கப்பட்டிருந்தன.

ஒரு தனிமையான மேஜையை நாடி திலக்கும், பாண்டியனும் அமர்ந்து கொண்டதும், பாண்டியன் நெளிந்தான்.

“சொன்னாக் கேளு திலக். நான் ஒரே ஒரு தடவைதான் மது சாப்பிட்டிருக்கேன். இன்னிக்கு மூடே இல்லை. ரூமிலே அவ்வளவு பணத்தை வெச்சிட்டு இங்கே நாம...”

“என்ன பாண்டி இது... அதுக்காக ருமுக்குள்ளேயே அடைக்கோழி மாதிரி எவ்வளவு நேரமா இருக்கிறது. லைட்டா சாப்பிடு. எனக்குக் கம்பெனி கொடு. ருமைப் பூட்டியிருக்கோம். இதோ இருக்கு சாவி. அப்புறம் ஏன் பயப்படறே?” என்றான் திலக்.

பாண்டியனுக்கு நிறைய ஊற்றிக் கொடுத்து... அவனை போதை தடுமாற்றத்தில் தூக்க மாத்திரைகளை வேறு மது வழியாக குடிக்க வைத்து... அப்புறம் அறைக்கு அழைத்துச் சென்று படுக்க வைத்து விட்டு... பெட்டியோடு புறப்பட்டு விடலாம் என்கிற தீர்மானமான திட்டத்தில் இருந்த திலக்... வந்து நின்றவனிடம்...

“முதல் ரெண்டு லார்ஜ் - விஸ்கி” என்றான்.

* * * *

பரபரப்பாக தன் அறைக்குத் திரும்பினான் குமார்.

“மதுரா! மதுரா! அற்புதமான சந்தர்ப்பம். ரெண்டு பேரும் இப்போ பார்ல இருக்காங்க. சாவியோட பெரிய மெட்டல் பிளேட் இருக்கிறதாலே பைக்குள்ள வைக்க முடியாம... மேஜை மேலேயே வச்சிருக்காங்க. குடிக்கப் போறாங்க. அவங்க திரும்பறதுக்கு ஒரு மணி நேரத்துக்கு மேலேயே ஆகும். இப்போ எனக்கு திட்டம் பொறந்துடுச்சி.”

“என்ன?”

“இப்ப நான் வெளில போய் அதே கம்பெனி, அதே கலர் சூட்கேஸ் ஒண்ணை வாங்கி, அதிலே எதையாச்சும் அடைச்சி வச்சிக்கறேன். நம்ம ரும் சாவியை மட்டும் எடுத்துக்கோ நீ. கைப்பையிலே போட்டுக்கோ. பாருக்குப் போ. அவங்களோட கவர்ச்சியா பேசு. அவங்க நல்ல போதைக்கு வந்ததும்... நம்ம ரும் சாவியை மேஜைமேல் வச்சிட்டு... அந்த சாவியை எடுத்துக்கோ. டாய்லெட் போறதா சொல்லி வந்து பார் வாசல்ல நிச்சித என்கிட்டே கொடுத்துடு. அவங்களோட மறுபடி பேச்சுக் கொடுத்துக்கிட்டே இரு கிளம்ப விடாம. நான் அதுக்குள்ளே இங்கே ரெண்டு சூட்கேஸ்களையும் மாத்திட்டேன். நான் பாருக்குள்ளே மறுபடி நுழைவேன். காரியம் முடிஞ்சாச்சிங்கறதுக்கு சின்னல் அது. நீ மறுபடி சாவி மாத்திட்டு வந்திடுனும். நான் ருமைக் காலி பண்ணிட்டு தயாரா இருப்பேன். உடனே புறப்படலாம். அவங்க ருமுக்குப் போனாலும் சூட்கேஸை திறந்து பார்க்க மாட்டாங்க. திறந்து பார்த்து அவங்க

உணர்ந்துக்குள்ளே நாம இந்த ஊரை விட்டு எத்தனையோ மைல் தள்ளிப் போயிடலாம்.”

“அற்புதமான ஐடியா. ஓக்கே. இதிலே என்னோட பங்குதான் அதிகம். எனக்கு எவ்வளவு தர்றதா எண்ணம்?”

“பாதிக்குப் பாதி!”

“சரி, நடத்திடலாம் இப்பவே. புறப்படட்டுமா?”

“இரு முதல்ல நான் இதே மாதிரி சூட்கேஸ் வாங்கிட்டு வந்துடறேன்.”

பதினைந்து நிமிடத்தில் குமார் அதே போன்ற சூட்கேஸுடன் திரும்பினான்.

“மதுரா நீ போ. நான் கொஞ்ச நேரம் கழிச்சு வந்து பார்ல டாய்லெட் ரும் பக்கமா நிச்சிதேன். இந்தா நம்ம ரும் சாவி!”

மதுரா உற்சாகமாய் எழுந்தாள்.

* * * *

“இன்னும் ரெண்டு லார்ஜ்” என்றான் திலக்.

“போதும்” என்றான் பாண்டியன்.

“சும்மா இருப்பா நீ?”

“எக்ஸ்க்யூஸ் மீ... லைட்டர் ப்ளீஸ்” என்றாள் அருகே வந்து நின்ற மதுரா, தன் உதடுகளில் சிகரெட்டுடன்.

நிமிர்ந்து பார்த்த திலக்கைப் பார்த்து கண்ணடித்தாள்.

அவன் உடம்பு பூரா சுறுசுறு என்று போதைக்கு மேல் போதையாகி கொளுத்தி விட்டான்.

“நான் இந்த மேஜையிலே உக்காரலாமா?”

“ப்ளீஸ்...” நகர்ந்து இடம் தர... மதுரா வேண்டுமென்றே திலக்கை உரசினவாறு அமர்ந்து சிரித்து, “எனக்கும் ஒரு பாட்டில் பீர் வாங்கித் தருவீங்களா?” என்றாள்.

“ஷ்யூர். வொய் நாட். பேரர் இங்கே வாங்க!”

பாதி மயக்கத்தில் இருந்த பாண்டியன் அவளை அருவெறுப்பாக பார்த்தான். ஆனால் திலக், அவள் தொடை தன் தொடையோடு

உரசும் சுகத்தில் ஈ என்று இளித்து... தற்காலிகமாகத் தன் திட்டம் கூட மறந்து போய்... இவளை அனுபவித்து விட வேண்டும் என்கிற வெறி மெல்ல மெல்ல தலைக்கேற, அனுமதித்துக் கொண்டிருக்க...

கால் மணி நேரத்தில்... அவர்கள் இருவரின் கவனத்தைக் கவராமல் அவளால் சுலபமாக சாவிகளை இட மாற்றம் செய்ய முடிந்தது.

“இந்த கைப்பையை பார்த்துக்கங்க. எனக்கு இன்னொரு பீர் ஆர்டர் பண்ணிடுங்க. நான் டாய்லெட் வரை போய்ட்டு வந்துடறேன்” என்று எழுந்தாள் மதுரா. இடுப்பில் மறைத்துச் செருகின 109ம் அறையின் சாவியுடன்!

டாய்லெட் அறைக்கருகே காத்திருந்த குமாரிடம் சாவி எடுத்துக் கொடுத்து, “ஹரி அப். ரெண்டு பேரும் நிதானத்திலே இல்லை. நான் பேச்சுக் கொடுத்துக்கிட்டே இருக்கேன்” என்று சொல்லி விட்டு மதுரா அவர்களின் மேஜைக்குத் திரும்ப...

குமார் சாவியுடன் வேகமாக பாரை விட்டு வெளியேறினான்.

மதுராவிடமிருந்து சாவியை வாங்கிக் கொண்ட குமார் விரைவாக மாடிக்கு வந்தான். வராந்தாவில் யாராவது இருக்கிறார்களா என்று பார்த்தான்.

ஒரு ரூம்பாய் பீடி பிடித்துக் கொண்டிருந்தான். அவன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போது அறை மாற்றி சாவி போட்டுத் திறந்தால் அவன் கவனம் திரும்பும்.

அவனை நெருங்கி, “இந்தாப்பா, பில்ட்டர் வில்ஸ் ஒரு பாக்கெட் வாங்கிட்டு வா” என்று ரூபாய் நோட்டைக் கொடுத்து அவனை அனுப்பி விட்டு தன் அறைக்குள் சென்று தான் வாங்கின பழைய பேப்பரும், புத்தகங்களும் நிறைந்த கருப்பு சூட்கேஸை எடுத்துக் கொண்டான்.

அறை எண் 109 வாசலுக்கு வந்து... மறுபடி வராந்தாவைப் பார்த்து யாருமில்லாததை நிச்சயப்படுத்திக் கொண்டு ஓசை வராமல் சாவியை நுழைத்துத் திறந்தான்.

இயல்பாகக் கதவைத் தள்ளி உள்ளே வந்து, விளக்கைப் போட்டான்.

கட்டிலின் அருகே அந்த கருப்பு ஜாக்பாட் சூட்கேஸ் பரிதாபமாக நின்றிருக்க, அதை எடுத்துக் கொண்டு, இதை அந்த இடத்தில் கொஞ்சமும் இடம் மாறாமல் வைத்தான்.

ஜிலிர் என்று உடம்பு பூரா குளிர்ந்தது.

முணு லட்சத்துச் சொச்சம் இப்போது என் வசம். இனி அலுவலகம் போய், நாற்காலி தேய்க்க வேண்டிய கவலையே இல்லை. பம்பாய் இல்லை டெல்லி போய் அந்த மக்கள் சமுத்திரத்தில் ஒரு நீர்த்துளியாக எவர் கையிலும் என்றைக்கும் சிக்காமல் வாழ்க்கையை ஓட்டி விடலாம்.

மதுரா?

என்னோடு வருவதாகச் சொன்னால் கூடவே அழைத்துச் சென்று விடலாம். தப்பு காரியத்தில் மட்டும் பார்ட்னரை நம் கண்காணிப்பிலேயே வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

அவளை விட்டுச் செல்வது ஆபத்து!

குமார் அறையை முன் போல் பூட்டி விட்டு, பண சூட்கேஸை எடுத்துக் கொண்டு தன் அறைக்குத் திரும்பினான். கதவைத் தாழிட்டான்.

தனது பெரிய சைஸ் சூட்கேஸைத் திறந்து அதற்குள் இருந்த துணிகளை எல்லாம் வெளியே எடுத்து வைத்து விட்டு... சின்ன சூட்கேஸை உள்ளே வைத்தான். மறுபடி துணிகளை மேலே முன்போல அடுக்கி... கொஞ்சம் அழுத்தம் கொடுத்து மூடினான்.

அறைக் கதவு தட்டப்பட...

திகிலடைந்தான். எழுந்து திறந்து பெருமூச்சு விட்டான்.

“இந்தாங்க சார் சிகரெட் பாக்கெட்..”

அவன் போனதும்...

மதுரா கொண்டு வந்திருந்த ஷோல்டர் பேகில், அவளது உடைகளை, பொருள்களை எல்லாம் குப்பையாய் அள்ளித் திணித்தான்.

109ம் நம்பர் அறையின் சாவி, பெரிய சூட்கேஸ், ஷோல்டர் பேக் சகிதம் அறையை விட்டு வெளியேறி... படியிறங்கி... வரவேற்பு பகுதிக்கு வந்தான்.

“சார் 102ம் நம்பர் ரும் காலி பண்ணேன். கணக்கு பாருங்க. இந்த லக்கேஜ் இங்கே இருக்கட்டும். இதோ வர்றேன்.”

ஹோட்டலின் உள் வழிகளில் நடந்து பாரை அடைந்து, அதற்குள் நுழைந்து... மதுரா, பாண்டியன், திலக் மூவரும் அமர்ந்திருந்த மேஜையை ஒரு தரம் கடந்து, திரும்பும்போது மதுராவைப் பார்த்துக் கண்ணடித்து விட்டு டாய்லெட் பகுதியில் வந்து நின்று கொண்டான்.

மதுரா அருகில் உரசினவாறு அமர்ந்திருந்த போதையில் திலக் மிகத் தடுமாறிப் போயிருந்தான். தனது சொந்தத் திட்டம் எல்லாம் தொலைதூரம் போய்விட... இவளை இன்று அனுபவித்து விட வேண்டும் என்கிற வெறியே மேலோங்கி நிற்க...

மதுரா மேலும் ஆர்டர் சொன்னபோது, மறுக்காமல் நிறையக் குடித்தான். பாண்டியன் ஆரம்பத்தில் குடித்த இரண்டு பெக்குகளுடன் நிறுத்திக் கொண்டு பாதி நிதானம், பாதி மயக்கம் என்று நாற்காலியில் சாய்ந்து அமர்ந்திருக்க...

மேஜை மேல் இருந்த 102ம் நம்பர் சாவியை முன்போலவே சாமர்த்தியமாக எடுத்துக் கொண்ட மதுரா...

“ஏன் சார், பிராந்தில கூட கலப்படம் பண்ணாங்களா?” என்றான்.

“ஏன்?”

“எனக்கு வாமிட் வர்ற மாதிரி இருக்கு. எக்ஸ்க்யூஸ்மீ, இதோ வர்றேன்”

“நான் வேணும்னா கூட வரட்டுமா?” என்று அவள் கையைப் பிடித்தான் திலக்.

அவள் கையை நளினமாக விலக்கிக் கொண்டு, “வேணாம். நானே போய்ட்டு வந்துடேன்” என்று எழுந்து டாய்லெட் பகுதிக்கு வந்தாள்.

பரபரப்பாய் காத்திருந்தான் குமார்.

“என்ன ஆச்சு?”

“சக்சஸ். குட்கேஸ் மாத்திட்டேன். லக்கேஜ் எல்லாம் கீழே கொண்டாந்துட்டேன். சாவியைக் கொண்டா. இந்தா அவங்க சாவி. மேஜை மேல் வச்சிட்டு, நான் நம்ம ரும் சாவியை ஒப்படைச்சுட்டு பணம் கொடுத்திட்டு ஓட்டல் வாசல்ல ஒரு டாக்கில தயாரா

இருக்கேன். நீ சரியா அஞ்சாவது நிமிஷம் கழண்டுகிட்டு டாக்கிலுக்கு வந்துடு. மிச்ச பிளாணை போறப்போ சொல்றேன்.”

“ஓக்கே.”

மறுபடி அவர்களிடம் திரும்பினாள். மேஜை மேல் சாமர்த்தியமாக அவர்கள் அறையின் சாவியை மறுபடி வைத்தாள்.

திலக் அவள் மேல் நன்றாக சாய்ந்து, “ஏய், எவ்வளவு உனக்கு?” என்றான்.

மதுரா போதையில் சிரித்து, “ஜஸ்ட் தவுஸண்ட். வச்சிருக்கியா?”

“ஓ.யெஸ். போலாமா?”

“எங்கே?”

“ரூமுக்கு.”

“உங்க பிரண்டு?”

“அவன் இங்கேயே இருக்கட்டும். அப்புறம் வந்து அழைச்சுட்டுப் போறேன்.”

“அப்போ ஒண்ணு செய்யுங்க. நான் இன்னொரு பார்ட்டி கூட வந்தேன். அவர்கிட்டே இன்னும் பணம் வாங்கலை. வாங்கிட்டு நான் வந்துடேன். அப்புறம் சேர்ந்து ரூமுக்கு போலாம்.”

“நிச்சயமா வருவியா?”

“ஆயிரம் ரூபா கசக்குமா?”

“சீக்கிரம் வந்துடு.”

மதுரா எழுந்து, பாரை விட்டு வெளியேறி, வேகமாக ஓட்டலின் வாசலுக்கு வந்தாள்.

நின்று கொண்டிருந்த டாக்கியின் பின் கதவைத் திறந்து வைத்துக் கொண்டு காத்திருந்த குமார், “வா, வா, சீக்கிரம்” என்றான். அவள் ஓடி வந்து ஏறிக் கொண்டதும், “டிரைவர், சென்ட்ரல் ஸ்டேஷன் போப்பா, சீக்கிரம்” என்றான்.

★ ★ ★ ★

அந்த டிக்கடை வாசலில் மோட்டார் பைக்கை நிறுத்தி, எஞ்சினை அணைத்தான் ஜெயபால். “ரங்கா, ரெண்டு டீ சொல்லு, சாப்பிட்டு சுறுசுறுன்னு யோசிக்கலாம்” என்றான்.

“உ சொல்லி விட்டு சற்றுத் தள்ளி இருந்த பெஞ்சில் இருவரும் அமர்ந்தார்கள்.”

சோகையாய் வெளிச்சம் தந்தது கடையின் அறுபது வாட்ஸ் பல்ப். இவர்களைத் தவிர இன்னும் இரண்டே பேர்தான். கடைக்காரன் தோளில் சிகப்பு ஈரிழைத்துண்டு போட்டிருந்தான்.

“அப்புறம்? என்ன யோசனை? சொல்லு ஜெயபால்” என்றான் ரங்கா மெதுவான குரலில்.

“ரங்கா... கிளியரா திட்டம் போடணும். நமக்கு பிக்பாக்கெட்டை விட்டா அதுக்கு அடுத்த யோசனையே கிடையாது இன்னைய வரைக்கும். புதுசா ஒரு ஸ்டெப் மேலே செஞ்சிப் பார்க்கலாம்னு நினைக்கிறோம். இதிலே ஆபத்து அதிகமிருக்கு.”

“அடிச்சா பணமும் நிறைய இருக்குய்யா. மூணு லட்சம்! வாழ்க்கையிலே ஒரு சேர எப்போ பார்க்கப் போறே நீ?”

“வாஸ்த்தவம்.”

“இப்போ... நம்மகிட்டே நிறைய தகவல் இருக்கு. ஜாக்பாட் அடிச்ச பாண்டியன்ங்கிறவன் இப்போ டாப் ஸ்டார் ஹோட்டல்லே ரும் நம்பர் 109ல் தன்னோட தோஸ்த்தை துணையா வச்சிக்கிட்டு பணப் பெட்டியோட இருக்கான். அவன் வீட்டு விலாசம் மெனக்கெட்டு விசாரிச்சுட்டோம். வீட்ல அவன் பொண்டாட்டி மட்டும் இப்போ தனியா இருக்கு.”

பொடியன் இரண்டு கிளாஸ்களில் உ கொண்டு வந்து நீட்ட... வாங்கிக் கொண்டார்கள்.

“இப்போ உன் மனசில இருக்கிற திட்டம் என்னன்னு சொல்லு. தோதுப்படுமா, படாதான்னு நான் சொல்றேன்.”

“இவன் பொண்டாட்டி இருக்காளே, அவளை நம்ம கஸ்டிக்கு கொண்டு வந்து வச்சிக்கிட்டு... ஓட்டலுக்கு போனடிச்சி பாண்டியனோட பேசறோம். இந்த இடத்துக்கு பணத்தோட பொட்டியைக் கொண்டாந்து வச்சாத்தான் உன் மனைவியை உசரோட பார்க்கலாம்னு சொல்லிடணும். பய பேதிக் குடிச்சிடுவான். உழைச்சு சேர்த்த பணமில்லை பாரு. அதனால்... பொண்டாட்டி தான் பெரிசுன்னு தந்துடுவான் பணத்தை, என்ன சொல்றே?”

“நல்ல யோசனைதான். நிச்சயம் செயல்படற யோசனைதான். இப்போ அடுத்தக் கட்டத்துக்கு வருவோம். அவன் பொண்டாட்டியை எப்படிக் கடத்தறது... கடத்தி எங்க கொண்டு போய் வைக்கிறது?”

“நம்ம காளியண்ணன் மினிவேன் வச்சிருக்காரு தெரியுமா?”

“ஆமாம்.”

“வண்டி வேணும்னு சொல்லி எடுத்துக்கலாம். டிரைவர் வேணாம்னு சொல்லிடலாம். நம்ம ரகூல் அந்த மாதிரி ரெண்டு தடவை வாடகைக்கு எடுத்து டேப் ரிகார்டர் செட் எல்லாம் கடத்திருக்கு. இந்த வேலைக்கு டபுள் வாடகை. பிரச்னை இல்லாம காளியண்ணன் செஞ்சிடுவாரு. நாம என்ன பொருளா கடத்தப் போறோம்? அந்த வேனை எடுத்துக்கலாம். அந்தப் பொண்ணை சாமர்த்தியமா வேனில ஏத்திடலாம். அப்புறம் கையை, காலை கட்டி வேனுக்குள்ளே வச்சி கதவைப் பூட்டிடலாம். அருமையான பாதுகாப்பான இடம்.”

“பிரமாதமா ஐடியா பண்றேப்பா நீ!”

“உ காசு கொடுத்துட்டுக் கிளம்பு. காளியண்ணன் இருக்கணும். வேனும் வேலை இல்லாம இருக்கணும்.”

பைக் மறுபடி புறப்பட்டது.

எதிர்பார்த்தபடி கையில் சாராய பாட்டிலோடு காளியண்ணன் இருக்க, கூரை ஷெட்டில் வேனும் இருந்தது. விபரம் சொன்னதும்,

“யாரு ஜெயபாலா? உன்கிட்டே என்ன வாடகை பேசறது? எடுத்துட்டுப் போப்பா. பேசிக்கலாம். ஜாக்கிரதையா ஓட்டு.”

பைக்கை அங்கேயே வைத்து விட்டு வேனை நெருங்கினார்கள்.

ஷெட்டிற்குள் கிடந்த இரண்டு கயிற்றுச் சுருள்களை எடுத்து உள்ளே போட்டுக் கொண்டார்கள்.

“ரங்கா, நீ பின் சீட்கள்ல ஒண்ணுல உக்காந்துக்கோ. நான் ஓட்டுறேன்.”

சற்று நேரத்தில் வேன் புறப்பட்டது.

“ஜெயபால், அவங்ககிட்டே என்ன சொல்வே?”

“அதெல்லாம் நான் பார்த்துக்கறேன். அவங்களை இயல்பா வேனுக்குள்ளே ஏற வைக்கிறது என் பொறுப்பு. அதுக்கப்பறம் உன் வேலைதான். வேன் புறப்பட்டு சந்தடி இல்லாத பகுதிக்கு வரற்போ... சட்டுன்னு அவங்களை வாயைப் பொத்திடு. அதுக்கப்பறம் திட்டத்தோட அடுத்த கட்டம். என்ன?”

“ஐமாய்ச்சிடுவோம், வா.”

அந்த மினிவேன் பாண்டியனின் வீட்டை நோக்கி விரைவாகப் பாய்ந்து கொண்டிருந்தது.

மணி ஒன்பதை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது.

மதுராவுக்காகக் காத்திருந்த திலக் போதையின் அழுத்தத்திற்கு அப்படியே மேஜையில் கவிழ்ந்திருக்க...

அவன் தோளை உசுப்பினான் பாண்டியன்.

“வா, திலக்... ரூமுக்குப் போகலாம்.”

“அவ வரட்டும்.”

“ஒரு மணி நேரத்துக்கு மேலாச்சி, அவ வரமாட்டா. வரவும் வேணாம். வா.”

“இல்லை. அவ வருவா!”

“அப்போ நீ எப்படியோ ஒழி! நான் ரூமுக்குப் போறேன். எனக்கு உடம்பு பூரா அசத்துது. கண்ணு கெஞ்சுது. தூங்கணும் நான்.”

பாண்டியன் லேசான தள்ளாடலுடன் எழுந்து அறை சாலியைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டான்.

“ஏய், போவாதே” என்றான் திலக் குழறலாய்.

பார் அசிஸ்டெண்ட் பில்லைக் கொண்டு வந்து வைத்த போது பகிரென்றது பாண்டியனுக்கு. மறுபடி பார்த்தான். முந்நாற்றி இருபது ரூபாய் ஐம்பது பைசாக்கள்.

ஜாக்பாட் தொகையிலிருந்து கொஞ்சம் பணத்தை எடுத்து பேண்ட் பாக்கெட்டில் ஏற்கனவே வைத்திருந்தான் பாண்டியன்.

அதிலிருந்து பில் தொகையைக் கொடுத்து விட்டு மறுபடி திலக்கை எழுப்பினான்.

“நோ, நான் வர மாட்டேன்.”

“எந்த ரூம் சார்?” என்றான் பார் அசிஸ்டெண்ட்.

“நூத்தி ஒம்போது.”

“ராஜு... இவரை நூத்தி ஒம்போதில விட்டுட்டு வா.”

ராஜு வந்து திலக்கின் கையைத் தன் தோளில் போட்டுக் கொண்டு தாக்கி... இருப்பில் ஒரு கையை வைத்துத் தாங்கி நிறுத்தினான்.

“யாரும் என்னைத் தொடக் கூடாது. அவ வரட்டும்” என்று குதற்றிக் கொண்டே அவன் தோளில் முழுமையாக சரிந்து தள்ளாடி நடந்தான் திலக்.

பாண்டியன் சாவியுடன் விரைவாய் நடந்து தன் அறைக்கு வந்து கதவைத் திறந்தான். சூட்கேஸ் இருக்கிறதா என்று பார்த்துக் கொண்டான். இருந்தது.

மின் விசிறியை சுழல விட்டான்.

திலக்கை அந்த ராஜு கொண்டு வந்து சேர்க்க... “ரொம்ப தேங்க்ஸ்ப்பா. நான் பார்த்துக்கறேன் இனிமே” என்று பாண்டியன்... திலக்கைத் கைதாங்கலாக கட்டிலுக்கு நடத்தி படுக்க வைத்தான்.

திலக் அத்தனை போதையிலும் புரண்டு சூட்கேஸ் இருக்கிறதா என்று பார்த்து திருப்தி அடைந்தான்.

திட்டம் மனதில் தெளிவாய் இருந்தது. பாண்டியனை தூக்கமாத்திரை கொடுத்து உறங்கச் செய்து விட்டு சூட்கேஸுடன், ரிசர்வ் செய்திருக்கும் மலைக்கோட்டை எக்ஸ்பிரசில் ஏறி விடுவது என்று.

ஆனால் இடையில் மதுராவைப் பார்த்துப் பல்லிளித்ததில், அதிகமாய் மது அருந்தினதில் செயலாக்கம் விடுபட்டுப் போய்... இப்போது தன் உணர்வே கொஞ்சமாய்தான் இருந்தது.

“மணி என்ன பாண்டி?” என்றான்.

“ஒம்போது அஞ்சி.”

“பத்து மணிக்கு எக்ஸ்பிரஸ்.”

“என்ன எக்ஸ்பிரஸ்?”

“ம்...ம்... இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸ்.”

“கண்ணு மண்ணு தெரியாம குடிச்சுட்டே திலக். தூங்கு. உளறாதே. காலைல பேசிக்கலாம்.”

“சூட்டேஸ் பத்திரமா இருக்கா?”

“எல்லாம் இருக்கு.”

“இருக்கட்டும். சவுக்யமா இருக்கட்டும்.”

“பேச வேணாம். தூங்கு.”

“பேசுவேன். பேசுவேன். உனக்கென்னய்யா? என் அடிப்படை உரிமை அது. உருப்படுவாளா அவ? என் திட்டத்தையே உடைச்சுட்டாளே.”

“என்ன திட்டம்?”

“அஞ்சாண்டு திட்டம்! எங்கே அவ? கூப்புடு. டேய்... கூப்புடு அவளை...”

“திலக், ரகளை பண்ணாம தூங்குடா.”

“யாரு ரகளை பன்றா இங்கே? என்கிட்டே கொண்டா. சதக்குன்னு குத்திடுவோம்.”

பாண்டியன் பதில் பேசாமல் மவுனமாக இருக்க... திலக் கொஞ்ச நேரம் சம்மந்தமில்லாமல் தனக்குத்தானே பிதற்றி விட்டு களைத்துப் போய்...

உறங்கிப் போனான்.

பாண்டியனும் கதவைச் சாத்தி விட்டு அருகில் படுத்தான்.

★ ★ ★ ★

சாராயக்கடையில் உட்கார்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்த முத்து பீடியை எறிந்து விட்டு எழுந்து கொண்டான்.

“என்ன எந்திரிச்சிட்டே, இப்ப மணி ஒம்போதுதான் ஆகுது. நடுராத்திரிதான் சவுகரியமான நேரம்” என்றான் மாணிக்கம்.

“தெரியாதா எனக்கு? அதுக்கு முன்னாடி ஓட்டலை ஒரு ரவுண்டு அடிச்சிப் பார்த்து... ஒரு பிளான் பண்ணிக்க வேணாமா?”

“நானும் வரட்டுமா?”

“வேணாம். கெட்ட காரியத்துக்கு கூட்டு ஆகாது. கவனம் சிதறிடும். நீ இங்கேயே குந்தியிரு. நான் ஒரு ரவுண்டு அடிச்சுட்டு வந்துடறேன். நிலைமையை ஸ்டடி பண்ணிக்கிறேன்.”

“சரி.”

“வரட்டா?”

“நும் நம்பர் ஞாபகம் வச்சிருக்கியா?”

“முத்துகிட்டே ஒரு தபா சொன்னா... பச்சை குத்தின மாதிரி பதிஞ்சுடும் தெரியுமா? ஓட்டல் டாப் ஸ்டார், நும் நம்பர் 109. உள்ளே இருக்கிறது மைக்கேலு - இன்னொரு ஆளு நடேசன். சரியா?”

“சரிதான்”

முத்து நடந்து ஒரு சைக்கிள் ரிக்ஷாவை அடைந்தான்.

“என்ன சுபாசு, மில்லியடிக்க வந்தியா?”

“ஆமாண்ணே.”

“இங்கேதான் குந்திருப்பே?”

“ஆமாண்ணே. கொஞ்சம் தெளிஞ்சிதான் லுடு போவேன். இல்லைன்னா துடைப்பக் கட்டையை தூக்கற சம்சாரம்.”

“அப்படி பெஞ்சில உக்காந்து அடிச்சிக்கிட்டிரு. உன் வண்டியை எடுத்துப் போறேன். அரை அவர்ல வந்துடறேன்.”

“தாராளமா எடுத்துப் போங்கண்ணே.”

முத்து தன் மேல்துண்டை தலைக்கு முண்டாசாய் கட்டிக் கொண்டு ரிக்ஷா மிதிக்க ஆரம்பித்தான். கொஞ்ச நேரத்தில் ஓட்டல் டாப் ஸ்டார் வாசலில் கிறீச் என்று நிறுத்தினான். இறங்கி ரிக்ஷாவிற்குள் சாய்ந்து உட்கார்ந்து ஓட்டலின் உள்பக்கத்தை நோட்டமிட்டான்.

வெளியே இருந்து புத்தகத்தோடு உள்ளே போயிருந்த நும் பையனை அழைத்து விசாரித்தான். மேலும் கொஞ்ச நேரம் இருந்து விட்டுப் புறப்பட்டான்.

சொன்னபடி அரை மணி நேரத்திற்குள் ரிக்ஷாவைத் திருப்பி ஒப்படைத்து விட்டு மாணிக்கத்தின் அருகில் வந்து அமர்ந்தான்.

“என்ன முத்து... என்ன பார்த்தே?”

“நிறைய பார்த்தேன். ஒட்டலோட வரவேற்பு பகுதியைத் தாண்டாமலேயே... சைடு பகுதியிலே மாடிப்படிகள் இருக்கு மேலே போறதுக்கு. 109ம் நம்பர் ரூமு, சைடிலே இருக்கு. அது ஏ.சி.ரூமு. உள் பகுதியிலே ஒரு பெட்டிக்கடை மாதிரி ஒண்ணு இருக்கு. சலூன் இருக்கு. பியூட்டி பார்லர் இருக்கு. பார் வேற இருக்கு. கொஞ்சம் டீசண்ட்டா டிரெஸ் பண்ணிட்டுப் போனா... யாரும் கேள்வி கேட்க மாட்டாங்க.

“சரி... எப்படி நடத்தப் போறே?”

“கத்தி சரிப்படாது.”

“அப்புறம்?”

“வின்சென்ட்டு கிட்டே கேட்டு துப்பாக்கி இருந்தா வாங்கிட்டு வந்துடுங்க. அது நிச்சயமா வச்சிருக்கும். ரூமுக்குள்ளே ஏதாச்சும் சாக்கு சொல்லி உள்ளே நுழைஞ்சிட்டா, கதவைச் சாத்திட்டு குருவி கணக்கா சுட்டுடலாம்.”

“ஆமாம். அதான் கலபம்.”

“நான் டிரஸ் மாத்திக்கிட்டு கொஞ்சம் டீக்கா இங்கே வந்துடறேன். நீங்க துப்பாக்கி வாங்கிட்டு வந்துடுங்க. காத்திருக்கேன் இங்கேயே...”

“சரி முத்து”

மாணிக்கம் புறப்பட்டு ஒரு ஆட்டோ அமர்த்திக் கொண்டான்.

★ ★ ★ ★

சென்னை சென்ட்ரல்.

பெங்களூர் மெயில் புறப்படக் காத்திருந்தது. காமன் கம்பார்ட்மெண்ட்டில் மதுராவும், குமாரும் அமர்ந்திருந்தார்கள்.

“சனியன் இன்னும் புறப்பட மாட்டேங்குதே...” என்றான் குமார்.

“உங்க அவசரத்துக்குக் கிளம்புமா? டிரைன் டயத்துக்குத்தான் புறப்படும். ஏங்க, அவங்க இந்நேரம் பொட்டி மாறினதைக் கண்டுபிடிச்சிருப்பாங்களா?” என்றாள் சன்ன குரலில்.

“பார்த்திருக்கலாம். பார்க்காமலும் இருக்கலாம். ரெண்டுக்கும் வாய்ப்பு இருக்கு. ரெண்டு பேருமே போதையிலே இருக்கிறதாலே அநேகமா இன்னும் பாத்திருக்க மாட்டாங்க.”

“கண்டுபிடிச்சாச்சுன்னு வைங்க. என்ன செய்வாங்க?”

“உடனே போலீசுக்குப் போன் பண்ணுவாங்க.”

“நம்மை சந்தேகப்பட முடியாதே...”

“சந்தேகப்படற மாதிரி நீ நடந்துக்கிட்டியா?”

“என்மேல அவங்களுக்குக் கொஞ்சம்கூட சந்தேகம் கிடையாது.”

“எதுவும் சொல்ல முடியாது. இந்த ட்ரையின் எப்படா புறப்படும்னு இருக்கு எனக்கு.”

மதுரா தன் காலுக்குக் கீழே இருந்த பெரிய சூட்கேஸை ஒரு தரம் காலால் தொட்டுப் பார்த்துக் கொண்டாள்.

“ஏங்க.. எல்லாம் நூறு ரூபாய்த் தாளா இருக்கா?”

“பெட்டி லாக் பண்ணிருக்கு. அதை உடைச்சிப் பார்க்கிற நேரம் எனக்கு இல்லை. எப்படி இருந்தாலும் கவலை இல்லை மதுரா.”

“இப்போ திட்டம் என்ன குமார்?”

“முதல்ல பெங்களூர் போகலாம். கொஞ்ச நாள் ஜாலியா இருக்கலாம். அப்புறம் பம்பாய் போய் செட்டில் ஆயிடலாம் என்ன சொல்றே?”

“நான் இன்னும் யோசிக்கலை. யோசிக்க சொல்றேன்.”

“இந்த பயணத்திலே தீர்மானிச்சுடு.”

மதுராவின் மனத்திற்குள் குறுக்கு எண்ணங்கள் ஓடின.

இந்த திட்டத்தில் பெரும்பான்மையான பங்கு வகித்தது நான். நான் எடுத்துக் கொடுத்த சாவியைப் போட்டுத் திறந்து பெட்டியை எடுக்கிற வேலையில் சாமர்த்தியம் எதுவுமே தேவையில்லை. போர்ட்டர் செய்கிற வேலை?

இதற்காக... பாதி பணம் இந்த ஆளுக்கா?

திருவனந்தபுரத்தில் இருக்கும் தன் மாமா பையன் விஸ்வத்தை நினைத்துப் பார்த்தான். என்னைப் பற்றி எல்லாம் தெரியும் அவனுக்கு. ஆனாலும் பிரியம் உண்டு.

“இந்த அசிங்கமான தொழிலை விட்டுவிட்டு வா மதுரா - உன்னை நான் ஏற்றுக் கொள்கிறேன்” என்று எத்தனையோ முறை சொல்லியிருக்கிறான்.

இத்தனை பணத்தோடு அவனிடம் போய்... அவனைக் கல்யாணம் செய்து கொண்டு நிம்மதியாய் குடும்ப வாழ்க்கை வாழலாம். கண்டவனுக்கு முந்தானை விரிக்க வேண்டியதில்லை.

மதுரா தீர்மானித்தாள்.

இந்த பெங்களுர் போவதற்குள்ளாகவே... ஒரு சரியான சந்தர்ப்பத்தில்... இந்த குமார் அசந்த நேரத்தில்... இந்த பெரிய குட்கேஸோடு நழுவி விட வேண்டும்.

திடீரென்று பரபரப்பானான் குமார்!

“அய்யய்யோ! மதுரா அங்கே பாரு”

ஜன்னலுக்கு வெளியே... போலீஸ் தலைகள்!

12

ரயில் ஜன்னலுக்கு வெளியே போலீஸ் தலைகளைப் பார்த்த உடனே குமார் பற்களில் துவங்கி, உடல் முழுக்க நடுங்க ஆரம்பித்தான்.

மதுராவின் காதருகே குனிந்து தணிவான குரலில் பேசினான்.

“மதுரா, இப்ப என்ன பண்ணது?”

“ஏன் இவ்வளவு பதட்டப்படறீங்க?”

“அவங்க கொடுத்த தகவல்படி நம்மைத் தேடித்தான் போலீஸ் வந்திருக்கணும்.”

மதுராவுக்கு அத்தனை கவலை ஏற்படவில்லை.

அத்தனை விரைவாகத் தேடிக் கொண்டு வர இயலாது என்று நம்பினான்.

குமாரின் அதிகப்படியான பயம் தன் தனித் திட்டத்திற்கு நிச்சயம் உதவும் என்று மனதில் சந்தோஷப்பட்டான்.

“குமார், ஒண்ணு செய்க்க.”

“என்ன?”

“நீங்க பாத்ருமுகுள்ளே போய் கதவைச் சாத்திக்கங்க. நான் கீழே இறங்கி விசாரிக்கிறேன். தெளிவானதும் வந்து கதவைத் தட்டேன்.”

மதுரா இயல்பாக எழுந்து, ரயிலை விட்டு கீழே இறங்கி, பிளாட்பாரத்தில் நின்றாள். கைப்பையிலிருந்து ஏறக்குறைய முகத்தையே மறைக்கும் குளிர் கண்ணாடியை எடுத்து மாட்டிக் கொண்டாள்.

கவனித்தாள்.

இவர்கள் ஏறின பெட்டிக்கு அடுத்து இருந்த குளிர் வசதி செய்யப்பட்ட பெட்டியின் வாசலில் கட்சிக்கரை போட்ட துண்டு போட்டிருந்த பிரமுகர் ஒருவர் ஏறிக் கொண்டிருக்க...

அவரைச் சுற்றிலும் கையில் மாலைகளோடு வழியனுப்ப வந்த உற்சாகத் தொண்டர்கள். சற்றுத் தள்ளி நின்று கொண்டிருந்தார்கள் பாதுகாப்பிற்காக வந்திருந்த போலீஸ்காரர்கள்.

போலீஸ் நபர்கள் தங்களைத் தேடி வரவில்லை என்பதை உணர்ந்ததும்... பெரிய மூச்சு வெளியேற... உடனே மூளை சுறுசுறுப்பானது.

இந்த நிமிடம் குமார் பாத்ருமிற்குள் கதவைச் சாத்திக் கொண்டு இருக்கிறான். நான் தட்டினால்தான் வெளியே வருவான்.

ஜாக்பாட் பெட்டியோ அனாதையாக.. எனக்காகவே தனிமையில் காத்துக் கொண்டிருக்கிறது.

சரியான சந்தர்ப்பம்.

மதுரா தாமதிக்காமல் ரயிலில் ஏறி, தனது ஷோல்டர் பேகையும் அந்த கறுப்பு பெட்டி அடங்கிய பெரிய பெட்டியையும் எடுத்துக் கொண்டு கம்பார்ட்மெண்ட் கடைசியைப் பார்த்தாள்.

குமார் இல்லை. யாரோ சிகரெட் குடித்துக் கொண்டு, யாரோ பெட்டியை மேலே வைத்துக் கொண்டு, சிரித்துக் கொண்டு இருந்தார்கள்.

அவசரமாகக் கீழே இவள் இறங்க...

பச்சை விளக்கு போடப்பட்டு... ரயில் கணைத்துக் கொண்டது.

ஓடக்கூடாது. ஓடினால் அத்தனை பேரும் பார்ப்பார்கள். பார்த்தால் சந்தேகம் வந்தால் மாட்டிக் கொள்வேன்.

ஸ்டேஷனின் வாசலை நோக்கி ஓட்ட நடையில் விரைந்தாள் மதுரா.

பாத்ரூமுக்குள் இருந்த குமார்... ரயில் புறப்படுவதை உணர்ந்தான். மதுரா ஏன் இன்னும் வந்து கதவைத் தட்டவில்லை என்று குழம்பினான்.

ஒரு வேளை - போலீசில் மாட்டிக் கொண்டு விட்டாளா? அல்லது, போலீஸ்காரர்கள் இப்போது இந்தப் பெட்டியில் ஏறி என்னைத் தேடுகிறார்களா? அதனால்தான் கப்சிப் என்று இருக்கிறாளா?

பரவாயில்லை. வெளியே வந்து பார்க்கலாம் - ஒன்றும் ஆகி விடாது என்று முடிவு செய்து, பாத்ரூமை விட்டு வெளியே வந்து, தனது பகுதிக்கு வந்து பார்த்தவன் அதிர்ந்தான்.

“ஏங்க, இங்கே இருந்த பெட்டி எங்கே?”

“உங்களோட வந்த பொண்ணு எடுத்துக்கிட்டு ஏறங்கிப் போய்டுச்சே?”

உடல் முழுக்க உஷ்ணமானான்.

ரயில் இன்னும் முழு வேகம் பிடிக்காத நிலையில்... தனது உடைகள் அடங்கிய பெட்டியோடு, ஜாக்பாட் பெட்டியும் போன பரிதவிப்பில்...

அவசரமாகக் கீழே இறங்கி... ரயிலின் ஓட்டத்தோடு கொஞ்சம் ஓடி... பின் வேகத்தைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு திரும்பி... ஸ்டேஷனில் வாசலை நோக்கி...

வெறிபிடித்தவன் போல் ஓடினான்.

எதிரே வந்த அத்தனை பேரையும் மடேர் மடேர் என்று இடித்துத் தள்ளி, பேச்சு வாங்கிக் கொண்டு... வாசலுக்கு ஓடி வந்த போது...

தூரத்தில் ஒரு டாக்ஸியில் மதுரா ஏறிக் கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. நடுவில் குறுக்கிட்ட மனிதர்கள், டாக்ஸி, ஆட்டோ அத்தனையையும் கடந்து இவன் அந்த டாக்ஸியை நோக்கி ஓடி வந்த போது...

அது புறப்பட்டு சாலையில் பயணம் செய்து கொண்டிருக்க...

அருகில் இருந்த டாக்ஸிக்கு ஓடினான்.

“கமான் ஹரி அப். அதோ அந்த டாக்ஸியைப் பிடிப்பா.”

இவன் ஏறின டாக்ஸி ஸ்டார்ட் ஆக திணறியது. இவன் நகம் கடித்தான்.

“சீக்கிரம்பா. சீக்கிரம்.”

ஒரு வழியாய் ஸ்டார்ட் ஆகி... மதுராவின் டாக்ஸியை ஒரு விசுவாசமுள்ள நாய் போலத் துரத்தத் துவங்கியது.

★ ★ ★ ★

நும் நம்பர் 109ல்... நல்ல போதையில் திலக்கும், அத்தனை போதை இல்லாமல் பாண்டியனும் சுகமாக உறங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

கட்டில் அருகே குமார் மாற்றி வைத்த பெட்டியின் பாட்லாக்கில் சுழல்கிற மின் விசிறியின் குட்டி பிம்பம் தெரிந்தது.

★ ★ ★ ★

இரவு மணி 10.

அதே சாராயக்கடை.

கொலை செய்யத் தயாராக... ஹோட்டல் உள்ளே நுழைவதற்கேற்ப டிக்கான உடையில் முத்து, பெஞ்சில் காத்திருந்தான் - மாணிக்கம் கொண்டு வரப்போகும் துப்பாக்கிக்காக...

★ ★ ★ ★

அந்த மினி வேன் தெருத் தெருவாய் அலைந்தது.

கையில் பாண்டியனின் விலாசம் எழுதின சீட்டு இருந்த போதிலும் அந்த இரவில் முதலில் தெருவைக் கண்டுபிடிப்பதிலேயே நிறைய சிரமம் இருந்தது ஜெயபாலுக்கும், ரங்காவுக்கும்.

“ரங்கா, அந்த டிக்கடை ஓரமா நிறுத்து. நான் போய் விசாரிக்கிறேன்.”

நிறுத்தப்பட்டதும், ஜெயபால் போய் விசாரித்து விட்டு வந்து ஏறிக் கொண்டான்.

“ரங்கா... நாம தாண்டி வந்துட்டோம். அந்த சந்திலே விட்டு, வண்டியைத் திருப்பிக்கோ. நாம வந்த வழியிலேயே லெஃப்ட்டல் மூணாவது தெருவாம்.”

வேன் திரும்பியது.

அந்தக் குறிப்பிட்ட குறுகலான தெருவில் நுழைந்தது.

அநேகமாக அந்த பத்துமணி இரவில் எல்லா வீடுகளும் தூங்கிப் போயிருந்தன. தெரு விளக்கு ஒன்று கண்ணடித்துக் கொண்டிருக்க... வேளைப் பார்த்ததும் விலகிக் குதித்து லொள் என்று விட்டு அமைதியானது ஒரு தெரு நாய்.

“கதவிலே நம்பர் பாரு ஜெயபால்.”

“பார்த்துக்கிட்டுத்தான் வர்றேன். நமக்கு வேண்டியது அறுபத்தி ஆறு. இப்போதான் பதினேழு வருது. இன்னும் போகணும். போ.”

வேன் வேகம் குறைந்து பாண்டியனின் 66-ம் எண் வீட்டை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது.

★ ★ ★ ★

புரண்டு, புரண்டு படுத்தாள் ஜானகி.

தூக்கமே வரவில்லை.

தனிமை ரொம்ப சிரமமாய் இருந்தது. தன் கணவனின் பொறுப்பில்லாத தனத்தை நினைக்க... நினைக்க... ஆத்திரம் பொங்கியது.

என்ன அப்படி தலை போகிற காரியம்? ஒரு இளம் மனைவியை வீட்டிலே தனியா விட்டு விட்டு அப்படி வெட்டி முறிக்கிற வேலை என்ன வந்தது இவருக்கு?

எதுவாக வேண்டுமானாலும் இருக்கட்டும். காலையில் பார்த்துக் கொள்ளக் கூடாதா? நாளைக்கு வரட்டும் அவர்.

என்னதான் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார் மனதில் என்று பளிச்சென்று கேட்டு விட வேண்டும்.

ஜானகிக்கு உறக்கம் சுத்தமாக வரும் அறிகுறியே தெரியவில்லை. சட்டென்று எழுந்து உட்கார்ந்து சுவற்றில் சாய்ந்து கொண்டாள்.

எழுந்து விளக்கைப் போட்டு கொஞ்ச நேரம் பத்திரிகை படித்தாள். மனம் ஓடவில்லை. சமையலறை சென்று தண்ணீர் குடித்தாள்.

எதிர் வீட்டு வக்கில் மாமியின் டி.வி. உரத்த சப்தத்தில் இயங்கிக் கொண்டிருக்க... கொஞ்ச நேரம் டி.வி. பார்க்கலாம் என்று தீர்மானித்து, வீட்டின் பூட்டைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு வெளியே வந்தாள்.

கதவைச் சாத்திப் பூட்டி, சாவியைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு... சாலையில் குறுக்கே வந்த அந்த வேன் கடக்கும் வரை காத்திருந்து, எதிர் வீட்டுக்கு வந்து கதவைத் தட்டி உள்ளே வந்தாள்.

“மாமி, தூக்கமே வரலை. அதான் கொஞ்ச நேரம் டி.வி. பார்க்கலாமனு வந்தேன்.”

“தாராளமா வாம்மா. பத்து மணிக்கு மேலதான் நல்ல நல்ல புரோகிரம் இருக்கு. வா. வந்து உக்காரு.”

போய் உட்கார்ந்து டி.வி. பார்த்தாள்.

★ ★ ★ ★

“டேய்... டேய்... வேனை நிறுத்து” என்றான் ஜெயபால்.

“இடது கைப்பக்கத்திலே ஒரு பொண்ணு வீட்டைப் பூட்டிட்டு ரோட்டை கிராஸ் பண்ணி எதிர் வீட்டுக்குப் போச்சி. கவனிச்சேன். அந்த வீடு தான் 66.”

“அப்போ அந்த பொண்ணுதானா?”

“ஆமாம். அவதான் பாண்டியன் பொண்டாட்டி.”

“எதுக்கு வீட்டைப் பூட்டிகிட்டு எதிர்வீடு போறா?”

“யாருக்கு தெரியும்? கொஞ்ச நேரம் எஞ்சினை ஆஃப் பண்ணு. வெய்ட் பண்ணுவோம். ஏதாச்சும் சேதி சொல்ல... போன் பண்ண போயிருக்கலாம்.”

வேனை ஓரமாக நிறுத்தி விட்டு, வக்கீல் வீட்டு வாசலைப் பார்த்துக் கொண்டு இருவரும் காத்திருந்தார்கள்.

கால் மணி நேரமாயிற்று.

“என்னடா, அவ வெளில வரலை?”

“ஒரு வேளை எதிர்த்த வீட்டையே ராத்திரி பூரா தூங்கப் போறானோ என்னவோ?”

“இப்ப என்ன செய்யலாம்?”

“நாம டிலே பண்ணது நல்லதில்லை. சீக்கிரம் வேலையை முடிச்சுட்டு வேனைக் கொண்டு போய் காளியண்ணன் கிட்டே ஒப்படைச்சாகணும்.”

“ஆமாம்.”

“நான் ஒரு ஐடியா பண்ணேன். நீ எஞ்சினை ஸ்டார்ட் பண்ணி வச்சிட்டு தயாரா இரு” என்று ஜெயபால் கீழே இறங்கினான்.

ரங்கா வேனைத் தயார் நிலையில் வைத்தான்.

ஜெயபால் பின் கதவைத் திறந்து வைத்து... நேராய் அந்த வக்கீல் வீட்டு வாசலில் வந்து நின்றான்.

தெருவை ஒரு தரம் பார்த்துக் கொண்டு “சார்” என்றான்.

வக்கீல் உறங்கப் போய் விட்டதால், வக்கீல் மாமி பாதிக் கதவை மட்டும் திறந்து வைத்துக் கொண்டு, “யாருப்பா, என்ன அது?” என்றாள்.

“எதிர் வீட்டை பாண்டியன்னு இருக்காரே... அவங்க வீட்டை யாருமில்லையா?”

“ஜானகி, உன்னைத் தேடித்தான் யாரோ வந்திருக்காங்க. என்னன்னு கேளு” என்று உள்பக்கம் திரும்பிச் சொன்ன மாமி, கூட நிற்காமல் டி.வி.சுவாரசியத்தில் போய் உட்கார்ந்து விட்டாள்.

ஜானகி குழப்பத்துடன் வெளியே வந்து ஜெயபாலைப் பார்த்து, “என்னங்க? யாரு வேணும் உங்களுக்கு?”

“பாண்டியன் இருக்காரே, அவங்க வீடு பூட்டிக்குதே...”

“அவர் மனைவிதான் நான். என்ன?”

“ஓவரா குடிச்சிட்டு ரோட்ல கிடந்தாரு. அதான் வேன்ல ஏத்திட்டு வந்தோம் அவரை. வாங்க ஒரு கைபிடிங்க” என்று வேனுக்கு ஜெயபால் நடக்க...

பதட்டமாய்த் தொடர்ந்தாள் ஜானகி.

13

வேன் இயக்கத்தில் இருந்தது. ரங்கா கியர் மாற்றி புறப்பட வெகு தயாராய் இருந்தான். வேன் கிட்டத்தட்ட இருட்டோடு ஓடியிராகக் கலந்திருக்கவே...

ஜெயபாலைத் தொடர்ந்து வேகமாய் நடந்த ஜானகி வேனுக்குள் தன் கணவன் இருப்பதாக சந்தேகம் இல்லாமல் நம்பினாள்.

ஜானகியை என்னவென்று விசாரிக்கச் சொன்ன மாமி டி.வி.யில் வெகுவாக ஆழ்ந்திருந்தாள். வெளியே நடந்து கொண்டிருந்த விபரீதம் கொஞ்சமும் உறைக்காமல் போனது.

வீதி யுத்த நேர இரவு வீதியாய் நடமாட்டமே இல்லாமல் சில்வண்டுகளின் பின்னணியில் மவுனம் சாதிக்க...

வேனை அடைந்த ஜெயபால் திறந்திருந்த கதவை இன்னும் நன்கு திறந்து கொண்டு உள்ளே ஏறினான்.

“வாங்கம்மா. மேல வந்து ஒரு கை பிடிங்க. இத பாருங்க பாண்டியன். உங்க சம்சாரம் வந்திருக்காங்க.”

“உள்ளேயா இருக்காரு?லைட் இல்லையா?” என்று கேட்ட ஜானகி தயங்கி நின்றிருக்கலாம். கேட்டுக் கொண்டே உள்ளே ஏறின அடுத்த விநாடி...

“புறப்படு ரங்கா.”

கதவு அறைந்து சாத்தப்பட்டது. ஜானகியின் வாய் மிக இறுக்கமாகப் பொறுத்தப்பட்டது. வேன் படு வேகமாய் புறப்பட்டது.

ஜானகி தன் நிலை உணருமுன்னால் வேன் வெகு தூரம் விலகி ஏக வேகத்தில் பயணம் செய்து கொண்டிருக்க...

ஜானகியின் விழிகளில் பயத் திமிறல்கள் தெறிக்க... ஏன் இப்படி, எதற்காக இப்படி என்று எதுவும் புரியாமல் பூரண இருட்டில் எதுவும் பிடிபடாமல் தத்தளிக்க...

ஒரு ஐந்து நிமிடத்திற்குப் பின் வேன் நின்றது. பின் ரங்கா உள்ளே ஏறினான். ஜெயபால் ஜானகியை அழுத்திப் பிடித்துக் கொள்ள... நிதானமாக அவள் கைகளை பின்பக்கமாக முறுக்கிக் கட்டினான். பிறகு கால்களைக் கட்டி வேனில் வளைவாய் படுக்க வைத்து... பிறகு ஒரு துணியை அவள் வாயில் திணித்தான்.

“என்னம்மா பொண்ணு முழிக்கிறே? பயப்படாதே. நீ ஷோக்காத்தான் இருக்கே. ஆனாலும் உன்னை ஒண்ணும் செஞ்சிட மாட்டோம். கவலைப்படாதே. சும்மா ஒரு ரெண்டு மணி நேர வேலை. அப்புறம் விட்டுடுவோம். பொறுத்துக்கோ.”

“வா ரெங்கா.”

இருவரும் இறங்கி கதவை சாத்திப் பூட்டி விட்டு வேனின் முன் பகுதியில் வந்து உட்கார்ந்து ஓட்டத் தொடங்கி...

“அப்புறம்?” என்றான் ஜெயபால். “எலிப்பொறி தயார். மேலே தேங்காய் துண்டும் தயார். இப்போ எலிதான் வேணும்.”

“நேரா ஓட்டல் டாப் ஸ்டாரா?”

“இல்லை. அங்கேதான் முட்டாள்தனம் பன்றே நீ.”

“பின்னே என்ன பன்றோம்?”

“வேற ஒரு இடத்திலே வேனை நிறுத்திட்டு, நம்ம பாண்டி அண்ணாச்சியை ஜாக்பாட் பணப்பொட்டியோட நாம இருக்கிற இடத்துக்கு வரச் சொல்லணும்.”

“எப்படி?”

“போன்லதான்.”

“சரி, வேனை எங்கே நிறுத்தலாம்?”

“சந்தேகம் வராத இடமா பார்த்துத்தான் நிறுத்தணும். ஏதாச்சும் போலீஸ் சம்மந்தப்பட்டவங்க திடீர்னு மடக்கி கேள்வி கேட்டா யோக்யமான பதில் ஒண்ணு வேணும்.”

“என்ன சொல்லலாம்?”

“எம்டி வேனு. டீஸல் தீர்ந்து போச்சு. வாங்க ஆள் போயிருக்கு கேன் எடுத்துக்கிட்டு. அந்த ஆளுக்காக காத்திருக்கோம். எப்படி பதிலு?”

“நல்லாத்தான் இருக்கு. நம்பணுமே. திறந்து காமிக்க சொன்னா?”

“நீ ஏன் கெட்டதையே நினைக்கிறே? அப்படியெல்லாம் ஆகாது. ஆனாலும் சமாளிக்கலாம். தைரியமா இரு.”

“இப்ப எங்கே ஓட்டட்டும்?”

“மொனா பிச்சுக்கு ஓட்டு. வழியிலே பொது டெலிபோன் பூத்தைப் பார்த்தா நிப்பாட்டு.”

வேன் விரைந்தது.

★ ★ ★ ★

வக்கீல் மாமிக்கு லேசாய் ஒரு சந்தேகம் ஏற்பட்டது.

வாசலில் விபரம் கேட்கப் போனவளை எங்கே காணோம்? தன் வீட்டிற்கே சென்று விட்டாளா? சொல்லி விட்டுத்தான் போவாள்?

எழுந்து வாசல் கதவைத் திறந்து எதிர் வீட்டைப் பார்த்தாள். பூட்டியிருந்தது. சாலையில் இறங்கிப் பார்த்தாள். வெறிச்சோடிக் கிடந்தது.

அட! எங்கே இந்த பெண் போனாள்? செய்தி சொல்ல வந்தவனுடன் சென்று விட்டாளா? அவன் மூஞ்சியே நல்லா இல்லையே... அவனுடன் செல்வதென்றாலும் சொல்லி விட்டுச் செல்ல மாட்டாளா?

தன் வீட்டு வாசலைப் பார்த்தாள். ஜானகியின் செருப்புகள் அங்கேயே கிடந்தன. வெளியே போவதென்றால் செருப்புகூட போடாமல் போவாளா என்ன?

மாமி கலவரப்பட்டாள். ஏதோ வித்தியாசமாய் நிகழ்ந்திருப்பதை உணர்ந்தாள். விடு விடுவென்று உள்ளே வந்து டி.வி.யை அணைத்து விட்டு மாடிக்கு ஓடி வந்தாள்.

வக்கீல் சார் தன் மேஜைக்கு மட்டும் ஒரு விளக்கு போட்டுக் கொண்டு எதையோ எழுதிக் கொண்டிருக்க...

“தூங்கலையா நீங்க? ஏங்க... இந்த ஜானகி இருக்காளே...”

“நானும் காதாலே கேட்டேன். கண்ணால் பார்த்தேன். எவ்வளவு யோக்கியமான பிள்ளையா நாம நினைச்சிக்கிட்டிருந்தோம் இந்த பாண்டியனை... கடைசில பார்த்தியா?”

புரியாமல் குழப்பமாய்ப் பார்த்தாள் மாமி.

“என்ன சொல்றீங்க நீங்க?”

“நீ என்ன சொல்றே?”

“ஜானகிக்கு ஏதோ சேதின்னு ஒருத்தன் வந்தாங்க. நான்தான் கதவைத் திறந்தேன். விஷயம் கேட்டுக்கிட்டு போய் விசாரிம்மான்னு சொன்னேன். போனவ ஆளையே காணோங்க. அவன் கூடவே போறதே இருந்தாலும் சொல்லி விட்டுப் போக மாட்டாளா? செருப்பு அப்படியே இருக்கு.”

“ஓ... உனக்கு விஷயம் தெரியாதா? கொஞ்சம் முன்னாடி ஒரு வேன் வந்திச்சி. நம்ம வீட்டு வாசல்ல்தான் நிக்குதோன்னு எட்டிப் பார்த்தேன். கொஞ்சம் தூரம் போய் நின்னுடிச்சி. அப்புறம் எவனோ வந்து சார்னு கூப்பிட்டது, நீ கதவைத் திறந்தது, ஜானகி வந்து பேசினது எல்லாம் கேட்டுச்சி. உங்க புருஷன் குடிச்சிட்டு விழுந்து கிடந்தார். வேன்ல ஏத்திக் கொண்டாந்தோம். வந்து ஒரு கை பிடிங்கன்னான். இவ அவனோட போனா. அதுக்கு மேல் ஜன்னல் வழியா தெரியலை. இதைப் போய் எப்படி சொல்றதுன்னுதான் உன்கிட்டே சொல்லாம வீட்டுக்குப் போய்ட்டா...”

“மண்ணாங்கட்டி! வீடு பூட்டியிருக்கு. வீதில வேனும் இல்லை. ஒரு மண்ணும் இல்லை.”

“என்னது?” என்று பதறி எழுந்தார் வக்கீல்.

கீழே இறங்கி வந்தார். எதிர் வீட்டின் பூட்டை கிட்டத்தில் போய் பார்த்து வந்தார். தெருமுனை வரைக்கும் விரைவாய் நடந்து பார்த்துத் திரும்பினார்.

“அப்போ அந்த ராஸ்கல் சொன்னது பொய். ஜானகியை வலுக்கட்டாயமா எங்கேயோ அழைச்சுட்டுப் போயிருக்கணும். அவ புருஷன்கூட இல்லையேடி... என்கிட்டே தானே போன்ல பேசினான் பார்த்துக்கங்க சார்ன்னு.”

“அதாங்க எனக்கும் கவலையா இருக்கு.”

“ராத்திரி நேரத்திலே எவனோ வந்து என்னமோ சொல்றான். அவ பக்கத்திலே நீயும் நின்னுருக்கக் கூடாதோ... சரி, விடு”

வக்கீல் சார் உடனே டெலிபோனை அணுகினார். 100 சுழற்றினார். “அவசர போலீஸா?” தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டார். நடந்ததையே சுருக்கமாகச் சொன்னார்.

“என்ன கலர் வேன் சார்?”

“டார்க் கலர் கறுப்பு இல்லைன்னா புளு.”

“நம்பர் கவனிச்சிங்களா?”

“இல்லை சார்.”

“எத்தனை பேருன்னு தெரியுமா?”

“ஒருத்தன் விசாரிக்க வந்தான். வண்டி எஞ்சின் ஓடிக்கிட்டே இருந்த சத்தம் கேட்டுச்சி. அதனால ரெண்டு பேரா இருக்கலாம். அதுக்கு மேலேயும் இருக்கலாம்.”

“பொண்ணோட அடையாளம் சொல்லுங்க.”

சொன்னார்.

“பெட்ரோலிங் வேனுக்கு வயர்லெஸ்ல உடனே தகவல் தந்து மாக்ஸ்ரிமம் முயற்சி பண்ணோம் சார். மறுபடி உங்களைத் தொடர்பு கொள்றோம்.”

“தாங்க்ஸ்” என்று வைத்தார் வக்கீல்.

★ ★ ★ ★

டாப் ஸ்டாரில் 109வது அறையில்...

எதுவும் அறியாமல்...

திலக்கும் பாண்டியனும் உறங்கிக் கொண்டே இருக்க...

★ ★ ★ ★

சாராயக்கடை பெஞ்சில்...

மாணிக்கம் கொண்டு வரப் போகும் துப்பாக்கிக்காக முத்து பீடி பிடித்துக் கொண்டு காத்துக் கொண்டே இருக்க....

★ ★ ★ ★

டாக்கியில் வசதியாக சாய்ந்து அமர்ந்து கொண்ட மதுரா ஒரு உள்ளுணர்வின் தூண்டுதலில் யதேச்சையாகத் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

தன்னை அந்த டாக்ஸி தூரத்தில் துரத்தி வருவது தெரிந்தது.

கூர்ந்து பார்த்த போது, டிரைவருக்கு அருகில் அமர்ந்து கொண்டு தன் டாக்சியை சுட்டிக் காட்டிச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தவன்...

குமாரேதான்!

மதுராவின் நரம்பு முழுக்க பயமும், பதட்டமும் பரவியது. கோழை என்றும், விவரம் புரியாதவன் என்றும் நினைந்திருந்தவன், இத்தனை துடியாய் செயல்படுகிறானே... நோ. இவனிடம் மாட்டக்கூடாது. மாட்டவே கூடாது.

“டிரைவர், எவ்வளவு வேகமாக போக முடியுமோ, அவ்வளவு வேகமா போ.”

“போறேம்மா, எங்க போறதுன்னு இன்னும் நீங்க சொல்லலையே...”

“சொல்றேன்யா. உனக்கென்ன, மீட்டர் காசுதானே? மேலே புத்து ரூபாத்றேன். சந்து பொந்தெல்லாம் நுழைஞ்சி ஓட்டு. பின்னாடி ஒரு ஆள் இன்னொரு டாக்சில துரத்திக்கிட்டு வர்றான். அவன்கிட்டே மாட்டிக்கக் கூடாது.”

“அவ்வளவுதானே? மீட்டருக்கு மேலே அம்பது ரூபாத்றீங்களா?”

“தர்றேன். சீக்கிரம் போய்யா”

மதுராவின் டாக்சி படுவேகமாய் ஒரு சந்து விடாமல் நுழைந்து திரும்பி, வளைந்து...

“அய்யய்யோ! அந்தக் காரை தொலைச்சுட்டோம்ப்பா” என்றான் குமார்.

“ஆமாம் சார். எங்கே போச்சின்னு தெரியலையே” என்றான் டிரைவர்.

“அந்தக் கார்ல போனவனை நான் பார்த்தே ஆகணும்ப்பா”

“இவ்வளவுதானா? முன்னாடி போன வண்டி டிரைவர் நம்ம தோஸ்த்துதான். நாம சென்ட்ரலுக்கே திரும்பிடலாம். சவாரி இறக்கி விட்டுட்டு அவன் வந்ததும் இடத்தைக் கேட்டுக்கலாம். அப்பாலே நாம போய் கப்புன்னு பிடிச்சிடலாம்.”

தற்சமயத்திற்கு அதுதான் சிறந்த யோசனையாகப் பட்டது.

“சரி” என்றான். டாக்ஸியில் சென்ட்ரல் ஸ்டேஷன் திரும்பி, வாசலில் மதுரா சென்ற டாக்ஸியின் டிரைவருக்காகக் காத்திருந்தான் குமார்.

★ ★ ★ ★

மதுரா திரும்பிப் பார்த்து திருப்தியாகி -

“நேரா விமான நிலையத்துக்கு விடுப்பா” என்றான்.

இரவு மணி 11.

விமான நிலையம் கார்த்திகை தீபங்கள் ஏற்றப்பட்ட வீடாட்டம் மஞ்சள் வெளிச்சச் சிதறல்களில் பிரமாதமாக ஜ்வலித்துக் கொண்டிருந்தது.

புறப்பாடு பகுதியின் வாசலில் இறங்கிக் கொண்டு டாக்சியை விலக்கினாள் மதுரா. “கடத்தல் சாமானா?” என்று பெரிய பெட்டியைப் பார்த்துச் சிரித்தான் டிரைவர்.

“சேச்சே. நீ கேட்டபடி பணம் கொடுத்துட்டேன். உன் வேலையைப் பார்த்துக்கிட்டுப் போப்பா” என்று உள்ளே நடந்தாள்.

விமானம் மூலமாக எந்த ஊருக்கும் போவது அவள் நோக்கமில்லை. அதில் பல சிக்கல்கள் இருப்பதை அறிவாள் அவள்.

பெட்டியைத் திறந்து காட்ட வேண்டும். பெரிய தொகைக்கு நியாயமான காரணம் ஒன்றைச் சொல்ல வேண்டும்.

கற்பனையாக எதையாவது சொல்லப் போய் மாட்டிக் கொண்டால் பிரச்சனை. ஒரு பெண் தனியாக லாட்ஜில் தங்குவது பாதுகாப்பில்லை.

ஆகவே காலை வரை தங்குவதற்கு விமான நிலையத்தைத் தேர்ந்தெடுத்தாள் மதுரா. விமான நிலையம் சம்மந்தப்பட்ட நபர் யாராவது கேள்வி கேட்டால் சொல்வதற்காக...

காலை ஆறு மணிக்குப் புறப்படும் விமானம் ஒன்றின் விபரங்களை மனதில் பதித்துக் கொண்டு...

பெண்கள் ஓய்வறைக்கு வழி கேட்டு, நடந்து, அங்கு வசதியாகப் போடப்பட்டிருந்த சோபாவில் சாய்ந்து அமர்ந்து கொண்டு பெருமூச்சு விட்டாள்.

‘பாவம் குமார்! திட்டம் போட்டது அவன். தட்டிப் பறித்தது நான். இதில் அதிக பாவம் இல்லை. ஏனென்றால் நான் ஒரு திருடனிடம்தான் திருடியிருக்கிறேன்.’

இந்நேரம் என் டாக்கியை தவற விட்டுவிட்டு பேந்த, பேந்த விழித்துக் கொண்டு நிற்பான். போலீசுக்கும் போக முடியாது அவன்.”

கால்களுக்கிடையில் வைத்திருந்த பெட்டியைப் பார்த்தாள். இதற்குள் உடைகளுக்கு அடியில் சின்ன சூட்கேஸ் இருக்கிறது. அதற்குள் அந்த ஜாக்பாட் லட்சங்கள்.

எல்லாரும் உறங்கினதும் பாத்ரூமுக்குள் சென்று பெட்டியைத் திறந்து பணக் கட்டுகளை தனியாக அடுக்க வேண்டும். பெட்டியோடு வைத்திருப்பது ஆபத்து.

பெட்டி அடையாளம் காட்டி விடக்கூடும். ஆகவே பணத்தை மட்டும் எடுத்துக் கொண்டு பெட்டியை தூர எறிந்து விட வேண்டும் என்ற கண்ணிலும் படாமல்.

என் ஆசை விஸ்வம் அத்தானே நாளை வருகிறேன் உன்னிடம் ஒரு லட்சாதிபதியாக. பெட்டியின் மேல் விரல்கள் மெலிதாகத் தாளம் போட்டன.

★ ★ ★ ★
ஸ்கைளை, கால்களை அசைத்துப் பார்த்தாள் ஜானகி. ம்கூம். கொஞ்சம் கூட அசைக்க முடியவில்லை.

வாயிலோ துணிப் பந்து.
பலம் கொண்ட மட்டும் அதைத் துப்ப முயற்சித்துத் தோல்வியுற்றாள்.

அவர்கள் பேசினதில் இவளுக்கு எதுவுமே விளங்கவில்லை.
இரண்டு மணி நேரம் சின்ன வேலைதான். உன்னை எதுவும் செய்ய மாட்டோம்.

அப்படி என்ன வேலை?

எப்படி கரெக்டாக என் விலாசம் தெரியும்? அவர் பெயரையும் சொன்னானே... என்ன செய்யப் போகிறார்கள்? இவர் ஏன் இன்றிரவு எங்கோ தங்கினார்?

எதுவுமே புரியாமல் அழுகை அழுகையாக வந்தது ஜானகிக்கு.
வேன் இன்னும் ஓடிக் கொண்டிருப்பதை உணர்ந்தாள்.

★ ★ ★ ★
கே.கே.நகர் பக்கமாக ரோந்துப் படையின் காவல் வேன் வந்து கொண்டிருந்த போது...

கன்ட்ரோல் அறையிலிருந்து வயர்லெஸ் மூலம் அந்தச் செய்தி வந்ததும், செய்தியை உன்னிப்பாகக் கவனித்து மனதில் பதித்துக் கொண்டார் சப் இன்ஸ்பெக்டர் நாகராஜன்.

அவருடன் ஏட்டு, போலீஸ் கான்ஸ்டபிள்கள் தயார் நிலையில் இருக்க...

நாகராஜன் தன் வேன் டிரைவரிடம் சொன்னார்.

“வேகமா போப்பா. வழியில் புற இல்லை கறுப்பு கலர் வேனை எங்கே பார்த்தாலும் மடக்கு. ஒவ்வொரு ஏரியாவா போ. சீக்கிரம்.”

காவல் வேன் விரைந்தது.

★ ★ ★ ★
டாப் ஸ்டார் 109-ம் அறையில்...

புரண்டு படுத்து உறக்கத்தைத் தொடர்ந்தான் பாண்டியன்.

அசைவே இல்லாமல் தூங்கினான் திலக்.

கட்டில் அருகே குமார் மாற்றி வைத்த கறுப்பு சூட்கேஸ் பாவமாக அதன் நான்கு ரப்பர் கால்களில் நின்று கொண்டிருந்தது.

★ ★ ★ ★
அந்த பொதுத் தொலைபேசி பூத்தைப் பார்த்ததும் வேனை ஓரமாக நிறுத்தினான் ரங்கா.

ஒரு ரூபாயைத் தயாராக எடுத்துக் கொண்டு கீழே இறங்கினான் ஜெயபால்.

“ஜெயபால், தெளிவா பேசு”

“சரி!”

ஜெயபால் பூத் உள்ளே வந்து ரிசிவரை எடுத்துக் காதில் வைத்துப் பார்க்க... டயல் டோன் கிடைக்கவில்லை. இரண்டு, மூன்று முறை தட்டிப் பார்த்தான். ம்கூம்.

திரும்பி வந்து வேனில் ஏறிக் கொண்டான்.

“ரிப்பேர். வேற பூத் போ.”

“ஏதாச்சும் ராத்திரி மருந்துக்கடை திறந்திருக்குமே... அங்கேர்ந்து பேசலாமே”

“அறிவிருக்கா உனக்கு? பேசறது கல்யாணப் பேச்சா? உன் பொண்டாட்டி என்கிட்டே இருக்கா. பொட்டியை எடுத்துட்டு வாடான்னு மிரட்டப் போறோம். இதை மருந்துக் கடையிலே நின்று பேசுவியா?”

“தப்பு வாத்தியாரே... மன்னிச்சுக்கோ.”

“ம்கூம். பிப்பாக்கெட்டுக்கு மேல உன் புத்தி வேலை செஞ்சதே இல்லை. உன்னைப் போய் இதிலே பார்ட்னராக்கிக்கிட்டேன் பாரு.”

“ரொம்பதான் ராவாதேம்மா. உன் ஐடியா என்ன ஒஸ்தி?”

“என்ன மட்டம்?”

“இந்தப் பொண்ணை இவ வீட்டேர்ந்து கிளப்பிட்டு வந்தோமுன்னா எந்த பிரச்சனையும் இல்லை. எதிர்த்த வீட்டை போய் கூப்பிட்டுட்டு, முதல்ல அந்த வீட்டம்மா கதவைத் திறந்து பேசி, அப்புறம்தானே இவளோட பேசி தள்ளிட்டு வந்திருக்கோம்.”

“அதனாலே என்ன?”

“என்னவா? நீட்டா ஒரு சாட்சி கொடுத்துட்டு வரல்லையா நாம? என்னடா வெளில பேசப் போன பொண்ணைக் காணமேன்னு வெளில வந்து தேட மாட்டாங்களா?”

“தேட்டுமே...”

“அவ வீடு பூட்டியிருக்கும். ஆளையும் காணோம். சந்தேகப்பட மாட்டாங்களா?”

“பட்டுமே. பட்டு என்ன செய்ய முடியும்? நம்மை தெரியுமா அவங்களுக்கு?”

“தெரியாது. ஆனா வேன் சத்தம் கேட்டிருக்கும். வேனை பார்த்திருக்கலாம்.”

“இப்ப என்ன சொல்றே நீ?”

“இந்த மாதிரி பொண்ணை ஒரு வேன்ல கடத்திட்டுப் போய்ட்டாங்கன்னு அவங்க போலீசுக்கு போன் பண்ணாங்கன்னு வையி...”

“அப்படி எல்லாம் ஒண்ணும் பண்ணியிருக்க மாட்டாங்க. பண்ணிருந்தாலும் நம்ம வேன் நம்பர் தெரியாது அவங்களுக்கு. போலீஸ் எப்படி தேடும்?”

“எனக்கென்னவோ பயமாதான் இருக்கு.”

“எனக்கு பயம் இல்லை. பேசாம வண்டியை ஓட்டு. இஷ்டமில்லைன்னா இப்பவே ஏறங்கிக்க. மிச்ச திட்டத்தை நானே நடத்திக்கிறேன்.”

“கோவப்படாதே ஜெயபால். நினைச்சதை சொன்னேன். பாதில கழண்டுக்கற வேலை நம்மக்கிட்டே இல்லை. சாவோ, பொழைப்போ கடைசி வரைக்கும் போட்டுப் பார்த்துடலாம். வந்தா முனு லட்சத்தி சொச்சமாச்சே. ஆயுசுக்கும் பிளேடு வைக்கிற வேலையை வுட்டுட்டு சாராயக்கடை ஏஜன்சி எடுத்துடலாம்.”

“சரி. முதல்ல வண்டியை எடு. அடுத்த பூத்தைப் பாரு.”

ரங்கா வேனை ஸ்டார்ட் செய்து செலுத்தினான்.

★

★

★

★

முத்து ஒரு புதிய பீடிக்கு உயிர் கொடுத்த போது...

மாணிக்கம் அந்த சைக்கிளில் படு வேகமாக வந்து கிரிசி என்ற நிறுத்தினான் அவன் அருகில்.

“என்ன ஆச்சு?”

மாணிக்கம் தன் வயிற்றைத் தொட்டுக் காண்பித்தான். தனியாக அழைத்தான். சற்று இருட்டான பகுதிக்கு இருவரும் வந்தார்கள்.

“முத்து, நீ இதுக்கு முன்னாடி துப்பாக்கி உபயோகிச்சி இருக்கேதானே?”

“முனு தபா. ஒரு தபா கூட குறி தப்பலை.”

“சரி, இந்தா. எங்கே வச்சிக்கிறே?”

“வயத்திலதான்.”

மாணிக்கத்திடம் வாங்கி தன் வயிற்றில் செருகிக் கொண்டான் முத்து.

“இந்தா.”

“இது என்ன?”

“சைலன்சராம். இதை முன்னாடி மாட்டிக்கோ. சத்தமே வராதாம்.”

“தெரியும், தெரியும். கொண்டா ரொம்ப வசதியாப் போச்சு.”

வாங்கிப் பாக்கெட்டில் வைத்துக் கொண்டான்.

“புறப்பட்டுமா?”

“இப்பவேவா.”

“இப்பவே. அந்த ஏரியால சந்தடி இருக்காது. போறேன்.”

“கவனம்.”

“சொல்லனுமா எனக்கு?”

“நகையெல்லாம் வெச்சி பொட்டி வச்சிருப்பானுங்க. அதை மறக்காம எடுத்துக்கிட்டு நேரா இங்கே வந்துடு. எந்த நேரமானாலும் வின்சென்ட் அந்தப் பொட்டிக்காக காத்துக்கிட்டிருக்கும்.”

முத்து நடந்து முக்கிய சாலைக்கு வந்ததும் ஆட்டோ பிடித்துக் கொண்டான்.

“எக்மோர் போப்பா”

ஸ்டேஷன் வாசலில் இறங்கிக் கொண்டான். டாப் ஸ்டார் ஓட்டலை நோக்கி நிதானமாக நடந்தான். வயிற்றைத் தொட்டுப் பார்த்துக் கொண்டான்.

சாலை அமைதியாக இருந்தது. இரண்டு பக்கங்களிலும் கடைகளின் வாசல்களில் தலையையும் உடம்பையும் போர்த்திக் கொண்டு ஏழை ஜனங்கள்.

தாரத்தில் ஒரு காரின் ஆரன் சப்தம். ஒரு ஓட்டலில் கழுவித் தள்ளும் சத்தம். கடகட என்று ஒரு கடையின் ஷட்டர் இறங்கும் சத்தம்.

எல்லாம் கடந்து ஓட்டல் டாப் ஸ்டாரின் முகப்பை அடைந்தான் முத்து. நும் நம்பர் 109 என்பதை மனதில் ஒரு முறை நினைத்துக் கொண்டான். நடந்தான்.

மற்றொரு டெலிபோன் பூத் அருகே வேணை நிறுத்தினான் ரங்கா. ஜெயபால் மறுபடி இறங்கி, பூத்தை அணுகினான். ஹோட்டல் டாப் ஸ்டாரின் எண்களை நிதானமாகச் சுழற்றினான்.

விடாமல் ஒலித்துக் கொண்டே இருந்தது. எடுக்க யாருமில்லை. சிந்தனையுடன் தொடர்பைத் துண்டித்து விட்டு மறுபடி முயற்சித்தான்.

வெகு நேரம் கழித்து எடுக்கப்பட்டது.

“ஹோட்டல் டாப் ஸ்டார்!”

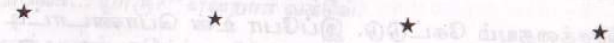
“நும் நம்பர் 109க்கு கனெக்ஷன் கொடுங்க சார்.”

“யார்கிட்டே பேசணும்?”

“பாண்டியன் பேரு”

“லைன்ல இருங்க.”

நகத்தைக் கடித்துக் கொண்டு இருந்தான்.

109ல் டெலிபோன் விடாமல் ஒலிக்க. ரொம்ப நேரம் கழித்துத் தான் பாண்டியனின் மூளைக்கு உறைத்தது.

அவசரமாக எழுந்து அருகில் பார்த்தான். கையையும் காலையும் விரித்துப் போட்டுக் கொண்டு ஆழ்ந்த நித்திரையில் இருந்தான் திலக்.

டெலிபோனை எடுத்தான்.

“அலோ”

“அலோ யாரு பாண்டியனா பேசறது?” என்றான் ஜெயபால்.

“ஆமாம். நீங்க யாரு?”

“அதெல்லாம் வேணாம். நேரா வருவோம். உன் பொண்டாட்டிக்கு நீ என்ன மதிப்பு போடறே தம்பி?”

புரியாமல் விழித்தான்.

“புரியலை? உன் பொண்டாட்டி உனக்கு முக்கியமா, நீ ஜாக்பாட் அடிச்ச பணம் முக்கியமா?”

“நீங்க... யாரு? ஏன் என்னென்னவோ பேசறீங்க?”

“தமிழ்தானே தம்பி பேசறேன். சரி விளக்கமா வருவமா? காலையிலே ஜாக்பாட் அடிச்சியா?”

“ஆ...ஆமாம். அதுக்கென்ன?”

“சின்ன கறுப்பு குட்கேஸ்ல மூணு லட்சத்து சொச்சத்தையும் வாங்கிக்கிட்டு உன் தோஸ்த்கூட பத்திரத்துக்கோசரம் ஓட்டல்ல நும் எடுத்துத் தங்கினியா?”

“ஆ... ஆமாம்.”

“நல்ல யோசனைதான். நீயும், பணமும் பத்திரம்தான். ஆனா இப்போ உன் பொண்டாட்டி பத்திரமா இல்லையே தம்பி.”

“என்ன சொல்றீங்க?”

“ஒரு வேன் எடுத்துக்கிட்டுப் போய் உன் பொண்டாட்டியை சாமார்த்தியமா பொய் சொல்லி ஏமாத்தி அதிலே ஏத்தி எங்க கஸ்டிக்கு கொண்டு வந்துட்டோம்.”

“அய்யய்யோ.”

“மிச்சத்தையும் கேட்டுடு. இப்போ உன் பொண்டாட்டி கை, கால், எல்லாம் கட்டிப் போட்டிருக்கோம். பாவம். ரொம்பத் திணறுது பொண்ணு. நல்ல கலர். தம்பி பார்த்து பார்த்து தேர்ந்தெடுத்திருக்கே.”

“அய்யோ! யார் நீங்க? எங்கேர்ந்து பேசறீங்க? ஏன் இப்படி எல்லாம் செஞ்சீங்க?”

“பதறாதேப்பா. உன் பொண்டாட்டி உனக்கு முழுசா வேணும்னு நீ விரும்புவேன்னு நினைக்கிறேன். சரிதானே?”

“அடப்பாவி, அவளை ஒண்ணும் பண்ணிடாதே.”

“அடுத்தவன் பொண்டாட்டி மேல கை வைக்கிறது மகா தப்பு. அவ்வளவு பெரிய தப்பை எங்களைச் செய்ய வசுகடாதே. நீ என்ன செய்யறே... அந்தப் பணப் பொட்டி இருக்குது பாரு... அதை எடுத்துக்கிட்டு நேரா மொனா பிச்சாண்டை வந்துடு. சிலம்பு கைல வச்சிட்டு நிக்கிறாளே, யாரது?”

“கண்ணகி.”

“அவ சிலையாண்ட வந்து நில்லு. நாங்க வந்து பொட்டியை வாங்கிட்டு உன் பொண்டாட்டியை விடுதலை பண்ணிடறோம்.”

“அடப்பாவிகளா!”

“இவ்வளவு அப்பாவியா இருக்கியே, தப்பு. திட்டுது கூட ரொம்ப பதவிசா திட்டுறியே... இவ்வளவு நல்லவனா இருக்கிறே... உனக்கு அவ்வளவு பெரிய தொகை எதுக்கு? வேணாம். கொடுத்திடறதுதான் நல்லது. என்ன புறப்படறியா?”

மவுனமாய் இருந்தான் பாண்டியன்.

“என்ன பதிலைக் காணோம். கடற்கரை ஓரத்தில் நிர்வாணமாகப் பெண்ணின் பிணம் அப்படின்னு உன் பொண்டாட்டியைப் பத்தி செய்தி படிக்கணும்னு ஆசைப்பட்டா வரவேணாம்.”

தொடர்பு துண்டிக்கப்பட்டது.

கையில் வெற்று ரிசீவரை வைத்துக் கொண்டு பரிதவித்தான் பாண்டியன்.

அவசரமாக ஓட்டல் வரவேற்பை அழைத்து வக்கீல் வீட்டு எண்ணைச் சொல்லி தொடர்பு கேட்டான். உடனே கிடைத்தது.

“அலோ... யாரு?” என்றார் வக்கீல்.

“சார், நான் எதிர்த்த வீட்டு பாண்டியன் பேசறேன். ஒரு உதவி செய்ங்க. என் வீட்ல ஜானகி இருக்காளான்னு கொஞ்சம்...”

“இருப்பா, என்னைப் பேச விடு. இப்படி ராத்திரில வைஃபை தனியா விட்டுட்டுப் போலாமாப்பா நீ? என்னென்னவோ நடந்து போச்சி. ஒரு வேன்ல உன் பொண்டாட்டியை சில பேரு கடத்திக்கிட்டுப் போய்ட்டாங்க. நான் போலீசுக்குத் தகவல் சொல்லி

விட்டேன். அவங்க முயற்சி எடுத்துக்கிட்டிருக்காங்க. நீ உடனே இங்கே பதறாம வா. விவரமா சொல்றேன்.”

“வாறேன் சார்” என்று ரிசைவரை சொத் என்று வைத்தான்.

அப்படியென்றால்... போனில் அந்த முரடன் பேசினது பூரா உண்மைதான்.

அவன் சொன்னபடி பணப்பெட்டியை ஒப்படைக்காவிட்டால்...

நினைக்கவே பதறியது.

ஜானகி! ஜானகி... நீதான் முக்கியம். குருட்டதிர்ஷ்டத்திலே வந்த பணம் வேண்டாம். பணப்பெட்டியைக் கொடுத்து ஜானகியை மீட்டு விடலாம்.

ஆனால்...

பாண்டியன் அவசரமாக திலக்கை உசப்பினான். திலக் முனகினான். புரண்டான். வேகமாக அவனை அசைத்து, கன்னத்தில் தட்டி எழுப்ப...

“என்னடா?” என்றான் தூக்கக் கலக்கமாய்.

“திலக்... திலக்... என்னென்னவோ நடந்து போச்சு. முதல்ல முகத்திலே தண்ணியை அடிச்சிக்கிட்டு தெளிவுக்கு வா. சொல்றேன். இப்போ போன் வந்திச்சி. எந்திரி சீக்கிரம்...”

பாண்டியனின் பதட்டமும், பரபரப்பும் அவனையும் தொற்றிக் கொள்ள... எதுவும் புரியாமல் கொஞ்சம் தடுமாறி... பின் பாத்ரம் சென்று முகத்தில் நீர் அடித்துக் கொண்டு ஓரளவு தெளிவு பெற்றுத் திரும்பினதும்...

விபரம் பூரா சொன்னான் பாண்டி.

“வா திலக். போலாம்.”

“எங்கே?”

“மெரீனார் பீச்சுக்கு.”

“போய்?”

“பெட்டியை அவன் முகத்திலே எறிஞ்சுட்டு, ஜானகியை மீட்டாகணும்.”

“எவனோ ஒரு மொள்ளமாரி மிரட்றான் போன்ல. இதுக்கு பயந்து இவ்வளவு பெரிய தொகையை சுலபமா இழந்துடறதா?”

“பின்னே என்ன வழி?”

“போலீஸ் எதுக்கு இருக்கு?”

“வேணாம் திலக். எனக்கு பயமா இருக்கு. எனக்கு பணமும் வேணாம். ஒரு இழவும் வேணாம். எனக்கு ஜானகிதான் முக்கியம். போலீசுக்குப் போனா... அந்தக் கோபத்திலே அவளை ஏதாச்சும் செஞ்சிடுவாங்க.”

“அப்படில்லாம் நடக்காது.”

“உன் பேச்சைக் கேட்டது போதும் திலக். நீ வந்தா வா... வராட்டி போ...” என்று பாண்டியன் அந்த சூட்டுகேஸை எடுத்துக் கொண்டான்.

திலக்கின் மூளை அவசரமாக சூழ்நிலைகளை அலசியது. இப்பொழுது இந்தப் பணம் முழுக்க எனக்கும் இல்லாமல், எவனுக்கோ போகப் போகிறது. என் திட்டம் எல்லாம் போச்சு. அந்தச் செறுக்கி மதுவை ஊற்றி ஊற்றிக் கொடுத்து என்னைத் தடுமாற வைத்து என் அத்தனைத் திட்டத்தையும் கெடுத்து விட்டான். இல்லாவிட்டால் இந்தப் பெட்டியோடு இந்த நேரம் ஏற்கனவே டிக்கெட் வாங்கி வைத்திருந்த ராக்போர்ட் எக்ஸ்பிரஸில் பயணம் செய்து கொண்டிருப்பேன்.

இப்போது ஒன்றும் மோசமில்லை. இதோ பெட்டி. இதற்குள் மூணு லட்சம். இவன் பொண்டாட்டி என்ன ஆனால் எனக்கென்ன?

இப்போது ராத்திரி நேரம். தனிமை. ஒரு வகையான சந்தர்ப்பத்தில் இவனிடமிருந்து பெட்டியைத் தட்டிப் பறித்துக் கொண்டு ஓடி விட வேண்டும்.

“என்ன பாண்டி... இப்படி கோவிச்சுக்கறே? உன் மனைவியைக் காப்பாத்தற பொறுப்பு எனக்கு மட்டும் இல்லையா? சரி, வாரி போய் பெட்டியைக் கொடுத்துடலாம்.”

இருவரும் உடனே புறப்பட்டார்கள்.

★

★

★

★

மெதுவாக பூனை நடை நடந்து மாடியில் வராந்தாவில் திரும்பிய முத்து அதிர்ச்சி அடைந்தான்.

அறை எண் 109ன் வாசலில் அந்த இரண்டு பேரும் நின்று பூட்டிக் கொண்டிருக்க.... ஒருவன் கையில் பெட்டி!

என்ன இது! அறைக்குள் உறங்கிக் கொண்டிருக்க வேண்டியவர்கள், இந்த அர்த்த ராத்திரியில் பெட்டியோடு எங்கே புறப்படுகிறார்கள்?

வின்சென்ட் குறிப்பிட்ட நகைகள் அடங்கிய பெட்டிதான் இது! ஒருவேளை வின்சென்ட் தங்களை முடிக்க மாணிக்கம் மூலம் என்னை அனுப்புகிற விஷயம் தெரிந்து போய் தப்பித்து ஓடுகிறார்களோ...

அப்படித்தான் இருக்க வேண்டும்.

இவர்களை விடக் கூடாது. சந்தர்ப்பம் அமைந்தால் நடுரோட்டில் கூட இருவரையும் சுட்டுவிட்டு பெட்டியைக் கைப்பற்றிவிட வேண்டும்.

அறைக்குள் சுடுவதில் அதிகப் பிரச்னை இல்லை. ஆனால் சாலையில் அது சிரமம். கவனத்தை ஈர்க்கும் பிரச்னையை ஏற்படுத்தும். பார்க்கலாம்.

சுடமுடியாத பச்சத்தில் நகைப் பெட்டியை மட்டுமாவது துப்பாக்கி முனையில் மிரட்டி கைப்பற்றிவிட வேண்டும்.

படிகளில் இறங்கி ஓட்டலின் வாசலுக்கு வந்த அந்த இரண்டு பேரையும் இடைவெளி விட்டுத் தொடர்ந்தான் முத்து.

பார்வை அந்தப் பெட்டியின் மீதே நிலைத்திருந்தது.

முக்கிய சாலைக்கு வந்தார்கள் திலக்கும், பாண்டியனும்.

பாண்டியன் பெட்டியை இறுக்கமாகப் பிடித்திருந்தான்.

“இப்போ மெர்னா பீச் தானே?” என்றான் திலக்.

“ஆமாம்.”

சாலையோரமாக வரிசையாக நின்ற ஆட்டோக்களை அணுகினார்கள்.

ஒன்றில் ஏறிக் கொண்டு புறப்பட்டார்கள்.

பின்தொடர்ந்து வந்த முத்து மற்றொரு ஆட்டோவில் ஏறிக் கொண்டான்.

“அதோ போகுது பாருப்பா... அந்த ஆட்டோ பின்னாடியே போ... அது நின்னா நீயும் நிப்பாட்டு. அது ஓடினா... நீயும் ஓட்டு. என்ன?”

இரண்டு ஆட்டோக்களும் இடைவெளி விட்டு மெர்னா பீச்சை நோக்கிப் பயணம் செய்து கொண்டிருக்க...

கண்ணகி சிலைக்கு கொஞ்சம் தள்ளி வேன் நின்று கொண்டிருக்க, ரங்காவும் ஜெயபாலும் காத்திருந்தார்கள்.

16

கண்ணகி சிலையருகே வேன் நின்று கொண்டிருந்தது. உள்ளே கட்டிப் போடப்பட்ட நிலையிலேயே இன்னும் முனகிக் கொண்டே ஜானகி.

சற்றுத் தள்ளி தூரத்தில் ரங்காவும், ஜெயபாலும் காத்திருக்க...

கடற்கரையை நோக்கி எக்மோரிலிருந்து புறப்பட்ட ஆட்டோவில் மடியில் பெட்டியுடன் பாண்டியன் - குமார் மாற்றின பெட்டி அது என்பதை அறியாத நிலையில் - அதை எப்படியும் அபகரித்து ஓடிவிடும் தீர்மானத்துடன் அருகிலேயே கருங்காலி திலக்.

இந்த ஆட்டோவை இடைவெளி விட்டு துரத்திக் கொண்டு வந்த மற்றொரு ஆட்டோவில் கையில் சைலன்ஸர் பொருத்தின துப்பாக்கியுடன் முத்து.

இந்த நிலையில் பாரிஸ் கார்னர் பகுதியில் ரோந்து வந்து கொண்டிருந்த போலீஸ் வேன் வழியெல்லாம் ஏதாவது சந்தேகத்துக்கிடமான வேன் தென்படுகிறதா என்று பார்த்துக் கொண்டே வர...

சென்னை விமான நிலையத்தில் பெண்கள் வெய்ட்டிங் ஹாலில் நகத்தைக் கடித்தபடி குமாருடைய பெரிய பெட்டியுடன் காத்திருந்தாள் மதுரா. அதற்குள் திருடி வந்த பணம் அடங்கிய சிறிய பெட்டி இருக்கிறது.

இங்கே சென்ட்ரல் ஸ்டேஷன் வாசலில் சிகரெட் குடித்துக் கொண்டு பொறுமையாகக் காத்திருந்தான் குமார்.

“என்னப்பா டிரைவர், நீ சொன்ன மாதிரி அந்தப் பொண்ணை இறக்கி விட்டுட்டு அந்த டாக்ஸி டிரைவர் திரும்பி வரல்லையே...”

“ஏன் சார் கவலைப்படறே? வந்துடுவான். அவன் நைட் சவாரி அடிக்கிறவன் தான். எங்க சுத்தினாலும் இங்கே வந்துடுவான்.”

“அவன் இறக்கி விட்ட இடத்திலேயே வேற சவாரி கிடைச்சு வேற எங்கயாவது போயிருந்தா?”

“அதுக்கு நாம என்ன செய்ய முடியும்?”

“சரி... காத்திருக்கேன். வேற வழி இல்லை எனக்கு. மாத்துத் துணி இல்லை என்கிட்டே.”

“ஏன் சார், அந்தப் பொட்டில அப்படி என்ன இருக்கு?”

“முக்கியமான சர்ட்டிபிகேட் எல்லாம் இருக்கு. தெரிஞ்ச பொண்ணுதான். ஒரு கோபத்தில் எடுத்துக்கிட்டுப் போய்ட்டா...”

அந்த டிரைவர் இதை நம்பாமல் தலையை ஆட்டினான்.

“நம்ம கிட்டே கதை வுடாதே நயினா. சரி- என்ன எழவா இருந்தா எனக்கென்ன? நம்ம டிரைவரை நான் அடையாளம் காட்டினுமில்லே... அதுக்கு குவாட்டரு வாங்கற மாதிரி இருபது ரூபா இப்படி வெட்டும்மா கண்ணு...”

“தர்றேன். அந்த டிரைவரைச் சந்திச்சதும் தர்றேன்.”

அரை மணி நேரம் கழித்து...

“அதோ வந்துட்டான் நம்மாளு” என்றான்.

அந்த டாக்ஸி வந்து நின்றதும் பதட்டமாய் நெருங்கினான் குமார்.

“ஏம்பா, இப்போ சென்ட்ரல்லேர்ந்து ஒரு பொண்ணைத் தானே சவாரி அடிச்சுட்டு வர்றே?”

“ஆமாம். ஏன்?”

“எங்கே இறக்கி விட்டே?”

“இதென்னய்யா கேள்வி? எதுக்காகப் பதில் சொல்லணும் நான்?”

“பதில் சொன்னா ஐயா 100 ரூபா கொடுப்பாருன்னு வையேன்” என்றான் இந்த டிரைவர்.

“அப்படின்னா சொல்லலாம்.”

“என்னது, நூறு ரூபாயா?” என்று பதறினான் குமார்.

“அப்ப பதில் கிடைக்காது.”

“சரி, தர்றேன், தர்றேன்...”

“மொதல்ல கொடு. அப்புறம் பதில்.”

“இந்தா பிடி, சொல்லு- எங்கே ஏறக்கி விட்டே?”

“ஏர்ப்போட்ல ஏறங்கிக்கிச்சு...”

குமாருக்கு ஆத்திரம் கொப்புளித்தது. ‘பாவி! அத்தனை பணத்தையும் அடித்துக் கொண்டு தொலைதூரம் பறக்கப் போகிறான்.’

‘கூடாது. அவளை விடவும் கூடாது. அத்தனை பணத்தையும் இழக்கவும் கூடாது.’

‘இந்த அகால ராத்திரியில் விமானம் எதுவும் இருக்குமா? இருக்கலாம். இருந்தாலும் டிக்கெட் கிடைக்குமா? கிடைக்கலாம்.’

‘கிடைத்து பறந்திருப்பாளா?’

‘கூடாது. பறந்திருக்கக் கூடாது.’

பாய்ந்து அதே டாக்ஸியில் ஏறி உட்கார்ந்து கொண்டான் குமார்.

“டிரைவர், வண்டியை எடு. உன் வண்டி எவ்வளவு வேகமா போகுமோ அவ்வளவு வேகத்திலே போ. டபுள் சார்ஜ் தர்றேன். அந்த ஏர்ப்போர்ட்டுக்குப் போ. கமான். லேட் பண்ணாதே. ஸ்டார்ட் பண்ணு” இவன் கத்திய கத்தலைக் கேட்டு அந்த டிரைவர் அதிர்ந்து போனான்.

அவசரமாக ஸ்டார்ட் செய்தான்.

மதுரா விமான நிலையத்திலேயே இருக்க வேண்டும்- இன்னும் பயணம் மேற்கொண்டிருக்கக் கூடாது என்று ஜெபிக்க ஆரம்பித்தான்.

அவன் மட்டும் கிடைத்து விட்டால்...

கொலையே செய்தாவது- அந்த பெட்டியை மறுபடி அடைந்தே தீருவது என்று வெறித்தனமாகத் தீர்மானித்தான்.

அந்த டாக்ஸி தொண்ணூறு கிலோமீட்டர் வேகத்தில் மீனம்பாக்கம் நோக்கி பயணித்துக் கொண்டிருக்க...

இங்கே விமான நிலையத்தில் அமர்ந்திருந்த மதுரா பரபரப்பாய் இருந்தாள். காலை வரை இங்கேயே இருந்து விட்டு அப்புறம் பஸ்ஸோ-ரயிலோ பிடித்து திருவனந்தபுரம் போய் விடுவது என்று தீர்மானித்திருந்தாலும்-

அதுவரை பொழுதைக் கழிப்பது திகிலாயிருந்தது. வெளித்தோற்றத்தில் தன்னை யாரும் எந்த விதத்திலும் சந்தேகப்பட முடியாது என்று மனதில் தைரியம் இருந்தாலும்- ஒருவித உதைப்பு இருந்து கொண்டே இருந்தது.

இந்த நிமிடம் யாராவது ஒரு விமான நிலைய பாதுகாப்பு அதிகாரி, "இந்தாம்மா, உன் பொட்டியைத் திறந்து காட்டு- என்ன வச்சிருக்கே அதிலே?" என்று கேட்டால்...

என்ன ஆவது என்று பயமாய் இருந்தது. காரணமே இல்லாமல் இப்படி திடீரென்று யாரும் வந்து அப்படி எல்லாம் கேள்வி கேட்க மாட்டார்கள் என்று அறிவு உணர்ந்தினாலும்-

வியர்த்துப் போய்- உதடெல்லாம் உலர்ந்து போய் உட்கார்ந்திருந்தாள் மதுரா.

குமார் பயணம் செய்து கொண்டிருந்த டாக்ஸி திடீரென்று நின்றது. அந்த டாக்ஸிக்கு முன்னே வரிசையாக ஏழெட்டு லாரிகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக நின்று கொண்டு நகராமல் இருந்தன.

"என்னப்பா டிரைவர், என்ன ஆச்சி?"

டிரைவர் எஞ்சினை அணைத்து விட்டு இறங்கிப் போய் விசாரித்து விட்டு வந்தான்.

"ஒரு வேளும் லாரியும் மோதிக்கிச்சி. போலீஸ் வந்தாச்சு. டிராபிக் ஜாம் ஆய்ஞ்சி. ஒரு பத்து நிமிஷத்திலே கிளியர் பண்ணிடுவாங்க."

தாமதிக்கிற ஒவ்வொரு நிமிடமும் தப்பு என்று உணர்ந்த குமார் எரிச்சலாய் கைகளைக் குத்திக் கொண்டு திரும்பியவன் கண்களில் பட்டது அந்த பொது தொலைபேசிக் கூண்டு.

உடனே ஒரு ஐடியா பிறந்தது.

பளிச் என்று கதவைத் திறந்து கொண்டு வெளியேறி- அந்த தொலைபேசிக் கூண்டை அடைந்தான்.

100 சுற்றினான்.

"அலோ, அவசரப் போலீசா? சார்... எனக்கு ஒரு தகவல் கிடைச்சது. விமான நிலையத்திலே இப்ப புறப்பட்டுக்கிட்டிருக்கற ஏதோ ஒரு விமானத்திலேயோ இல்லை விமான நிலையத்துக்குள்ளேயோ வெடிகுண்டு வச்சிருக்காங்க. என் பேர் கேக்காதீங்க. சீக்கிரம் நடவடிக்கை எடுங்க. விமான நிலையத்துக்கு தெரிவிங்க. உயிர்களைக் காப்பாத்துங்க."

வைத்து விட்டு சீட்டி அடித்துக் கொண்டே வந்து காரில் ஏறிக் கொண்டான். டிராபிக் கிளியர் ஆவதற்காக காத்திருந்தான்.

தனக்குக் கிடைக்காதது அவள் மட்டும் அனுபவிப்பதா? விமான நிலையம் முழுக்க இப்போது பரபரப்பாக இருக்கும். புறப்படுகிற விமானங்கள் நிறுத்தப்படும். பிரயாணிகள் உடைமைகள் சோதனையிடப்படும்.

மாட்டிக் கொள்வாள். கொள்ளட்டும்.

டிராபிக் சிக்கல் தீர...

டாக்ஸி மறுபடி புறப்பட்டு வேகம் பிடித்தது.

விமான நிலையத்தில் குமார் செய்த போனின் விளைவாக பரபரப்பு தொற்றிக் கொள்ள, அதிகாரிகள் குறுக்கே குறுக்கே ஓடினார்கள். போன்கள் கதறின. ஸ்பீக்கர்கள் அலறின.

"விமான நிலையக் கட்டடத்திற்குள் இருக்கும் அனைவரும் அவசரமாக வெளியேறி விடுமாறு கேட்டுக் கொள்ளப்படுகிறார்கள்."

பிரயாணம் செல்ல வந்தவர்கள்- பிரயாணம் முடித்து வந்தவர்கள்- வரவேற்க வந்தவர்கள் - காத்திருந்தவர்கள் என்று எல்லாரும் பதறித் துடித்துக் கொண்டே விமான நிலைய கட்டிடங்களை விட்டு ஓடிவர...

தனது பெட்டியோடு வேகமாக வெளியேறினான் மதுராவும்.

டாக்ஸிகள் இருக்கும் பகுதிக்கு விரைந்தாள். விமான நிலையத்தில் ஏதோ சிக்கல் என்பதை உணர்ந்தாள். எதுவானாலும் தன்னை யாரேனும் கேள்வி கேட்கமுன் விலகி வெகுதூரம் சென்றுவிட வேண்டும்.

நின்று கொண்டிருந்த அந்த டாக்ஸியை நோக்கி ஓடினாள்.

"வாம்மா, ஏறிக் கொ..." என்றான் புன்னகையுடன் கதவைத் திறந்து வைத்திருந்த குமார்.

திடுக்கிட்டாள். வேறு பக்கம் ஓட முயன்றவளின் கையை அழுத்தமாகப் பற்றி உள்ளே இழுத்தான். வேறு வழியில்லாமல் ஏறிக் கொள்ள, கதவை அறைந்து சாத்திவிட்டு, “டிரைவர், போப்பா வேகமாக” என்றான்.

இன்னும் அதிர்ச்சியில் இருந்து விடுபடாத மதுரா திணறலாய், நடுக்கமாய் அமர்ந்து இருக்க...

“என்னம்மா மகாராணி- ட்ரையர்ன்ல சவுகரியம் பத்தலைன்னா பிளேன்ல போக முடிவு பண்ணியா? நியாயம். என்கிட்டேயே சொல்லியிருக்கலாமே. நானும் வந்திருப்பேனே... துரோகம் பண்ணலாமா? பொம்பளை செய்ற காரியமா இது? முடியுமா? இப்ப என்ன ஆச்சு பார்த்தியா?”

“குமார், என்னை மன்னிச்சிடுங்க. உங்க திட்டப்படியே போகலாம். நீங்க சொல்ற மாதிரியே கேக்கறேன். இனிமே இந்த மாதிரி குறுக்கு வேலை செய்யலை.”

“உன்னை எப்படிம்மா இனிமே நம்புறது?”

“பின்னே, என்ன செய்றதா உத்தேசம்?”

“பாதி வழில் உன்னை ஏறக்கி விட்டுட்டு பெட்டியோட நான் வேற திட்டப்படி போய்க்கிட்டே இருக்கப் போறேன். இனிமே பார்ட்னர்ஷிப் ஒத்து வராது.”

“ஐயோ இறங்கினதும் முதல் காரியமா போலீஸ் ஸ்டேஷன் போவேன் குமார்.”

“மிரட்றியா?”

“அப்படித்தான் வச்சிக்கங்களேன். ஒரு தனியான இடத்துக்குப் போய் ஆளுக்கு பாதி, பாதி எடுத்துக்கலாம். அவங்கவங்க வழில் போய்டலாம். இதுக்கு நீங்க சம்மதிக்கலைன்னா நான் போலீஸ் கிட்டே போய்டுவேன்.”

அமைதியாய் இருந்தான் குமார். இவனைத் தீர்த்துக் கட்டினால் ஒழிய தலைவலி தீராது என்று தீர்மானித்தான்.

மதுராவைக் கொலை செய்துவிட்டு, பணப்பெட்டியுடன் எங்கேயாவது ஓடிவிடுவதுதான் சிறந்தது என்று யோசித்தான் குமார்.

என்றைக்கு இருந்தாலும் இந்த மதுராவை விட்டு வைப்பது ஆபத்து. குறுக்கு வேலை செய்யக் கூடியவள். பணம் மொத்தத்தையும் சுருட்டிக் கொண்டு ஓடப் பார்த்தவள் எதுவும் செய்வாள்.

எப்படி... எங்கே கொலை செய்வது?

யோசிக்கையில் கடற்கரை அவனுக்குச் சிறந்த இடமாகப் பட்டது. இந்த இரவில் ஆள் நடமாட்டமே இல்லாத பகுதி கடற்கரைதான். தவிர, அலைகளின் சத்தத்தில் மதுரா கத்தினாலும் வெளியில் கேட்காது. எத்தனையோ தடவைகள் பேப்பர்களில் கடற்கரையோரம் பெண் கொலை என்ற செய்தி படித்திருக்கிற நினைவு வந்தது.

கொலைக்காக எல்லாரும் தேர்ந்தெடுக்கும் இடம் கடற்கரை. அதற்குக் காரணம்- இரவு நேரத்தில் நடமாட்டமில்லாத அதன் தனிமையும்- அலைகளின் கூச்சலும்.

மதுராவைக் கடற்கரையில் வைத்துத் தீர்த்து விடுவது என்று தீர்மானித்தான்.

சரி, எப்படிக் கொல்வது? ஆயுதம் வேண்டுமே?

தனது பெட்டிக்குள் பழம் நறுக்குவதற்காக எப்போதும் ஒரு சிறிய மடக்குக் கத்தி வைத்திருப்பது நினைவில் வர-

போதும். அது போதும். நெஞ்சைப் பார்த்து இரண்டே குத்துகள் குத்தினால் போதும். துவண்டு விடுவாள். உலகுடன் தொடர்பைத் துண்டித்துக் கொள்வாள்.

“என்ன குமார், நான் சொல்ற மாதிரி ஆளுக்குப் பாதிப் பாதி பிரிச்சுக்குவமா? இல்லை, என்னோட வம்பு பண்ணி என்னை

போலீசுக்குப் போக வைக்கப் போறீங்களா? என்ன தீர்மானிச்சிங்க?” என்றான் கிசுகிசுப்பாய்.

டாக்ஸி ஓடிக் கொண்டிருக்க...

சைடில் திரும்பி அவனைப் பார்த்த குமார், “தீர்மானிச்சுட்டேன் மதுரா.” என்றான்.

“என்ன?”

“நீ சொல்றபடி பிரிச்சுக்கலாம்னுதான். ஏன்னா எனக்கு வேற வழி இல்லை. இது திருட்டுப் பணம். நாம ஒருத்தருக்கொருத்தர் ஏமாத்திக்கப் பார்க்கிறதிலே பிரயோஜனம் இல்லை.”

“ரைட். புரிஞ்சிக்கிட்டிங்களா அதை?”

“சரி. எங்கே வச்சி பிரிச்சுக்கலாம் மதுரா?”

“மறுபடி வேற ஒரு ஓட்டல்ல நாம் எடுத்துத் தங்கி பிரிச்சிக்கிட்டு- காலையிலே ஒருத்தருக்கொருத்தர் டாட்டா சொல்லிக்கலாமா?”

“இந்த லாட்ஜ் விவகாரமே வேணாம். எப்படியும் மாட்டிக்குவோம்.”

“வேற என்ன பண்ணலாம்?”

“ஒருதனிமையான, ஆள் நடமாட்டமில்லாத ஏரியாவுக்குப் போய் இப்பவே பிரிச்சுக்கலாம். நீ உன் வழியைப் பாரு. நான் என் வழியைப் பார்க்கிறேன்.”

“ஓக்கே. அப்படி எங்கே போகலாம்?”

“மெரினா கடற்கரைக்குப் போகலாம்.”

“அங்கயா?”

“ஆமாம். இப்போ அங்கே நடமாட்டமே இருக்காது. அலை வேற சத்தமா அடிச்சிக்கிட்டிருக்கும். நாம பேசறதையும் யாரும் கேக்க முடியாது. என்ன சொல்றே?”

“சரி” என்றான்.

“என்ன சார், எங்கே போகட்டும்?” என்றான் டாக்ஸி டிரைவர்.

“மெரினா பீச் போப்பா...”

டாக்ஸி விரைந்தது.

அதே மெரினா பீச்சில்-

கண்ணகி சிலையருகே வேனுக்குள் ஜானகியும், வேனுக்கு வெளியே ஜெயபாலும், ரங்காவும் காத்திருக்க...

மெரினா பீச்சை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்த ஆட்டோவில் பதைப்புடன் உட்கார்ந்திருந்த பாண்டியனின் அருகில் எரிச்சலுடன் அமர்ந்திருந்தான் திலக்.

போனில் அவர்கள் குறிப்பிட்டது கண்ணகி சிலை அருகில் என்று. இதோ போய்க் கொண்டிருக்கிறோம். இதோ பணப்பெட்டி பாண்டியன் கையில்.

போய்ச் சேர்ந்ததும் எனக்கு என் பெண்டாட்டிதான் முக்கியம் என்று அப்படியே சுளையாக மூன்று லட்சத்துச் சொச்சத்தையும் உதறிவிட்டு- பொண்டாட்டியைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளப் போகிறான் இவன்.

இதனால் எனக்கு என்ன லாபம்?

என் திட்டப்படி செயல்பட்டிருந்தால் இப்போது பணம் என் கையில் இருக்கும். நான் லட்சாதிபதி ஆகியிருப்பேன். ஆனால்... கோட்டை விட்டு விட்டேன்.

இப்போதும் தாமதமில்லை.

இதோ, எனக்கும் லட்சங்களுக்கும் நடுவில் பதினைந்து சென்டிமீட்டர் தூரம்தான். லபக் என்று பெட்டியை பிடுங்கிக் கொண்டு ஓடுகிற ஆட்டோவில் இருந்து குதித்து விடலாமா?

சேச்சே! நான் என்ன தமிழ் சினிமா கதாநாயகனா? மூஞ்சி முகரை எல்லாம் ரத்தம் அப்பிக் கொள்ளும்.

கையில் சுத்தி மாதிரி ஏதாவது ஆயுதம் இருந்தாலாவது திடீரென்று வண்டியை நிறுத்தச் சொல்லி- மிரட்டி வண்டியை நானே ஓட்டிக் கொண்டு போய் விடலாம்.

கையில் வெறும் ஐந்து விரல்களை வைத்துக் கொண்டு என்ன செய்வது என்று யோசனையில் திரும்பின திலக்கின் பார்வையில் ஆட்டோவின் பின் இருக்கைக்குப் பின்னால் செருகி இருந்த அந்த நீளமான இரும்பு ராடு பட்டது.

நல்ல மொத்தியான ராடு அது. அதால் ஓங்கி ஒரு போடு போட்டால் கபாலம் திறந்து கொள்வது சர்வநிச்சயம்.

யோசித்தான். உடனே-

திர்மானித்தான்.

ஆட்டோ ஒரு இருட்டான பகுதியைக் கடக்கும் போது சட்டென்று கத்தினான். “டிரைவர், ஒரு நிமிஷம் வண்டியை நிப்பாட்டுங்க.”

பதறிப் போய் வண்டியை நிறுத்தினான் டிரைவர்.

“என்ன திலக்?” என்றான் பாண்டியன்.

“ரொம்ப அவசரமா ஒண்ணுக்கு வருது. அடக்க முடியலை” என்று இறங்கி வேகமாக சாலை ஓரம் போய் நின்று கொண்டிருப்பி, “நீயும் வாயேன்” என்றான்.

பாரில் பீர் சாப்பிட்டதில் பாண்டியனுக்கும் பாரம் இறக்க வேண்டிய அவசியம் இருந்ததால் பெட்டியை சீட்டில் வைத்து விட்டு புதரை நோக்கி நடந்தான்.

அவன் வந்து நின்று ஜிப்பை இறக்கினதும், “ஒண்ணும் அவசரமில்லை. நிதானமா வா” என்று ஆட்டோவை நெருங்கின திலக் சட்டென்று அந்த இரும்பு ராடை உருவிக்கொண்டதை டிரைவர் உணரவில்லை.

திவிரமாக புதர்களுக்கு நீர் பாய்ச்சிக் கொண்டிருந்த பாண்டியனை ஒரு தரம் பார்த்துக் கொண்டு வாகாய் நின்று கொண்டு-

“டிரைவர்” என்று அழைக்க, அவன் திரும்ப- முன் மண்டையில் பளிச் என்று இறக்கினான் ராடை.

“அம்மா” என்று அவன் அனிச்சையாக இரண்டு கைகளையும் நெற்றிக்குக் கொண்டு போய் பெருகி வந்த ரத்தத்தைத் தடுக்க முயலுமுன்- அவனை இழுத்துக் கீழே தள்ளிவிட்டு ஏறி அமர்ந்து கொண்டான் திலக். டிரைவரின் கதறலைக் கேட்டுத் திரும்பின பாண்டியனுக்கு என்ன நடந்திருக்கிறது என்று புரிவதற்குள்ளாகவே-

திலக், பெட்டியோடு ஆட்டோவோடு புகை பரப்பி வெகுதூரம் போய்விட-

தரையில் மயக்கமாய் கிடந்த டிரைவரைப் பதட்டமாய் அடைந்தான் பாண்டியன்.

சுற்று தூரத்திலேயே தனது ஆட்டோவை நிறுத்தச் சொன்ன முத்து நடந்த அனைத்தையும் உடனே புரிந்து கொண்டான். நகைத் திருடர்கள் இருவரில் ஒருத்தன் மற்றவனை ஏமாற்றி விட்டு நகைப் பெட்டியோடு ஆட்டோ டிரைவரையும் தாக்கி விட்டுத் தனிக் கொள்ளையாக அனைத்தையும் அடைய... அதோ பறக்கிறான்.

போடா! நீ எங்கே வேண்டுமானாலும் போ. உன்னை யார் விட்டது? உன்னைக் கடைசி வரை விடப் போவதில்லை.

“யோவ் டிரைவர், பார்த்தியாய்யா- அந்த ஆட்டோல வந்தவன் டிரைவரை அடிச்சிட்டு ஆட்டோவைக் கிளப்பிட்டுப் போறான் பாரு, விடாதே. எங்கே பாய்ஞ்சாலும் விட்டுடாதே. விரட்டு.”

இந்த ஆட்டோ டிரைவருக்கு அளவுக்கு அதிகமாகத் தன் இன உணர்வு தலைதூக்க, “அவன் லண்டனுக்குப் போனாலும் பிடிச்சிடறேங்க” என்று கியரை மாற்றி சாலையில் சக்கரம் மிதிக்கிற மாதிரி வேகமாய் திலக்கின் தூரத்து புள்ளி சைனில் தெரிந்த ஆட்டோவைத் துரத்தினான்.

★ ★ ★ ★

பாதி சிகரெட்டைக் கீழே போட்டு மிதித்தான் ரங்கா கோபமாக.

“ஜெயபால்... அந்தப் பசங்க நமக்குத் தண்ணி காட்டிட்டாங்கன்னு நினைக்கிறேன்.”

“ஏன் அப்படிச் சொல்றே?”

“நாம போன்ல பேசி எவ்வளவு நேரமாச்சி? எக்மோர்லேர்ந்து பீச்சுக்கு வர்றதுக்கு இவ்வளவு நேரமா?”

“அதான் எனக்கும் புரியலை.”

“பசங்க ஒருவேளை போலீசோட உதவியை கேட்டுப்பாங்களோ?”

“சேச்சே... நான்தான் போன்ல கச்சிதமா மிரட்டிட்டேனே... வேற ஏதாச்சும் கிறுக்குத்தனமான வேலை எல்லாம் செஞ்சா உன் பொண்டாட்டி முழுசா உனக்குக் கிடைக்க மாட்டான்னு கிளீனா சொல்லிட்டேன்.”

“புதுசா பணம் வந்ததும்- பெண்டாட்டி போனாப் போறா- வேற கட்டிக்கலாம்னு கம்முனு இருந்துட்டாங்களா ஒருவேளை?”

“போடாப் போடா! அதெல்லாம் இல்லை. அந்த பாண்டியன் அப்பாவிப்பா. மூஞ்சைப் பார்த்தா தெரியலை? போன்லியே எவ்வளவு பதறிப் போய்ட்டான் தெரியுமா?”

“சரி... இப்ப என்ன செய்யலாம்? பக்கத்திலே வேன் நிக்கிது. வேனுக்குள்ள அந்தப் பொண்ணு இருக்கு. நேரமோ ரொம்ப சந்தேகமான ராத்திரி நேரம். எவ்வளவு நேரம் நிக்கிறது? எவனாச்சும் டிராபிக் போலீஸ்காரன் நிப்பாட்டிக் கேட்டான்னாலும் பதில் இல்லை நம்மகிட்டே. மாட்டிக்குவோம்.”

“பயந்து சாகாதே. இன்னும் ஒரு பத்து நிமிஷம் காத்திருக்கலாம்.”

“சரி...”

மீண்டும் காத்திருந்தார்கள்.

★ ★ ★ ★

முன் மண்டையில் பாண்டியன் தன் கர்ச்சிப்பினால் போட்ட கட்டையும் மீறி ரத்தம் பொங்கிக் கொண்டிருக்க...

அவனுக்கு எதுவும் புரியவில்லை.

எதையும் நம்ப முடியவில்லை. கண்ணகி சிலை அருகே அங்கேதன் மனைவியுடன் அந்த ரவுடிகள் காத்திருப்பார்களே...

இன்னும் வரவில்லையே என்று ஆத்திரப்பட்டு அவளை...

நினைக்கவே பயமாய் இருந்தது.

சாலையின் எல்லையில் இப்போது ஒரு இரட்டை வெளிச்சம் தெரிய... எழுந்து கொண்டான். அந்த வண்டி எதுவாய் இருந்தாலும் நிறுத்தி உதவி கேட்கலாம் என்று தீர்மானித்தான் பாண்டியன்.

அந்த வண்டி அருகே வர, கை காட்டினான் நடு சாலையில் நின்று.

அது- ரோந்து வந்து கொண்டிருந்த போலீஸ் வேன்.

18

ரோந்துப் படையைச் சேர்ந்த அந்த போலீஸ் வேனில் இருந்த சப்-இன்ஸ்பெக்டர் தங்கராஜன் சாலையோரத்தில் ரத்தத்துடன் கிடக்கும் ஒருவனிடம் பரபரப்பாக நிற்கும் ஒருவனைப் பார்த்துவிட...

“வேனை நிப்பாட்டுப்பா” என்றார்.

அவருடன் கான்ஸ்டபிள்களும் இறங்கினார்கள்.

பாண்டியன் பரபரப்பாக நின்றான்.

“என்ன இதெல்லாம்?” என்றார் நெருங்கி.

“சார், இவர் ஆட்டோ டிரைவர். நானும் திலகன்ற பிரண்டும் இவர் ஆட்டோவில் வந்துக்கிட்டிருந்தோம். யூரின் பாஸ் பண்ணுக்காக வண்டியை நிறுத்தி ரெண்டு பேரும் இறங்கினோம். சட்டுன்னு அவன் வண்டில இருந்த இரும்புத் தடியால டிரைவர் மண்டையில் அடிச்சுட்டு, என்னோட பெட்டியையும் எடுத்துட்டு ஆட்டோல போய்ட்டான்.”

“இருங்க, முதல்ல இந்தாளு மூச்சு, கிச்சு வச்சிருக்கானான்னு பார்ப்போம்.”

“பார்த்து.. ரத்தம்தான் இன்னும் வருது. உடனே ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு போகணும். நம்ம பர்ஸ்ட் எய்ட் பெட்டியை எடு. மருது, நீ இங்கேயே நில்லு. ரவி, வயர்லெஸ்ல சொல்லுப்பா ஜி.ஹெச்சுக்கு. உடனே இடத்தைச் சொல்லி ஆம்புலன்ஸ் அனுப்பச் சொல்லு. ஆட்டோ நம்பர் தெரியுமா சார்?”

“தெரியாதே சார்.”

“ரவி, அப்படியே கண்ட்ரோலைப் பிடி. மேட்டரைச் சொல்லு. டிராபிக்குக்குச் சொல்லச் சொல்லு ஆட்டோ பத்தி. ஏரியாவைக் கிளியர் கட்டா சொல்லு. ஆட்டோல வேற ஏதாச்சும் அடையாளம் இருக்குமா பார்த்திங்களா?”

“இருட்டு நேரம் சார். எதையும் பார்க்கலை. அப்புறம் சார், நாங்க எங்க போய்க்கிட்டு இருந்தோமுன்னா...”

பாண்டியன் சுருக்கமாக ஜாக்பாட் விபரத்தை, மனைவி கடத்தலை, கண்ணகி சிலையருகே வரச் சொல்லியிருப்பதைச் சொல்லி... “அதற்குத்தான் போய்க்கிட்டிருந்தோம்.”

“பெட்டியைக் கொடுக்கவா?”

“ஆமாம். பொண்டாட்டி முக்கியம் இல்லையா?”

“வாஸ்தவம். எங்களுக்கு குற்றவாளியும் வேணும். உங்க மனைவி பேரு என்ன, ஜானகி தானே?”

“அட! ஆமா சார்.”

“அவங்க ஒரு வேன்ல கடத்தப்பட்ட விபரம் எங்களுக்கு கண்ட்ரோல் ரூமிலேர்ந்து கொடுத்தாங்க. அந்த வேனை தேடிக்கிட்டுதான் இங்கே வந்தோம். வண்டில ஏறுங்க. கடற்கரைக்குப் போவோம்.”

“சார், போலீஸ் கிட்டே போனா துண்டு துண்டா வெட்டிடுவேன்னு சொன்னான்.”

“போலீஸ்ன்னு தெரியற மாதிரி போக வேணாம். நீங்க வாங்க. திட்டம் வச்சிருக்கேன். இந்த மாதிரி கடத்தல் எல்லாம் ரொம்ப புத்திசாலிகள் செய்ய மாட்டாங்க. சும்மா தறுதலைங்களா இருக்கும். உங்க மனைவியை மீட்டுடலாம். இந்த டிரைவரை முதல்ல ஆஸ்பத்திரில சேர்த்துடலாம். நினைவு வந்ததும் ஆட்டோ நம்பர் சொல்லட்டும். உங்க பிரண்டு பேரென்ன?”

“திலக்.”

“அந்தாளையும் பிடிச்சிடலாம். இப்போ ஆட்டோவைத் தேடி அலையறதைவிட - உங்க மனைவியைப் பத்திப் பார்க்கலாம். டிராபிக் போலீசுக்குத் தகவல் கொடுத்துட்டோம். பெட்டியோட போற சந்தேகத்துக்கிடமான ஆட்டோவை மடக்கிடுவாங்க. வண்டில ஏறுங்க. மருது, ஆம்புலன்ஸ் வர்றவரைக்கும் நில்லு. அப்புறம் அட்மிட் பண்ணிட்டு பக்கத்திலேயே நில்லு. ஏரியா ஸ்டேஷனுக்கு தகவல் கொடுத்து ஸ்பாட்டுக்கு வரச் சொல்லிடறேன். டிரைவர் ஓட்டுப்பா...”

வேன் புறப்பட்டது.

நாகராஜன் அந்தப் பொண்ணை எப்படி மீட்கலாம் என்று யோசனையில் இருந்தார்.

★ ★ ★ ★
வெறித்தனமாக ஆட்டோவை ஓட்டினான் திலக்.

எந்தப் பக்கம் ஓட்டுவது, எங்கே போவது என்ற தீர்மானம் எதுவும் அவனிடம் இல்லை. முதலில் அந்த இடத்திலிருந்து விலக வேண்டும் என்கிற வேகம் மட்டுமே இருந்தது.

கையில் தயாராய் சைலன்சர் பொருத்தின துப்பாக்கியுடன் முன்னால் போன அந்த திலக்கின் ஆட்டோவை முந்த தனது டிரைவரிடம், “போகட்டும். எங்கேயாவது ஓரிடத்தில் நின்றுதானே ஆக வேண்டும்?”

இரண்டு ஆட்டோக்களும் குறைந்த இடைவெளியில் சாலையை படுவேகமாய் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தன.

★ ★ ★ ★
வேனுக்குள் கட்டுக்களுடன் இருந்த ஜானகி, மீண்டும் மீண்டும் முயற்சித்துப் பார்த்தாள். தனது கட்டுக்களில் ஏதாவது ஒன்று அசைந்து கொடுத்தால் போதும்.

அதைக் கொண்டு உடம்பை வளைத்து... வாயில் திணிக்கப்பட்டிருக்கும் துணியை முதல் காரியமாக விலக்க வேண்டும்.

அதை விலக்கி விட்டால் காப்பாற்றச் சொல்லி கத்தலாம்.

ஆனால் கட்டுக்கள் மிகப் பலமாக இருந்தன.

தன் கணவன் எங்கே இருக்கிறான். எதற்காக இந்தக் கடத்தல் இன்னும் என்ன என்ன செய்யப் போகிறார்கள் என்று பலவற்றையும் நினைக்க நினைக்க மயக்கம் மேலிட்டது.

தன் முயற்சிகளை நிறுத்திக் கொண்டு சோர்ந்து போனாள். கண்களிலிருந்து நிற்காமல் கண்ணீர் வடிந்து கொண்டிருக்க ரங்காவும், ஜெயபாலனும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள்.

“என்னப்பா இது இன்னும் காணோம்?”

“வந்துடுவாங்க. ரொம்ப ஸ்ட்ராங்கா மிரட்டியிருக்கேன்.”

“டைம் ஆச்சே... நமக்கு இதெல்லாம் புதுசுப்பா. வேன்ல பொம்பளையை வச்சுக்கிட்டு எவ்வளவு நேரம் காத்திருக்கிறது?”

“இப்ப என்ன செய்து? கடத்தினது கடத்தியாச்சு. திட்டத்தோட கடைசி கட்டம் இது. பெட்டி நிறைய பணம் வரப்போகுது. இந்த நேரத்திலேதான் நாம தைரியமாக இருக்கணும்.”

“அது சரி. வண்டி காளியண்ணனுது. ஒருவேளை எசுகுபிசு கா ஏதாச்சும் ஆகி நாம மாட்டிக்கிட்டோம்னு வையி. வண்டிக்காரனும் உடந்தைன்னு காளியண்ணனையும் பிடிப்பாங்க. அதோட கோபம் உனக்குத் தெரியாது. பிச்சுவாதான் பேசும்.”

“தொடை நடுங்காதே. நான் ஒரு யோசனை சொல்றேன்.”

“என்ன?”

“வண்டிக்குப் பக்கத்திலே நாம நின்னுக்கிட்டிருந்தாதான பிரச்னை? அப்பத்தானே யாருக்காச்சும் பதில் சொல்லணும்னு பயமா இருக்கு உனக்கு?”

“ஆமாம். இந்த இடத்தை விட்டுப் போயிடலாம்னு சொல்றியா?”

“அது எப்படிப் போறது? அவங்களை இங்கேதானே வரச் சொல்லியிருக்கோம்.”

“அப்புறம்... என்னதான் சொல்றே?”

“வேன் இங்கேயே இருக்கட்டும். நாம ரெண்டு பேரும் தூரமா போய் அதோ பாரு, ரோட்டோரத்திலே இருட்டா இருக்கு. அங்கே நின்னுக்குவோம். பொட்டியோட நம்ம பாண்டியனும் அவன் தோஸ்தும் வந்தா கிட்டே வருவோம். இவங்களைத் தவிர வேற யார் வந்தாலும் கிட்ட வருவேணாம். எப்படி ஐடியா?”

“சுமாரா இருக்கு. சரி, வா.”

ஜெயபாலும், ரங்காவும் வேனை விட்டு விலகி ஒரு போஸ்ட் கம்பம் தள்ளி சாலையோரமாய் குவிந்திருந்த நிழலுக்குள் சங்கமமாகி நின்றார்கள்.

மெரினா கடற்கரையின் அண்ணா சதுக்கத்தின் அடுத்த முனையில் லைட் ஹவுசுக்கு சற்று அருகில் டாக்ஸியை நிறுத்தச் சொன்னான் குமார்.

“இங்கேயா?” என்றாள் மதுரா.

“இங்கதான் நடமாட்டம் ரொம்பக் குறைச்சல்.”

டாக்ஸி ஓரமாக நின்றதும்- பணம் கொடுத்து அனுப்பிவிட்டு- சாலையில் இருந்து இருவரும் மணலில் இறங்கினார்கள்.

தூரத்தில் மீனவர் குடிசைகள் உறக்கத்தில் இருந்தது. தொலைதூரத்தில் ஒரு நாயின் இடைவிடாத குரைப்பு கடல் அலைகளின் சப்தத்தில் கொஞ்சம் வலுவிழந்து இருக்க... காற்று உடைகளைத் துடிக்க வைத்தது.

குமார் இப்போது அந்த பெரிய சூட்கேஸை சுமந்து கொண்டு சாலையை விட்டு விலகின மணல் வெளியில் கொஞ்சம் இருட்டு கொஞ்சம் வெளிச்சம் என்று இருந்த பகுதியை நோக்கி அழுந்தி அழுந்தி நடக்க...

மதுராவும் பின்தொடர்ந்தாள்.

“மதுரா, உன் கால்ல கட்டியிருக்கிற கொலுசைக் கழட்டிடு.”

“ஏன்?”

“அமைதியா இருக்கிற இந்த இடத்தில் இந்த சத்தம் மட்டும் பெருசா கேக்குது. ரோட்டுக்குக் கூட கேக்கும்னு நினைக்கிறேன். பிராத்தல் கேஸ்ன்னு நினைச்சி போலீஸ் யாராச்சும் வந்துடுவாங்க.”

“ஓகோ. நான் என்ன கற்புக்கரசியா?”

“சரி. இப்போ இந்த நோக்கமில்லையே நமக்கு. மாட்டிக்கிறது நல்லதுதானா?”

“மாட்டிக்கணும்னா சொன்னேன்?” என்று குனிந்து தனது கொலுசுகளைக் கழற்றி எடுத்துத் தன் கைப்பைக்குள் போட்டுக் கொண்டாள் மதுரா.

“இங்கே உட்காரலாம்.”

அமர்ந்தார்கள். குமார்தன் பெட்டியை எதிரே வைத்தான். காற்றில் அவள் கேசம் மிக அலைக்கழித்துக் கொண்டிருக்க... மதுரா தன்

கூந்தலை பந்து போல் சுருட்டிக் கொண்டையிட்டுக் கொண்டு தலைக்கு மேல் கர்சீப் கட்டிக் கொண்டாள்.

“மதுரா, இப்போது ஆளுக்குப் பாதியா பிரிச்சிக்கிட்டு அவரவர் பாதையிலே பிரிஞ்சிடலாம். சரிதானே?”

“வேற வழி! ரெண்டு பேருமே தப்புக்காரங்க. இதிலே ஒருத்தரை ஒருத்தர் ஏமாத்தப் பார்க்கிறது இனிமேல் வேணாம்.”

‘ஓகோ. முதலில் ஏமாற்ற நினைத்தது நீயா, நானா? நான் ஆண்பிள்ளை. நீ? அதிலும் கேவலமான வாழ்க்கை வாழ்பவள். காசு எவன் நீட்டினாலும் அவன் பின்னால் நடக்கத் தயாராக இருப்பவள். அப்படிப்பட்ட நீ என்னிடமே டிமிக்கி கொடுத்து ஓடினாயே... உனக்கு பாதிப் பங்கு நிச்சயம் கிடையாது. பரலோகப் பதவி மட்டுமே தரப் போகிறேன். மிக ஜாக்கிரதையாக இவளைத் தீர்க்க வேண்டும். பெட்டியைத் திறந்து சிறிய பெட்டியை வெளியில் எடுத்து அதை நீயே திற என்று இவளிடம் தர வேண்டும். இவள் அதைத் திறப்பதில் கவனமாக இருக்கும் போது... பெரிய பெட்டியின் உள்ளே நான் வைத்திருக்கும் அந்தப் பழக்கத்தியை துழாவி எடுக்க வேண்டும். பெட்டிக்குள் வைத்தே கத்தியை விரிக்க வேண்டும். அப்புறம்... ஒரு கையால் இவள் வாயை அழுத்தமாக பொத்திக் கொண்டு வலது கையால் சத்தக்!

“என்ன யோசனை குமார்?”

“ஒண்ணுமில்லை”

“ரொம்ப நேரம் இங்கே இருக்கிறது நல்லது இல்லைங்க. சீக்கிரம் ஜாக்பாட் பெட்டியை வெளில எடுங்க. பிரிச்சுக்கிட்டுக் கிளம்பலாம்.”

“இதோ எடுக்கிறேன்.”

குமார் பெரிய பெட்டியை திறந்தான். உள்ளே வைத்திருந்த தனது உடைகளை களைந்து... அடியில் இருந்த ஜாக்பாட் பெட்டியை எடுத்து, “இந்தா மதுரா. இதோட சாவி நம்ம கிட்டே இல்லை எப்படி திறக்கலாம்னு பாரு பாரு” என்று நீட்டினான். அவள் பெட்டியின் பூட்டை ஆராய...

மங்கலான வெளிச்சத்தில் பெரிய பெட்டிக்குள் ஓசைப்படாமல் கையை நுழைத்து அவசரமாகத் துழாவ - பேனாக் கத்தி தட்டுப்பட்டு விட்டது.

வெறித்தனமாக ஓடிக் கொண்டிருந்த திலக்கின் ஆட்டோ சவுத் பீச் ரோட்டில் கலந்து வேகம் குறையாமல் நார்த் பீச் ரோட்டை நோக்கிப் பாய...

விடாமல் துரத்தியது முத்து பயணம் செய்த ஆட்டோவும்.

★ ★ ★ ★

கண்ணகி சிலையருகே வேன் நின்று கொண்டிருக்க... உள்ளே ஜானகி அதிக ஓசையில்லாமல் முனகிக் கொண்டிருக்க... சற்று தூரத்து நிழல் மறைவில் ஜெயபாலும், ரங்காவும் பாண்டியன் கொண்டு வரப்போகிற ஜாக்பாட் பணம் நிறைந்த பெட்டிக்காக காத்திருக்க...

★ ★ ★ ★

அதே கடற்கரையில் சற்று தள்ளி சாலையை விட்டு விலகி, மணல் வெளியில் கொஞ்சம் வெளிச்சமான இடத்தில் பங்கு போட்டுக் கொள்ளும் தீர்மானத்தில் மதுரா பெட்டியை திறக்க முயல -

அவளைக் கொலை செய்யத் தீர்மானித்த குமாரின் கையில் அவனுடைய பேனா கத்தி கிடைத்து விட...

★ ★ ★ ★

கண்ணகி சிலையை நோக்கி ரோந்துப் படையின் போலீஸ் வேன் அதி வேகமாக வந்து கொண்டிருந்தது.

“சார்” என்றான் பாண்டியன்.

“என்ன?” என்றார் நாகராஜன்.

“இப்படி போலீஸ் வேன்ல நேரடியா அவன் சொன்ன இடத்துக்குப் போறதால - அவன் நிச்சயமா என் மனைவிக்கு ஆபத்து எதுவும் ஏற்படுத்துவான் சார்.”

“பீச் ரோட்டை நெருங்கற வரைக்கும் தான் வேன். அதுக்கப்புறம் நான் மட்டும் இறங்கிட்டு தனி நபரா அந்த கண்ணகி சிலைக்குப் போயிடறேன்.”

“நான் சார்?”

“நீங்க வேன்லயே காத்திருங்க.”

“எனக்கு பயமா இருக்கு சார்.”

“கவலைப்படாதிங்க. உங்க மனைவியை பத்திரமா ஒப்படைக்க வேண்டியது என் பொறுப்பு. இப்போ இந்த நிமிஷம் பணப்பெட்டி உங்க கையிலே இல்லையே... அதனாலே நீங்க இப்போ பணத்தைக் கொடுத்து மனைவியை மீட்டுலாம்னு நினைச்சாக்கூட நடக்காத காரியமாச்சே... அதனாலே... என்னை நம்புங்க. நான் பார்த்துக்கறேன் இந்த விவகாரத்தை”

அவர் குரலில் உறுதி இருந்தது.

வேன் வேகமாய் சென்று கொண்டிருக்க...

“டிரைவர், அதோ பாரு எதிர்க்க டிராபிக் சார்ஜண்ட் ஒருத்தர் பைக்ல வர்றாரு. அவரை நிறுத்தச் சொல்லி சைகை செய்யி. நீயும் வண்டியை நிறுத்து.”

வேன் டிரைவர் சொன்னபடி செய்தான்.

ஹெல்மெட் அணிந்து, எஞ்சினை அணைக்காமல் நிறுத்தின சார்ஜண்டை நோக்கி இறங்கி போனார் நாகராஜன்.

இருவரும் அறிமுகப்படுத்திக் கொண்ட பின், விபரங்களைச் சுருக்கமாய் சொன்னதும்...

“ஏறுங்கள் என் பைக்கில், வேன் மெதுவாக வரட்டும். நாம் போய் பார்த்து விடலாம் அங்கே” என்றார்.

நாகராஜன் வேன் டிரைவரிடம் வந்து, “நீ மெதுவாக வேனை ஓட்டிக்கிட்டு வா. கண்ணகி சிலை கிட்டே வரவேணாம். அங்கேர்ந்து பார்த்தா வேன் தெரியாத தூரத்தில நிறுத்திக்கோ. பாண்டியன், நீங்க வேன்லயே இருங்க” என்று உத்தரவிட்டுவிட்டு வந்து சார்ஜெண்டின் பின்னால் ஏறிக் கொண்டார்.

தத்தட்டென்று புறப்பட்டது பைக்.

*

*

*

*

ரங்கா அலுத்துக் கொண்டான்.

“எவ்வளவு நேரம்தான் காத்திக்கிட்டிருக்கிறது ஜெயபால்?”

“எனக்கும் புரியலை... ஏன் வரலைன்னு தெரியலையே...”

“நான் சொல்றபடி செய்யலாம்.”

“என்ன?”

“வேனை எடுத்துக்கிட்டு இந்த இடத்தை முதல் காரியமா காலி பண்ணிடலாம்.”

“பண்ணிட்டு...”

“நேரா நம்ம குப்பம்மா வீட்டிற்குப் போகலாம். அவ தனி ஆளு. அவ பொறுப்பில பாண்டியன் பொண்டாட்டியை ஒப்படைச்சிடலாம். அவளுக்கு ஒரு பங்கு கொடுத்துட்டாப் போவது.”

“உளராதே. அநாவசியமா அடுத்தவங்ககிட்டே விஷயத்தை விடறது தப்பு.”

“நான் எதுக்காக சொல்றேன்னா, வேன் ஓசி. அதுக்குள்ளே கடத்தி வச்ச பொண்ணு இருக்கு. நேரமோ ஓடிக்கிட்டிருக்கு. மாட்டினோம்னா ஜெயில் கூட பெரிசில்லை. காளியண்ணன் சீவிடுவான் சீவி.”

“உனக்கு யோசனை பத்தாது ரங்கா. நாம வேனை எடுத்துக்கிட்டு அந்தப் பக்கம் போனதும், அந்த பாண்டியன் இந்தப் பக்கம் வந்தானா என்ன பண்றது? அப்புறம் மறுபடி அவனை எப்படி தொடர்பு கொள்றது?”

“ஆமாம். அதுவேற சிக்கல் இல்லே?”

“வேணும்னா இப்படிச் செய்யலாம்”

“எப்படி?”

“நான் இதே எடத்திலே உட்கார்ந்திருக்கேன். அந்த பாண்டியன் வர்றானான்னு பார்த்துக்கிட்டே இருக்கேன். நீ என்ன செய்றே, வேனை ஓட்டிக்கிட்டுப் போறே. நாம முதல்ல பொது தொலைபேசிலேர்ந்து ஓட்டலுக்கு பேசினமே - அதே கூண்டுக்குப் போய் மறுபடி அவனுக்குப் போன் செய்றே. என்னப்பா வர்றியா, இல்லை தீர்த்துட்டுமா உன் பொண்டாட்டியைன்னு ஒரு வார்த்தை சொல்லிட்டு திரும்பி வர்றே என்ன?”

“இது கொஞ்சம் ஐடியா பரவால்லைன்னுதான் படுது.”

“அப்போ போ. நான் இருக்கேன்.”

ரங்கா தலையை ஆட்டிக் கொண்டு தூரத்தில் நின்ற தங்கள் வேனை நோக்கி நடந்தான். நெருங்கி கதவைத் திறந்து அமர்ந்து எஞ்சினை ஸ்டார்ட் செய்தான்.

★ ★ ★ ★

“அதோ பாருங்க சார், நீங்க சொன்ன மாதிரியே கண்ணகி சிலைகிட்டே ஒரு வேன் நின்னுக்கிட்டிருக்கு” என்றார் தூரத்திலேயே அந்த சார்ஜெண்ட்.

“வேகமாப் போங்க. அதோ பாருங்க லைட் போடறான். புறப்படுதுன்னு நினைக்கிறேன்” என்றார் நாகராஜன்.

படுவேகமாக வந்த பைக்... அப்போதுதான் புறப்பட்ட அந்த வேனுக்கு நேர் முன்னால் வந்து நிற்க...

ரங்கா பதறிப் போனான்.

எஞ்சினை அணைத்து விட்டு, தன் நடுக்கத்தை மறைத்துக் கொண்டு கீழே இறங்காமல், “என்ன சார், ஏன் வண்டியை நிறுத்தினீங்க?” என்றான் தைரியமாய்.

“வேன்ல என்ன இருக்கு?” என்றார் நாகராஜன்.

“காலி வேன் சார்.”

“உள் லைட்டைப் போடு. கீழே இறங்கு. பின் பக்கக் கதவை திறந்து காமி.”

“அதான் காலி வேன்னு சொல்றேனே சார்.”

“அதைத்தான் திறந்து காட்டுங்களேன் சார்.”

ரங்கா கைகளைப் பிசைந்தான். வியர்த்தான். போச்சு. சுத்தமாய் மாட்டிக் கொண்டாயிற்று என்று உணர்ந்தான். பதட்டமாகக் கீழே இறங்கினான்.

நடுங்கும் கைகளைக் கட்டிக் கொண்டு, “சாரு எவ்வளவு பிரியப்படறீங்க?” என்றான்.

“எதுக்கு?”

“கண்டுக்காம விடத்தான்.”

“கண்டுக்காம விடறதா? என்ன இருக்கு உள்ளே? சொல்லுய்யா?”

“கொஞ்சம் அயல்நாட்டு துணிதான் சார். வேற ஒண்ணும் இல்லை” என்ற ரங்காதன் பாண்ட் பாக்கெட்டில் இருந்து காலையில் குதிரைப் பந்தய மைதானத்தில் பிக்பாக்கெட் அடித்த பணத்தை கையில் எடுத்து சில நூறுகளை உருவ...

சுளீர் என்று கன்னத்தில் அறை வாங்கினான்.

“திறடா ராஸ்கல்”

ம்கூம். எந்த வழியிலும் இனி தப்பிக்க வழி இல்லை. ஓடவும் முடியாது. ஓடினாலும் பலன் இல்லை. பைக்கில் வந்து பிடித்து விடுவார்கள்.

தயக்கமாய் வேனின் பின்புறம் வந்தான்.

“ம். திற கதவை.”

கதவைத் திறந்து கொண்டே தூரத்தில் அந்த நிழலுக்கடியில் தன் பார்ட்னர் ஜெயபாலைத் தேட...

அவன் சற்று தூரத்தில் நழுவி ஓடிக் கொண்டிருப்பதை கவனித்தவுடன் இவன் ரத்தம் சூடாகியது. “அயோக்கியப்படவா! தப்பி ஓடுகிறான் இவன் மட்டும். கடைசியில் நான் மட்டும் மாட்டிக் கொள்வதா?”

உடனே பதட்டமாய்ச் சொன்னான்.

“சார், வேனுக்குள்ளே ஒரு பொண்ணு இருக்கு சார். நானும் ஜெயபாலும்தான் கடத்தினோம். அதோ பாருங்க சார் ஜெயபால். அவனையும் பிடிங்க” என்று இவன் கத்தின அடுத்த விநாடியே...

சார்ஜெண்ட் பைக்கை உசப்பிப் பாய்ந்தார்.

மூன்றாவது நிமிடம் ஜெயபால் பிடிபட்டான்.

இங்கே வேனைத் திறந்தவுடன், ஜானகியின் கட்டுகளை அவிழ்த்த நாகராஜன், அதே கயிற்றால் ரங்காவையும் சார்ஜெண்ட் பைக்கில் சென்று பிடித்து இழுத்து வந்த கொஞ்சம் ரத்த காயங்களுடன் இருந்த ஜெயபாலையும் கட்டினார்.

திருப்தியாய் சிரித்தார் நாகராஜன்.

“பாண்டியனோட மனைவியை மீட்டாச்சு. இப்போ அவரோட பணத்தை மீட்டாகணும். நம்ம போலீஸ் வேன் வரட்டும். காத்திருக்கலாம்” என்றார்.

★ ★ ★ ★

மதுரா அந்த சிறிய ஜாக்பாட் பணப்பெட்டியின் பூட்டியிருந்த பாட்லாக்குகளை தன் ஹெர்பின்னை நுழைத்து சாமர்த்தியமாகத் திறக்க முயன்று கொண்டு இருக்க...

குமார் அந்த பேனாக் கத்தியை பெட்டிக்குள் வைத்தே விரித்தான். வலது கையால் அழுத்தமாகப் பிடித்துக் கொண்டு கையை வெளியே எடுத்து...

“மதுரா” என்றான்.

“என்ன குமார்?” என்று அவள் நிமிர்...

ஒரு வினாடியைக் கூட வீணாக்காமல் - இடது கையால் அவள் வாயை அழுத்தமாகப் பொத்தி - வலது கையால் மிக ஆழமாக அவள் நெஞ்சில் கத்தியை இறக்கினான்.

விழிகள் விரிய... ரத்தம் கொட கொடவென்று கொட்ட... கடைசி நிமிடப் போராட்டமாகத் திமிறினான். அவன் கைப்பிடியிலிருந்து அந்தத் திமிறலில் விலகின மதுரா பெரிய குரலில் “அம்மா, அம்மா, காப்பாத்துங்க” என்று கத்தத் தொடங்க... குமார் இதை எதிர்பார்க்கவில்லை. இவளின் பிரமாண்ட அலறலில் துரத்தில் குடிசைகள் பகுதியில் சலனம் ஏற்பட்டு.. மூன்று நான்கு பேர் குரல் வந்த இவர்கள் திசையில் ஓடி வர...

எதையும் யோசிக்க நேரமில்லாமல் குமார் கத்தியை வீசி விட்டு, அந்த சின்ன பண சூட்கேஸை மட்டும் எடுத்துக் கொண்டு மணல்வெளியில் சாலையை நோக்கி ஓட ஆரம்பித்தான்.

கூடற்கரை ஓரத்துக் குடிசைகளின் வாசல்களின் கயிற்றுக் கட்டில்காரர்கள் மதுராவின் பெரிய சைஸ் அலறலில் ஓட்டு மொத்தமாக விழித்துக் கொண்டு லுங்கியையும், வேஷ்டியையும்

இருக்கமாய் செருகிக் கொண்டு நூறு மீட்டர் ரேஸ் மாதிரி மதுராவின் திசையில் ஓடி வர...

குமார் ஒரு வினாடி திரும்பிப் பார்த்து, இந்தக் கும்பலிடம் சிக்கினால் உடனடியாய் சட்னி என்பதை உணர்ந்து தேகம் முழுக்க ஒரு வெறி வந்து விரட்ட... பெட்டியோடு சாலையை நோக்கி விடுவிக்கப்பட்ட அம்பாக ஓடிக் கொண்டிருக்க...

சவுத் பீச் ரோட்டிலிருந்து நார்த் பீச் ரோட்டை நோக்கி பாய்ச்சலில் வந்து கொண்டிருந்த திலக் அப்போதுதான் தன் ஆட்டோவை யாரோ விடாமல் துரத்தி வருவதை உணர்ந்தான்.

அத்தனை வேகத்திலும் ஒரு வினாடி திரும்பிப் பார்க்க... முத்துவின் ஆட்டோ வேகம் குறையாமல் துரத்துவதைக் கவனித்து...

இந்தத் துரத்தலில் இருந்து விடுபடும் நோக்கத்தில், ஆக்ஸிலேட்டரை இன்னும் திருக... அத்தனை வேகத்திற்குப் பழக்கமில்லாத அந்த பழைய ஆட்டோ கழுத்துக்கும், காலுக்கும் கயிறு கட்டிய எருமை மாட்டின் ஓட்டம் போல திக்கல் திணறலாய் சில சமயம் சாலையிலிருந்து ஒரு அடி உயரம் அம்மாணைக் காயாய் குதித்துக் குதித்துச் செல்ல...

மணல் வெளியில் இருந்து சாலைக்குப் பய வேகத்தில் ஓடி வந்த குமார் அந்த வேகமான திலக்கின் ஆட்டோவை கவனிக்காமல் குறுக்கில் புக -

குறுக்கே திடீரென்ற வந்து விட்ட குமாரசைப் பார்த்து - சட்டென்று எவ்வளவோ முயன்று பிரேக் போட நினைத்தும் -

அந்த அகோர விபத்து நிகழ்ந்தே விட்டது.

குமார் ஒரு ரத்தப் பந்தாகத் தூக்கி ஒரு ஓரமாக எறியப்பட்டான். ஆட்டோ முப்பது படுத்த வாக்கில் வழக்கிச் சென்று இன்னமும் எஞ்சின் ஓட... கண்ணாடி, தகர காயலான் கடைக்கு நடுவே எசுபிசகாக அங்கங்கே கிழிந்து போய் கிடந்தான் திலக்.

மேலும் விபத்தைத் தவிர்க்க - பின்னால் துரத்தி வந்த முத்துவின் ஆட்டோ முயன்றது வீணாய் போய்... அந்த ஆட்டோவும் ஒரு பக்கமாக அவசர பிரேக்கின் வேகம் தாங்காமல் கவிழ...

துப்பாக்கி தொலை தூரம் விசிறப்பட்டு...

முத்து தார்ச்சாலையின் ருசி பார்த்து உதடு கிழிய மயக்கமானான்.
துரத்தி வந்த கும்பல் விபத்தைப் பார்த்து மலைத்து நிற்க...

ரோந்துப் படையின் போலீஸ் வேன் அப்போதுதான் அந்த சாலையில் நுழைந்து அகோர விபத்தைப் பார்த்து ஸ்தம்பித்து நிற்க...

அவசரமாகக் கீழே இறங்கினான் பாண்டியன்.

★ ★ ★ ★

கண்ணகி சிலையருகே நின்ற வேனில் கட்டிப் போடப்பட்ட ஜெயபாலும், ரங்காவும் உள்ளே ஒருவரை ஒருவர் முறைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“எங்கே வேனை இன்னும் காணோம்?” என்றார் நாகராஜன்.

“நான் போய் பார்த்துட்டு வர்றேன்” என்றார் சார்ஜெண்ட்.

இன்னும் நடுக்கம் குறையாமல் நின்று கொண்டிருந்தாள் ஜானகி.

“தெரியமா இருங்கம்மா. இனிமே பயம் இல்லை. எங்க போலீஸ் வேன்லதான் உங்க புருஷன் இருக்கார். இப்போ பார்த்துடலாங்க அவரை. முன் சீடல் ஏறி உக்காந்துக்கங்க.”

சற்று நேரத்தில் திரும்பி வந்தார் சார்ஜெண்ட்.

“ரோடு கடைசில ஒரு பெரிய பெரிய குழப்பம் எல்லாம் நடந்திருக்கு. மர்டர், ஆக்ஸிடெண்ட்ன்னு எல்லா வகையும் நடந்திருக்கு. வாங்க, இந்த வேனை ஓட்டிக்கிட்டு வர்றீங்களா நீங்க?”

“சரி.”

சார்ஜெண்ட் முன்னால் பைக்கில் செல்ல... பின்னால் அந்த வேனை ஓட்டிக் கொண்டு விபத்து நடந்த இடத்திற்குச் சென்றார் நாகராஜன்.

நடந்திருப்பதைப் புரிந்து கொள்ளவே பதினைந்து நிமிடம் ஆயிற்று.

ஆட்டோவின் சிக்கல்களில் இருந்து திலக்கை விடுவிக்க தீயணைப்புப் படைக்கு செய்தி பறந்தது. குத்தப்பட்டுக் கொலை உயிராய் கிடந்த மதுரா தூக்கி வரப்பட்டு, பலத்த காயங்களோடு

கிடந்த முத்து மற்றும் ஆட்டோ டிரைவரை வேனில் தூக்கி வைத்து ஆஸ்பத்திரிக்கு அனுப்பினார்கள். ஏரியா ஸ்டேஷனுக்கு தகவல் தரப்பட்டது.

இறந்து கிடந்த குமார் அருகில் வந்து “முஞ்சே அடையாளம் தெரியலை. இந்த கேஸை எடுத்துக்கப்போற ஆபீஸருக்கு எக்கச்சக்க தலைவலி இருக்குன்னு நினைக்கிறேன்” என்றார் நாகராஜன்.

ஜானகியின் கையைப் பிடித்துக் கொண்ட பாண்டியன் கண்களில் நீர் தழும்ப, “என்னை மன்னிச்சிடு ஜான். உன்கிட்டே தகவல் எதுவும் சொல்லாம தவிக்க விட்டதிலே எவ்வளவு விஷயங்கள் நடந்து போச்சி தெரியுமா?”

“பரவால்லை விடுங்க. உங்களுக்கு ஜாக்பாட் அடிச்சதா சப் இன்ஸ்பெக்டர் சொன்னாரு. உங்க பிரண்டு பெட்டியை பறிச்சிட்டுப் போய்ட்டதாகவும் சொன்னாரு. நமக்குச் சேரணும்னு இருக்கு. அதோ பாருங்க. திலக்கோட கைகிட்டே பெட்டி. அதானே?” என்றாள் ஜானகி. “அதுதான்” என்று சென்று பெட்டியை எடுத்து நாகராஜனிடம் வந்தான் பாண்டியன். “சார் இந்த பெட்டிதான் சார்.”

“உங்களுக்கு ஜாக்பாட் அடிச்சதுக்கு வவுச்சர், ரசீது ஏதாச்சும் கொடுத்தாங்களா?”

“இதோ சார்” என்று பாண்ட் பாக்கெட்டிலிருந்து எடுத்துக் காட்ட... அதை விளக்குக் கம்பம் அருகில் சென்று பார்த்து விட்டு, “ஆமாம், உங்க விலாசம் எல்லாம் கொடுங்க. உங்க மனைவியை அழைச்சிக்கிட்டுநீங்க போகலாம். பணம் எல்லாம் சரியா இருக்கான்னு பார்த்துடுங்க.”

“நடுவிலே யாருமே திறக்கலை சார். சாவிசூட என்கிட்டதான் இருக்கு. இங்கே வேணாம். நான் வீட்ல போய் பார்த்துக்கறேன்” என்று காகிதத்தில் தன் வீட்டு விலாசம், அலுவலக விலாசம் எல்லாம் எழுதிக் கொடுத்தான் பாண்டியன்.

“வா ஜானகி”

இருவரும் நடக்க, சற்றுத் தள்ளி ரத்தச் சிதிலங்களாய் கிடந்த குமாரைக் கடந்தபோது அவனுக்கு அருகில் சற்று இருட்டில் கிடந்த அவன் மதுராவிடம் இருந்து பறித்து வந்த பெட்டியைப் பார்த்தாள் ஜானகி.

“நம்மகிட்டே இருக்கிற மாதிரியே பெட்டி பாருங்க. இந்த ஆள் பக்கத்திலேயும்.”

“அதெல்லாம் போலீஸ் பாத்துப்பாங்க. வா.”

இருவரும் ஆட்டோ ஸ்டாண்ட் தட்டுப்படுமா என்று பார்த்துக் கொண்டே நீளமாக நடக்க...

பாண்டியன் விவரமாக எல்லாம் சொன்னான் - ஒன்று விடாமல்.

“நண்பன் நண்பன்னு நம்பினீங்களே, கடைசில பார்த்திங்களா இப்படி துரோகம் பண்ணப் பார்த்தாரே... துரோகம் மட்டும் கூடாது. தெய்வத்துக்கே பொறுக்கலை. உடனே நமக்குச் சேர வேண்டியதைக் கொடுத்து அவருக்கு தண்டனை கொடுத்திட்டார். பார்த்திங்களா?” என்றான் ஜானகி.

“நிறைய ரத்தம் போயிடுச்சி. இப்ப மூச்சு இருக்கு. ஆனா பிழைப்பானான்னு கஷ்டம்தான்.”

“எப்படியோ போகட்டும் விடுங்க. அவ்வளவு பெரிய பிரைஸ் அடிச்சிட்டு - ஒரு லொக்கடா லாட்ஜில போய் அவர் சொன்னாருன்னு தங்கினீங்களே - எத்தனைத் தொந்தரவு பாருங்க. பேசாம வீட்டுக்கு வந்திருக்கலாம்.”

“ஆமாம். வந்திருக்கலாம். நான் செஞ்சது தப்புதான்.”

“எவ்வளவு பணங்க?”

“மூணு லட்சத்துச் சொச்சம்.”

“யம்மா! நம்ம குல தெய்வம் கைவிடலைங்க நம்மை. என்ன என்ன செய்யலாம்.”

“நீயே சொல்லு.”

“ஒரு லட்ச ரூபாயிலே வீடு.”

“சரி.”

“கொஞ்சம் நல்ல துணிங்க - கொஞ்சம் நகை.”

“அப்புறம்?”

“மிச்சம் பூராவையும் பாங்குல போட்டுடலாம்.”

“சரி.”

“இதெல்லாம் செஞ்சிட்டு ரெண்டு பேரும் பாஸ்போர்ட் எடுத்துக்கலாம்.”

“எடுத்துக்கிட்டு?”

“சிங்கப்பூர் - பதினைஞ்சு நாள் ரூ.”

“போய்டலாம்.”

ஆட்டோ ஸ்டாண்டை அடைந்து, ஏறி, இடம் சொல்லி பயணித்து வீடு வந்த போது விடிவதற்கான முன் ஏற்பாடுகள் கிழக்குத் திசையில் நடந்து கொண்டிருந்தது.

“அவ்வளவும் கட்டுக்கட்டா இருக்கா?”

“ஆமாம்.”

கதவைச் சாத்திக் கொண்டு வந்து, “எங்கே திறந்து காமிங்க. நான் இப்பவே பார்க்கணும். ஒட்டு மொத்தமா இவ்வளவு பணத்தை நான் பார்த்ததே இல்லையேங்க” என்றான் ஜானகி.

“இந்தா சாவி, நீயே திற.”

வாங்கிப் போட்டுப் பார்த்தவன், “சேரலைங்க. இந்தசாவி சேரலை.”

“சேராது. எனக்குத் தெரியும். ஜானகி இந்தப் பெட்டிக்குள்ளே பணம் இருக்காது. எனக்கு தரப்பட்ட பெட்டிதான் விபத்தில செத்துப் போனானே, அவன் அருகிலே நீ பார்த்தது.”

“என்னங்க நீங்க... அவ்வளவு பணத்தை அதிலே விட்டுட்டு இந்த பெட்டியை ஏன் எடுத்திட்டு வந்தீங்க” என்று பதறினாள் ஜானகி.

“பதறாதே. அந்த பெட்டிதான் எனக்குத் தரப்பட்ட பெட்டின்னு சொன்னேனே ஒழிய, அதிலே பணம் இருக்குன்னு சொன்னேனா? ஜானகி, லாட்ஜிலே தங்கினதும் திலக் பேச்சு சரியில்லை. எனக்கு கலந்து தர தூக்க மாத்திரை வாங்கி பாக்கெட்ல வச்சிருந்ததை அவன் பாத்ரூம் போனப்போ ஆராஞ்சி தெரிஞ்சுகிட்டேன். செத்துப்போன நபரும், ஒரு குட்டியும் என் சூட்கேஸ் மேல கண் வச்சதைப் புரிஞ்சுகிட்டேன். அரை மணில வற்றேன்னு திலக் எங்கயோ போனான். நான் என்ன செஞ்சேன் - சூட்கேஸோட லாட்ஜை விட்டுப் போயி - எக்மோர் ஸ்டேஷன் எதிரில ஒரு லெதர் பாக் வாங்கி - பணம் எல்லாம் அதிலே

மாத்தி, பூட்டி - ஸ்டேஷன்ல பொருள்கள் வைக்கிற ரூம்ல வச்சி ரசீது வாங்கிட்டேன். வைக்கிறதுக்காக காலைல புறப்படற ஒரு டிரைனுக்கு டிக்கட் வேற வாங்கிக் காட்டினேன். அப்புறம் சூட்கேஸ் நிறைய புத்தகமாக வாங்கி அடுக்கினேன். திரும்ப ரூமுக்கு வந்துட்டேன். அந்தக் குட்டி பார்ல சாகஸ வேலை பண்ணி ரூம் சாவியை கிளப்பிட்டுப் போனா. நான் கண்டுக்கலை. பணத்தோட வான்னு அந்த பரதேசிப் பசங்க மிரட்டினப்போதான் நான் கலங்கிட்டேன். நிஜமாவே பெட்டி மாறினது தெரியாதுன்னு சொல்லிப் பார்க்கலாம் நேர்ல - முடியாத பட்சத்தில் லெதர் பேக்கை எடுத்துக் கொடுத்து உன்னை மீட்டுட நினைச்சேன். நடுவில என்ன என்னவோ குழப்பமாகி - எல்லாம் நல்லபடியா ஆய்ஞ்சி. இந்தா ரசீது. இதோட மதிப்பு மூணு லட்சம். காலைல போய் லெதர் பேக்கை எடுத்துக்கலாம். இப்போ கொஞ்சம் தூங்கலாம்” என்றான் பாண்டியன்.

(முற்றும்)